

EDENS
SERİSİ

SABLE zirvesi

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI
DEVNEY PERRY

VERA GALLAGHER

düzen arayışındaydı. Hayatı dört yıldır normal değildi ve daha önceki yılları hatırlamak bile istemiyordu. Geçmişe dönmenin yalnızca acı vereceğini düşünüyordu. Annesi, ona hayatın kırılğan olduğunu öğretmişti ve yeni kazandığı özgürlüğünün bir saniyesini bile boşa harcamamaya kararlıydı.

Bazıları için Mateo Eden'a duyduğu aşk zaman kaybı olabilirdi. Ya da ona hiç ilgi göstermemiş bir adama olan aşkını aptallık olarak kabul edebilirlerdi. Ancak Vera için ya Mateo olacaktı ya da kimse olmayacaktı.

Mateo yakışıklıydı, çekiciydi, zekiydi ve ailesini tıpkı Vera gibi tüm kalbiyle seviyordu.

Mateo belki de onu asla görmeyecekti. Belki de Vera, hayalini kurduğu o normal hayata kavuşmak için fazla yaralı ve yıkılmış biriydi. Belki de sırları, onları her zaman ayıracaktı.

Yine de Vera onu sevecekti. Mateo fark etse de etmese de.

SABLE ZİRVESİ

DEVNEY PERRY

SABLE ZİRVESİ

DEVNEY PERRY

Özgün Adı: Sable Peak

Çeviren: Meryem Çelikten Çağlar

Editör: Sude İlter Kahramanoğlu

Redaksiyon: Öznur İlter

Kapak Tasarım: Sarah Hansen

Kapak Uyarlama: Şeyma Kırbaş

Sayfa Tasarım: İrem Kaya

Basım Tarihi : Şubat 2025

ISBN: 978-625-6079-98-4

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2025 Ren Kitap

© Copyright 2023 SABLE PEAK by Devney Perry

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Brower Literary & Management Inc. / Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 43087

www.renkitap.com

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

KISIM I

ÖNCE

1. BÖLÜM

VERA

ARALIK

Etrafım Edenlarla çevriliydi.

“Sana içecek bir şey getireyim mi, Vera?” *Anne*. Anne. Adı Anne’di, değil mi?

“Şey... tabii. Su, lütfen.”

“Tamamdır.” Anne -adının bu olduğundan yüzde doksan emindim- lavabodan hızlıca bir bardak doldurdu. Bardağı gülümseyerek mutfak adasında oturduğum yere kadar getirdi, sonra da spagetti sosunu karıştırmak için ocağa döndü.

Makarna için büyük bir tencerede su kaynıyordu. Buhar tepedeki vantilatöre yükseliyordu. Sarımsak, domates ve ot kokuları odayı sarmış, seslere karışıyordu.

Bu mutfakta çok fazla konuşma vardı. Çok fazla insan. Çok fazla Eden.

Eskiden kalabalığın ortasında olmayı severdim.

Önceden.

Şimdi? Henüz emin değildim. Belki onlardan nefret ediyordum. Belki de onlardan hoşlanıyordum. Bu akşamın sosyal hayata ilk adımım olduğunu düşünürsek, bunu söylemek için henüz çok erkendi.

“İyi misin?” Vance amca sessizce kulağıma fısıldamak için eğildi.

“Onlardan çok var,” diye fısıldadım.

Elini omzuma koydu ve sıktı. “Sadece nefes al.”

Kız arkadaşı Lyla taburesini benimkine biraz daha yaklaştırdı.

Bu gece buradaki tek tanıdıklarım Vance ve Lyla’ydı. Burası Lyla’nın çocukluğunun geçtiği evdi ve ailesi bizi yemeğe davet etmişti.

Lyla, yoldayken beni gürültülü olacağı konusunda uyarmıştı. Az bile söylemişti. Birbiriyle örtüşen en az beş farklı konuşma vardı. Odanın her köşesinden kahkahalar yükseliyordu. Bu gürültülü değildi.

Bu bir kaostu.

Beğenmiş miydim? Bir bakıma.

Derin bir nefes aldım, yanana kadar ciğerlerimde tuttuktan sonra dışarı üfledim. Ardından suyumu yudumladım, boğazımdaki kaşıntıyı temizlemesine izin vererek dinlemeye devam ettim.

“Drake Noel için ne istiyor?” Lyla sarışın bir kadına sordu.

Adı neydi? Madison? Hayır, Memphis.

Memphis. Memphis. Memphis.

Kocası Knox’tu, dövme, sakallı olan. Yoksa kovboy mu evliydi? Ya onun adı neydi? Garth? Hayır, Griffin.

Çok fazla Eden vardı.

“Dinozor olan her şey,” dedi Memphis Lyla’ya, tam da bir dizi çocuk mutfağa hücum ederken.

Vahşi bir rüzgâr gibi esiyorlar, içeri girip dışarı çıkıyorlar ve oynadıkları odaya geri dönüyorlardı. Bu gece çocukların isimlerini öğrenme şansım yoktu. Amacım önce ailelerini çözmekti.

“Otelde geçirdiğin zaman hoşuna gitti mi, Vera?” diye sordu Eloise.

“Evet, çok güzeldi.” Geçen haftayı geçirdiğim otelin üzerinde yazdığı için adının Eloise olduğundan yüzde yüz emindim.

Fakat kocası kimdi? Jasper mı, Foster mı? Her iki adam da bitişikteki yemek odasında, masada oturuyordu. Birinin sakalı vardı ve onun Foster olduğundan oldukça emindim.

Foster UFC dövüşçüsüydü ve Talia ile evliydi. Talia, Lyla’nın ikiziydi. Yani bu Jasper’ın Eloise’in kocası olduğu anlamına geliyordu, değil mi? Olabilir miydi?

Ah, Tanrım. Başım ağrıyordu.

Bu yemek kötü bir fikirdi. Çok fazlaydı, çok erkendi. Ancak Lyla’ya hayır diyecek cesareti kendimde bulamamıştım. Ailesiyle tanışacağım için çok heyecanlıydı, eşyalarımı Eloise Otel’den taşıırken bunu bana en az beş kez söylemişti.

Geçen haftayı otel odamda inzivaya çekilerek, yalnızlığın ve bitmek bilmeyen televizyon saatlerinin tadını çıkararak geçirmiştim. Eğer bir ay kalabilseydim kalırdım ama otel tatil için doluydu. Şu andan ocak ayına kadar, benimki de dahil olmak üzere her oda doluydu.

Ayrıca, Vance amcanın parasını yeterince harcamıştım. Otel masrafları için fazladan bir şey harcamasına gerek yoktu. Bu sabah içim buruk bir şekilde bavullarımı topladım ve otelden ayrıldım.

Şimdilik Lyla’nın çiftlik evinin üst katındaki misafir odası benim olacaktı. Çok güzel bir odaydı ve evi de sıcacıktı. Mah-

remiyetim vardı. Kuş tüyü yastıklar. Bir şilte. Sıcak su. Sifonlu tuvaletler. Elektrik.

Şikâyet edebileceğim hiçbir şey yoktu.

Yine de şu an dağlarda, etrafta sadece babamın olduğu soğuk, cereyanlı bir sığınakta olmayı gerçekten istiyordum. Gürültü, isimler ya da aile yemeğindeki o garip yabancı olmak konusunda endişelenmek zorunda olmadığım bir yerde.

Babamı gerçekten özlemiştim. Onu o kadar çok özlemiştim ki nefes almak bile acı veriyordu.

Belki de onu bırakmamalıydım. Ben burada, Edenlarla çevriliyken o dışarıda tek başınaydı.

İyi miydi? Hâlâ Montana'da mıydı? Gittiğim için bana kızgın mıydı? Vedalaşmamızın üzerinden yedi hafta değil, sanki bir ömür geçmiş gibiydi.

Bakışlarım lavabonun üzerindeki pencereye ve ötesindeki karanlığa kaydı. Beyaz kar taneleri camı gıdıklıyordu. Bu hafta her sabah uyandığımda Quincy, Montana'yı iki ya da üç santim daha kalın beyaz örtüyle kaplanmış buluyordum. Dağlar kar ve buzun altına gömülmüştü.

Babam bu kış kalacak güvenli ve sıcak bir yer bulmuş muydu? Belki de çölde birkaç ay geçirmek için güneye, Arizona ya da Nevada'ya gitmişti. Belki de kuzeye, FBI'dan kaçmanın daha kolay olacağı Kanada'ya doğru yürümüştü. Yanında ben olmadan, hızını yavaşlatmadan, yedi haftada yürüyerek ne kadar uzağa gitmiş olabilirdi?

“Noel'den önce Idaho'ya geri mi dönüyorsun?” Harrison Vance'e sordu.

Harrison, Lyla'nın babasıydı. Harrison adında küçük bir çocuk da vardı. Ne de olsa yeni gelenler için işleri kolaylaştırmaya gerek yoktu.

“Ne zaman döneceğimizden emin değilim.” Vance, bunun benim seçimim olduğunu hatırlatan sessiz bir ifadeyle bana baktı.

Er ya da geç Coeur d’Alene’deki evine dönmemiz gerekiyordu. Toplanması gereken eşyaları vardı. Montana’ya taşınmayı bitirmesi gereken bir hayatı vardı. Ancak Coeur d’Alebe’den nefret ediyordum. Oranın memleketim olmasından nefret ediyordum.

Fakat ne kadar hiç var olmamış gibi davranmak istesem de geri dönmek zorundaydık. Son bir kez.

“Noel’den önce.” Yeni yıl başladığında, yeni bir başlangıç yapmak istiyordum. Burada, Quincy’de.

Vance başını salladı. “Noel’den önce.”

Geçtiğimiz yedi hafta boyunca bana olabildiğince fazla özgürlük ve seçim hakkı tanımıştı. Çok fazla özgürlük istediğimden değildi. Ona tutkal gibi yapışmışım, özellikle de babamdan ayrıldıktan hemen sonraki ilk günlerde.

Eloise’de geçirdiğim bu son hafta, dört yıldır yalnız geçirdiğim en uzun zamandı. Babamın olmaması garipti. Ne zaman tuhaf olmaktan çıkacaktı?

Ancak onu ne kadar özlesem ve ne kadar tuhaf gelse de yalnız olmak da hoşuma gidiyordu. Lisedeyken, yapacak hiçbir şeyim olmadan tek başıma olmaktan nefret ederdim. Babam bana her zaman sürekli hareket hâlinde olan zıplayan topum derdi. Fakat bu *öncedendi*.

Sessizlik ve durgunluk o kadar da kötü değildi.

Yıldızların parlak olduğu gece geç saatleri severdim. Dünya uykudayken sabahın erken saatlerini severdim. Televizyonu severdim. Sıcak kahveyi severdim. Her gün bacaklarımı tıraş etmeyi severdim, böylece uyuduğumda cildim pürüzsüz olurdu.

Neyi sevdiğimi ya da sevmediğimi yeniden keşfediyordu.

“Sebzeler?” Lyla sebze tepsisini ve ranch sosunu yaklaştırdı.

“Şey, tabii.” Tezgâhın üzerinde kürdanlar vardı. Onlar sebzeler için miydi? Yoksa sadece küp peynirler, siyah zeytinler ve mini turşular için miydi?

Hiç kimse sebzelere dokunmamıştı. Herkes kürdan kullanmıştı.

Cam tabaktan bir tane aldım ve ucunu sebzelerin üzerinde gezdirdim. Kereviz ya da brokoli sevmediğim için onları atlayıp bebek havucu tercih ettim.

Kürdan havuca batmadı. Sapla. Sapla. Sapla. Yuvarlanıp duruyordu. Daha sert sapladım.

Kürdanım kırıldı.

Etrafım Edenlar tarafından sarılmıştı. Üstelik herkes bana bakıyordu.

Winslow -Winn- parmaklarını kullanarak tepside bir havuç kopardı. Çiftlik suyuna batırdı ve ağzına attı.

Herkes tepsiye üşüştü. Parmaklarıyla.

Benimkini kucağıma sıkıştırdım.

“Pekâlâ, Vance,” dedi Winn. “Henüz yerleşmediğini biliyorum. Ama eğer bir işle ilgileniyorsan, bir ziyaret hoşuma gider. İstedğin zaman karakola gel.”

Kaşları kalktı. “Öyle mi?”

“Evet.” Winn ya kovboyla ya da aşçıyla evliydi. Kendisi de Quincy’nin polis şefiydi.

“Teşekkürler, Winn,” dedi Vance, Lyla ile bakışarak. “Bu hoşuma gider.”

Onun iyiliği için Winn’in kendi departmanında ona bir yer

bulabileceğini umuyordum. Onu inşaatta ya da bir ofiste çalışırken görmek garip olurdu. Vance bir rozet taşımak için yaratılmıştı. Tıpkı babamın bir zamanlar olduğu gibi o harika bir polisti. *Önceden.*

“Nasıl yardımcı olabilirim, Anne?” Harrison sobanın başında duran karısının arkasına geçti, eğilip şakaklarını öperken ellerini omuzlarına koydu. “Bana bir iş ver, sevgilim.”

Anne. Adı Anne'di.

Anne. Anne. Anne.

Ona gülümsedi. “Oğlunu arayıp yolda olup olmadığını öğrenir misin?”

Bir dakika. Bir tane daha mı vardı?

Odayı inceledim. Lyla'nın erkek ve kız kardeşlerinin hepsinin gümr, kahverengi saçları ve safır mavisi gözleri vardı.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş.

Altı kardeş vardı. Bir Eden eksikti. Kahretsin. Kimdi? Bundan sonra kimin adını unutacaktım?

Harrison, Wrangler kotunun cebinden telefonunu henüz çıkarmıştı ki ön kapı kapandı ve botlar koridorda tepinmeye başladı. “İşte orada.”

Üzerinde solmuş bir kot pantolon ve kolları bileğinin üzerine kadar kıvrılmış siyah ekose bir gömlekle odaya o girdi. Gömlek açık kalmış, altından geniş göğsünü sıkıca saran beyaz bir tişört çıkmıştı. Düz karnının altında gümüş ve altın kemer tokası parlıyordu. Kahverengi kovboy çizimleri aşınıp solmuştu. Diğer Edenler gibi o da siyah saçlarla safır gözlere sahipti.

Onu diğerlerinden ayıran şey şakacı gülümsemeydi. Yumuşak dudaklarındaki muzip sırıtış. Kirli sakallı çenesinin keskin köşeleri ve mavi bakışlarındaki pırıltı.

Bu mutfak güzel insanlarla doluydu.

Ancak o hepsini gölgede bırakıyordu.

Kalbim hızla çarpıyordu. Yüzüm kızardı. Aptal gibi bakıyordum ama duramıyordum. Gözümü kırpmıyordum. Bedenim, beynimin izni olsun ya da olmasın tamamen tepki veriyordu.

“Nihayet,” diye inledi Eloise. “Açlıktan ölüyorum.”

“Üzgünüm, geciktim.”

Tanrım, sesi inanılmazdı. Derin, sert ve pürüzsüzdü. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Herkes ona yaklaştı, sanki o bir mıknatıs ve onlar da metaldi. Bu çekim çok cazipti ama yerimden kalkmadım, devrilmemek için taburenin kenarına tutundum.

Erkek kardeşlerinin ellerini sıktı. Konuşup gülüştüler. Lyla yaklaştığında onu yanlamasına kucakladı, uzun gövdesi Lyla’nınkinin üzerinde yükseliyordu.

Karnımda bir kıpırtı hissettim, dışarıda uçuşan kar taneleri gibi savruluyor, düşüyor, kalkıyor ve dönüyordu.

O şeydi...

Doğru kelimeyi bulamıyordum. Mükemmel mi? Yakışıklı mı? Büyüleyici mi?

Evet. Büyüleyici.

“Gelip Vera’yla tanış.” Lyla onu kendine çekti ve birlikte mutfak adasına doğru ilerlerken gülümsedi.

“Hey.” Sanki görünmez bir şapkayı çıkarıyormuş gibi başını eğdi. “Ben Mateo.”

Bu isim sonsuza dek hafızama kazındı.

Mateo.

2. BÖLÜM

OCAK

Krem peynir soslu havuçlu kekleri seviyordum. Hindili sandviçleri jambondan daha çok seviyordum ve Eden Coffee'ye bayılıyordum.

Lyla'nın kafesi Quincy'de en sevdiğim yer hâline gelmişti. Bu da burada çalışmayı bir zevk hâline getirmişti. Geçen hafta boyunca Lyla bana espresso ve latte yapmayı öğretmişti. Satış sistemini kullanarak müşterileri nasıl çağıracağım, hangi düğmelerin hangi ışıkları kontrol ettiğini öğrenmiştim. Bulaşıkları yıkamış, yerleri silmiş ve masaları toplamıştım.

Hayalimdeki iş miydi? Hayır. Yine de iyi bir işti ve çalışma programıma uyuyordu. Eğer bir gün hayalimdeki işi istiyorsam, önce GED'e ihtiyacım olacaktı.

Quincy'ye taşındığımızdan beri -babamdan ayrıldığımdan beri- her şeyi ağırdan almaya kararlıydım. Küçük, bilinçli adım-

* "General Educational Development - Genel Eğitim Gelişimi" sınavının kısaltmasıdır. Bu sınav, lise diploması olmayan bireylerin lise diplomasına eşdeğer bir sertifika almasını sağlar. -e.n.

lar atmaya. Sevdiğim ve sevmediğim şeyleri keşfetmeye çıkmıştım. Normal bir hayat kurmak için küçük adımlar.

Küçük adımlar yeterli miydi? Bir sıçrama yapmanın zamanı gelmiş miydi?

Belki. Ancak bugün değildi.

“Bundan sonra neye yardım edebilirim?” diye Lyla’ya sordum. Tezgâha son parti hamur işlerini yerleştirmeyi yeni bitirmiştik.

“Masaları temizlemek ister misin?”

“Elbette.” Gülümsedim, nemli bir bez kaparak yeni boşaltılmış sandalyelerden birini temizlemek için yanıma aldım.

Öğle yemeği yoğunluğu sona ermişti ve bu haftadaki diğer günlerde olduğu gibi öğleden sonra durgunluğu içindeydik. Bu da bize bulaşıklarla temizlik işlerine yetişmek için zaman kazandırmıştı. Kafedeki tek insanlar on dakika önce içeri giren genç kızlardı.

Quincy’de okul saat üç civarında biterdi ve öğrenciler her öğleden sonra yemek ya da kahve için uğrarlardı.

Onların yanındaki masaya gittim, boş bir kupa ve tabakla peçeteyi aldım.

“Bugün MSU”dan kabul mektubum geldi,” dedi kızlardan biri.

“Yaşasın,” diye başka bir kız tezahürat yaparken, bir üçüncüsü alkışladı. “Aman Tanrım, çok eğlenceli olacak. Bozeman”a hep birlikte gideceğimiz için çok mutluyum.”

“Ben de.”

“Hangi yatakhane kalacağımızı düşünüyorsun?”

Sadece birazcık kalbim burkulmuştu.

* “Montana State University – Montana Eyalet Üniversitesi” kısaltmasıdır. –c.n.

** Montana Eyaleti’inde, dağ manzaraları ve açık hava aktiviteleriyle ünlü, Montana Eyalet Üniversitesi’nin bulunduğu şehir. –c.n.

Bir   m  r önce,   niversite kabul mektupları için heyecanlanan on yedi yaşında bir kızıdım. Yeni bir maceraya atılmak için evden ayrılmaya hazır, geri dönmeye karar verdiğinde ise *evinin* orada olacağını düşünen bir kızıdım.

Ancak o kız liseden mezun olmamıştı. Oda arkadaşları, profesörler ya da cumartesi gecesini hangi partiye gideceği konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

O kız gitmişti.

Belki hayatımı düzene sokar ve normalin biraz olsun benzerini bulabilirsem, o kızın tekrar bulabilirdim. *  nceki* kızın.

Bu kadar çok şey kaçırmış olmak beni eskisi gibi rahatsız etmiyordu. Yas tutmam gereken daha önemli şeyler vardı. Ancak yine de bazen canımı sıkıyordu. Bu yüzden kendime birkaç saniye acıdım ve sonra bunu yapmayı bir kenara bıraktım.

O acıma duygusu, öfke, kızgınlık ve kederle birlikte bir kutunun i  ine saklanmıştı. Derinlerde, kapalı kaldığı yerde yaşayan bir kutuydu. Sıkıca kilitli kalması *gereken* bir yerdeydi.

Eğer kapağının çatlamasına izin verirsem, o kutunun içindeki duygular beni bütünüyle yutardı.

Kızlardan biri bana doğru baktı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsedim, sonra kirli tabakları fır  aladım.

Ben mutfağa girdiğimde Lyla paslanmaz çelikten hazırlık masasının yanında durmuş, telefonuna gülümsüyordu. Bu Vance'e ayırdığı, ışıl ışıl bir gülümseme idi.

"Vance amca ile flört m   ediyorsun?" diye ona takıldım.

"Her zaman." Kıkırdadı. "Biz kapanana kadar takılmak için karakoldan buraya geliyor."

"Biliyor musun, bu gece dükkânı kapatabilirim. Siz de eve gidebilirsiniz."

Yine de Vance'in daha sonra beni almak için şehre dönmesi gerekecekti. Sürüş antrenmanları çok iyi... gitmiyordu. Vance'in kamyonuyla dün neredeyse bir posta kutusunu parçalıyordum.

Sorun sürüş mekaniği değildi. Direksiyonu kullanabiliyor, gaz ve fren pedallarına basabiliyordum. Sadece... zordu.

Araba kullanmak bana babamı hatırlatıyordu. On beş yaşımdayken bana öğreten oydu. Her ne kadar Vance'i sevsem de yolcu koltuğunda babamın oturmasını istiyordum.

Babamı özlemiştim. İyi miydi?

"Vera?"

Bakışlarım Lyla'ya kaydı. "Ha?"

"Emin olup olmadığım sordum. Bu gece hakkında."

"Elbette," dedim fazla parlak bir sesle. "Belki siz ikiniz bir randevuya çıkabilirsiniz. Vance'in yeni işini kutlarsınız."

"Olabilir. Ona sorarım." Lyla muhtemelen iyi olduğumdan emin olmak için uzun bir süre beni inceledi.

İyi miydim? Bir bakıma.

Gün geçtikçe iyiye doğru ilerliyordum.

"Siz, şey, Winn'e hiçbir şey söylemediniz. Değil mi?" Sesimi alçaltarak sordum. "Babam hakkında?"

"Hayır. Ona güveniyoruz. Ama..."

Gerçek hikâyemi ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi. Edenlar da dahil olmak üzere buradaki herkes gazetelerde okuduklarına inanmaya devam edebilirdi. "Teşekkürler."

"Teşekküre gerek yok. Ben gidip hızlı bir envanter çıkaracağım," dedi.

"Pekâlâ. Tezgâh bende."

Dükânın önüne döndüğümde liseli kızlar hâlâ masalarında oturmuş dedikodu yapıyor ve konuşuyorlardı. İşe koyuldum,

kendime bir fındıklı latte yaptım. Karamelden daha mı çok sevmiştim?

“Hayır.” İlk yudumdan sonra iç çektim. Karamel hâlâ önde gidiyordu ama fındık da fena değildi.

Kahve dükkânının kapısının üstündeki zil şingırdadı. Mateo elinde bir kutuyla içeri girerken neredeyse kahvemi düşürüyordum. O etraftayken kalbim hiç sakin olacak mıydı?

Geniş omuzları, kadife yakasının altında Eden Çiftliği markasının beyaz renkte işlendiği kalın, taba rengi kanvas bir paltıyla kaplıydı. Astarı yumuşak bir sherpa*ydı.

Anne ve Harrison, Noel’de ailelerindeki herkese bu paltolardan hediye etmişlerdi.

Buna ben de dahildim.

Ağaçlarının altında bir paket gördüğümde neredeyse ağlayacaktım. Gerçek bir Noel’i en son *önceden* yaşamıştım.

Mateo’nun koyu renk saçları siyah bir berenin altında sıkışıp kalmıştı. Kirli sakalı bugünlerde neredeyse sakala dönüşmüştü ve ne zaman uzamasına izin verdiğini düşünsem, dükkâna yeni tıraş olmuş bir şekilde geliyordu. Hangi hâlini daha çok sevdiğimden emin değildim.

Yine de her hâliyle çok güzeldi.

Mateo’nun 1.90’lık geniş bedeni kas ve güçle doluydu. Zahmetsizce hareket ediyordu, adımları akıcı ve sağlamdı. Belki de vücudundan yayılan özgüven beni bu kadar tedirgin ediyordu.

Gözlerini dikme. Bakışlarımı kaçırmak için harcadığım çaba beni ter içinde bırakmıştı. Yanaklarım yanıyordu. O etraftayken, istemsizce kızarıyordum.

* Çeket, palto gibi dış giyim ürünlerinde ısıyı koruma amacıyla kullanılan ve kumaşın koyun yününe benzer bir hissiyat taşıyan iç astar malzemesi. —e.n.

“Selam, Vera.” Mateo kutuyu tezgâhın üzerine bıraktı.

“Merhaba.” Sesim yumuşak ve zayıftı. O etraftayken nefes almak inanılmaz zordu.

“Saçını mı kestirdin?”

Elim atkuyruğumun ucuna gitti. Aman Tanrım, fark etmişti. Lyla bile fark etmemişti. Uçlarından sadece bir santim kesmiştim ama o fark etmişti. “Sadece bir düzeltme. Banyoda kendim yaptım. Muhtemelen dalgalıdır.” Neden hâlâ konuşuyordum?

“Hoş görünüyor.”

Hoş derken güzel anlamında mıydı? Yoksa bundan sonra bir profesyonele para ödemem gerektiği anlamında mı hoştu?

“Bu Lyla için.” Elini kutunun üzerine koydu. “Burada mı?”

“Evet.” Başımı öylesine çılgınca salladım ki kızıl saçlarımdan bir tutam bağından kurtuldu. “Gidip onu getireyim.”

Arkamı döndüğümde neredeyse yüzümü espresso makinesine çarpıyordum. Neyse ki ayaklarımı düzelttim ve aceleyle mutfağa girdim.

Ah. Kendine gel, Vera.

En son dört yıl önce bir erkeğe aşık olmuştum. Belki biraz deneyimsizdim ama bu hoşlantı son bir ayda iki katına çıkmış gibiydi. İki ya da üç ay sonra ne olacaktı?

Mateo çok mükemmeldi. Sorun da buydu. Bunu kafamda oturtmam bir ayımı almıştı. O bir rüyanın vücut bulmuş hâliydi. Sanki zihnimden koparılmış ve sadece benim için yaratılmıştı. Görünüşe göre hayalimdeki erkeği bulmak, ne zaman bana doğru baksa beceriksiz bir aptala dönüşmek anlamına geliyordu.

Lyla kapıdan girdiğinde neredeyse mutfağa varmıştım, ikimiz çarpışmak üzereydik.

“Özür dilerim,” dedik aynı anda, sonra ikimiz de güldük.

“Mateo senin için burada.” Koridoru işaret ettim. “Bir kutu getirdi.”

“Yaşasın.” Yüzü aydınlandı. “Noel hediyem.”

Tezgâha doğru aceleyle ilerledi ve doğrudan hediyeye yönelirken Mateo ile bir gülümseme paylaştı.

Lyla kutunun kapağını açıp seramik, nane yeşili bir karıştırma kabı çıkarırken, rahatsız etmek istemediğim için birkaç adım ötede oyalandım.

“Buna bayıldım.” Parmak uçlarını kenarındaki çiçek detaylarının üzerinde gezdirdi, ardından hediyesini bırakıp tezgâha doğru uzanarak onu kucakladı.

Mateo sırtarak onu sardı. “Üzgünüm, geç oldu.”

“Ah, umurumda değil.” Onu bırakıp vitrini işaret etti Lyla. “Yiyecek ya da içecek bir şey ister misin?”

O daha cevap veremedi, bir grup liseli kız öyle yüksek sesle kıkırdadılar ki hepimiz masalarına baktık. Mateo’nun kendilerini izlediğini fark ettikleri anda, kızarmış yanaklarını gizlemeye çalışarak birbirlerine daha da sokuldular.

İnledi. “İşte bu da gitmem için bir işaret.”

“Onlar sadece zararsız kızlar,” dedi Lyla. “Onları görmezden gel.”

Ancak kıkırdamalar daha da arttı. Kızlardan biri elini kalbine bastırdı. Bir diğeri kirpiklerini kırıştırdı.

“Sonra görüşürüz,” dedi Mateo.

“Tamam. Hoşça kal, Matty.” Lyla karıştırma kabını alarak yerine koymak için mutfığa doğru ilerledi. “Hediyem için teşekkürler.”

“Bir şey değil.” Lyla gözden kaybolurken gülümsedi, sonra da bana göz kırptı. “Hoşça kal, Vera.”

Bana. Göz. Kırptı. Masadaki kızlara göz kırpmadı. Lyla’ya

göz kırpmadı. Sadece bana kırpmıştı. Bu ne demek oluyordu? Herkese göz mü kırpmıştı? Yoksa sadece saç kesimi *hoş* olan kızlara mıydı?

Kızlardan biri Mateo'nun sırtına bir öpücük üfledi.

Burnumu kırıştırdım.

Mateo'nun yüz ifadesinde bir şey titreşti ama ben daha ne olduğunu anlayamadan dönüp kapıya yöneldi.

Odanın içinde yürürken kızların masasındaki her çift göz onun poposuna kilitlenmişti.

Mükemmel bir popoydu. Biliyordum çünkü ben de birçok kez bakmıştım.

O liseli kızlarla uyum sağlardım, değil mi? O kadar da farklı değildik. Henüz bir diplomam yoktu. Yarı zamanlı çalışıyordum, Vance ve Lyla ile kirasız yaşıyordum. Mateo Eden yanıma geldiğinde kızarır, gevezelik ederdim.

Yirmi bir yaşındaydım, on yedi değil. Yirmi bir.

Yine de o masaya uyum sağlardım.

Ağzıma ekşi bir tat yayıldı.

3. BÖLÜM

ŞUBAT

Arabayı Eden Çiftliği'ndeki ahırın yanına park ettikten sonra, kilometrelerdir tuttuğum nefesimi serbest bıraktım. Buzlu Montana yollarında araba kullanmak sinirlerimi yıpratmıştı ama en azından yalnız değildim.

“Teşekkürler, Bay Eden.” Yolcuma gülümsedim.

“Bana Harrison diyene kadar kaç sürüş dersine ihtiyacımız olacağımı düşünüyorsun?”

Gülümsedim ve motoru kapattım. “En azından bir tane daha.”

“O zaman bunu yarın listeden çıkarmamıza ne dersin?”

“Tamam.”

“Bu bir randevu.” Sırıttı. “Bagajı aç. Yiyeceklerini taşımana yardım edeyim.”

“Ah, sorun değil. Ben getirebilirim.” Ayaklarının arasında duran vazoyu işaret ettim. “O çiçekleri donmadan önce sevgili-nize götürseniz iyi olur.”

“İyi fikir.” Anne için aldığı iki düzine kırmızı gülü almak için eğildi. “Yarın görüşür müyüz?”

“Yarın. Hoşça kalın.”

Kapısını açtığında içeriye soğuk bir hava doldu ve sıcaklığı kovdu. Kasabadan buraya gelirken kaloriferleri sonuna kadar açmıştı çünkü bugün hava sıcaklığı iki derecenin altındaydı.

Kapımdan dışarı adımımı atar atmaz içime çektiğim o ilk buz gibi nefesle burun deliklerim sızladı. Acı soğuk kot pantolonumdan sızdı ve aceleyle bagaja doğru giderken tenimi ısırdı. En azından aldığım dondurma erimeyecekti.

Kollarıma doladığım dört çantayla çenemi Eden Çiftliği montumun yakasına sakladım ve aceleyle ahıra doğru ilerledim.

İçeri girdiğimde hava pek sıcak değildi ama en azından rüzgâr kemiklerime kadar işlemiyordu. Tepe lambasını yakıp merdiven boşluğundan çatı katıma çıktım.

Saman ve toprak kokularının yerini bu sabah duştan sonra yaktığım mumdan gelen yeşil elma kokuları almıştı. Yiyecekleri mutfaktaki küçük tezgâhın üzerine bıraktım, sonra soğuğa hazırlanarak tekrar aşağıya koştum.

Kış nispeten ılımlı başlamıştı ama büyük bir patlamayla sona eriyordu. Üç gün önce kuvvetli bir fırtına bölgeyi kaplamıştı. İki metre taze kar vardı ve artmaya devam ediyordu. Dış kapıdan içeri girerken buzlu bir kar tanesi yanağımı kesti, sadece dağlara bakacak kadar duraksadım. Zirveler kar yağdıran kalm bulutlarla örtülmüştü.

Orada mıydı? Bir sığınağı var mıydı? Ateşe yakın mı duruyordu? Yeterince sıcak mıydı? Yiyeceği var mıydı?

Kalbim sıkıştı. Bu gece *soğuk* olacaktı ama bu babamın Montana’da geçirdiği ilk kış değildi. Bu soğuk hava dalgasının sadece

bir hafta sürmesi bekleniyordu. Önümüzdeki pazar günü havanın donma noktasının çok üzerinde olacağı tahmin ediliyordu.

Soğuk devam edecek olsa bile, babam ısınmam için her zaman bir ateş yakardı. Kendisi için de aynısını yapardı, değil mi? Aptalca bir şey yapmazdı, değil mi? Aklı yerinde miydi?

Evet. O iyiydi. Düşünebileceğim başka bir seçenek yoktu. Hayatta kalırdı. *O yaşıyor.*

Bu güvenceler kalbimdeki kargaşayı yatıştırmaya yetmedi. Babam için duyduğum endişe o günlerde nefes almak kadar otomatikti. Bazı günler korku o kadar yüksek sesle haykırıyordu ki onu bulmak üzere dağlara koşmamak için kendimi zor tutuyordum. Ancak bu pervasızca ve aptalca olurdu, bu yüzden onun yerine endişeleniyordum.

Bagaja doğru koşarken botlarım karda çıtırdadı. Bir elimle içinde pişirme spreyi ve bir dizi baharat bulunan çantayı kaptığım gibi diğer elimle de bir galon sütü çıkardım. Kolumun altına sıkıştırmak için tuvalet kâğıdı kutusunu kapmak üzereyken derinden gelen bir ses irkilmeme neden oldu.

“Yardım edeyim.”

Doğrulurken o kadar hızlı döndüm ki başımı bagajın kapağına çarptım. “Ah.”

“Özür dilerim.” Mateo taba rengi deri bir eldivenle kaplı elini kaldırdı. “Seni korkutmak istememiştim.”

“Sorun yok.” O yanımdayken her zaman olduğu gibi yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. Her. Lanet olası. Zaman.

Umarım bugün pembeliğin soğuktan olduğunu düşünürdü.

“Şey, nasıl gidiyor?” Tanrım, kulağa aptalca geliyordu. Se-

sim çok nefes nefese çıkmıştı ve bu aslında tüm zamanların en aptalca sorusuydu. Nasıl gidiyor? *Gökyüzü,* Vera. Umutların. Hayallerin.*

“Bugün Griffin için yapmam gereken bazı işler vardı. İşçilerden biri işi bıraktı ve işi ben yapabilecekken yeni birini bulmanın bir anlamı yok, bu yüzden inekleri beslemeye geldim.”

“Ah. Bu çok hoş.”

“Evet, sanırım.” Kaşlarının arasında bir kırısklık oluştu.

“Bundan hoşlanmıyor musun? Çiftlikte çalışmaktan?”

“Bu harika.”

Sesi harika değildi ama kötü de değildi. Sesi... sıradandı. Daha önce hiç sıradan Mateo sesi duymamıştım.

“Alaska’ya geri dönmeyi düşünüyordum,” dedi. “Eskiden orada pilottum. O zamanlar birlikte çalıştığım insanlar geri dönüp dönmeyeceğimi sordular. Belki de dönerim.”

Ne? Kalbim karda boğuk bir gümbürtüyle yere indi. Hayır. Taşınamazdı.

“Bilmiyorum.” İki market poşetini çıkarmak için bagaja doğru ilerlerken içini çekti. “Bana bir iyilik yap ve Lyla’ya bundan bahsetme, olur mu? Henüz karar vermedim ve kız kardeşlerimi strese sokmak istemiyorum. Annemle babam biliyor, belki bahsederler. Gitmem pek olası değil ama yine de aklımda olan bir şey.”

Sadece başımı sallayabildim.

“Neyse, ineklerle işim bittikten sonra merhaba demek ve aneme Sevgililer Günü çikolatası vermek için uğradım. Babam markete gittiğinizi söyledi, ben de gelip eşyaları taşımana yardım edeyim dedim.”

* İngilizce “What’s up?” sorusuna “Yukarıda ne var?” diye sorulmuş gibi “The Sky-Gökyüzü” şeklinde cevap verilerek yapılan şaka. -e.n.

“Annene Sevgililer Günü ikolatası mı aldın?” Bu dünyadaki en sevimli Şeydi.

“Gelenek. Ona iyi davranmalıyım, böylece en sevdiğim kurabiyeleri piŐirir.”

Evet, o mükemmeldi. Komikti. Büyüleyiciydi. Seksiydi. Bu hoŐlanma hızlı bir Şekilde hiçbir yere varmayacaktı.

Alaska’ya taşınamazdı. Babamı bulmak ve iyi olduğundan emin olmak için Montana’da kalmam gerekirken olmazdı. TaŐınırsa Anne’e kim çikolata alırdı? Gerçekten, *gerçekten* taşınamazdı.

“Bu, Şey...”

Daha düŐüncemi tamamlayamadan Mateo tuvalet kağıdı paketimi kaptı.

Ah, lanet olsun. Bu yaŐanmıyordu. Deli gibi  Őık olduğum adam tuvalet kağıdımı taŐıyor olamazdı. Ancak kesinlikle taşıyordu. Yanaklarımdaki sıcaklık, saldırmaya çalışan bir sonraki kar tanesini eritti.

Mateo başka bir poşet için hamle yaptı ama ben ondan önce aldım, ince beyaz poŐetin içinde görünen belirgin bir mavi kutu vardı. Tuvalet kâğıdı yeterince kötüydü. Tamponlarıma da göz atmasına gerek yoktu.

“İçeri girebilirsin.” çenesini kapıya doğru salladı. “Geri kalanını ben alırım.”

“Tamam. TeŐekk rl r.” Geri çekildim, içeri girip soğuktan kaçmadan önce çenesindeki kalın kirli sakalı takdir etmek için kendime bir saniye verdim.

Üst kata çıktığımda çantaları tezgâhın üzerine yığdım ve paltomu çıkardım. Ardından Mateo’nun ayak sesleri merdiven boŐluėunda yankılanırken yeşil boğazlı kazağımın önünü düzelttim.

Kışın sürüş pratiği yapmanın stresi ve her şeyi darmadağın eden soğuk rüzgâr yüzünden saçlarım karmakarışık.

Bir kolunun altında tuvalet kâğıdımı, diğer kolunun altında da kâğıt havluları tutuyordu ve her iki elinde de üçer poşet vardı. “Stok mu yapıyorsun?”

“Evet.” Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım ve hemen geri çıkardım. Neyim vardı benim böyle? Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmaktan nefret ederdim. Neden Mateo’nun yanında rahat olamıyordum? *Of!*

“Bunları nereye koymamı istersin?”

“Tezgâh harika olur. Teşekkürler.”

Her şeyi boş tezgâha bıraktı. “Demek sen ve babam sürüş eğitimi yapıyorsunuz?”

“Evet.” Yüzümü saklamak için yiyecekleri kaldırmaya başladım. İlk defa yanaklarımdaki kızarıklık sadece bu hoşlantıdan kaynaklanmıyordu. Damarlarımda dolaşan utanç duygusu yüzümü pembeden kırmızıya çevirdi.

Yirmi bir yaşındaydım ve bir ergen gibi sürüş derslerine ihtiyacım vardı.

Harrison yardım etmeye gönüllü olmuştu. Tıpkı Anne’in bana yemek dersi verecek olması gibi. Edenlara minnettar olsam da beceriksizliğimi özellikle Mateo’ya duyurmak istemezdim. Fakat elbette o da biliyordu. Bu aile birbirine sıkı sıkıya bağlıydı.

“Biraz utanç verici,” diye itiraf ettim.

“Utanacak bir şey yok, Vera.” Derin sesindeki ismimin tınısı bile utancımı yok edemedi. “Demek araba kullanma pratiğin yok. Kimin umurunda? Babam harika gittiğini söyledi. Sadece pasını atman gerekiyormuş.”

“Sanırım.” Omuz silktim ve sütü buzdolabına koydum.

Bir yanım sonsuza dek araba kullanmaktan kaçınmak istemişti. Ancak artık çiftlikte yaşadığımdan Quincy’ye yürümek için çok uzaktaydım, bu yüzden yeniden öğrenmeye başlamak-
tan başka çarem yoktu.

Vance ve Lyla bana bir araba almayı teklif etmişlerdi ama ben kendim almakta ya da onlara geri ödemekte ısrar etmiştim. Birikimim ya da kredim olmadığı için Vance amcadan borç alarak tamponu ezik ve yaklaşık yüz bin kilometre yapmış eski model *Honda Civic*’imi satın almıştım.

Yine de en azından benimdi. Ayrıca bu hafta itibariyle tek başıma yaşıyordum.

Adım adım ilerliyordum. Çok değildi ama yine de birer adımdı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Mateo.

“Evet.” *Sayılır*. “Çatı katını seviyorum.”

“Burası harika bir yerdir.”

Yeni evimin kapladığı alan gerçek ahırın sadece üçte biri kadardı, yine de ihtiyacım olandan daha büyüktü. Merdivenler, yatak odamın mutfak ve banyo ile aynı duvarı paylaştığı dairenin arka tarafına çıkıyordu. Alanın geri kalanı ise açık yaşam alanıydı.

Duvarlar griyle kahverengi ahşabın çeşitli tonlarıyla kaplıydı. Mobilyalar kömür, krem ve beyaz renklerde yumuşak, rahat-
tı. Samimiydi. Basit ama gösterişliydi.

Gösterişe ihtiyacım olduğundan değildi. Her gece bir yastıkta uyumaktan ve sabahları sıcak suyla duş almaktan çok memnundum.

Dinlenmek için en sevdiğim yer, oturma odasının büyük bö-

lümünü kaplayan *U* şeklindeki devasa koltuktu. Bu hafta her gece kalın battaniyelerin altına gömülüp, uyuyamadığım zamanlarda film üstüne film izlemek için üzerinde kamp kurmuştum.

Yeni ev, yeni sesler ve babamın beni uyanık tutan, sürekli duyduğu endişe yüzündendi.

O hayattaydı. Daha öncekiler gibi bu kışı da atlatacaktı.

Bunun gerçek olmasını sağlayacak kadar inatçıydım.

“Kafanı vurmadın mı daha?” Mateo eğimli tavanları işaret ederek sordu. Sadece her odanın en ucunda eğilmemi gerektirecek kadar yüksektiler.

“Birkaç kez yatağa girerken vurdum*.”

Kelimeleri fark edip ürperdim. Yatağa girerken vurdum mu? Benim sorunum neydi? Bu da ne demek oluyordu? Neden bu adamın yanında doğru düzgün konuşamıyordum?

Mateo ensesini ovuşturdu ve benden başka her yere baktı. Harika, sanki tuvalet kâğıdı yeterince kötü değilmiş gibi bir de onu rahatsız etmiştim.

“Lyla’nın çiftlik evindeki, şey, her şeyi taşıttın mı?” diye sordu.

“Evet. Fazla bir şeyim yoktu.” Tanrıya şükür çatı katı dayalı döşeli gelmişti.

“Hepimiz çok fazla değişimden geçtiğinizi biliyoruz. Yardım etmek için buradayız.” Bakışları benimkilerle buluştu ve midem kasıldı. Ah, o gözler... “Neye ihtiyacın varsa.”

Eden ailesinin bir üyesi bunu ilk kez söylemiyordu. Ancak diğerlerinin aksine, Mateo’nun yakışıklı yüzünde hiç acıma ifadesi yoktu. Sadece gerçeği söylüyordu. Samimi bir teklifte bulunuyordu.

* İngilizcede “*Bang*” kelimesinin argo olarak “Biriyle seks yapmak” anlamına da geliyor olmasına atıfta bulunulmuştur. –e.n.

“Teşekkür ederim.”

Çenesini eğdi. “Bir şey değil.”

Mateo da dahil olmak üzere tüm Edenlar son dört yılını babamla birlikte vahşi doğada geçirdiğini biliyorlardı. Cinayetten suçlu olduğunu ve yetkililerden saklandığını biliyorlardı. Yıllarca dünyanın benim öldüğümü varsaydığını biliyorlardı. Babamın kurbanlarından biri olduğumu...

Hikâyeyi biliyorlardı.

Gerçeği değil.

Böylesi daha iyiydi. Sırlar sadece sessizlikle sır olarak kalırdı.

Babam yanımda olmayabilirdi ama onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapardım.

“Eskiden burada yaşadığımı biliyor muydun?” Mateo çatı katma doğru bir adım daha atarak etrafı inceledi.

“Lyla söyledi.”

Ne zaman biri Mateo’nun adını ansa, paylaştığı her bilgi anında hafızama kazınırdı. O burada yaşamasaydı da bu çatı katını sevebilirdim ama buranın onun da evi olduğunu bilmek, burayı daha çok sevmemi sağlıyordu.

Geçen ay kendime kalacak bir yer bulma zamanının geldiğini söylediğimde Lyla ve Vance karşı çıkmış, bir süre daha misafir odasında kalmam için ısrar etmişlerdi. Ancak ben kabul etmemiştim.

Belki araba kullanma ve yemek pişirme derslerine ihtiyacım vardı ama bunları kendi başıma yaşarken alabilirdim. Aklımda Quincy’de bir ev bulmak vardı fakat görünüşe göre kiralık ev bulmak çok da kolay değildi.

Lyla’nın amcası Briggs, demans hastalığına yardımcı olması için şehirdeki bir destekli yaşam tesisine taşındığından beri çatı

katı boştu ve yer boş olduğu için Anne'le Harrison burayı bana teklif etmişlerdi.

Vance, Edenlara yakın olduğum için mutluydu ve burada çiftlikte olmak, dağların kapımın hemen ötesinde olduğu anlamına geliyordu.

Kış havası nedeniyle fazla yürüyüş yapmak mümkün olmamıştı ama yakında mevsim değişecekti. Burada, biraz özgürlük için daha iyi bir şansım olacaktı. Kar biraz durup eridikten sonra dağlara çıkıp ne bulabileceğime bakacaktım.

Kimi bulabileceğime.

Koltuğun yanından pencerelere doğru yürürken, Mateo'nun botları ahşap zeminde takırdadı. Anne ve Harrison'ın evinin ötesinde dünya bembeyazdı. Kar çayırları örtmüş, her ağacı toza bulamıştı.

O manzaraya bakarken ben de ona baktım. Solmuş kotu güçlü kalçalarına yapışmıştı. Botları aşınmış ve ağır *Carhartt* montunu giymişti. Kenarında Eden Çiftliği markası işlenmiş bir bere takıyordu. Beresinden kaçan koyu renk saçları ensesinde kıvrılıyordu.

Bu çatı katına mükemmel bir şekilde uyuyordu, sert ama güzeldi.

"Burası kendini bulmak için harika bir yer," dedi Mateo.

Başımı yana doğru eğdim. "Lyla da aynen böyle söyledi. Kelimesi kelimesine."

"Kardeşlerle çok sık takılmanın tehlikesi. Söylediklerimiz birbirine benzemeye başlıyor." Döndü, dudaklarının kenarı yukarı kalktı. Vay canına, çok tatlıydı. Bakışları sehpaye kaydı ve üzerine serpiştirilmiş kitaplarla dizüstü bilgisayarını inceledi. "Testlerini bitirdin mi?"

“Evet.” Eden Coffee’de çalışmadığım zamanlarda, GED için çalışıyordum.

“Ve?”

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. “Beşini de geçtim.”

“Güzel.” Sırıttı. “Hiç şaşırmadım.”

“Teşekkürler.” Övgüsü karşısında gülümsemem genişlerken bakışlarımı botlarıma indirdim.

“Sırada ne var?”

“Bilmiyorum. Kahve dükkânında çalışmaya devam etmek. Belki birkaç üniversite kursuna yazılabilirim? Okulu seviyorum.”

Okulu her zaman sevmiştim. *Önceden* bile.

GED için çalışmak canlandırıcı olmuştu. İhtiyacım olduğunu bile bilmediğim zihinsel bir meydan okumaydı. Bir üniversiteye tam zamanlı kayıt yaptırmaya hazır değildim ama birkaç ders zihnimi meşgul etmek için iyi olacaktı. Baharın gelmesiyle birlikte, iki ya da üç ders çok da yorucu olmayacaktı.

Esnek bir programa ihtiyacım vardı. Dağlara gitmek için boş günlere ihtiyacım olacaktı.

“Seni rahat bırakayım.” Mateo çatı katında ilerleyip kapıya yöneldi. Yanımdan geçerken baharatlı kokusu burnuma doldu. Deri ve baharat. Rüzgâr ve toprak.

Mükemmel derecede erkeksi ve lezzetliydi ve... Mateo’ydu.

“Yiyeceklere yardım ettiğin için teşekkürler.”

“Her zaman.” Göz kırptı.

Göz kırptı ve kalbim yerinden fırladı.

O göz kırpmasının hiçbir anlamı yoktu. Benden hoşlanmıyordu, o şekilde hoşlanamazdı. Değil mi?

O tomurcuklanan umudu daha çiçek açmadan ezdim. “Görüşürüz.”

Arkasından kapıyı kapatarak gözden kayboldu ve merdivenlerden aşağı indi.

Alt kattaki kapı gürültüyle kapanana kadar bekledim, ardından çatı katının ön pencerelerine koştum.

Mateo'nun uzun bacakları kamyonetine kadar olan mesafeyi kısa sürede kat etti. Muhtemelen direksiyonu ölümüne kavramakla meşgul olduğum için daha önce fark etmediğim evin yan tarafına park etmişti.

Etrafındaki kar esmeyi bıraktı. Bir güneş ışını bulutları yırtarak omuzlarına dokundu.

O ışıktı. Benim ışığımdı. Parlayarak karanlığı yok eden yıldızdı.

Lütfen Alaska'ya taşınma. Avucumu cama bastırdım.

“Sevgililer Günün kutlu olsun, Mateo.”

4. BÖLÜM

MART

Edenlar tarafından kuşatılmışım. Tekrar.

Bir bakıma eğleneliydi. Kesinlikle bunaltıcıydı ama... eğleneliydi. Anne'le Harrison'm mutfağında o kadar çok mutluluk vardı ki gülümsemelere ve kahkahalara kapılmamak çok zordu.

Bana çocukluğumuzda yaptığımız barbeküleri hatırlattı. Babam hamburgerleri çevirir, çocuklar etrafta koşuşturur ve biz de...

O anının üzerine zihinsel bir giyotin indirdim ve kafasını kestim. Geçmişe dönmek iyi bir şey değildi, bu yüzden onu bir kenara ittim. *Geçmişteki* o mutlu anları kutusuna geri koydum ve kapağını kilitledim.

Bu gece eski günleri yad etme gecesi değildi. Bu gece kutlama yapıyorduk. Lyla ve Vance nişanlandıklarını duyurmuşlardı.

Onlar adına çok mutluydum, özellikle de Vance amca adına. Lyla'ya nasıl baktığını görünce kalbim eridi. Onu hak etmişti.

Son zamanlarda zor günler geçirmişti ama artık Lyla'ya sahip olduğuna göre, kötülükler geride kalmıştı. Onun hayallerini gerçekleştirmek için dağları bile yerinden oynatırdı.

Bir gün, bir erkeğin beni Vance'in Lyla'yı gördüğü gibi görmesini istiyordum. Beni tüm kalbiyle sevmesini.

O adamın Mateo olması için milyonlarca yıldızdan binlerce dilek dilemiştim. Artık dilek tutmaya pek inanmıyordum. Yine de her zaman umut vardı.

"Mateo nerede?" Eloise sebze tepsisindeki havuçlardan birini ağzına atarak sordu.

Onun adını anmak bile kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

Çatı katına taşındığımdan beri yollarımız haftada en az iki kez kesişiyordu. Pazar gününden beri onu üç kez görmüştüm. Bunların hepsinde benimle okul, araba kullanmak ya da çatı katı hakkında konuşmuştu. Bir kez bile Alaska'ya dönmekten bahsetmemişti. *Tanrıya şükür*. Sonra eve ya da işe gitmeden önce bana göz kırpardı.

Göz kırpmanın bir anlamı vardı. Harrison'ın Anne'e göz kırptığı her seferinde bunun altında yatan bir anlam olduğunu hissederdim. *Seni seviyorum*, demek için göz kırptıyordu. *Sen hayatımda olmasan ölürdüm. Nefes almamın sebebi sensin*.

Mateo bana göz kırptığında umutsuzca bunun bir anlamı olsun istiyordum. Muhtemelen bir anlamı yoktu. Ona olan aşkım tüm mantıklı düşünceleri gölgede bırakıyordu.

"Bilmiyorum." Anne telefonunu kontrol etti. "Geleceğini söylemişti."

"Acıkmaya başladım." Harrison karnını sıvazladı. "Ben ızgarayı yakayım. Buraya geldiğinde hamburgerini pişirebiliriz."

Griffin ve Knox babalarını verandaya kadar takip ettiler.

Foster'la Jasper da hemen arkalarından gittiler. Vance amca bana yumuşak bir şekilde gülümseyip mutfaktan çıktı.

Anne, daha önce hazırladığı hamburger köftelerini buzdolabından çıkarırken, "Pekâlâ, düğünü nerede yapmak istiyorsunuz?" diye sordu Lyla'ya.

O köftelerin yapılmasına yardım etmişim. Anne, bana yemek yapmayı öğretiyordu ve bu gece ben de onun yardımcı şefiydim. Siparişleri alıyor, etin nasıl terbiye edileceği ve ev yapımı patates salatasının nasıl yapılacağına dair talimatları takip ediyordum.

"Ben ahırını düşünüyordum," dedi Lyla. "Sizin için de uygunsa tabii."

"Elbette." Anne heyecanla ellerini çırttı. "Peki ya tören?"

"Hava her zaman bir risktir ama belki de dışarıda yapabiliriz."

"Yağmur ihtimaline karşı çadır kurabiliriz," dedi Winn.

Çocuklar diğer odada oynarken kadınlar ada tezgâhın etrafında toplanmıştı. Biraz zaman almıştı ama sonunda çocuklar da dahil olmak üzere herkesin adını öğrenmişim. Üstelik hangi çocuğun hangi yetişkine ait olduğunu biliyordum.

Oturma odasındaki çerçeveli fotoğraflar çok yardımcı olmuştu. Tabii, Anne ve Harrison'ın torunlarından sık sık bahsetmeleri de öyle.

Çiftliğe taşındığımdan beri bu mutfakın müdavimlerinden biri olmuşum. Anne'le Harrison ya kendi çocuklarının yanlarında olmasını özledikleri için ya da bana acıdıkları ve yalnız kalmamı istemedikleri için akşam yemeği davetlerinde cömert davranıyorlardı.

Yemek yapmayı öğrenmeye kararlıyım ama burada yediğim yemeklerle Vance ve Lyla'yla yediğim diğer yemekler ara-

sında haftada sadece bir ya da iki kez kendi başımın çaresine bakabiliyordum.

En azından kahvaltı tek başımaydı ve omlet becerilerimi mükemmelleştiriyordum. Babam gurur duyardı. Kahvaltıya bayılırdı.

Belki, onu bulduğumda, iyi olduğundan emin olduğumda birlikte omlet yiyebilirdik.

Ada tezgâhındaki tartışma düğün planlaması etrafında dönerken pencereye baktım. Dışarısı karanlıktı ama bu beni bakmaktan, aramaktan ve belki de uzaklarda bir kamp ateşi kıvılcımı yakalama umudundan hiç alıkoymuyordu.

Babam medeniyete asla bu kadar yaklaşmazdı. Bunu iliklerime kadar biliyordum. Yine de umut tuhaf bir şeydi, tüm mantığı kovuyordu. Bu yüzden camın ötesinde sadece siyah bir gece bulacağımı bilsem bile o küçük kamp ateşlerini arıyordum.

Hava geçtiğimiz ay içinde değişmişti. Şubat ayındaki fırtına kısa sürmüştü ve Sevgililer Günü'nden hemen sonra yollardaki karlar erimişti. Hava, birkaç doğa yürüyüşü yapma riskini göze alabileceğim kadar düzelmişti.

Kafede çalışmadığım ya da çevrimiçi derslerime girmediğim günlerde dağ eteklerine doğru yola çıkıyordum. Kar hâlâ uzağa gidemeyecek kadar derindi ama ormana, babamın bir zamanlar tuzak kurduğu ya da geyik avladığı birkaç yere girmeme yetecek kadar açılmıştı.

Ondan hiç iz yoktu. *Henüz.*

“Derslerin nasıl gidiyor, Vera?” Talia'nın sorusu beni düşüncelerimden kopardı.

“Onları gerçekten seviyorum,” dedim ona. “Ne yapmak istediğime dair hâlâ bir fikrim yok ama şu an için seçeneklerimin olması hoşuma gidiyor.”

Şu anda bir psikoloji ve bir beslenme dersine kayıtlıydım. İyi seçimler gibi görünüyorlardı. Belki psikoloji ile insan zihninin nasıl çalıştığı, nasıl bozulduğu hakkında daha fazla şey öğrenebilirdim.

Eğer psikoloji başarısız olursa, o zaman yedek olarak beslenme dersim olurdu. Vahşi doğada yaşadığımız dört yıl boyunca babam bana yiyecek hakkında çok şey öğretmişti. Nasıl yiyecek aranacağını. Nasıl avlanacağımı. Bu bilgiyi daha geleneksel öğretilerle harmanlamak ilginçti.

Yemek yemeyi bırakmazdı, değil mi? Pes edip kendini aç bırakmazdı?

Hayır. O yaşıyordu. İyiydi. Yakında onu bulacak ve kendi gözlerimle görecektim.

Verandanın kapısı açıldı ve erkekler mutfağa döndü. Vance hemen Lyla'nın yanına giderek onu kendine çekti.

Yerel şerif ve onun emekliliğinin yaklaşması hakkında konuşmaya başladılar. Vance, Winn için çalışıyordu, geçen gün öğle yemeğinde bana bundan ne kadar keyif aldığını söylemişti. Onlar konuşurken mikrodalganın üzerindeki saate baktım, sonra koridora doğru göz attım.

Mateo neredeydi? Evet, normalde en son o gelirdi. Çoğu toplantıya sürekli beş dakika geç kalırdı ama hiç bu kadar geç kaldığı olmamıştı.

Sanki düşüncelerim onu yoktan var etmiş gibi ön kapı açıldı ve koridorda ayak sesleri duyuldu.

Mutfakta görüldüğü anda midem altüst oldu. Bir sorun vardı. Yüzünün rengi gitmişti. Koyu kahverengi saçları garip açılarla yukarı doğru uzanıyordu, sanki parmaklarını defalarca saçlarında gezdirmiş gibiydi.

“İşte bura...” Anne'in gözleri büyüdü. “Sorun nedir?”

Oda sessizleşti.

“Ben, şey...” Mateo gözlerini kırpıştırdı. Sonra başını salladı, yüz hatlarından şaşkınlık okunuyordu. “Alaska’ya gitmem gerekiyor. Bu gece.”

Kimse benim sessiz soluğumu fark etmedi çünkü muhtemelen onu bastırarak bir sürü başka soluk vardı. *Alaska*. Ne? Neden? şimdiden mi?

“Bu gece mi?” Harrison sordu. “Neden? Neler oluyor?”

Mateo sertçe yutkundu. Daha önce solgun olan yüzü şimdi hayalet gibiydi. “Sanırım... Sanırım bir kızım var?”

Bekle. *Ne dedi o?*

Odada sorular uçuşmaya başladı. Hepsi yanıtsız kaldı çünkü Mateo bombayı bırakıp çoktan gitmişti.

Bir kız mı vardı? Kimden?

Alaska’yı düşünmesinin sebebi bu muydu?

Başka birine âşık olduğu için miydi?

5. BÖLÜM

*A*laina.
Adı Alaina'ydı.

Onu Montana'ya getirdiği gün, Mateo'nun kalbini asla kazanamayacağımı biliyordum çünkü onu Alaina'ya vermişti.

İpeksi siyah saçları ve safir rengindeki gözleriyle ona Allie diyordu.

Alaina.

Kızı.

6. BÖLÜM

MAYIS

“A nne?” Ön kapıdan evine seslendim.
“İçeri gelin!”

Ayakkabılarımı çıkarıp koridorda ilerledim ve onu mutfakta buldum.

Ocakta ya da fırında hiçbir şey yoktu. Oturma odasından bir kız bebeğin ağlama sesi yankılanırken ellerini ada tezgâha dayamıştı.

“Şey, her şey yolunda mı?”

“Uzun bir gün oldu.” Burnunun kenarını sıktı, sonra gülümsemeye zorladı. “Sen nasılsın?”

“İyiyim.” O küçük çığlık daha da yükseldi. O kadar şaşırtıcı ve yürek parçalayıcıydı ki bir an için neden burada olduğumu unuttum. “Sana o çileklerden getirdim.”

“Teşekkürler. Umarım çok fazla sorun olmamıştır.”

“Hiç de değil.”

Lyla, Anne’in çilek reçeli yapabilmesi için toptancısından fazladan bir kasa sipariş etmişti.

“Onları nereye koymamı istersin?”

“Ben alırım.” Ada tezgâhın etrafında döndü ve beni hızlıca kucakladı. “Dörtten beri çalışıyorsun. Çileklerle ben ilgilenirim. Evden çıkmak için bir dakikaya ihtiyacım var.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle.” Beni ada tezgâhtaki bir tabureye doğru yönlendirdi. “Otur.”

“Pekâlâ. Kasa arka koltuğumda. Kapılar kilitli değil.”

Omzumu okşadı, sonra dışarıda kayboldu.

Alaina’nın çığlıkları her saniye daha da yükseliyor gibiydi.

Ne oluyordu? Bir elimi kalbime bastırdım ve mutfaktan dışarı, bir bebeğin çığlığıyla savaşmaya çalışan iki erkek sesine doğru ilerledim.

Mateo, kucağında kırmızı yüzlü kızıyla oturma odasını arşınılıyordu. Her adımda zıplıyor ve sallanıyor, kızını sakinleştirmeye çalışıyordu.

Harrison deri bir koltuğa oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, oğluna hüzünlü bir gülümseme veriyordu. “Onu götürmemi ister misin?”

“Hayır, onunla ben ilgilenirim.” Mateo uzun, bıkkın bir nefes verdi, ardından kızının poposunu sıktı. “Bezi kuru. Onu beslemeye çalıştım ama aç değil. Onu gezdiriyorum, uyumasını sağlamanın tek yolu bu ama uyumuyor. Sadece... nesi var bilmiyorum.”

Harrison, “Onun hiçbir sorunu yok,” dedi. “Bebekler ağlar.”

“Sürekli, baba. Gece gündüz.” Mateo’nun sesi titredi. Onunla birlikte kalbim de titredi. “Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum.”

“Talia endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Kolik normal bir şey. Griffin o yaşta çok şiddetli bir şekilde geçirmişti.”

Mateo üç tur daha attı. “Belki de sorun benimdir.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Belki de gerçekten ihtiyacı olan şey bir annedir.”

“Ah, oğlum. İyi gidiyorsun. Daha da kolaylaşacak.”

Mateo’nun yüzünde yorgunlukla çaresizlikten başka bir şey yoktu. Yeni doğmuş bir bebeği olan ve onu Alaska’dan eve getirdiği günden beri o bebeğe tek başına bakan bir adam gibi görünüyordu.

Hikâyenin sadece ufak tefek kısımlarını duymuştum. Sorsam, Anne ya da Harrison bana anlatırlardı. Lyla ya da Vance de öyle. Ancak nedense bu bana ihanet gibi geliyordu. Bu Mateo’nun hikâyesiydi ve doğrudan ondan duymak istediğim bir şeydi.

Yine de sormamıştım.

Tek bildiğim, Alaina’nın annesinin doğum sırasında öldüğüydü. Mart ayındaki o yemek gecesi bir arkadaşı Mateo’yu aramış ve bir kızı olduğunu söylemişti.

Alaska’ya uçmuş, iki hafta sonra Allie’yi eve getirmişti.

“Bu çok berbat bir şey, baba.” Mateo zorlukla yutkundu. “Ne yapıyorum ben?”

Harrison ayağa kalktı, Mateo’nun yanına yürüyüp elini omzuna koydu. “Baba oluyorsun.”

Mateo başını salladı ve uzun bir nefes verdi. “Sadece yorgunum.”

“Neden bu gece burada kalmayı düşünmüyorsun? Annen ve ben gece yarısı nöbeti devralırız, böylece sen de biraz dinlenebilirsin.”

Mateo’nun yüz hatları rahatlamıştı. “Sorun olmaz mı?”

“Hiç de bile.”

İlk kez mi yardım etmelerine izin veriyordu? Yorgun olmasına şaşmamalıydı. Her şeyi kendi başına yapmaya çalışıyordu.

Harrison omzuna birkaç kez vurduktan sonra oturma odasından çıktı ve beni beklerken buldu. Hemen yanıma gelip beni kucaklayarak, “Merhaba,” diye fısıldadı.

“Merhaba.”

Beni bırakıp koridorda yürüdü, muhtemelen Anne’yi arayacak ve ona bebek bakıcılığı için gönüllü olduklarım söyleyecekti.

Oturma odasına girdim. “Selam.”

“Selam.” Gözleri benimkilerle buluştuğunda, içlerindeki keder sonsuz gibiydi.

Allie’nin annesi için üzülmüyor muydu? Onu sevmiş miydi? Adı neydi? Sık sık söyler miydi? Yoksa yüksek sesle söylemek çok zor olduğu için bu ismi içinde mi saklıyordu?

“İyi misin?” diye sordum.

Bir omzunu kaldırdı ve yürümeyi bıraktı.

Ayakları durduğu anda Alaina’nın ağlaması da durdu.

Sessizlik sağır ediciydi. Onu tekrar ürkütmek istemediğim için nefesimi tuttum. Ancak göz kapakları titredi, dudakları büzüldü ve sonra uykuya daldı. Gözümü açıp kapaymcaya kadar uyumuştum.

Mateo’nun gözleri irileşti ama onun dışında nefes bile almadı. Sonunda bir adım atma riskini almadan önce tam bir dakika boyunca hareketsiz kaldı. Ayaklarını sürüyerek kanepeye gitti, oturana kadar yavaşça ve dikkatle eğildi. Ardından bakışları kızının yüzünde gezindi, pürüzsüz yanaklarında hilaller oluşturan küçük kirpiklerin üzerinde dolaştı.

Uyanmayacağından emin olmak için birkaç dakika daha bekledikten sonra minderlerin üzerine çöktü. “Bunu yapabilir miyim?”

Bu soruyu daha çok kendisine soruyor gibiydi ama yine de cevapladım. “Yapabilirsin.”

Gözlerimiz kilitlendiğinde bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. Sonra başını kanepenin arkasına yasladı. Tıpkı kızı gibi bir an uyanıktı, ardından bayılmıştı. *Şipşak*.

Ancak uyurken bile bebeği tutuşu hiç bozulmadı.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

7. BÖLÜM

TEMMUZ

Havai fişekleri severdim.

Gürültülü, kalabalık fuar alanlarını? Çok sevmezdim.

On altı yaşındaki ben, Quincy 4 Temmuz Rodeosu'nda kendimden geçerdim. On altı yaşındaki ben, dişlek gülümsemeler ve bitmeyen kahkahalar atardım. On altı yaşındaki ben böyle etkinlikler için yaşamıştım. *Daha önce.*

Havai fişekler cezbediciydi. Neredeyse gürültüye ve panayı alanında dolaşan insanların itişip kakışmalarına katlanmama yetecek kadar çok seviyordum. Fakat saatlerdir rodeodaydım ve esnememe engel olamıyordum.

“Yorgun musun?” diye sordu Harrison.

Başımı salladım. “Uzun bir gün oldu.”

Lyla'yla kafeyi açmak ve hazırlık yapan müşterilerin akınına hazırlanmak için buluştuğum sabah saat dörtte başlamıştı. Eden Coffee'de geçirdiğim en yoğun iş günüydü. Anne ve Talia bile yardıma gelmişti.

Bu arada, Edenların geri kalanı Eloise Otel'de ya Eloise'e otel konusunda yardımcı oluyor ya da Knox'un restoranı Knutckles'ta çalışıyordu. Main'deki tüm Eden işletmeleri için günün sorunsuz geçmesine yardımcı olmak üzere herkes canla başla çalışmıştı.

Ancak saat altı olduğunda kahve dükkânı ve restoran kapanmış, Eden ailesi de rodeo için bir araya gelmişti. Göze çarpan birkaç eksik vardı.

Vance amca ve Winn fuar alanındaydı ama çalışıyorlardı. Polis departmanındaki tüm personel gece boyunca görev başındaydı.

Eloise ve Jasper, kutlamaları atlayıp geceyi bir aylık kızları Ophelia ile evde geçirmeye karar vermişlerdi.

Ayrıca Mateo da gitmişti.

Alaina'yı bir saatliğine rodeoya getirmiş ama akşam yemeğinde *cheeseburger* yedikten kısa bir süre sonra ayrılmıştı. Mateo otelde misafirleri mutlu etmek için yardım ederken, babasının göğsüne bağlı olarak uzun bir gün geçiren Allie huysuzlanmıştı.

Quincy turistler ve ziyaretçilerle dolup taşıyordu. Lyla yazların telaşlı geçtiği konusunda beni uyarmıştı. Şu anda, yüzlerce ve yüzlerce insanla birlikte bir tribünde sıkışıp kalmışken, telaş kelimesi hafif kalırdı.

Her yaz Quincy'ye ne kadar çok insanın akın ettiğini nasıl fark etmemiştim? Yazları şehre hiç gelmiyor değildim.

Babam ve ben iki yıldır bu dağlarda yaşıyorduk. Bu sürenin çoğunu babamın küçük ağaçlarla fidanlardan inşa ettiği barınağın yakınında geçirmiştik. Ayda bir, erzak almak için kasabaya giderdim.

El fenerlerimiz için piller, regl dönemim için tamponlar, bandaj ve antibiyotik merhem gibi ilk yardım malzemeleri alırdım.

SABLE ZİRVESİ

Genellikle ikimizden birinin ya da her ikimizin de bir kesigi ya da sıyrigi olurdu.

İki yaz boyunca Quincy'deki insan yoğunluğu dikkatimden kaçmıştı. Belki de bu ziyaretler her zaman stres ve endişe dolu geçtiği içindi.

Kasabaya yaptığım yolculuklarda hep nefesimi tutuyormuşum gibi hissederdim. Market ve hırdavatçılara uğrarken fark edilmemek için elimden gelen her şeyi yapardım. Ardından geldiğim gibi hızla ayrılır, dağdaki buluşma noktamıza doğru yürürdüm.

Artık saklanmıyordum. Göz temasından kaçınmak için çenemi sıkarak yürümüyordum. Herkesin öldüğünü varsaydığı kız ben değildim.

Bu yaz, Eden Coffee'de tezgâhın arkasındaki yerimden Quincy yazının çılgınlığını en ön sıradan izliyordum.

Heyecan verici ve yorucuydu.

Elimin tersiyle bir esnemeyi daha kapatarak gökyüzüne baktım. Akşam ışığı azalıyordu. Uzaktaki sivri dağın ufku, sarı ve turuncu renkte parlıyordu ama tepede görünür tek bir yıldız bile yoktu. Akşam karanlığı bir bekleyişti.

“Havai fişekler ne zaman başlıyor?”

Harrison saatini kontrol etti. “Ah, muhtemelen bir buçuk saat sonra.”

İnledim. Doksan dakika mı? Asla başaramayacaktım.

“Açık bir gece.” Mavi gözlerini gökyüzüne dikti. “Belediye başkanı, geçen gün bana bu yıl her şeyi yaptıklarını söyleyerek övünüyordu. Eminim acele edersen onları çiftlikten görebilirsin. Çatı katındaki pencereleriniz harika bir manzaraya sahip. Söz veremem ama bir şans var.”

Hızla doğruldum. “Gerçekten mi?”

Kıkırdadı. “Dikkatli sür. Diğer sürücülere dikkat et. İnsanlar bu gece dışarıda içki içiyor.”

“Tamam.” Çantamı ayaklarımın altından almak için uğraştıktan sonra omzuma attım. Dönüp, dizlerimi sürüyerek bira bardaklarından kaçmak üzereydim ama durdum ve geri döndüm, Harrison’ın yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. “İyi geceler.”

Bana gülümserken gözlerinin kenarları kırıştı. “İyi geceler, Vera.”

Daha fazla veda kucaklaşması ve el sallamanın ardından merdivenlere ulaşır, tribünlerin altındaki yürüyüş yoluna doğru koştum. En yakın çıkışa yönelerek toprak ve çimenden oluşan park alanından *Honda*’ma doğru aceleyle ilerledim.

Yolculuk, açık camlarımdan içeri dolan hava dışında sessizdi. *Civic*’in kliması geçen hafta bozulmuştu, Vance’e bundan bahsetmemiştim çünkü tamir ettirmeye karar verirsem, parasım kendim ödemek istiyordum.

Otoyoldan ayrılıp çiftliğin girişini belirleyen kütük kemerin altından geçerken yıldızlar patlamaya başlamış, ufuktaki sarı parlaklıktı pambuklara ve morlara dönüşmüştü.

Çakıllı yolun yanında ikiz dikenli tel çitler vardı. Onların ötesinde çayırlar, yaprak dökmeyen ağaçlarla inekler bulunuyordu. İçeriye dolduran ot ve sığır kokularını derin derin içime çektim.

Geçtiğimiz beş ay boyunca, bu koku *ev* anlamına gelmeye başlamıştı.

Anne’le Harrison’ın evi, verandanın ışığı dışında karanlıktı. Gün boyunca çiftlikte sürekli bir hareketlilik vardı. İşe alınan işçiler atölyeden, ahırdan ya da ambardan gelip gidiyorlardı. Griffin günde en az bir kez uğruyordu ama Lyla’ya göre bugünlerde çiftlik işlerini giderek daha fazla kendi evinden yürütüyordu.

SABLE ZİRVESİ

Bu gece huzurlu ve sakindi. Dışarıda sadece beyaz, yalnız bir kamyon park etmişti. Eden Çiftliği markası -altında bir eğri olan bir *E* harfi- kapısına boyanmıştı.

Mateo'nun kamyonetiydi.

Kalbim tekledi. Geceyi burada geçiriyor olmalıydı. Belki sabah onu görebilirdim.

Ahırın yanındaki her zamanki yerime park edip dışarı çıktım, pencerenin yanında kamp kurmak ve umarım havai fişekleri izlemek için üst kata çıkmak üzereydim. Ancak çakılların çıtırtısı beni ürküttü ve Mateo bana doğru yürürken döndüm.

“Selam.”

“Me-Merhaba.” Bir elimi hızla atan kalbime bastırdım.

“Seni korkuttuğum için üzgünüm.”

Kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi atmasının sebebi beni korkutması değildi. Sebep oydu. Her zaman oydu. “Sorun değil. Siz ne yapıyorsunuz?”

Mateo kollarındaki Alaina'ya baktı.

Emziğini emerken Alaina da parlak gözlerle ona bakıyordu.

“Uzun bir gün geçirdik.” İçini çekti. “Bu gece kulübe çok sıcaktı, biz de gizlice annemle babamın yanına gittik. Ama bugün uyku programı berbat olduğu için tamamen uyanık. Az önce epik bir çığlık krizini kaçırdın.”

“Üzgünüm.” Yüzümü buruşturdum. “Şimdi mutlu görünüyor.”

“Bazı geceler oturmamak istiyor. Diğer geceler ise etrafta dolaşmak istiyor.” Başını iki yana salladı ve kızına baktı. “Hâlâ birbirimizi anlamaya çalışıyoruz, değil mi Allie?”

Hiç de şaşkın görünmüyordu.

Alaina Eden, minik parmaklarının kimin tarafından sarıldığını tam olarak biliyordu.

“Bu gece erken mi kaçtın?” diye sordu.

“Evet, kalabalıktan yoruludum.”

“Ben de.” Çenesini açık çakıllı alana doğru salladı. “Tur atıyoruz. Knox uyumadığı gecelerde bunu denememi önerdi. Drake bir gece kuşu ve sanırım Knox da eskiden geceleri onunla birlikte yürüyordu, ta ki sonunda bayılana kadar. Sen de bize katılabilirsin.”

“Tamam.” Ayakkabılarımız çakıl taşlarında çıtırdarak adım atarken çenemi eğdim. Saçlarımdan bir perde dudaklarıma yayılan gülümsemeyi gizledi.

“Bu gece eğlendiniz mi? Kalabalığa rağmen?”

“Evet.” Başımı salladım. “Daha önce hiç rodeoya gitmemiştim. Baban bana etkinlikler ve puanlama hakkında her şeyi öğretme görevini üstlendi.”

Mateo kıkırdadı. “O iyi bir öğretmen.”

“Öyle.” Neredeyse kendi babam kadar iyiydi, rodeoyla kalabalığı çok severdi ve havai fişekleri görmeden gitmeme asla izin vermezdi.

Allie kıvranarak Mateo’nun göğsüne daha da sokuldu.

“Adını sevdim.”

Alaina Anne Eden.

“Bunu sana daha önce söylediğimi sanmıyorum.” Açıklayamadığım bir nedenden ötürü, Allie’nin adını sevdiğimi bilmesi önemli gibi geliyordu. “Sen mi seçtin?” Yoksa Alaina’nın annesi mi seçmişti?

“Evet.” Mateo başını sallarken uzaklara baktı. “Hastanede, o doğduktan sonra, her şeyi kafamda toplamakta zorlanıyordum. Sanırım personel bunu biliyordu ve bana acıdılar. Normalde bizi eve göndermeleri gerekirken Allie’nin bir gün daha kalmasına

izin verdiler. Hemşirelerden biri bana ona bir isim vermem gerektiğini söyledi. Belki bu yas tutmama yardımcı olurdu. Hepsi benim... şöyle birlikte olduğumu düşünüyordu.”

Alaina’nın annesiyle.

Mateo onun adını söylememiştir.

Ben de sevdiklerimin ve kaybettiklerimin isimlerini söylememiştim.

“Her neyse, doğum belgesi için bir isme ihtiyacım vardı, bu yüzden telefonumdan Google’a girdim ve A ile başlamanın en seçenek olduğunu düşündüm. Hoşuma giden bir isim bulana kadar kaydırdım.”

“İyi bir seçim yapmışsın.”

“Teşekkürler.”

Bir köşeyi dönüp park alanının genişliği boyunca yürüdük, sonra tekrar döndük ve bu sefer evle ahıra doğru ilerledik.

“Alaska’ya geri dönmeyi hiç düşündün mü?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Allie’yle olmaz. Biz buraya aitiz.”

İçimdeki rahatlama şaşırtıcıydı. “Alaska’da doğdum.” Neden paylaştığımdan emin olmadığım ama yine de paylaştığım bir başka rastgele gerçektir.

“Öyle mi?”

Başımı salladım. “Ailem Idaho’ya taşınmadan önce.”

Mateo sessizce mırıldandı.

Soru sormadı. Belki de hayatımı paylaşacağımı ama bunun benim şartlarımla olması gerektiğini bildiği içindi. Üstelik şu anda benim şartlarım rastgele gerçekler ve zararsız detaylarla sınırlıydı.

Daha fazlası paylaşımın bittiği yerdi.

Alaina onun kollarında mışıl mışıl uyuyana kadar beş tur daha yürüdük.

Mateo başparmağını kızının yanağında gezdirdi. Belki hâlâ birbirlerini anlamaya çalışıyorlardı ama küçük kızına fazlasıyla âşıktı. “Onu içeri götürsem iyi olacak.”

“Tamam. İyi geceler, Mateo.”

“İyi geceler, Vera.” Göz kırptı ve ben o anda kendinden geçmenin ne demek olduğunu öğrendim.

Ahıra gidip merdivenleri tırmanmadan önce, Anne ve Harrison’ın evinde gözden kaybolmasını bekledim.

Çatı katına çıktığımda, tam zamanında pencereden dışarı baktım ve uzakta son bir kıvılcım akışı gördüm. Bulut kılığına girmiş dumanlar gökyüzünde süzülüyordu.

Havai fişekleri kaçırmıştım.

Buna değer.

8. BÖLÜM

AĞUSTOS

Vance amca onu hiç görmediğim kadar mutluydu.

Karı koca olarak birlikte dans ederlerken Lyla'yı yavaş bir şekilde daire çizerek döndürdü. Lyla'nın straplez dantel elbisesinin etekleri, Griffin ve Mateo'nun ahıra kurdukları geçici zemine değiyordu.

Gerçek aşk. Paylaştıkları gülümsemenin adı buydu.

Bu mutluluğu ve daha fazlasını hak etmişti.

Vance geçen yıl bana yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Beni ölümden döndürmek için tüm lojistik işlerini halletmişti. Yeniden sosyal güvenlik kartı ve ehliyet alma yardım etmişti. Bir çek hesabıyla kredi kartına ihtiyacım olduğunda, beni bankaya götürmüş ve Montana'ya gitmek için Idaho'dan ayrılmak istediğimde hiç tereddüt etmeden kabul etmişti. Kabul etmem gerekirse, bunun sebebi çoğunlukla Lyla'yıydı ama kısmen de benim içindi.

Benim için yalan söylemişti.

Polise ve medyaya yalan söylemişti. Benim bir hayatım olabileceği, babamın özgür kalabileceği anlamına gelen bir hikâye uydurmuştu.

Yetkililere babamı terk ettiğimi söylemek Vance'in fikriydi. Kaçmaksa benim seçimimdi. Babamın pençesinden kurtulduğunda, ailemizin en yakın arkadaşına koşmuştum.

Vance amcaya.

Yalan söylemekten nefret ederdi ama bunu benim için yapmıştı. Bu yüzden sonsuza dek ona minnettar kalacaktım.

FBI ve polise söylediğimiz neredeyse her şey doğruduydu. Ya da gerçeğin bir versiyonuydu.

Babam beni o gece *götürmüştü*. Onların öldükleri gece. Annemi öldürmüştü. Dört yıl boyunca, gözlerden uzakta yaşamıştık. Babamın şimdi nerede olduğunu biliyor muydum? Hayır.

Son gerçeğin yalan olmasını dilerdim. Keşke babam yanımda olsaydı. En mutlu gününde Vance'i görmek için burada olabilseydi. Dans edip tekrar bir aile olabilseydik.

Etrafım Edenlarla çevriliyken bu kadar mutlu olmak bazen acı veriyordu. Beni aralarına almış, ailelerine kabul etmişlerdi ve sevgileri için minnettardım.

Ancak aynı zamanda bunun için suçlu hissediyordum.

Ne de olsa ben bu büyük, kaotik ve mutlu aileyle yaşarken, babam yalnızdı.

Evet, Vance amcayla gitmem için ısrar etmişti. Sonsuza kadar kaçak yaşamamı istememişti. Fakat belki de bu karar çok aceleciydi. Belki de bunu daha fazla konuşmalıydık. Belki de zaman zaman buluşmak için bir plan yapana kadar birkaç yıl daha dayanmalıyım.

Bunun yerine, öylece çekip gitmiştim. Konuşacak kimsesi yoktu. İlgilenecek kimsesi yoktu. İyi olduğundan emin olacak kimse yoktu.

Onu terk etmiştim.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu ama damarlarımda gezinirken bile bu düğünü kaçırmak istemezdim.

Büyüleyiciydi.

Ahır son iki hafta içinde değişime uğramıştı. Kirişlerden ve tavandan ışıklı ipler sarkıyordu. Gıcır gıcır beyaz örtülerle kaplı masa ve sandalyeler mekânın büyük bölümünü dolduruyordu. Binanın en ucundaki dans pisti, canlı bir müzik grubunun yavaş bir *country* şarkısı çaldığı sahnenin önüne yerleştirilmişti.

Edenlar ellerinden geleni yapmışlardı. Her nasılsa, hayvan ve saman kokusunu bile silmeyi başarmışlardı. Direklerden güller, zambaklar ve yeşillikler sarkıyordu. Her masanın üzerindeki görkemli buketlerle birlikte ahır tatlı bir koku dolduruyordu.

Gülümseyen konuklar şampanyalarını yudumlarken, kahkahalar ve sohbetler müziğe karışıyordu. Bir grup çocuk dans pistinin ortasında toplanmış, yetişkinler de etraflarında dolanıyordu.

Edenların masasındaki yerimden izliyordum. Vance amcaya beni istediği yere oturabileceğini söylemiştim ama o ailemle oturmam için ısrar etmişti. Vance'in kız kardeşlerine ve anne babasına bile bu masa hediye edilmemişti. Birkaç sıra ileride, kendilerine ait bir masa bulmuşlardı.

"Dans etmek ister misin?" Foster benimkinin karşısındaki sandalyesinden kalktı.

Talia'nın onun yanındaki koltuğundan kalkmasını bekledim ama sonra elini bana doğru uzattı.

"Ben mi?" Göğsümü işaret ettim.

Sırıttı. "Evet. Ne diyorsun? Adil bir uyarı, Talia umutsuz bir dansçı olduğumu söylüyor."

"Bu doğru." Talia kocasına gülümsedi. "Gerçi geçen gece mutfakta dans ediyorduk ve o sadece bir kez ayağıma bastı."

“Bu dans beni çok da ikna etmedi,” diye ona takılarak ayağa kalktım.

Foster kıkırdayıp Talia’nın alnına bir öpücük kondurmak için eğildi. Ardından masanın etrafından dolaşmamı bekledi ve sahneye doğru bana eşlik etmek için dirseğini uzattı. “Eğleniyor musun?”

“Evet.” Dans pistindeki kalabalığa bakarak başımı salladım.

Vance ve Lyla hâlâ birlikteydi, hareket ederken sessiz bir sohbe dalmışlardı. Baloncuklarının ötesinde bir dünya yoktu. Mateo yakındaydı, Anne’le dans ediyordu.

Sağdıçlardan biri olarak bu gece smokin giymişti. Foster da öyleydi. Ben de Lyla’nın diğer nedimleri gibi siyah, saten bir elbise ve askılı topuklu sandaletler giymiştim.

Saçlarım bu sabah Quincy’deki kuaförde kıvrılmış ve özenle toplanmıştı. Son lise balomdan beri bu kadar makyaj yapmamıştım. Yine de kendimi güzel hissediyordum.

Kendimi güzel hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Foster beni kollarının arasında döndürdü ve sallanmaya başladı. Dördüncü sayımda ayağı ayak parmaklarımın üzerine indi. “Lanet olsun. Özür dilerim.”

“Beni uyarmıştın.” Kıkırdadım. “Merak etme. Sert ayaklarım var.”

“İşte, sen cesur bir ruhsun, Vera.”

Geçen hafta sonu, kafede sekiz yaşındaki kızı Kadence’in tırnaklarımı boyamasına izin vermeyi kabul ettiğimde de bana aynı şeyi söylemişti. Kaddie tatlı bebektir ama oje fırçasını kullanma konusunda çok becerikli değildi. Tırnak etlerimdeki gökkuşağı tonlarını çıkarmak için asetona batırmam gerekmişti.

Foster ve Talia, Eden Coffee’nin müdavimleri idi. Onları

neredeyse Anne'le Harrison kadar çok görüyordum. Muhtemelen ikiz olduklarından, Talia ve Lyla birbirlerine çok yakındılar.

Kız kardeşlerim de öyleydi. *Daha önce.*

Talia, sekiz aylık oğulları Jude'la vakit geçirmek için hastanedeki doktorluk görevinden cuma günleri izin alıyor ve onu öğle arası ziyaretine getiriyordu. Foster bazı günler Kaddie'yi okuldan sonra baba-kız buluşması için getiriyordu. Ayrıca Foster ayda en az bir kez, Talia isteyken ona götürmek üzere en sevdiği kurabiyeyi almaya gelirdi.

Eden ailesindeki tüm erkekler eşlerine hayrandı ama Foster'ın Talia'ya bakışında özel bir şeyler vardı. Sanki nefes almasının sebebi oymuş gibi bakıyordu.

Babam da *ona* öyle bakardı.

"Ooof." Foster'ın ayağı benimkini tekrar ezdiğinde bir homurtu çıkardım. Bu sabah yaptırdığım Fransız pedikürü bu dansa dayanamayacaktı.

"Kahretsin. Üzgünüm, Vera."

"Sorun de..."

"Sanırım araya girmeme izin verseniz iyi olur." Anne, burnu kapalı ayakkabılarını işaret ederek yanımda belirdi.

"Bence bu iyi bir fikir olabilir." Foster özür dileyen bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Gerçekten." Ancak ben dans pistinden ayrılıp sandalyeme çekilmeden önce önümde kocaman bir el belirdi. Tüm gece boyunca masum bakışlar çaldığım adama ait bir eldi.

"İzin verir misin?" diye sordu Mateo.

"Elbette." Sesim de dizlerim gibi titriyordu. Bu dans bir felaket olacaktı ama Mateo'nun elini tuttum. Avuç içi sıcak, nasırlı ve benimkini saracak kadar büyüktü.

İlk kez birbirimize dokunuyorduk.

Muhtemelen hiçbir fikri yoktu. Neden fark edecekti ki?

Oysa ben farkındaydım. Hiç sarılmamıştık. Hiç el sıkışmamıştık. Birbirimize kazara bile çarpmamıştık.

Yanıma yaklaşıp elini belime götürdüğünde titrek bir nefes aldım. Elimini omzuna koymak biraz zor oldu. Tanrım, çok uzundu. Baharatlı kolonyası burnuma dolduğunda bakışlarını yakalamak için çenemi yukarı kaldırdım. Deri ve baharat. Rüzgâr ve toprak.

Bu sadece bir danstı. Sadece. Bir. Dans. *Nefes al.*

Müzikle birlikte hareket ederken, “İyi vakit geçiriyor musun?” diye sordu.

“Evet,” dedim tiz bir sesle.

Konuşurken âdemelması hareket ediyordu. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Belki de yüzüne, kollarına, bacaklarına ve poposuna daha fazla odaklanmıştım. O âdemelmasma lanet olsun. Sadece çok... erkeksiydi. Lisedeyken âşık olduğum, ergenliğe yeni girmiş oğlanlardan çok farklıydı.

“Ya sen? Eğleniyor musun?” diye sordum.

“Düğünleri severim.” Başını salladı. “Ama düğün pastasına bayılırım. Şimdiden dört dilim yedim.”

“Dört mü?”

“Yakında şeker komasına girme ihtimalim var.”

“Alaina’yı hastanedeki cesedini ziyaret etmesi için getireceğime söz veriyorum.”

Göğsünden alçak, derin bir kıkırdama çıktı. Âdemelması yine hareket etti.

Hayatımda hiç bir erkeğin boğazını yalamak istememişim. Şu ana kadar.

Yüzüme bir sıcaklık yayıldı, çenemi indirip gömleğindeki inci düğmeye baktım. “Allie nerede?”

“Evde, bebek bakıcılarıyla birlikte. Umanım uyuyordur ama umutlu değilim.”

Anne, tüm çocuklarının düğünün tadını çıkarmasını istemişti. Bu yüzden çiftliğe gelip küçüklere bakmaları için iki bebek bakıcısı tutmuştu, böylece ebeveynleri bir gece izin yapabilecekti.

“Bu gece çok güzel görünüyorsun.”

Bu hayatımın en güzel düğünüydü. “Teşekkürler.”

Bunu kur yapmak için söylememişi. Bu bir tavlama cümlesi ya da beni yatağına atma girişimi değildi. Mateo’nun iltifatı Griffin, Knox ve Jasper’dan aldığım iltifatlara çok benziyordu.

Yine de gülümsememi gizlemem imkânsızdı. Ancak dene-dim, çenemi o kadar aşağı eğdim ki topuklu ayakkabımın Mateo’nun ayağına inişini mükemmel bir şekilde görebildim.

Homurdandı.

Nefesim kesildi. “Aman Tanrım. Çok özür dilerim.”

“Her şey yolunda.”

“Özür dilerim.”

Benim sorunum neydi? Neden Mateo’nun yanında rahat olamıyordum? Kendine güvenen bir kadındım. Uyumlu ve dengeliydim. Ancak Mateo etraftayken sakar, utangaç bir kıza dönüşüyordum.

Bu kız beni deli ediyordu.

Babam ve ben dans ederdik. Müziğimiz yoktu ama beni kamp ateşimizin etrafında döndürdüğü, yıldızlara bir melodi mırıldandığı geceler olurdu. Bir kere bile ayağına basmamıştım. Bir kere bile.

Foster’in umutsuz dans yetenekleri kendini göstermişti.

Gözlerimi sıkarak kapattım. “Özür dilerim.”

“Vera, sorun yok. Özür dilemeyi bırak.” Belimi sıkıca kavradı. “Acımıyor bile.”

O yaralanmamış olabilirdi ama benim gururum kıyma makinesinden geçiyordu. Kendimi toparlayamadan şarkı bitmişti. Çatı katma gizlice çıkma, yüzümü yastığa gömme ve ağlama vakti gelmişti.

“Benimle tekrar dans eder misin?” diye sordu.

“Ah.” Aman. Tanrım. *Evet*. Binlerce kez evet.

Ancak ben daha o evetlerden birini diyemeden Vance’in sesi arkamda belirdi. “Benim sıram.”

Hayır. *Kahretsin*.

Mateo beni bıraktı ve bir adım uzaklaştı. Sonra Vance’in araya girebilmesi için ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. “Dans için teşekkürler, Vera.”

İçimi çektim. “Elbette.”

Omzuma hafifçe vurdu, ardından kalabalığın arasından geçerek pasta masasına doğru ilerledi.

Bana dokunduğu yerlerde tenim karıncalandı.

Hayır, dokunmamıştı. Okşamıştı. Mateo omzumu okşamıştı.

Bir arkadaşına yaptığı gibi. Ya da bir kız kardeşe.

Beni kız kardeşi olarak görüyordu, değil mi? Edenlar beni tamamen kucaklamıştı ve ailenin onursal bir üyesiydim.

Mateo bana dokunulmasını istediğim şekilde dokunur muydu? Beni hiç öper miydi?

Eğer beni bir kardeş ya da sadece bir arkadaş olarak görüyorsa, hayır.

Vance beni kendine çekerken kalbim ayak tırnaklarıma kadar battı. O gece, düğünden sonra çatı katında kaybolduğumda, yastığıma ağlamak yerine çılgılık attım.

9. BÖLÜM

KASIM

Şükran Günü. Babamın en sevdiği tatildi.

Bu gece hindi mi yiyecekti? Geçen yıl ateşte pişirmek için bir tane öldürmüştü. Şükran Günü olduğunu biliyor muydu?

Telefonlar, takvimler, işler ya da programlar olmadan yaşadığınızda; günler, aylar ve yıllar birbirine karışmaya meyilliydi. Ancak babam tarihi her zaman otomatik saatiyle takip ederdi. Ya saati bozulmuşsa? Ya zamanı takip etmenin anlamsız olduğuna karar verdiyse? Gittiğimden beri ne kadar zaman geçtiğini biliyor muydu?

Babamı görmeyeli bir yıldan fazla olmuştu.

Ayrıldığım gün beni sevdiğini söylemişti. *Seni ne kadar sevdiğimi asla unutma.* Onu tekrar görüp görmeyeceğimi sordüğümde, “Elbette” demişti.

Bu bir sözdü, değil mi? Babam sözlerini hep tutmuştu.

Neredeydi? İlkbahar, yaz ve sonbaharı Quincy’nin dışındaki dağlarda geçirmiştım. Herhangi bir işaret aramış, aramış, aramıştım.

Ya bulunacak bir şey yoktu ya da...

Babam hayattaydı. *O yaşıyor.*

“Vera?” Lyla’nın parmakları bileğime dokundu.

Sarsıldım, irkildim ve çatalım tabağıma çarptı.

“İyi misin?” Kaşları birbirine dolandı.

“Harikayım.” Zorla gülümsedim ve çatalımı aldım. “Sadece gerçekten tokum. Yemek çok lezzetliydi.”

Ne o ne de Vance bu numarayı yutmamışlardı.

Vance, elini omzuma koymak için kolunu sandalyesinin arkasından benimkine doğru uzattı.

Tabağımdaki son hindi lokmasını da ağızıma attım ve çiğnerken gülümsedim.

Vance ve Lyla bakiştılar -gülümsememin sahte olduğunu biliyorlardı- ama Edenların yemek masasının etrafında bu kadar çok insan varken üzerime gelmediler.

Babam yalnızken benim burada, bu güzel aileyle bir ziyafeti paylaşıyor olmam hiç adil değildi çünkü onu yalnız bırakmışım.

Benim etrafım ise Edenlarla çevriliydi.

Aynı anda birbiriyle çakişan o kadar çok konuşma oluyordu ki takip edemiyordum. Belki de bunu deneyecek havada değildim.

Hiç kaçırmadığım tek ses Mateo’nun sesiydi.

Masanın tam karşısına oturmuştu, ancak sandalyesi Alaina’yı besleyebilmesi için eğikti.

Keşke onun yanında otursaydım diye düşündüm. Daha önce benim için bir sandalye çekmiş ve önermişti. Fakat o sırada Vance bana masanın etrafından dolaşıp Lyla’nın yanına oturmamı söylemişti.

Yine de Mateo’nun yanındaki sandalyeye oturmalıydım. Eğer onun yanında oturuyor olsaydım, doğru şeyi söylemek

ve doğru şeyi yapmak konusunda o kadar endişeli olurdum ki babamı düşünmeye bile başlamazdım. Mateo'nun salatasındaki domatesleri almayı teklif etmenin kulağa saçma gelmemesine çalışmakla meşgul olurdum.

Çiğ domatesten nefret ederdi. Pişmiş olarak severdi. Ketçap en sevdiği çeşniydi ve marinara sosuna bayılırdı. Ancak Anne'in yeşil salata için kestiği çeri domatesler karşısında dudağı bükülmüştü.

Her boyutta, şekilde ve biçimde domatesleri severdim.

Ancak onları almayı teklif etmedim. Çok uzakta oturuyordum.

Hiç yan yana oturmazdık. Bunun nedeni neydi? Mama sandalyesi yüzünden miydi? Anne bu gece Alaina'yı beslemeyi teklif etmiş olsa da Mateo bunu kendisi yapmakta ısrar etmişti.

O iyi bir baba değildi, harika bir babaydı. O kızı tüm kalbiyle seviyordu.

Mateo Eden'a âşık olmaktan vazgeçmek zordu. Aslında imkânsızdı.

Geçtiğimiz üç ay boyunca, o düğün dansını unutmak ve bu duyguları kovmak, onu unutmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Hatta bir kez, sadece bir kez randevuya çıkmıştım.

Çocuk kafenin müdavimlerinden biriydi. Knuckles'ta buluşmak için sözleştiğimiz saatten otuz dakika sonra gelmişti ve yemeğimizden sonra bana cüzdanını unuttuğunu söylemişti, bu yüzden ben ödemek zorunda kalmıştım.

İyi bir adama, harika bir babaya âşık olmak daha iyi değil miydi? Varlığımdan haberi olmasa bile? Elbette. Bir bakıma.

Belki Mateo beni sadece kız kardeş ve arkadaş olarak görecekti. Belki de bu benim için sorun değildi.

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, bir ilişki için uygun bir durumda değildim. Daha atmam gereken küçük adımlar

vardı. Daha fazla sıçrama. Hâlâ neyi sevip neyi sevmediğimi keşfediyordum.

Kendim üzerinde çalışırken, onu kalbimde tutardım. Yağmuru kovalayan güneş ışığım olurdu.

“Bzzzz.” Bir kaşık tatlı patatesi Allie’nin tepsisinin üzerinde uçururken Mateo bir uçak sesi çıkardı.

Onları birlikte izlemek, aralarındaki bağı gittikçe güçlenmesini izlemek bağımlılık yapıyordu. Her geçen gün kızına daha da derin bir aşkla bağlanıyor gibiydi. Üstelik sevgisi karşılık buluyordu.

Alaina’nın mavi gözleri uçak kaşığı için ardına kadar açılırken parladı.

Gülümsedim, yemeğin ilk gerçek gülümsemesiydi.

Allie tumbul bacaklarını tekmelerken küçük parmaklarıyla bir taze fasulyeyi sıkıştırdı ve ağzına attı. *Gobble Gobble** önlüğüne patates püresi bulaşmıştı. Hatta saçında bile vardı.

Mateo çenesini temizlemek için kaşığı kullandı. “Berbat durumdasın, Tomurcuk.”

Vance ve Lyla’nın düğününden kısa bir süre sonra ona *Tomurcuk* demeye başlamıştı. Onu ilk kez bu masadaki bir aile yemeğinde duyduğumda gözyaşlarımı saklamak için tuvalete gitmek zorunda kalmıştım.

Vance iki dakika sonra beni kontrol etmek için gizlice kaçmıştı.

Babam, Elsie’ye *Tomurcuk* derdi. Hadley’ye de *Jelibon*.

Vance, Mateo’yla konuşup başka bir lakap seçmesini istemeyi teklif etmişti. Ancak ben ona bu işin peşini bırakmasını söylemiştim. Kız kardeşim, Alaina ile aynı lakabı paylaşmayı çok isterdi.

* Şükran Günü’ne özel, üzerinde hindi resimlerinin olduğu ve bebeklerin taktığı önlük. -e.n.

Hadley'nin dışlanmasını istemediğim için Allie'ye *Jelibon* demeye başlamıştım.

Bazen daha az, bazen de daha çok acıtıyordu.

Bu gece... bu gece kötü bir geceydi.

Kız kardeşlerimi özlemiştim.

Babamı özlemiştim.

Şükran Günü'nden hiç hoşlanmamıştım.

10. BÖLÜM

MART

“Mutlu yıllar, Jelibon.” Alaina’yı kucağıma aldım ve yanağını okşadım.

Yan tarafını gıdıkladığımda kıkırdadı, sonra bana avucundaki oyuncak arabayı gösterirken bir dizi gevezelik etti.

“Araba,” dedim.

“Aba.”

“Yeterince yakın.” Yanağımı tekrar öptüm. “Bugün ne kadar da tatlısın.”

Saçları iki kısa atkuyruğu şeklindeydi ve her biri beyaz bir fiyonkla tutturulmuştu. Lavanta rengi kapüşonunun üzerinde *BİR* yazıyordu.

Evin derinliklerinden konuşmalar geliyordu ve ön tarafa park etmiş araç kuyruğuna bakılırsa, muhtemelen doğum günü partisine en son gelen bendim. Lyla hafta sonu izin alabilsin diye günün çoğunu kafede çalışarak geçirmiştım.

Talia’nın emriyle hamileliğinin son ayında yavaşlaması ge-

rekiyordu. Gerçi dinlenmek yerine, Lyla'nın cumartesi gününü çocuk odasının son rötuşlarını yaparak geçirdiğini tahmin ediyordum. Bir Sutter'ın daha dünyaya gelmesi uzun sürmeyecekti. Vance amca ve Lyla'nın adını Trey koyacakları bir erkek bebek.

Onu şimdiden seviyordum.

“Hadi gidip herkesi bulalım,” dedim Allie'ye, onu koridorun sonuna kadar taşıdım.

Mutfak boştu ama ada tezgâh bardaklarla doluydu. Doğum günü pastası tezgâhın üzerindeki cam kapağın altındaydı. Ren-gârenk gökkuşağı kıvrımlarıyla süslenmişti, şüphesiz Lyla'nın eseri-ydi. İşi ağırdan almadığının bir kanıtıydı.

Hediyelerin hepsi yemek masasının üzerindeydi, çatı katından getirdiğim doldurulmuş tek boynuzlu at da buna dahildi. İki dakika önce onu da yığına ekledikten sonra kapı zilini çalmak için verandaya çıktım.

Anne ve Harrison'ın evinde kimse kapı zilini kullanmazdı. Çiftliğe gelen ziyaretçiler kapıyı çalmayı, kafalarını içeri sokmayı ve bağırmayı bilirlerdi. Özellikle de ziyaretçilerin çoğu çocukları olduğu için.

Fakat Allie kapı zilini seviyordu. Kapıyı itmekten ve cevap vermekten hoşlanıyordu. Burada olduğunu bildiğim her an zile basıyor, elleriyle dizlerinin küçük pıtırtilarını bekliyor, sonra kapıyı yavaşça açtığımda onu girişe doğru sürünürken buluyordum.

“Geldin demek.” Anne oturma odasından başını uzattı ve gülümseyerek eliyle işaret edip beni gürültüye doğru çağırdı. “Buradayız, tatlım.”

Bütün aile odaya doluşmuştu. Tüm gözler televizyona, oynanan basketbol maçına kilitlenmişti. Jasper, Mart Çılgınlığı için bir aile havuzu düzenlemişti ve maçların ilk turu tüm hızıyla

devam ediyordu. Takımlarımı okul renklerine göre seçtiğimi düşünürsek, kazanacağıma dair çok da umudum yoktu.

Mateo, Harrison ve Vance'in yanındaki kanepeye oturmuştu. Oyun saati bir dakikadan daha az bir süreye inerken üç adam da koltuklarının ucundaydı.

"Vur onu," diye bağırdı Harrison.

"Faul düdüğü nerede?" Knox bir elini sakalının üzerinde gezdirerek ofladı.

"Haydi, Timmy." Mateo iç çekti. "At şu sayıları."

Anne'e doğru eğildim. "Oyuncuların onları duyamayacaklarının farkındalar, değil mi?"

Güldü ve kolunu omuzlarıma doladı. "İş nasıldı?"

"İyiydi. Lyla nerede?" Dükkânı idare etme konusunda bana güveniyordu ama aynı zamanda günle ilgili tam bir rapordan hoşlandığını bilecek kadar da onu iyi tanıyordum.

"Yorulmuştu, ben de onu yatmaya gönderdim. Tabii çocuklar televizyona bağırırken uyuyabileceğinden şüpheliyim." Anne gözlerini devirdi. "Onları susturmak anlamsız. İnan bana, denedim."

Güldüm. "Akşam yemeği ne olacak? Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Anne'den neredeyse bir yıl boyunca yemek dersleri almıştım ve artık mutfakta umutsuz değildim.

"Salata için bana sonra yardım edebilirsin. Ama lazanyaları fırına yeni koydum. Bir saat içinde yeriz."

"Mükemmel." Allie'yi kalçamda kaydırduğımda, henüz yere yatırılmak için kıvranmadığına şaşırmıştım. Sadece başını omzuma yaslamış, dikkatini oyuncak arabanın tekerleklerine vermişti.

“Bugün hiç uyumadı,” dedi Anne. “Mateo bir türlü uykuya dalamadığını söyledi.”

“Erken yatma zamanı.” Onu alnından öptüm ve kollarımda salladım.

Mateo’nun o aile yemeğine gelip bir kızı olduğunu açıklamasının sanki bir dakika önceymiş gibi geldiği günler oluyordu. Fakat diğer günler, bugün olduğu gibi, Allie’den önce hayatın nasıl olduğunu hatırlayamıyordum.

Edenlerden önce.

Babamla dağlarda geçirdiğimiz yılların anıları her geçen gün daha da bulanıklaşıyor gibiydi. Onu kaybetme, unutma düşüncesi beni korkutuyordu.

Neyse ki bahar geliyordu ve havaların ısınmasıyla birlikte arayışım yeniden başlayacaktı. Endişeyle geçen uzun ve soğuk bir kış olmuştu. Bu yıl onu bulacaktım.

Bu yıl, onun iyi olduğundan ve yalnız kalmayacağından emin olacaktım.

Alaina küçücük ağzını gererek kocaman esnedi.

Mateo bunu gördüğünde, koltuktan kalktı ve oturma odasına geçti. “Onu götürmemi ister misin?”

“Hayır.” Başımı salladım. “Ben hallederim.”

Bir parmağını kızının yanağında gezdirirken gözleri yumuşadı. “Yorgun.”

“Doğum günü kızı olmak zordur.”

Mırıldandı. “Bugün iş nasıldı?”

“Güzel, teşekkürler. Senin nasıl...”

Maçta bir şey oldu ve odayı tezahüratla küfürlerin karışımı doldurarak, Mateo televizyona dönerken dikkati dağıldı.

Alaina gürültü üzerine doğrulup cıyaklayarak arabasını ha-

vaya kaldırdı. Sonra daha büyük çocuklar oturma odasına daldı ve Alaina bacaklarını tekmeleyerek yere yatırılmak istedi.

“Tamam, iyi.” İçimi çektim. Allie benimle nadiren kucaklaştı, bu kadar çok teyze ve amca ilgi için yarışırken bu pek mümkün değildi. “Git oyna.”

Çoğu küçük çocuğun yürüdüğünden daha hızlı emekleyerek, kuzenleriyle birlikte bitişikteki oyun odasında kayboldu.

Anne ve Harrison Noel’den önce bir yatak odasını ofise dönüştürmüş, eski ofisi çocuk merkezi hâline getirmişlerdi.

Mateo önümde durmuş, maçın son saniyelerini izlemek için gözlerini televizyona dikmişti.

O orada dururken, geniş omuzlarına ve beyzbol şapkasının altında sıkışmış, uçları ensesinde kıvrılan siyah saçlarına bakmaktan başka seçeneğim yoktu. Ne zaman şapka taksa, çenesinin köşeleri daha güçlü, daha keskin görünürdü.

Ellerini dar kalçalarının üzerine koydu ve bu hareket tişörtünün eteklerini bir santim kaldırdı. Kot pantolonunun paçaları yıpranmış, ipleri kovboy çizmelerinin kalmı tabanlarına sürtünüyordu. Arka ceplerinden birinde hafif bir yırtık vardı ve incelmış kotun içinden iç çamaşırının siyah kumaşını seçebiliyordum.

Bu adam hayatımda gördüğüm en mükemmel popoya sahipti. Ellerim o ceplere girip *sıkmak* için kaşınıyordu.

Yanaklarım kızardığında bakışlarımı kaçırdım.

Karşımda Anne’in bekleyen gözlerini buldum.

Kahretsin. Oğluna takıntılı olduğumu bilmesine kesinlikle ihtiyacım yoktu. “Ben, şey... içecek bir şeyler almaya gidiyorum.”

Başka bir şey söylemeden odadan çıktım ve mutfığa ulaştığımda titreyerek nefes aldım. Kaçışım kısa sürdü. Oyun sona erdiğinde kalabalık, her zaman olduğu gibi daima hazır bulunan sebze

tepsisinden atıştırmak ve domates, sarımsak, fesleğen kokuları evi doldururken birlikte sohbet etmek için mutfığa gelmişti.

“Yarın gece saat kaçta?” diye sordu Winn, Mateo’ya.

“Onu beşte bırakabilir miyim?”

“Elbette.”

“Onu almak için dokuz ya da on gibi dönmüş olurum.”

“Ya da,” dedi Griffin. “Geceyi geçirebilmesi için bir şeyler getir. Her şey yolunda giderse diye.”

“Her şey yolunda giderse diye mi?” Eloise ada tezgâhta benimkinin yanında bir tabureye oturarak sordu.

Mateo sırtıttı. “Yarın akşam bir randevuya çıkıyorum. Griff ve Winn bebek bakıcılığı yapacaklar.”

Oohlar ve aahlar, kadın ve onu nereye götüreceği hakkındaki sorularla birlikte odayı doldurdu. Gürültü, inleyişimi maskeleymişti.

Bir randevu.

Bir randevuya gidiyordu.

Acıtmıştı. Bana daha önce hiç böyle bir ilgi göstermediğini düşünürsek, olması gerekenden daha fazlaydı ama yine de acıtmıştı.

Dünya yanlış yöne dönüyormuş gibi hissediyordum fakat kendimi gülümsemeye zorladım. Akşam yemeği için salata yaptım. Yemekte sohbet ettim ve Alaina ağzına bir avuç dolusu doğum günü pastası tıktırdığında alkışladım.

Sadece bir randevuydu, değil mi? Ona âşık olmayacaktı. Randevuya çıkmaya izni vardı.

Benim de vardı. Eğer isteseydim ama istemiyordum. Belki de fikrimi değiştirdim.

Mateo ve benim için uygun bir zaman değildi. Biraz daha beklemek zorundaydım. Beklemekte iyiydim.

Göğsümdeki acıyla nefes aldım. O kutudaki acıyı derinlere

hapsettim. O kutuda sakladığım diğer acılarla kıyaslandığında bu çok önemsiz kalıyordu.

Ben sadece beklemek zorundaydım.

Bu arada, kendim üzerinde çalışmaya devam ederdim. Babamı bulurdum ve beklerdim.

Bir ay. Altı ay. On iki ay. Belki bir yıl sonra beni görecekti. Sonunda beni görecekti.

Sadece beklemek zorundaydım.

74

11. BÖLÜM

MART

Bir yıl sonra...

“**J**elibon!” Alaina, Anne’le Harrison’ın evinin ön kapısına doğru koşarken kollarımı iki yana açtım. Kendini göğsüme doğru fırlattı, ben de onu çıplak ayaklarından kaldırdım ve yanaklarına öpücükler kondururken etrafımda bir daire çizerek döndürdüm. “Merhaba.”

“Merhaba.”

“Bugün doğum günü partisi mi veriyorsun?”

Bu yılki doğum günü kapüşonlusu mor renkteydi ve yüzünde gökkuşağı harfleriyle *İKİ* yazıyordu. “Blon.”

“Blon?” Patlayan kelime dağarcığında yeni bir kelimeydi bu. Koridoru işaret etti. “Git.”

“Bugün patronluk mu taşıyorsun?” Kaburgalarını gıdıkla-
dım ve kapıyı kapattım, ayakkabılarımı çıkardıktan sonra gürül-
tülü mutfığa yöneldim.

Belime tünemiş Alaina'yla birlikte Eden kalabalığına girdi-
ğimde beni bir merhaba korosu karşıladı.

“Vera'yı buldun mu?” diye sordu Mateo kızına.

“Evet.” Her zamanki gibi, ne zaman zili çalsam Alaina koşa-
rak geliyordu. Hâlâ zili çalan tek kişi bendim.

“Blon.” Alaina ada tezgâhın üzerindeki balon demetini işaret
etti.

“Ah.” Blon. “Ba-lon,” diye telaffuz ettim, her heceyi vurgu-
layarak.

“Blon.”

Kıkırdadım. “Yeterince yakın.”

“Aşaa.” *Aşağı*. Alaina kıvranıyordu ama ben onu daha sıkı
tuttum.

“Öpüşmeden olmaz.” Dudaklarımı büzerek öpüşme sesi çı-
kardım.

Yanaklarımı küçük ellerinin arasına aldı ve sıktı, sonra salya-
lı ağzı benimkinin üzerine indi.

“Tamam, git eğlenmene bak.” Alnındaki küçük siyah bir
bukleyi ittim, sonra onu ayağa kaldırdım, böylece zaten diğer
çocukların kahkahalarıyla dolu olan oyun odasına koşabilirdi.

“Neye yardım edebilirim?” Tezgâhın üzerindeki sebze tepsi-
sinden bir havuç kaptım.

“Hiçbir şeye,” dedi Anne, lavabonun yanındaki havluyla el-
lerini kuruladı. “Sanırım her şey hazır.”

“Üzgünüm, geciktim.”

Eliyle havayı savuşturdu. “Tam zamanında geldin.”

Ayaklarım beni öldürüyordu, bu yüzden ada tezgâhtaki son
boş tabureye, Lyla'nın yanına kaydım ve dirseğimle onunkini
ittim. “Merhaba.”

“Merhaba.” Kollarında uyuyan Trey’e bakarak gülümsedi.

Bu bebeğin böyle bir gürültüde nasıl uyuyabildiği beni aşıyordu ama bu onun uyukladığı ilk aile toplantısı değildi. Bir sonraki kutlayacağımız doğum günü onun ilk doğum günü olacaktı, muhtemelen tam burada, bu mutfakta. Belki o parti için uyanık kalırdı.

“Selam, evlat.” Vance amca bir kolunu omuzlarıma atarak yanımdan sarıldı. Saçlarımdaki rüzgâr ve çam kokusunu almış olmalıydı, saklamaya çalışsa da kaşları çatıldı. “Yürüyüşe çıkmışsın.”

“Yürüyüşe mi çıktın?” Mateo adanın karşı tarafından sordu. “Nereye?”

“Sable Zirvesi.”

“Bu benim en sevdiğim yol.”

“Biliyorum.”

Kıkırdadı. “Bunu sana daha önce de söylemiştim, değil mi?”

“Bir ya da iki kez.” Yanaklarım kızarıırken gülümsedim.

Yüzümdeki kızarıklık bir yıl önceki kadar şiddetli ya da ateşli değildi. Zaman ve aşinalık Mateo’ya olan aşkımlı saklamamı kolaylaştırmıştı. Ya sebebi buydu ya da belki de ona olan aşkımlı artık o odadayken yüzeye çıkmıyordu. Kemiklerimin derinliklerine sızdığı için olabilirdi.

Sebze tepsisinden bir bezelye kopardı ve ağzına atmadan önce sosa batırdı. “Bir dahaki sefere yola çıktığında belki ben de seninle gelirim.”

Bunu da söylemişti. Bir ya da iki kez.

“Elbette. Bir dahaki sefere o yöne gittiğimde sana haber veririm,” diye yalan söyledim.

Mateo ile baş başa vakit geçirme fikrini ne kadar sevsem de

onu asla yürüyüşlerime davet etmezdim. Kimseyi davet etmezdim. Üstelik bugün Sable Zirvesi'ne gitmemiştim.

Vadinin diğer ucundaydım, en yakın yürüyüş parkurunun en az bir buçuk kilometre uzakta olduğu ormandan geçiyordum. Mart ayı, bu yıl mevsim normallerinin üstünde sıcak geçmişti ve bu da dağlara çıkmamı kolaylaştırmıştı.

Vance yanımda kaskatı kesildi, kolu omzumdan düştü. Çenesi gerilmişti.

Bu gerginlik, bir sonraki yalnız kalışımızda bir ders alacağım anlamına geliyordu. Geçen yıl boyunca bu bakışı çok iyi tanımıştım. Dersleri de. Ancak endişesi iyi bir nedenden kaynaklanıyordu.

"Bu gece hâlâ Willie'ye gidiyor muyuz?" Lyla sordu, muhtemelen kocasının yükselen tansiyonu odayı bulandırıyor ve yakında insanlar soru sormaya başlayacaktı.

"Biz varız." Eloise, Jasper'ın yanına doğru eğildi. "Anne, hâlâ bebek bakıcılığı yapabilecek misin?"

"Evet. Bütün hafta bunu dört gözle bekledim."

"Ben de," dedi Lyla, bakışlarımla buluşarak.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Konu yürüyüşe geldiğinde Lyla çoğu zaman imdadıma yetişirdi.

Tıpkı Vance gibi o da babamı aradığımı ve tıpkı Vance gibi durmayacağımı biliyordu.

Belki de babam Lyla'ya saldırdığı için Vance hâlâ kızgındı. Bunun için onu suçlayamazdım.

İki yıl önce, babam avlanırken Lyla'yı tesadüfen gördüğünde korkmuş ve... kendini kaybetmişti. Onu neredeyse bayılana kadar boğmuş, sonra da bırakmıştı.

Vance'in kızmaya hakkı vardı. Ben de haklıydım. Babam ona

dokunmamalıydı. Neden kaçıp gitmemişti? Kafasından neler geçiyordu da böyle korkunç bir şey yapmıştı?

Onu aniden terk etmemiş olsaydım, sorabilirdim. Zihinsel bir kırılmanın eşiğinde olmadığından emin olabilirdim.

Fakat onu terk etmiştim. Şimdiyse onu bulmak zorundaydım.

Lyla yürüyüşlerimi kabul etmişti. Vance ise hayatıma devam etmemi istemişti.

Şimdiye kadar geldiğim nokta için bana yeterince güvenmiyordu. *Önceden* olduğum kişiye geri dönüyordum. Normal bir hayat yaşıyordum.

Eden Coffee’de sevdiğim bir işim vardı. Faturalarımı ödüyör ve esnek bir programa sahip olmamı sağlıyordu. Böylece derslerimi almak, çalışmak için bolca zamanım oluyordu. Yirmi üç yaşındaki pek çok kadının yaptığını yapıyordum.

Kendi arabamı sürüyor, telefonumda çok fazla zaman geçiriyordum. Çokça abur cubur yiyordum ve Netflix’e karşı sağlıklı bir saplantım vardı.

Geçen yıl, istikrarı yakaladığımı düşünmek hoşuma gidiyordu.

En azından ben sürekliliğin peşindeydim.

Ancak babamdan vazgeçmiyordum.

Belki de gitmesine izin vermek en akıllıca karardı. Muhtemelen kendimi kalp ağrısından kurtaran bir seçim olacaktı. Bir bakıma aynı şey Mateo’ya olan bitmek bilmez aşkım için de söylenebilirdi. Bana karşı en ufak bir ilgi kııntısı bile bırakmamış olmasına rağmen onu sevmek pervasızlık mıydı? Bir bakıma.

Yine de buradaydım, aptal gibi davranıyordum.

Muhtemelen Mateo beni hiç fark etmeyecekti. Büyük ihtimalle kendimi hep hasarlı ve yıkılmış hissedecektim. Belki de geçmiş, benim için her zaman üstesinden gelinemez bir şey olacaktı.

Belki de Mateo'yu beklemek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Kalbimin derinliklerinde, bu duyguların gitmesine izin vermenin zamanının geldiğini biliyordum. Fakat babamı unutmak?

Hayır. *Asla*.

Babam benim ailemdi. Bana ihtiyacı vardı. Elinde kalan tek şey bendim ve onu terk etmiştim. Bir şekilde bu hatayı düzeltecektim. Onun hayatında kalmanın, onu benim hayatımda tutmanın bir yolunu bulacaktım.

Birbirimizi görebileceğimiz tek yer ağaçların ve bulutsuz mavi bir gökyüzünün altında saklı olsa bile, onu bulmam on yılını alsaydı onu bulacaktım.

Yaşıyordu.

Vazgeçmiyordum.

İçten içe Mateo Eden ve Cormac Gallagher'ı göndermenin zamanı geldi mi, diye düşündüm.

“VERA...”

“Seni duydum, Vance amca.” Willie'nin kadınlar tuvaletinin dışında son beş dakikadır bana verdiği dersin her kelimesini duymuştum.

İçini çekti ve bir elini sakallı çenesine götürdü. “Senin için endişeleniyorum.”

“Endişelenmene gerek yok.” Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. “Ben dikkatliyim. Ayı spreyim var. Çevremden haberdar oluyorum. Tekinsiz bölgelerdeyken gürültü yapıyorum. Dikkatliyim.”

“Bu...” Bir kez daha içini çekti. “Dikkatli olduğunu biliyorum. Endişelendiğim şey bu değil.”

“O zaman ne?”

“Endişeliyim...” Uzun bir nefes verdi. “Onu bulamayacağından endişeleniyorum.”

Bu endişeyi paylaşıyorduk. Ne Vance’e ne de kendime yüksek sesle itiraf ettiğimden değildi. “Onu bulacağım.”

“Bulamayabilirsin.”

“Ama bulacağım.”

“Evlat...”

“O söz verdi.” Sesim titredi. “Birbirimizi tekrar göreceğimizi söyledi. Söz verdi.”

Babamı bulacaktım. Onun hayatında olacaktım. Bana ihtiyacı vardı.

“Onu öyle bırakmamalıydım.”

Vance gözlerini kırptırdı. “Ne? Geri dönmek mi istiyorsun?”

“Hayır. Orada yaşamak istediğimden değil. Ama her şey çok hızlı oldu. Sen beni buldun. Babamı bulduk. Ve ertesi gün oradan ayrıldım. Aceleyle oldu.”

“Aceleyle... Senin gitmeni istedi, Vera.”

“Biliyorum. Pişman olduğumu da söylemiyorum. Ama ben sadece...” İçimi çektim. “Onu bulacağım.”

Vance’in gözleri yumuşadı.

Bakışlarındaki şefkatli merhametten nefret ediyordum. Şüphelerinden, haklı olabileceğinden nefret ediyordum.

“Onu bulacağım.” Konuşurken çenemi kaldırmıştım.

Vance’in yüzündeki ifade değişmedi. Ona bir dakika daha bakamazdım, bu yüzden yanından geçip koridorda hışımla ilerledim ve grubumuza yeniden katıldım.

Ana Cadde üzerinde iki bar vardı, Big Sam’s Saloon ve Old Mill. Bu barlar Quincy’nin turistik bölgesini çevreliyor ve

“otantik” Montana deneyimi yaşamak isteyen ziyaretçilere hitap ediyordu.

Big Sam’s, üst düzey Western dekoruyla süslenmişti. Old Mill’in bir spor barı havası vardı. Willie, bir batakhaneydi ve yerel halka göre otantik Montana barıydı.

Binanın kendisi eski, karanlık, pis bir yerdi. Duvarlar neon ışıkları ve bira tabelalarıyla doluydu. Her masada bir dizi çentikle çizik vardı. İkidenden fazla sandalye ya da tabure birbiriyle eşleşmiyordu, içki şişelerine ait rafların bulunduğu aynalı duvar muhtemelen on yıldır temizlenmemişti.

Tuvaleti kullandığımda, yıllarca ormana işemiş olmama rağmen klozet kapağının üzerinde dururdum. Yine de eski biranın bayat kokusuyla bile, Edenların gece gezmesi için şehre geldiği bu geceleri seviyordum.

Bu gece buradaki neredeyse her yüzü tanıyordum. Bar ana cadde üzerinde olmadığından, gösterişli mekânlar gibi turist akınına uğramıyordu.

Bu da Willie’nin işine geliyor gibiydi. Barın arkasında durmuş, müşterilerinin olmasından kolonoskopi yaptırmış kadar memnun görünüyordu.

Bara doğru yürüdüm ve bir elimi kaldırarak barın diğer ucundaki Willie’ye işaret ettim. Buraya ilk gelişimde gülümsemenin huysuz barmenlerde işe yaramadığını öğrenmiştim, o yüzden bana doğru gelirken gülümsemekle uğraşmadım.

Beyaz kaşları en son içki içmeye geldiğimizde olduğundan daha gür görünüyordu ama dağınık sakalları hafifçe kesilmişti.

“Kola, lütfen.”

Willie başını sallamadı ya da konuşmadı. Sadece bir bardağa buz doldurdu ve ben etrafı incelerken içeceğimi bardağa boşalttı.

Griff ve Winn ara sıra yaptıkları bu gezintilerde takılma yeri olarak hep burayı seçerlerdi. Yıllar önce burada tanışmışlardı ve Griffin Eden, huysuz bir kovboy gibi görünse de özünde duygusal biriydi.

Şu anda, uzak duvarın karşısındaki *shuffleboard*''daydılar ve aslında sık öpüşmeler arasında flört ederken oyun oynuyormuş gibi yapıyorlardı.

Memphis, Knox'un yanına oturmuştu ve sandalyeleri olabilince yakındı. Böylece bir eli onun omuzlarında, diğer eli de yuvarlak karnının üzerindeydi. Üçüncü çocuklarına hamileydi, bu kez bir kızları olacaktı.

Memphis bu geceki şoförlerimizden biriydi.

Diğeri Eloise'di. Jasper'ın kucağında oturuyordu, Jasper'ın vücudu onunkini öyle doğal bir şekilde sarıyordu ki sanki birbirlerinin şeklini almışlardı.

Talia ve Foster el ele tutuşmuş, parmaklarını birbirine geçirmişlerdi.

Vance, Lyla'ya katıldığında sessiz bir sohbeti paylaştılar, benimle ilgili hayal kırıklığı odanın öbür ucundan duyuluyordu. Ancak Lyla elini onun beline koyduğunda Vance rahatladı ve şakağını öptü.

Masadaki boş sandalyeler, Mateo'nunki ve benimki... yalnız görünüyordu. Hüzünlü.

Neredeydi o?

Etrafa bakındım ve onu barın diğer ucunda buldum. Yalnız değildi.

Yanındaki taburede sarışın bir kadın oturuyordu. O kadar ya-

* Genellikle bir masanın veya zeminin üzerinde oynanan ve oyuncuların diskleri veya taşları bir sopa ya da elle iterek belirli bir hedefe doğru kaydırmaya çalıştıkları oyun. -e.n.

kın duruyordu ki omuzları neredeyse birbirine değecekti. Kırmızı dudaklarında cilveli bir gülümseme oynasıyordu.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Mateo, bardaktan bir yudum almadan önce plastik bir pipetle buzlu viskisini karıştırdı.

Kadının bakışları hareketi takip etti ve Mateo içkisini içerken dudaklarını yaladı.

Ah, Tanrım. Willie kolamı barın üzerine koyup tek parmağını kaldırdığında midem altüst oldu.

“Ve rom,” diye ağızımdan kaçırdım.

Willie’nin ağzı ince bir çizgi hâlinde büzüldü ama ben Mateo’yu izlerken bana kokteyli hazırladı.

Kimdi o kadın? Onu tanıyor muydu? Biz geldiğimizde burada değildi. Bizim grubumuz dışında bu gece sadece birkaç müşteri vardı, birkaç yaşlı çift ve barda oturan bira göbekli üç adam. Hepsini kahve dükkânından tanıyordum.

Sarışın dışında. O yeniydi ve çok güzeldi.

Kadını alıp götürecekti miydi? Bu gece?

Willie bu kez üç parmağını kaldırdığında kot pantolonumun cebinden beş dolarlık bir kâğıt para çıkardım ve yapışkan çubuk üzerine koyarken ona bakmasına bile izin vermedim. “Üstü kalsın.”

Kendi bardağımdan uzun bir yudum alırken elim titredi, alkolün yakıcılığı karşısında irkildim. Bir yudum daha aldım. Kadına bir kez daha baktım. İkisi de acıtıyordu.

Bacaklarım titreyerek masaya çekildim ve herkes konuşup gülerken içkimi yudumladım. Sessizliğim fark edilmedi. Barın hoparlörlerinden çalan *country* müziğin gölgesinde kalmıştı.

Mateo’nun boş sandalyesi masanın diğer tarafındaydı. Anne

SABLE ZIRVESİ

ve Harrisonlarda ya da Willie'de asla yan yana oturmazdık. Nendense ben hep Vance ya da Lyla'nın yanına oturdum. Keşke o sandalyeyi ben alsaydım.

Benimki doğrudan Mateo ve sarışının konuştuğu bara yönelikti. Onları birlikte izlememek imkânsızdı.

Kadın güldüğünde Mateo sırttı.

Öğürmemek için mücadele ettim.

Burada kaç kadın tavlamişti? Kaç kere Willie'den bir kadını evine götürmüştü?

Mateo son bir yıldır ara sıra randevuya çıkıyordu. Bunu biliyordum çünkü Anne genellikle Alaina'nın bakıcısıydı. Bunları görmezden gelmek daha kolaydı çünkü çıktığı kadınlardan hiçbirini çiftliğe gelmiyordu. Bildiğim kadarıyla hiçbir kadını kızıyla tanıştırmamıştı.

Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi? Allie *beni* tanıyordu. Allie *beni* seviyordu.

Kadın onun kulağına bir şeyler söylemek için yaklaştı.

Son içkimi de bir dikişte yudumladım ve geriye sadece buz kalana kadar içtim. Sonra sandalyemden fırladım ve bara gidip Willie'ye yeniden doldurması için işaret ettim.

Rom bu sefer o kadar yakmadı. Başımı daha hafif, uzuvlarımı daha gevşek hissediyordum ve koltuğuma oturduğumda biraz fazla yana yatmışım.

"Hey." Vance elini omzuma koyarak beni sabitledi.

"Ben iyiyim," diyerek onu uzaklaştırdım.

Sarhoş olmak böyle miydi? Daha önce hiç sarhoş olmamıştım. Hoşuma gitmemişti.

Ne halt ediyordum ben? İçmeyi sevmezdim. Edenlarla ya da geçen yıl edindiğim arkadaşlarımla bir bara gittiğimde, şoför olarak ben seçilirdim. Her zaman.

Ancak bardağımı bir kenara itip gecenin geri kalanında bunu görmezden gelemeden önce, sarışın elini barın altındaki Mateo'nun bacaklarına koydu. Tırnakları kot pantolonunun kumaşında geziniyordu.

Göğsümün içinde bir çığlık koptu. Kaçmasını engellemek için dudaklarımı birbirine kenetledim. Yuttuğumdan emin olduğumda bardağı kaldırdım ve içkimin geri kalanını yudumladım. Çok büyük bir güçle masaya koyduğumda buz küpleri şangırdadı.

"Vera." Vance elini bileğime koydu. "Yeter."

Yeter.

Haklıydı, değil mi? Bu kadarı yeterliydi. Bu yeterli olmalıydı.

Mateo beni asla Eden ailesinin onursal bir üyesinden başka bir şey olarak görmeyecekti. Beni asla görmeyecekti. Beni asla sevmeyecekti.

Bu adil değildi.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca çok çalışmışım. Karanlık günlerde, neredeyse umudumu kaybettiğim zamanlarda devam etmiştim. Çok yol almışım.

Onu beklemiştim.

Beklemiş, beklemiş ve beklemiştim.

Neden beklemiştim ki? Neden onun benim olma ihtimali olduğuna kendimi inandırmıştım?

Babam çok büyük hayal kırıklığına uğrayacaktı. Tamamen göz ardı edilmek için beklemiş olmamdan nefret ederdi.

Yeter.

Evet. Evet, yeterdi.

Ne yaptığımı anlayamadan sandalyemden kalkmışım.

"Vera."

Vance'i görmezden geldim ve bara doğru yürüdüm. Kafam

bulanıktı ama kırmızı dudaklarıyla uyumlu tırnakları olan o bomba gibi sarışına doğru yürürken adımlarım şaşırtıcı derecede sabitti.

Beni önce Mateo fark etti. Kadından uzaklaşarak daha dik oturdu.

Taburesinde iki büklüm olmuş bana bakarken gülümsemesi azaldı.

“Selam, Vera.” Mateo’nun kaşları birbirine yaklaştı. “İyi misin?”

“Bana ‘Selam’ deme. Ve hayır. İyi değilim.” Omuzlarımı dikleştirdim. “Ben senin kız kardeşin değilim.”

“Kız kardeşim mi?” Alnı çatıldı. “Sen neden bahsediyorsun? Sarhoş musun?”

“Sanırım öyleyim.” Sarhoş olmama izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum. *Onun* gibi bir şey yaptığım için nefret ediyordum. Mateo’yu kaybettiğim için nefret ediyordum.

Mateo başından beri benim değildi ama yine de onu kaybetmiştim.

Hepsini kaybetmiştim.

Tanrım, canım yanıyordu. Ne zaman acımayı bırakacaktı?

“Kabuklu deniz ürünlerine alerjisi var,” dedim sarışına.

Kaşları bir araya geldi. “Ne?”

“En sevdiği renk mavi. Bezelyeyi çok sever ama sadece içine batıracak bir sos varsa. Kızı için aldığı neredeyse her şey mor.”

Kadın Mateo’ya baktı. “Bir kızın mı var?”

Mateo onu görmezden geldi, bakışları bana sabitlenmişti.

Ben de ona baktım, safır gözlerini sel gibi akan benimkilere hapsettim. “O bir pilot ama artık uçmuyor. Nedenini bilmiyorum. Kız ya da erkek kardeşlerine yardım etmek için her şeyi yapar. Birbirine uymasa da siyah kemerli kahverengi botlar giyiyor.”

Mateo'nun boğazı düğümlendi ve bakışlarında bir şey parladı ama bunu anlayamayacak kadar sarhoştum. Belki de kahve-rengi botlarıyla siyah kemerinin uyuştüğunu düşünmüştü.

“O bir sabah insanı. Sade kahve içer. Matematikte çok iyidir ve sayıları kafasında tanıdığım herkesten daha hızlı toplayabiliyor. Ata binerken büyüleyici görünüyor. Ve ışık onu takip eder. O etraftayken hava hep güneşli olur.”

Yanağımdan aşağı ıslak bir şey damladı. Bir gözyaşıydı. Kirli bar zeminine sıçramasına izin verdim ve odağıımı tekrar kadına çevirdim.

Kadının yüzündeki sertlik ve kızgınlık gitmiş, yerine Vance amcanın daha önce bana gösterdiği o şefkatli merhamet gelmişti. Bu kadının bana acıması dayanılmazdı. Bu gece muhtemelen Mateo'nun yatağını paylaşacak olan bir yabancıydı.

Gözyaşlarım akarken, “Sana yıkılmışsın gibi davranmayacak, öyle olsan bile,” diye fısıldadım.

“Vera.” Mateo'nun sesi sanki su içmeye ihtiyacı varmış gibi boğuktu.

Bitirdiğimde bir tane alabilirdi.

Kadının taburesinin etrafından dolanarak aralarına girdim. Sarışın kadın diziyle beni yolumdan çekmeye çalıştı ama ben onu görmezden gelerek güçlü durdum. Mateo daha tek kelime edemeden dudaklarımı onunkilere bastırdım ve o yumuşak ağzı iki kalp atışı boyunca tuttuktan sonra geri çekildim.

Bana baktı, yüzü okunmuyordu.

“Beni görmeni beklemekten bıktım.”

Bardan uçtum. Koştum. Quincy'nin kaldırımlarında koşarken Mateo'ya olan aşkıımı bir kenara bıraktım.

Onu o kilitli kutuya tıktım ve derinlere gömdüm.

KISIM II
SONRA

12. BÖLÜM

MATEO

“*B*eni görmeni beklemekten bıktım.”

Bu cümle Vera'nın mideye indirdiği yumruktu. Dün geceyi her hatırladığımda, en sert darbeyi o vurmuştu. Ya da belki de beni neredeyse taburemden düşüren öpücüktü.

Parmaklarım kalktı, ağzıma dokunmak üzereyken kolumu yanımda sabitledim. Nasıl oluyordu da onun yumuşak ve tatlı dudaklarını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyordum?

Vera. *Lanet olsun.*

Ne zamandır bana karşı böyle duygular besliyordu? Buradan nereye gidecektik?

“Günaydın.”

Yerimden sıçradım, fincanımdaki fokur fokur kaynayan siyah kahve kenarından elime doğru aktı.

“Özür dilerim.” Cildimi kuruladığım sırada annem evden çıktı. “Beni duyduğunu sanmıştım.”

Vera'nın sesi kafamın içinde bu kadar yüksekken hiçbir şey duyamıyordum.

"En sevdiği renk mavı."

"O bezelyeyi seviyor ama sadece içine batırmak için sos varsa."

"Kızı için aldığı neredeyse her şey mor."

"Erken kalkmışsın," dedi annem, verandanın parmaklıklarında bana katılırken.

"Evet." Bir dakika bile uyumamıştım ve sonunda saat üç civarında yatakta yatmaktan vazgeçmiştim.

Bu sabah sıra dışıydı ama genellikle erken kalkardım. Vera'nın dün gece söylediği gibi, sade kahve içen ve siyah kemerli kahverengi botlar giyen bir sabah insanıydım.

Kollarımı üst korkuluğa dayadım ve kahvemi yudumlar-ken uzaklara baktım. Bu benim üçüncü fincanımdı. Belki de dördüncüydü.

Ağaçlar ve çayırlar gümüş rengi kırağılarla kaplıydı. Bir bulut tabakası uzaktaki dağları gizliyordu ama güneş yükseliyordu. Birkaç saat sonra soğuğu buharlaştırmak için yükselmiş olacaktı.

Şafaktan beri dağlara bakıyor, Vera'nın dün gece söylediği her şeyi kafamda evirip çeviriyordum.

"Ben senin kız kardeşin değilim."

Hayır, o benim kız kardeşim değildi. Onu hiç kız kardeş olarak görmemiştim. O... Vera'ydı.

"Willie nasıldı?" diye sordu annem.

Berbat. Kesinlikle berbattı.

Dün gece eve geldiğimizde annem uyanıktı ama uyuyan çocukları toplama, toparlama ve araba koltuklarına yerleştirme telaşından barla ilgili ayrıntıları sormamıştı. Sorsaydı bile ne diyeceğimi bilemezdim.

Ben de yanağına iyi geceler öpücüğü kondurmuş ve Allie'nin portatif beşiğinde uyuduğu misafir yatak odasına yönelmiştim.

Doğum günü olduğu için annem ve babamda kalmayı planlamıştık, böylece bu özel günde onunla vakit geçirebileceklerdi.

Kutlama havasında olduğumdan değildi.

"Beni görmeni beklemekten bıktım."

Vera'yı görüyordum. Vera'yı her zaman görmüştüm.

Çok tatlıydı. Güçlüydü. Saçları bazen kontrolden çıkardı ve o kadar sinirlenirdi ki beni her zaman güldüren bir hışımla saçlarını atkuyruğu yapardı. Çeri domatesleri çok severdi. Onlardan nefret ederdim ama ona tabağımdan yemek ikram etmenin garip olacağını düşünürdüm. Sonuçta bu çiftlerin yaptığı bir şeydi ve biz çift değildik.

"Mateo?"

"Evet?"

Annem kaşlarını kaldırdı.

Doğru. Soru sormuştu. "Willie, şey... Willie. İyiydi."

Gözleri kısıldı, şüphesiz yalanın kokusunu alıyordu. Konu çocuklarının sahtekârlığı olduğunda annem yarı tazı gibiydi. Yakında tüm gerçeği öğrenecekti. Willie'deki hiç kimse Vera'nın beni öptüğü anı kaçırmamıştı.

Vera'yı barda yakalamaya çalışırken benimle flört eden sarışını unutmuştum ama Vance dışarı çıkamadan ölümcül bir bakışla beni durdurmuştu. Onun peşinden koşan oydu.

Muhtemelen akıllıcaydı. Zaten ne diyeceğimi bilemezdim.

Parti o noktada hızlı bir şekilde sona ermişti. Lyla'nın arabası olmadığı için sadece bir şoförümüz vardı, bu yüzden Memphis'in SUV'sine tıkmıştık. Çiftliğe giderken kimse birbirleriyle ya da benimle konuşmamıştı.

Ahırın pencereleri karanlıktı. Vera dün gece eve gelmemişti. Vance ve Lyla'nın evinde kalmış olmalıydı. İyi miydi?

Şakaklarım zonkladı. Ne lanet bir karmaşaydı. Herkes onun bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyor muydu? Yoksa hepimiz habersiz miydik?

Annem yanımdan ahıra doğru baktı. “Vera iyi vakit geçirdi mi?”

“Pek sayılmaz.”

Ağlamıştı. Onu ben ağlatmıştım. Gözyaşlarının yüzünde bıraktığı iz gözümün önünden gitmiyordu.

“Ne... Ah.” Annemin gözleri anlayışla büyüdü. “Sonunda oldu, değil mi?”

Demek ki herkes habersiz değildi. “Biliyor muydun?”

“Yıllarca izledim, fark edip etmeyeceğini ya da ne zaman fark edeceğini merak ediyordum.”

“Uyarın için teşekkürler.” Sesim amaçladığımdan daha keskin çıkmıştı.

“Özür dilerim. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Solup gideceğini düşündüm. Ya da belki sen de onu fark edersin diye.”

“Onu fark ettim, anne. Onu fark etmediğimden değil. Ama düşünmedim... Böyle hissettiğini bilmiyordum.” Vera haklıydı. “Bunu görmedim.”

Annem elini koluma koydu. “Peki ya şimdi?”

Uzun bir nefes verdim, nefesim beyaz bir bulut hâlinde dalgalanıyordu. “Gözler tamamen açık.”

Belki de Alaina yüzünden kaçırmıştım. Kızım benim odak noktamdı, elbette birileriyle çıkmıştım ama bir ilişki? Bir ilişki istemiyordum. Hâlâ nasıl bekâr bir baba olacağımı anlamaya çalışırken olmazdı. Madison’la olan her şeyi çözmeye çalışırken kesinlikle olmazdı.

Ya da belki de Vera’nın duygularını anlamamıştım çünkü o... Vera’ydı.

Kimse beni uzak durmam konusunda uyarmamıştı. Vance bana hiç mesafemi korumamı söylememişti. Yine de incelikler vardı. Düğünde Vera çok güzel görünüyordu ve onunla dans etmek gecenin en güzel beş dakikasıydı. Onu kollarımda tutmak istemiştım, ta ki Vance araya girene kadar.

Ne zaman Vera'ya aile yemeklerinde benimkinin yanında bir sandalye teklif etsem, onun yerine kendi yanına oturmasını isterdi.

Uyarı yoktu. En azından sözlü olarak yoktu.

Ancak mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde almıştım.

Onun nasıl hissettiğini biliyor muydu?

Siktir. Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

İşler sarpa sararsa çekip gidebileceğim bir kadın değildi. Vera bu ailenin bir parçasıydı. O hayatımıza girmeden önceki hayatı hatırlamak zordu.

Kuru bir mizah anlayışı vardı, kimsenin yeterince takdir etmediği sessiz şakalar yapardı. Kahvesinde süt ve şeker severdi. Patates püresini sade yerdı.

Eden Coffee'deki en iyi latteyi o yapardı, Lyla'dan bile daha iyiydi. Pencereden dışarı bakıp dağları seyreder ve sanki içerisi dışında herhangi başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünürdü.

Alaina'nınkinden sonra en tatlı gülüşe sahipti.

Ailem için her şeyi yapardı.

Kızımı seviyordu.

Yine de yıkıldığını düşünmüştü.

"Yıkılmış olsanız bile size öyleymişsiniz gibi davranmaz."

Yıkılmamıştı. Bir kez bile onun güçlü olmadığını düşünmemiştim. O bir savaşçıydı.

“Ne düşüneceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum,” dedim anneme. İstedğim son şey Vera’yı incitmekti.

“O kız cehennemde yaşıyor, Mateo.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım.

“Olanların sadece bir kısmını bildiğimizi hissediyorum.”

Başımı salladım. “Ben de öyle.”

Annem doğrulup, çenesini kaldırarak bana baktı. “Onu kendimden biri gibi seviyorum. Onun bir anneye ihtiyacı var ve bunu ben üstleniyorum.”

Vera’nın bir anneye ihtiyaç duymasının nedeni, babasının ikiz kız kardeşlerini öldürdükten sonra annesini de boğmuş olmasıydı. Ardından, Cormac Gallagher en büyük kızını vahşi doğaya kaçırmış ve sonunda özgür kalana kadar dört yıl boyunca orada tutmuştu.

Hikâyedeki birçok detayı bilmiyordum ama babasını terk ettikten sonra Idaho’da Vance’in kapısının önünde belirmişti. Hayata geri döndürülen bir kadındı. Herkes onun kız kardeşleriyle birlikte öldüğünü sanmıştı.

Yaşadığı yıllar. Katlandığı kâbus. Cehennemden geçtiğini söylemek hafif kalırdı.

“Bunun hakkında hiç konuşuyor mu?” diye sordum.

Annem başını salladı. “Tek kelime bile etmedi. Başlangıçta, cevap vermediği sorular sordum. Ne zaman konuyu açsam içine kapandı. Babası hakkında ise hiç konuşmuyor.”

O orospu çocuğu yavaş yavaş ölebilirdi, umurumda bile değildi.

Cormac birkaç yıl önce Lyla’yı öldürmeye çalışmıştı. Lyla yürüyüşe çıkmıştı ve bir nehrin kenarında ona rastlamıştı. Aşaklık herif, onu neredeyse boğarak öldürüyordu. Başka bir cina-

yet hakkında fikrini değiştirmesi ve onu serbest bırakması mucizeden başka bir şey değildi.

Hepimiz Cormac'ı aramıştık ama o kaçıp gitmişti. Vera o zaman onunla mıydı? Onu terk etmesinin nedeni Lyla'ya yaptıkları mıydı?

Vance muhtemelen biliyordu. Lyla da biliyor olmalıydı. Ancak ne onlar ne de Vera konuşuyordu.

Vera her zaman yürüyüşe çıkardı. Neden? Babasını mı arıyordu? Onu bulursa ne olacaktı? Onu yetkililere ihbar edecek miydi?

“Çok güzel,” dedi annem, sanki bana bir sır veriyormuş gibi.

“Belki dikkatsiz olabilirim ama kör değilim.”

Vera çok güzeldi. Bir aile yemeğine katılmaya cesaret ettiği ilk andan itibaren böyle düşünmüştüm. Başka bir kadın olsa utanmadan peşinden koşardım.

Ancak o Vera'ydı. Quincy'ye taşındığında, ihtiyacı olan son şey ona asılan bir adamdı. Ben de sadece bir arkadaş olarak kalmıştım. Onunla flört ettiğim birkaç seferde, bana karşılık vermemişti. Tabii...

Vera flört ettiğimi anlamıştı, değil mi?

Çenemi ovuşturdum, kirli sakal avucumu çiziyordu. “Ne karmaşı ama.”

“Bir yolunu bulacaksın.”

“Keşke senin güvenine sahip olsaydım,” diye mırıldandım.

“Seni seviyorum, Mateo. Vera'yı da seviyorum. Ne olursa olsun, onun kalbine karşı nazik ol.” Arkasını dönüp eve girdi ve beni soğuk verandada yalnız bıraktı.

Kalbine karşı nazik ol.

“Kahretsin. Ne yapıyorum ben?” Kotumun cebindeki bebek

telsizinden minik bir ses yankılanırken bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim.

“Babacığım. Uyan.”

Kahvemın geri kalanını verandanın parmaklığına döküp donmuş çakılların üzerine sıçrattıktan sonra içeri, misafir yatak odasına gittim. Kapıyı açar açmaz bir çift küçük kol havaya uzandı.

Alaina’yı kucağıma aldım ve göğsüme yasladım. “Mutlu yıllar, Tomurcuk.”

Allie yüzünü boynuma gömdü.

“İyi uyudun mu?” Siyah saçlarını öptüm ve beşikten pelüş tek boynuzlu atını almak için eğildim.

Vera’nın Allie’ye verdiği bir hediye idi ve kızım nadiren onusuz kalırdı.

Allie, Vera’yı seviyordu. Vera da Allie’yi seviyordu. Bu durum bulutsuz bir gecedeki dolunay kadar açıktı. Bunu görmüştüm. Peki neden Vera’nın bana karşı olan hislerini fark etmemiştim?

Annem yıllardır izlediğini söylemişti. Öyleyse başından beri izliyor demekti.

Alaina’ya bu kadar kapılmamış olsaydım, ben de fark eder miydim? Bu konuda ne yapardım?

Tam olarak ne yapacağımı bildiğim için midem düğümlendi. Kızımdan önce olduğum adam bugün olduğum adam değildi.

Onu yatağa atardım. Bir noktada her şeyi berbat ederdim ve sonunda kalbini kırardım.

Bir kızınızın olmasının, çıktığınız kadın hakkında farklı düşünmenize neden olması ne tuhaftı. Uzak gelecekte bir gün Alaina için nasıl bir adam istediğime bakmamı sağlıyordu.

Son iki yılda tanıştığım kadınların hiçbiri Allie’yle tanışacak

kadar bile iyi değildi. Bardaki sarışınla bir içki paylaşmak ve bir süre benimle flört etmesine izin vermek dışında bir şey yapmayı düşünmemiştim. Her zaman eve yalnız dönmeyi planlamıştım.

İki yıldır eve yalnız geliyordum.

Vera dün gece o sarışına matematikte iyi olduğumu söylemişti. Evet, matematikte iyiydim. Fakat şu an kadınları anlamakta iyi olmayı tercih ederdim.

Özellikle Vera Gallagher'ı anlamakta.

"Git." Allie kapıyı işaret etti. Benim içsel krizim onun umurunda bile değildi. Gitmek istiyordu.

Yatakta dönüp durduğum için yatak darmadağınktı ama daha sonra yapmak üzere bunu görmezden geldim ve mutfığa yöneldim.

"İşte benim doğum günü kızım." Annem kollarını uzatarak Allie'ye uzandı.

Allie sadece boynuma daha sıkı sarıldı ve küçük eliyle termal giysimi sıkıca tutuyordu. "Baba."

Sabahları, o benim kızımdı.

"Aah," diye surat astı annem, incinmiş gibi yaparak. "Ya pankek yapsam? O zaman beni babandan daha çok ister miydin?"

Allie annemin pankeklerine bayılırdı.

"Bu işe yarayacaktır." Zorla gülümsedim ve ada tezgâhtaki bir tabureye oturdum.

Annem kahvaltı hazırlamaya koyuldu, ben de kulaklarımı tava şakırtıları ve pastırma cızırtılarına diktim.

Şansım yaver giderse, Vera yakında evde olurdu ve konuşabilirdik. Ne söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

Belki dördüncü ya da beşinci kahvemi içtikten sonra bunu anlayabilirdim.

SABLE ZIRVESİ

Babam birkaç dakika sonra bize katıldı ve annemi öpmeye giderken omzumu okşadı. Bir fincan kahve doldurup benimkini de yeniledi, sonra Alaina ile *peek-a-boo* oynadı.

Tam onu mama sandalyesine oturtmuştum ki dışarıdan çakıl sesleri geldi.

“Geri döneceğim.” Aceleyle dışarı çıkarken annemin bakışlarını sırtımda hissettim.

Kapıyı açtığımda Lyla’nın arabası ahırın yanına park edilmişti. Dün gece bana hiçbir şey söylememişti. Memphis’in SUV’sinin ortasındaki koltukta oturmuş, kaşlarının arasında endişeli bir çizgi vardı.

Lyla, Vera’nın aşkından haberdar olsaydı beni uyarır mıydı?

Annem kaçırmamış olabilirdi ama geri kalanımız ...

Lyla bana söylerdi, değil mi? Talia ya da Eloise de söylerlerdi. Erkek kardeşlerimin beni uyaracağına inanmak zorundaydım.

Merdivenlerden koşarak indim, yolcu kapısı açılıp Vera dışarı çıkarken ahıra doğru aceleyle ilerledim.

Lyla’ya bir şeyler söyledi, sonra da kapıyı kapattı.

Lyla beni görünce duraksayarak ahırdan uzaklaştı ama ben yürümeye devam ettim. O da sürmeye devam etti.

“Vera.” Ahırın yan girişine doğru yürürken peşinden birkaç adım koştum. “Bekle.”

Temiz hava her zaman kafamı boşaltırdı. Beni daha zeki yaptı. Belki dışarıda konuşursak ne söyleyeceğimi, bunu nasıl düzelteceğimi bulabilirdim.

Sesimi duyunca Vera donup kaldı. Eli kapı kolunun üzerinde, havada asılı duruyordu. Ona ulaşmak için üç uzun adım attığımda, nihayet bana dönüp baktı.

* “Ce-c” olarak bilinen yüz saklama ve gösterme oyunu. —e.n.

Cehennem gibi görünüyordu. Yanaklarında hiç kızarıklık yoktu. Güzel, kahverengi gözlerinde ışıltı yoktu. Sabah havası kadar soğuk görünüyordu.

O görünüş tamamen benim hatamdı.

Önünde durdum, göğsüm hızla inip kalkarken Vera omzumun üzerinden uzağa bakıyordu. Lyla'nın arabasının sesi uzaklarda kayboldu.

Esinti Vera'nın kızıl saçlarından bir tutamı yakalayıp yüzüne doğru savurdu. Saç teli yumuşak, pembe dudaklarını sıyırdı. Normalde yanakları da aynı pembe tonundaydı ama bugün teninde beyaz bir solgunluk vardı. Gözlerinin altındaki mor halkalar, dün gece muhtemelen aynı miktarda uyuduğumuzu gösteriyordu.

Sıkı bacaklarını saran bir çift siyah tayt giymişti. Eden Coffee *sweatshirt*'ünü muhtemelen Lyla'nın dolabından ödünç almıştı. İnce bedeninde sallanıyordu. Küçük görünüyordu. Çok küçük. Sanki bir parçası yok olmuş gibiydi.

Kollarım hafifçe kalktı, bu hareket bilinçsizceydi. Sanki uzuvlarım daha beynim kaydetmeden onun sarılmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ancak onları iki yanımda bıraktım, kaslarım kilitlendi.

Dün gecedен sonra ona dokunmamı istemezdi.

Gözleri bir an için benimkilere kaydı, sonra uzaklaşıp toprağa düştü. “Bunu bugün yapmasak olmaz mı?”

Sesi... en az gözleri kadar soğuk ve cansızdı.

“Sen yıkılmış değilsin.” Bu başlamak için doğru yer değildi. Bir özür ya da başka bir şey daha iyi olurdu. “Dün gece söylediğin her şey doğrudu. Bunun dışında. Yanlış anladığın tek şey buydu.”

Vera kollarını kendine doladı, omuzları öne doğru kıvrıldı.

“Sen tanıdığım en cesur insansın, Vera. Yıkılmış değilsin. Senin gücünü düşündüğümde... Allie büyüdüğünde bunun sadece bir parçasına sahip olursa, minnettar olacağım.”

Çenesi titrerken gözlerini sıkıca kapattı. “Lütfen, Mateo.”

Normalde adımı söylemesi hoşuma giderdi ama o boş ses. Onu durdurmak için her şeyi yapardım.

Özür dilemek için ağzımı açtım ancak bir şey çıkmadı. *Üzgün olduğumu* söylersem, bu sadece bir reddetme gibi görünecekti. Vera’yı reddetmiyordum.

Ne yaptığımı bilmiyordum ama ne yapmadığımı biliyordum.

Rüzgâr saç telleriyle oynarken gözleri kapalı duruyordu. Sabah ışığı burnunun üzerindeki çilleri ortaya çıkarmıştı.

Çok güzeldi. Vera’nın kimsenin yok sayamayacağı bir güzelliği vardı.

“Allie’ye benim için bir doğum günü öpücüğü verir misin?” diye sordu.

Üzgündü. Yorgundu ve utanmıştı. Yine de Allie’nin doğum gününü hatırlamıştı.

Vera kızımı seviyordu. Kızım Vera’yı seviyordu. Bunun bir anlamı vardı. Bu her şey demekti.

“Beni görmeni beklemekten bıktım.”

Ayaklarımın altında hareket eden kum gibi bir şey kaydı. Göğsümdeki, beynimin etrafındaki şeyler yeniden düzenlendi. Karıştırılan bir destekart gibiydi.

Öncesi vardı. Bu ise sonrasıydı.

13. BÖLÜM

VERA

Merdivenlerden çatı katına çıkarken midem bulanıyordu.
Kusma. Kusma.

Sıcak, aşağılayıcı gözyaşları yüzümden aşağı akıyordu ve ne kadar göz kırpsam da onları durduramıyordum. En azından Matteo'nun önünde ağlamamıştım. Bir mucize eseri, ahıra girene kadar kendimi tutmayı başarmıştım.

Kutu. Kilit çözülmüştü. Kapak açılıyordu.

Uykusuz geçen gecemin uyuşukluğu geçip gitmişti. Çok fazla duygu serbestçe dolaşıyordu. Boğazımı parçalıyor, beni boğarak öldürmekle tehdit ediyorlardı.

Nefes al.

Boğazımdan bir hıçkırık fırlarken havayı yuttum. Ah, Tanrım. Kusacaktım.

Ellerimi karnıma sararak daha hızlı koştum, çatı katının kapısından içeri daldım ve doğruca tuvalete gittim. Midemde çıkarcak bir şey yoktu ama gözyaşlarım sonsuz gibiydi.

Neden bu kadar zavallıydım? Dün gece nasıl bu kadar aptal olabilmıştım?

Başım çatlıyor ve kaslarım ağrıyordu. Akşamdan kalma mıydım?

Bir daha asla. Bir daha asla içmeyecektim.

Tuvaletten küvete doğru süründüm, su en sıcak ayarda akana kadar düğmeyi çevirdim. Sonra Lyla'dan ödünç aldığım kıyafetleri çıkardım.

Ayağa kalkıp duşa girdiğimde su hâlâ soğuktu. Acıya rağmen dişlerimi sıktım. Buz gibi suda ilk kez yıkanmıyordum. Bu da başka bir dondurucu ırmaktı.

Babamı özlemiştim. Bugün gerçekten sarılmaya ihtiyacım vardı.

Sarhoş olmama *kızsa* bile bana sarılırdı. Şampuanı elime alıp saçıma döktüm, çok sert ve çok hızlı ovaladım. Dün gece ne düşünüyordum ki?

Ben içmezdim. İçmek istemiyordum. *Ona* dönüşmek istemiyordum.

Mırıltılı sesini, sallanan hareketlerini ve gri, renksiz yüzünü hatırlayınca midem bulandı. Çıplak ayaklarımin üzerine kusma dürtüsü o kadar güçlüydü ki ağzımı ve gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Su neredeyse yakacak kadar sıcak olana kadar mide bulantısıyla nefes aldım.

Bir daha asla. Bir daha asla içmeyecektim.

Şampuanı duruladım, saçlarım omurgamdan aşağı süzülüyordu. Geçen yıl boyunca neredeyse belime kadar uzamasına izin vermiştim. Belki de hepsini kesmeliydim. Kısa kesmeliydim.

Mateo'nun dün geceki sarışınının saçları uzundu. Uzun saç mı tercih ediyordu? Neden merak ediyordum ki?

Her şey bitmişti. Dün gece sarhoşken saçmalayarak kendimi aptal durumuna düşürmüş, sonra da onu öpmüştüm.

“Off.” İniltim krem rengi taş duvarlarda yankılandı.

Ah, Tanrım, o öpücük. Lanet olası aklımı kaçırmıştım.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve Mateo da dahil olmak üzere tüm dünyadan sonsuza kadar saklanabilmeyi diledim. Özür dilemem gerekiyordu. Çoktan özür dilemeliydim. Bunu garip olmaktan çıkarmanın bir yolunu bulmalıydim çünkü bu sabah onunla yüzleşmek dayanılmazdı.

Bir daha aile yemeğinde nasıl hayatta kalabilirdim ki? Bu sabah Vance ile göz teması bile kuramamıştım.

Bardan çıktıktan sonra beni bulmuştu. Beni Main’de koşarken yakalamış ve arabaya binmemi emretmişti. Bunun dışında pek bir şey söylememiştii. Kabul etmem gerekirse, yolcu koltuğunda ağlamakla o kadar meşguldüm ki eşinin kardeşine olan saplantım hakkında sohbet edememiştım.

Vance bu sabah benimle tek kelime konuşmamıştı. Kızgın görünmüyordu, en azından bana. Çiftliğe gitmek için arabaya ihtiyacım olduğunda Lyla gönüllü olmuştu. Yolculuk sessiz geçmişti ve rahatsızdı. Sanırım Lyla ne söyleyeceğinden, bunun nasıl düzelterceğinden emin değildi.

Ancak bunu düzelterbilecek tek kişi bendim ve şu anda bu imkânsız gibi geliyordu.

Sarhoş bir gecede her şeyi mahvetmişim.

Belki de ben de onun gibiydim.

Babam neredeydi? Bugün ona ihtiyacım vardı. Ona bakmaya ve onun kızı olduğumu hatırlamaya ihtiyacım vardı. Babamın saçlarına sahip olduğumu. Babamın yüzüne. Babamın gözlerine.

Onun değil.

Babama ihtiyacım vardı.

Duşumun gidişatı perişanlıktan mekanik hareketlere dönüş-

tü. Willie'nin kokusunu vücudumdan hızla temizledim, belime bir havlu sararak dolaba gittim. En sıcak tutan içliğimle polar astarlı pantolon ve kalın bir kazak giydim. Islak saçlarımı taryıp ensemdede bir düğüm hâline getirdim. Ardından yün bir şapka taktım ve yatak odasından çıktım.

Anahtarlarım mutfak tezgâhında, ders kitaplarımla dizüstü bilgisayarımın yanındaydı. Bugün Kişilik Teorisi ve Araştırması dersimde yaklaşan bir sınava çalışmayı planlamıştım. Ancak onun yerine anahtarlarımı alıp paltomu kancasından çıkardım. Eldivenlerim cebimde, çantam omuzlarımda, botlarımı giydim ve merdivenlerden aşağı koşarak indim.

Honda'nın ön camında ince bir buz tabakası vardı, bu yüzden motoru çalıştırıp binmeden önce sürebilecek kadar buzu kazıdım.

Direksiyonu sıkıca kavrayıp yolda ilerlerken Anne ve Harrison'ın evine, Mateo'nun kamyonetine bakmayı reddettim.

Otoyol ıssızdı, pazar günü trafik için çok erkendi. Quincy'nin birkaç kilometre dışındaki bir park alanına kadar üç ilçe yolu boyunca ilerledim. Arabamı park eder etmez arkama bile bakmadan uzaklaştım ve ağaçların arasında kayboldum.

Park alanından çıkan bir patika yoktu ama ormanda tanıdık bir patikayı takip ettim.

Bu, Quincy'ye ayda bir kez yaptığım erzak yolculuğunda izlediğim yoldu. Babam beni buluşma noktamızda beklerdi, yolun yaklaşık bir kilometre uzağında saklanmıştı. Kaçmamız gerekirse kaçmaya hazırdı. Çantasında her zaman gerekli olan her şey bulunurdu, buna azalan nakit paramız da dahildi.

Idaho'dan ayrıldığımızda ATM'den aldığı para yeterince uzun süre dayanmamıştı. Paramız bitince Oregon'da bir benzin istasyonunu soymuştu.

Sanırım bu beni onun suç ortağı yapıyordu, değil mi? Suç ortağıydım.

O sırada Cascades'te kamp yapıyorduk ve bir gün bana avlanmaya gideceğini söylemişti. Tek başına. O ana kadar hep birlikte gitmiştik.

Babam beslenme konusunda zekiydi. Protein açısından zengin diyetimizde her zaman yeterince yağ almamızı sağlardı. Geçen yıl bir beslenme kursuna katılmak istememin bir nedeni de onun bana öğrettikleriyle notlarımı karşılaştırmaktı.

Fakat her ne kadar tedarik etmeye çalışsa da bu her zaman kolay olmuyordu. Bir kutu fasulyeye sahip olmak, av hayvanları azaldığında ve mideler guruldadığında işe yarıyordu. Bu yüzden bir kasabaya gizlice girdiğimde almam için bana kısa bir ihtiyaç listesi verirdi.

O geceden kalan para çok hızlı azalmıştı.

Babam Oregon'a ava gittiği gün, cebinde parayla dönmüştü. Ona parayı nasıl bulduğunu sorduğumda, benzin istasyonunu soyduğunu itiraf etmişti.

Babam iyi bir adamdı. Babamı severdim ama mükemmel değildi. Yine de işlediği suçların çoğu beni hayatta tutmuştu.

Erzağı bitmiş miydi? Bu sefer para yerine yiyecek için başka bir benzin istasyonunu mu soymuştu? Eğer onu bulabilirsem, ihtiyacı olan her şeyi ona getirebilirdim. Aslında şimdi her zamankinden daha kolay olurdu. Avlanmak ya da yiyecek aramak zorunda kalmazdı.

Eğer onu bulabilirsem... Onu bulabilirsem babam iyi olacaktı.

Ağaç gövdelerinin ve çalılıkların arasından geçerek eski buluşma noktamıza doğru yürüdüm. Burada kar henüz erimemişti, ben yürürken ayak izleri beni takip ediyordu.

Havayı içime çektim, akşamdan kalma hâlimi yok etmesine izin verdim. Buluşma noktamıza vardığımda eldivenlerimi çıkarıp ellerimi ağzımın üzerine kapattım. Dudaklarımdan çıkan keskin ıslık, her yönden ağaçlarla kayalara çarparak sekti.

Ardından orman ıslığını yuttu ve sessizlikten başka bir şey bırakmadı. Cevap olarak tek bir ses bile gelmedi.

Tekrar ıslık çaldım. Ve tekrar. Ve tekrar.

Her seferinde bir cevap duymak için bekledim.

Buralarda bir yerde miydi? Güvenli olduğundan emin olmak için beni izliyor muydu?

“Baba,” diye seslendim, sesim boğuk çıkıyordu. Boğazımı temizledim ve tekrar bağırdım. “Baba!”

Esinti başımın üstündeki dalları hışırdattı. Bunun dışında bir şey yoktu.

Tabii ki hiçbir şey yoktu. Burada olacağımı nereden bilebilirdi ki? Buraya gelmek ve onun beni bekleyeceğini düşünmek aptalcaydı. Aylarca arayıp da bulamamışken onu bugün bulacağımı düşünmek aptallıktı.

Evimiz olarak inşa ettiğimiz sığınak gitmişti. Duvarlardan tavana, yataklarımıza ve komodin olarak yaptığı masaya kadar tamamen sökmüştü.

Nerede yaşadığımıza dair hiçbir iz yoktu.

Hepsi sadece... gitmişti.

O gitmişti.

Bugün ona ihtiyacım vardı ve o gitmişti.

Onu yalnız bıraktığım içindi.

“Baba!” Sahip olduğum her şeyi bağırışıma döktüm. Gözlerimi kapatıp yumruklarımı sıktım ve çığlık attım. “Baba!”

Hiçbir şey yoktu.

“Birbirimizi tekrar göreceğimizi söylemiştin.”

Sessizlik.

Dışarıdaydı. Orada olmak zorundaydı. Birbirimizi tekrar göreceğimize söz vermişti ve babam sözünü her zaman tutardı. Yaşıyordu. *Yaşıyor.*

“Ba-ba!” Son bir kez daha bağırırken sesim çatladı ama çatladığını duyacak kimse yoktu.

Dizlerimin üzerine çöküp yere yığılırken beni izleyen kimse yoktu.

Arabama döndüğümde günün büyük bir kısmı geçmişti. İliklerime kadar işleyen yorgunluk kalbimde kalan üzüntüyü alıp götürmüştü. Saatler süren yürüyüş ve ağlamadan sonra gözyaşlarım kurumuştu. Eve dönerken tenimin altına tanıdık bir uyuşukluk yerleşmişti.

Mateo’nun kamyonetinin hâlâ Anne ve Harrison’m evinin önünde park hâlinde olduğunu gördüğümde kalbim normal ritmini bozmadı. Hâlâ Allie’yi kutluyor olmalıydılar.

Üçüncü yaş günü partisine davet edilecek miydim? Yoksa artık her şey beni hayatlarından çıkaracak kadar berbat mıydı?

Yaşamak için yeni bir yer bulmalı mıydım? Çatı katından taşınma fikri içimi burktu.

Asla kalıcı olması gerekmiyordu. Eninde sonunda ayrılmak zorunda kalacağımı hep biliyordum ama buna hazır değildim, henüz değildim. O çatı katı, *öncesinden* beri ev gibi, gerçek bir ev gibi hissettiğim ilk yerdi.

Bunu düzeltmek zorundaydım.

Yarın, Anne ve Harrison’la yüzleşecektim. Gürültülü, sarhoş ağzımın sonuçlarına katlanacaktım. Vance amcayı arayacaktım. Eden Coffee’de işe gidecektim.

Yarın.

Bu gece sadece yalnız kalmak istiyordum. Fıstık ezmeli ve jöleli bir sandviç yemek, sonra da kanepeye kıvrılıp televizyon izlemek istiyordum.

Ancak arabamı park edip kapısını açtığımda anda sert bir erkek sesi planlarımı bozdu.

“Vera.” Mateo elleri ceketinin ceplerinde, evden dışarı çıktı. Soluk ışıktaki muhteşem görünüyordu. Bugün tıraş olmamıştı. Bir günlük koyu kirli sakallı Mateo, favorilerimden biriydi.

Kalbim tekledi. *Lanet olsun.*

Neden onu sevmek zorundaydım? Neden Mateo Eden’den başkasını isteyemiyordum? Böylesi çok daha kolay olurdu.

Önümde durduğunda içimi çektim. “Lütfen, Mateo. Buna hazır değil...”

“Gittin. Olanlar yüzünden evini terk etmeni istemiyorum. Ne olursa olsun, burası senin evin, Vera. Gitmek zorunda değilsin.”

Doğru şeyi söylemekte çok iyiydi. Bunu duymaya ihtiyacım olduğunu bilmediği zamanlarda bile öyleydi.

“Nereye gittin?” diye sordu.

“Yürüyüşe.”

Kaşlarını çatarken çenesindeki bir kas gerildi, Vance amcanın yürüyüşlerimden sonra takındığı aynı kaş çatmaydı. Sadece Mateo neden yürüyüşe çıktığımı bilmiyordu.

Babamın beni yıllarca esir tutan bir katil olduğuna inanıyordu. Babamın pençelerinden kaçtığımı düşünüyordu. Onun bakış açısına göre, neden babamı arayacaktım ki?

“İyi misin?” Mateo yüzümü incelerken alını çatıldı.

Omuz silktim ve bakışlarına karşılık verdim.

Muhteşem mavi gözleri vardı. Alaina da o gözlere sahip olduğu için mutluydum.

“Allie ejderhasını seviyor mu?” Doğum günü için Allie’ye yeşil peluştan, sallanan bir ejderha almıştım. Kulaklarından birini sıkınca müzikal bir melodi çalıyordu.

Başını salladı. “Bayıldı. Bütün gün üzerine tırmanıp durdu.”

“İyi.” Dün geceki partiden sonra getirmiştım ama Willie’ye gitmek için acele ettiğimizden denediğini görmemiştım. Eğer isteseydim, muhtemelen bu gece onu görmeme izin verirdi ama ailesinin yüzüne bakacak durumda değildim.

Yarın. Bu utanç biraz hafıflediğinde.

Geriye doğru bir adım attım, çatı katına çekilmeye hazırdım ama beni bir soruyla durdurdu.

“Neden at yerine bir ejderha seçtin?”

“Hayatı boyunca binmek için gerçek atları olacak. Onun yerine büyülü bir şeye sahip olmasını istedim.” Çocukluğun büyü-sü çok çabuk kayboluyordu.

Mateo bir eliyle çenesini ovuşturdu. Elini yüzünden çektiğinde omuzları da düştü. “Barda...”

“Bu konuda konuşmasak olmaz mı? Lütfen?”

“Pilot olduğumu söylemiştin. Artık uçmadığımı ve nedenini bilmediğini.”

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve araba yolunda içine girip saklanabileceğim bir delik olmasını diledim. “Özür dilerim...”

“Yapma.” Bir elini kaldırdı. “Özür dileme.”

“Seni utandırdığım için mi?”

“Utanmadım, Vera.”

“Şey, ikimizden biri utandı,” diye mırıldandım.

Uzun bir nefes verdi ve bir adım daha yaklaştı. Neredeyse çok yakındı. Orada durdu ve yüzünde tam olarak ayırt edemediğim bir ifadeyle bana baktı. Kızgın ya da üzgün görünmüyordu. Sadece... ciddi görünüyordu.

“Ne?” Fısıldadım.

Cevap vermedi. Sadece bakmaya devam etti.

“Ben yatmaya gidiyorum.” Güvenli bir yere kaçmak için bir adım attım.

“Vera,” diye seslendi.

Lanet olsun. Bedenim sarsılmış, ayaklarım durmuştu. Mate-o’nun beni çağırması için uzun bir süre beklemiştim. Aylar ve aylar boyunca bastırılmış çaresizliğin ardından, karşı koyacak gücüm kalmamıştı.

“Evet?”

“Uçmayı seviyorum. Üniversitedeyken lisansımı aldım. Neredeyse orada bulunduğum süre boyunca uçtum. Öğitmen olana kadar sertifika almaya devam ettim. O kadar çok sevdim ki neredeyse sadece pilot olmak için okulu bırakacaktım. Ama o zamana kadar annem ve babamın parasının çoğunu eğitimim için harcamıştım. Herkesin diploması vardı. Ben de okula devam ettim, mezun oldum ve eve döndüm. Belirli bir şeye tutkum yoktu, bu yüzden meşgul olmak, para kazanmak için çiftlikte ve otelde yardım ettim. Kendi kariyer yoluma karar vermeden önce biraz zaman öldürebileceğimi düşündüm.”

Neden kimse bunu bilmiyormuş gibi hissediyordum? Neden bana anlatıyordu?

“Bir süre sonra kendi yolumu çizmem gerektiğini fark ettim,” dedi. “Aklıma gelen ilk şey uçmak oldu ve Alaska’da iş aramaya başladım. Eyaletin uzak bölgelerine malzeme götürmek için pilot olarak işe alındım.”

“Bunu sevdin mi?”

“Çok sevdim. Alaska’da yaşamaktan da keyif aldım.”

“O zaman neden oradan ayrıldın?”

“Evi özledim.”

Kulağa doğru geliyordu ama sadece kısmen doğrudu. Daha fazlası vardı, değil mi? Evini özlemek, ailesini özlemek, sevdiği bir işi bırakmasının tek nedeni değildi.

Allie’nin annesi miydi? Montana’ya dönmesinin sebebi o muydu?

“Oraya bir şey aramaya gittim ve bulamadığımı fark ettiğimde eve geldim,” dedi.

“Ne arıyordun?”

“Bilmiyorum.” Başını iki yana salladı. “İşin berbat kısmı bu. Ne aradığımı bile bilmiyorum. Burada herkesin bir tutkusu var. Griffin için çiftlik. Knox’un Knuckles’ı var. Talia’nın tek istediği doktor olmaktı ve Lyla’nın da Eden Coffee’si var. Eloise kalbini ve ruhunu otele döküyor. Sanırım sadece bir kıvılcım bekliyordum. Bir süre için uçmak o kıvılcımdı. Ama burası farklı. Uçmak için bir sebebim yok. Döndükten sonra da kendimi bir şekilde eski hayatımın içinde buldum.”

Kendi hayallerinden vazgeçerken başkalarının hayallerini desteklediği bir hayata dönmüştü.

“Uçmak için Alaska’da olmana gerek yok,” dedim. “Neden bıraktın?”

“Ticari bir havayolu şirketinde çalışmak istemiyorum. Sürekli seyahat etmek. Kendi yatağım yerine otellerde uyumak. Bir merkez olduğu için bir şehirde yaşamak. Bu bana göre bir yaşam tarzı değil. Ama Quincy’de pilotlara pek talep yok. Ekin ilaçlama ya da yangın sezonunda orman servisi için çalışmak. İmkânsız değil ama... uçmak bir hobi. Böylesi daha kolay.”

Allie yüzündendi. Eğer çiftlikte ve otelde çalışırsa, her gün kızıyla birlikte olabilirdi. Böylece Allie büyükannesi, büyükbabası, teyzeleri, amcaları ve kuzenleriyle birlikte yaşayabilirdi.

Birkaç yıl önce Alaska'ya geri dönmeyi düşünmüştü fakat sonra Allie doğmuştu. Mateo bir pilottu ama her şeyden önce bir babaydı.

“Gidip uçmalısın,” dedim. “Sadece bir hobi olsa bile.”

“Benimle gelir misin?”

Ağzım bir karış açık kaldı. “N-ne?”

“Benimle gel. Hiç küçük bir uçağa bindin mi?”

“Şey, hayır.”

“O zaman yarın gideriz.” Döndü ve uzaklaştı. Sadece uçtuğumuzu ilan edip uzaklaşmıştı.

“Bekle. Yarın çalışmak zorundayım.”

“O zaman Salı,” diye seslendi omzunun üzerinden, hâlâ yürüyordu.

Hayır. Kesinlikle salı günü olmazdı. Neden soruyordu ki? Bu bir acıma falan mıydı? Telafi etmenin bir yolu muydu? Bunu atlatabilmemiz için bir uçakta onun yanında kapana kısılmak yerine, Mateo'yla aramda biraz mesafe olması gerekiyordu.

“Uçmayı sevmiyorum.” Belki de uçmayı seviyordum. Daha önce hiç uçmamıştım.

Yavaşça etrafında döndü, hâlâ yürüyordu. “Bunu seveceksin.”

“Mateo...”

“Salı. Seni 11'de alırım.”

“Mateo,” diye seslendim.

“İyi geceler, Vera.”

Ciddeden mi? Yine kusmak istedim.

Bunun yerine durup Anne ve Harrison'ın evinin içinde kayboluşunu izledim. Sonra başımı yıldızlara doğru çevirdim.

“Kahretsın.”

14. BÖLÜM

MATEO

Telefonumun alarmı çaldı. On buçuktu. Gitme vaktiydi. Aletlerimi yerleştirmek ve otelden çiftliğe gitmek için yeterli zamanım vardı.

“Mateo?” diye seslendi Eloise.

“Buradayım,” diye bağırdım 309 numaralı odadan.

Beni banyoda, yeni taktığım aynayı silerken buldu.

Geçtiğimiz üç ay boyunca, misafir odalarındaki banyo aynalarını daha büyük, *LED* aydınlatmalı parçalarla değiştiriyordum. Bu güncelleme projelerini, otelin kalabalık olmadığı kış aylarına denk getirmiştik. Geriye dört oda kalmıştı ve sonra bitecekti.

“Bu harika görünüyor.” Alet çantamı kapatırken Eloise gülümsedi. “Bu aynalara bayılıyorum.”

“Güzeller. Onları değiştirmek iyi bir karardı. Bana cuma gününe kadar süre ver, geri kalanını bitirmiş olurum.”

“Mükemmel. Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.” Aletlerimi kaldırdım ve onu asansörlere kadar takip ettim.

“Senin için bir şeyim var,” dedi ve bir kâğıt parçası uzattı.

“Bu nedir?”

“Doğrudan para yatırma formu. Zaman ayırdığın için sana hep çek yazdığımı biliyorum ama resmi bakım görevlisi sen olduğun için bunun daha kolay olacağını düşündüm.”

Bekle. *Resmi* bakım görevlisi mi? Ben ne zaman resmi olmuşum?

Evet, otelde birçok bakım işi yapmıştım. Allie doğmadan önce, Eloise’in personeli eksik olduğunda resepsiyona bakardım ama son birkaç yıldır iyi çalışanlar bulmuştu ve fazla yardıma ihtiyaç duymuyordu. Bugünlerde daha çok inşaat projelerinde çalışıyordum, bu aynaları yenilemek gibi. El becerim vardı ve ara sıra kırılan şifonyer çekmecesini tamir etmekten ya da floresan lamba ampülü değiştirmekten rahatsız olmuyordum.

Babam da yardım etmişti. Doğrudan para yatırma formu ve *resmi* bir iş unvanı alıyor muydu?

“Müsait olduğunda bunu doldur,” dedi Eloise.

Başımı salladım. “Tamamdır.”

Resmi bakım görevlisi. Asansör kapıları açılırken yüzümü buruşturdum. Eloise masaya gitti ve ben de aletlerimi malzeme odasına koymaya gittim.

Ne yapıyordum ben?

Yirmi sekiz yaşındaydım ve sadece geçici olması gereken bir işte çalışıyordum. Kız kardeşimin stresini azaltmak, bu arada birkaç dolar kazanmak için bir yol olarak başlamıştı.

Allie ve benim yaşamak için fazla bir şeye ihtiyacımız yoktu, bu yüzden Eloise Otel’de kazandığım parayla Griffin’in çiftlikteki iş için bana ödediği para dışında, bakkaliye, benzin ve her türlü masrafı karşılayacak bol miktarda param vardı. Hatta bir üniversite tasarruf hesabı bile açmıştım.

Kiralık işçi işinin de geçici olması gerekiyordu ancak yıllardır bu işi yapıyordum. Daha ne kadar Eloise'in bakım elemanı olacaktım? Daha ne kadar Griffin'in kiralık işçisi olacaktım?

Bu gerçekten benim geleceğim miydi? Üniversite diplomamı ve uçarak geçirdiğim saatleri gerçekten boşa mı harcıyordum?

Her iki iş de bana Allie'yle birlikte olmak için çok fazla esneklik sağlıyordu. Onunla evde olmak çoğu zaman hoşuma gidiyordu. Sahip olduğum en önemli resmi unvan *babalıktı*. Üstelik ben onun sadece babası değildim, aynı zamanda annesiydim. Her iki rolü de yerine getiriyordum ve bunun için zorlu bir kariyere bağlı kalamazdım.

Peki anaokuluna gittiğinde ne olacaktı? Taşınıp üniversiteye gittiğinde ne olacaktı? Hâlâ otelde bakım yapıyor mu olacaktım? Ya da çiftlikte çit mi onarıyor olacaktım?

"Ne yapıyorum ben?" Bugünlerde kendime bu soruyu daha sık soruyordum. Bir cevabım olsa harika olurdu.

Griffin'in yardımına ihtiyacı vardı. Eloise'in de öyleydi. Yapabilecek beceriye ve zamana sahip olduğum işler için onları çalışan tutmaya zorlamak saçma görünüyordu. Ayrıca, başka bir işim de yoktu. Sekizden beşe bir iş ve beni Allie'den uzaklaştıracak belirli bir program istemiyordum. Banka memuru olarak çalışmak, emlakçı olmak ya da nalbur dükkânı işletmek gibi bir arzum yoktu.

Resmi bakım görevlisi.

Doğrudan para yatırma formunu buruşturup çöpe atmak istedim. Bunun yerine üçe katlayıp cebime koydum ve asansörden çıktım.

Pek çok insan işini sevmiyordu. Kardeşlerim öyle olmasa da bu dünyadaki pek çok insan işini sevmiyordu.

Şimdilik, ne yapmak istediğime karar verene kadar, resmi bakım görevlisi olacaktım.

Eğer ne yapmak istediğimi asla bulamayacak olursam, şey ...

Sahip olduğum en önemli iş Allie'nin babası olmaktı. Bu yeterli olacaktı.

Yeterli olmalıydı.

Resepsiyonun önünden geçerken Eloise telefonda konuşuyordu. Onun yanında oturan Jasper, ben lobide ilerlerken elini kaldırdı.

Çenemi kaldırdım, gitmek üzereydim ki kapı açıldı.

Vance içeri girdi, rozeti ve belindeki silahıyla iş kıyafetlerini giymişti.

Lanet olsun. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Vera'yı almaya geç kalacaktım.

"Selam," dedim.

"Bir dakikan var mı?"

"Sadece bir dakika. Çiftliğe gitmem gerek." Bana kalırsa Allie'yi almaya gittiğimi düşünebilirdi.

Vera ile ne olduğundan emin değildim, henüz değildim. Bu yüzden Vance'in araya girmesine ihtiyacım yoktu.

"O zaman çabuk olacağım." Bir eliyle sakalını ovuşturdu. "Willie'de olanlar hakkında konuşmak istiyordum."

"Bana karşı hisleri olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır, ben olsam bir şey söylerdim."

"Sen olsan ne derdin?"

İçini çekti. "Muhtemelen uzak durmanı söylerdim."

Düğününde dansımızı bu yüzden yarıda kesmişti, değil mi? Aile yemeklerinde Vera'nın masanın kendi tarafında olmasını sağlamasının nedeni de buydu.

“Mesele sen değilsin,” dedi. “Bu onunla ilgili. Şu anda onun kimseyle birlikte olmasını istemiyorum. O... farklı biri. Eskiden olduğu kişi değil. Olanlar onu değiştirdi. O kırılğan.”

Vera’nın hiçbir yanı kırılğan değildi. Babasının yaşattığı dehşetten kurtulmak onu değiştirmiş olabilirdi ama kırılğan değildi. Kırılmamıştı.

“Değil, Vance. Kırılğan değil. Ona camdan yapılmış gibi davranmayı bırakırsan belki kendisi de buna inanır.”

Çenesi kasıldı. “Yaşadığı her şeyi bilmiyorsun.”

“Hayır, sanırım bilmiyorum.” Konu Vera’ya geldiğinde, kaçırduğım çok şey vardı.

Arayı kapatma zamanı gelmişti.

QUINCY HAVAALANI çiftlikten neredeyse yirmi beş kilometre kadar uzaktaydı. Bu yirmi beş kilometrenin son dokuz kilometresinde Vera yolcu kapısına o kadar yakın durmuştu ki acil bir çıkış yapmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu. Her an kapının kolunu çekebilir, eğilebilir ve yuvarlanabilirdi.

“Okul nasıl?” Bu benim beşinci sohbet açma girişimimdi.

“İyi.”

İyi. Ona işlerin nasıl gittiğini ve çatı katında yaşamayı nasıl bulduğunu sorduğumda da aynı cevabı vermişti. Allie’nin sallanan ejderhayı hâlâ sevdiğini söylediğimde de “İyi” demişti. Bugün uçmaktan keyif alacağına söz verdiğimde de yine “İyi” demişti.

Bir daha asla *iyi* demeyecektim.

“Üç ders alıyorsun, değil mi?”

Vera başını salladı ve kapıya daha da yaklaştı.

Tanrı aşkına. Şimdi de benden korkuyor muydu? Belki de bu kötü bir fikirdi.

Oysa sadece... onunla zaman geçirmeye ihtiyacım vardı. Bunu tek başıma yapmak istiyordum çünkü Vera beni öpmüştü ve bunu düşünmeden edemiyordum. Onu düşünmeden edemiyordum. Sanki biri yüzüme gözlük takmış gibiydi ve o biri bana *görmem* için izin vermişti.

Artık Vera hakkında öğrenilecek her şeyi öğrenmek, her şeyi görmek istiyordum.

“Açık ve bir milyon.”

Vera şöyle bir baktı. “Ne?”

Gökyüzünü işaret ettim. “Pilot olmak için hava durumu hakkında çok şey bilmen gerekir. Bulutların farklı sınıflandırmaları vardır; kapalı, kırık ya da dağınık gibi. Bir de bunun gibi günler var. Görünürde tek bir bulut bile yok. Sınırsız görüş mesafesi. Parlak maviden başka bir şey yok. Açık ve bir milyon. Uçmak için en iyi zamandır.”

“Ah.”

Kapıya yaslanmışken bile çok güzel görünüyordu. Saçları ipeksi teller hâlinde omuzlarına dökülüp beline kadar iniyordu. Ön camdan giren güneş ışığı burnundaki çilleri ortaya çıkarmıştı. Çilleri her zaman sevmişimdir.

Vera'nın yüzü bazı kızıklar gibi onlarla kaplı değildi. Sadece burnunun üzerinde, bir ressam tarafından çizilmiş gibi hassas noktalar hâlinde dağılmışlardı.

“Al.” Konsol bölmesinden fazladan bir güneş gözlüğü çıkardım ve uzattım. “Bugün bunlara ihtiyacın olacak.”

Gözlerini havacı gözlüklerine çevirdi.

Bugün her şeyi zorlaştıracak mıydı? “Onlar sadece güneş gözlüğü, Vera. Isırmazlar.”

Elimden alırken parmaklarımızın birbirine değmemesine dikkat etti. Ardından gözlüğün kenarlarını açıp yüzüne taktı ve o güzel kahverengi gözlerini sakladı.

Göğsümde garip bir his kıpırdandı. Neydi bu? Gurur muydu? Sahiplenme miydi? Her neydiyse, onun gözlüklerimi taktığını görmek hoşuma gitmişti.

İşler karışmak üzereydi, değil mi?

Pazar sabahı annemle yaptığım konuşma dışında ailemle Vera hakkında konuşmamıştım. Kardeşlerim de bizi sormamıştı, hatta otele gittiğimde Eloise de sormamıştı. Vance bile bunu çözmem için bana zaman veriyordu ama ben iş üstündeydim ve bu rahatlık uzun sürmeyecekti. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmek isteyeceklerdi.

Uçmak. Bugün Vera’yı uçuracaktım.

Annem, babam, erkek ve kız kardeşlerim uçuş günlerimin azaldığını fark etmişlerdi. Havaalanına giderek daha az geliyordum. Fark etmişlerdi ama bırakmış olmam onları rahatsız etmemişti. Belki de bunun beni rahatsız ettiğini belli etmediğim içindi.

Vera’ya da belli etmemiştim ama uçmamam onu üzmüştü.

Bugün havalanmak ve Vera’yla zaman geçirmek için iyi bir bahaneydi.

Ya o ve ben bu garip tümseği aşmanın yolunu bulacak, yeniden bir arkadaşlığa doğru yol alacaktık ya da her şey değişecekti.

Belki de cevabı zaten biliyordum. Belki de bunun tam olarak nereye gittiğini bildiğimden şüpheleniyordum. Ancak henüz bunu kendime bile itiraf etmeye hazır değildim.

Bu uçuştan sonra değerlendirmek için zamanımız olacaktı.

Havaalanı tabelasını geçerken Vera'nın omuzları kulaklarına doğru gittikçe yaklaştı.

“Gergin misin?”

Alt dudağını kemirerek bana hafifçe başını salladı.

“Dün birkaç iniş kalkış yapmak için geldim. Pasımı atmak için. Söz veriyorum kaza yapmayacağız.”

“Sorun bu de...” Vera içini çekti. “Neden buradayım, Mateo? Bana iyi davranmana gerek yok. Willie’yi unutabiliriz, tamam mı?”

“Ya unutmak istemiyorsam?”

Bakışları benimkilere kaydı.

Sonunda. Onun dikkatini çekmiştim.

Lanet olsun ki o da benimkini çekiyordu.

“Bugün sadece uçalım.” Başka bir şey konuşmak için henüz çok erkendi. “Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?”

“Evet.” Bakışlarını kucağına indirdi ve hafifçe, yalnızca birazcık kapıdan uzaklaştı.

Yavaşlayarak havaalanına giden sapağa girdim. Kamyon yamalı asfalt yolda sekerek ilerliyordu. Beyaz teneke duvarları ve gümüş metal çatılarıyla hangarlar parlak sabah güneşini yansıtıyordu. Pist boyunca on bina sıralanmıştı. Benimki en yenisiydi.

Annemle babam biz çocuklara mirasın bir kısmını zaten vermişlerdi. Paylaşmak için ölene kadar beklemenin aptalca olduğunu söylerlerdi. O parayı kullanmamıza ve hayallerimizin peşinden koşmamıza tanıklık etmek için etrafta olmak istemişlerdi.

Diğer herkes bu parayı bir işe ya da ileri eğitime dönüştürmüştü. Ben ise üniversiteden mezun olduktan sonra paramı alıp bir uçak satın almış ve bir hangar inşa etmiştim.

Suçluluk duygusu ve o hangar, uçağım, bugünlerde el ele gidiyordu. Ailemin parasını boşa mı harcamıştım? Başka bir şeye mi yatırmalıydim?

Uçmak pahalı bir hobiydi, özellikle de uçağın tekerlekleri yerden ayrılmadığında.

En azından değeri artmıştı.

Hangarın dışına park ettim ve kamyonundan indim, Vera'nın bana katılmasını bekledim. Sonra onu kapıya götürdüm, kilidin şifresini dokunmatik yüzeye girip içeri adım attım. Hareket sensörlü ışıklar yanıp sönüyor, kraliyet mavisi ve gümüş renkli *Cirrus SR22* turbo uçağın üzerinde parlıyordu.

"Vera, Dört Sıfır Altı Delta Whiskey ile tanış."

"Vay canına," diye fısıldadı.

Büyük bir uçak değildi. Ağırlık limitlerine bağlı olarak dört yolcu sığdırabiliyordum ve içi de küçük bir arabadan daha büyük değildi. Yine de bu uçak, beni binlerce ve binlerce kilometre öteye götürmüştü.

Alaina hakkında, Madison hakkında telefon aldığım gece bindiğim uçaktı. Kızımı Alaska'daki o hastaneden aldığımnda, bizi eve getiren uçak buydu.

Araba koltuğuna oturtulmuş ve benimkinin yanındaki koltuğa bağlanmış olan Allie, yolculuğun her aşaması boyunca uyumuştı. Sadece yakıt almak, biberonla beslemek ve bezini değiştirmek için durduğumda uyanmıştı.

Sadece bir kez kulakları onu yaygara koparacak kadar rahatsız etmişti ama onu acıdan kurtarmak için mümkün olduğunca alçak bir irtifada tutmuştum. Geriye dönüp baktığımda, mükemmel bir gezgin olduğunu görüyordum. Çoğu yetişkinden daha iyiydi.

Ancak o uçuş hayatımın en üzücü, en yorucu uçuşuydu. O yolculuktan sonra havaalanına gitmeye cesaret etmem aylarımı almıştı. Üstelik bir kez bile Allie'yi tekrar uçurmak istememiştim. Onu hangara bile getirmemiştim.

“Bu çok güzel,” dedi Vera.

“Buzdolabından bir su alabilirsin.” Küçük mutfağı işaret ettim.

Yanında iki deri koltuk ve bir sehpanın bulunduğu salon alanı vardı. Ofisim uzak köşede duruyordu. Onun yanında bir banyo bulunuyordu. Depolama için rafların yanı sıra bir malzeme odasıyla bir temizlik malzemesi dolabı vardı.

Etraftaki en güzel hangardı ve son iki yıldır çoğunlukla ihmal edilmişti. Dün uçmak için geldiğimde, aylardır biriken tozu temizlemek için üç saat harcamıştım. Suçluluk duygusu tüm bu süre boyunca bana eşlik etmişti.

Vera'ya koltukları işaret ederek, “Uçuş öncesi hızlı bir kontrol yapacağım,” dedim. “Bana on beş dakika ver, sonra gitmeye hazır oluruz.”

“Tamam.” Güneş gözlüklerini saçlarının arasına itti ve bakışları uçaktan ayrılıp benimkilerle buluştu. Yanaklarına bulaşan pembe, ağzıyla aynı tondaydı.

Vera'nın yanakları hep pembeydi. Bunun sadece doğal bir allık olduğunu düşünmüştüm. Fakat belki de bunca zamandır benim içindi.

Lanet olsun.

Bu muhteşemdi. O muhteşemdi.

Kanım kıpırdadı ve doğruca kasıklarına aktı. Hah. Bu yeni bir şeydi. Üstelik tamamen istenmeyen bir şey değildi.

Başım beladaydı, değil mi? *Lanet bir bela.*

Odaklan, Mateo. Bugün uçuyorduk. Vera'nın pembe dudak-

larını, yanaklarını ya da kot pantolonunun biçimli bacaklarına nasıl oturduğunu düşünecek zaman yoktu.

Bir kanepeye doğru yürüdü ve yumuşak derinin üzerine oturdu. Ben de uçağıma doğru döndüm, aletimi düzeltmeden önce karşı tarafa geçene kadar bekledim.

Kanadın üzerine çıkıp kapıyı açtım. Oturduğum yerden pilleri devreye sokarak ekranların açılmasını sağladım, ardından ilk uçuş öncesi kontrol listemi gözden geçirdim. Kanatlardan asansöre, yakıt ve yağdan pervaneye kadar her şeyi kontrol ettim. Her şeyin hazır olduğuna karar verdiğimde, katlanır üst kapının düğmesine doğru yürüdüm ve havayla güneş ışığının içeri dolması için kapıyı açtım.

Vera koltuktan kalktı, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp çözdü, ben de uçağı dışarıdaki iniş pistine çekmek için römorkörü kullandım. Uçak pozisyonunu aldıktan sonra ona el salladım.

“Hazır mısın?”

Başını salladı ve uçağın kendi tarafında bana katıldı.

“Yukarı tırman.” Ayak basamağını işaret ettim, sonra kanadı yoklayarak kapının kolunu çekmek için onun yanından uzandım.

“Tamam.” Yanımdan geçerken sesi titriyordu.

Saçlarının kokusu burnuma doldu. Çiçekler ve gevrek elmalar gibi tatlı ama hafifti. Daha yakına eğilip kokuyu içime çektim.

Onun parfümünü ne kadar sevdiğimi unutmuştum. Vance ve Lyla’nın düğününde dans ederken o kokuyu derin derin içime çekmiş, Vera’yla bu kadar zaman geçirdiğim hâlde nasıl olup da onun ne kadar güzel koktuğunu fark etmediğimi düşünmüştüm.

Ya Vance o gece araya girmeseydi? Ya onun çikolata gözlerindeki altın ve tarçın lekelerinde kaybolmak için daha fazla zamanım olsaydı?

Ya onu bir öpücük için kaçırsaydım?

Vance kıcıma tekmeyi basardı. Sırada muhtemelen Lyla olurdu.

Annem bu hafta sonu anlayışlı davranmış olabilirdi ama o gün olsaydı, bana son on yılın en büyük dayağını atardı.

O zamanlar Vera çatı katında uzun süre yaşamamıştı. Çiftlikte sadece aylar geçirmiş, Quincy’de ise bir yıldan az kalmıştı. O sıralar daha sessizdi. Hâlâ kendi ayakları üzerinde durmaya çalışıyordu.

Eğer Vera’yı öpmüş olsaydım, büyük ihtimalle ailem dağılırdı.

Belki de Vera’nın âşık olduğunu fark etmememin nedeni, Vera’nın âşık olduğunu fark *edemememi*di. O zamanlar bunu yapamazdım.

“Ne?” diye sordu, kızarıklığı daha da derinleşmişti.

“Hiçbir şey. Ne zaman hazır olursan.”

Kendini kanadın üzerine kaldırdı ve dikkatlice uçağa adım attı. O koltuğuna oturup kemerini bağladıktan sonra, ben de kuyruk kısmına döndüm ve kemerimi bağlamak için kendi tarafıma geçtim.

Ellerini kucağında kavrayan Vera’nın parmak eklemleri neredeyse bembeyazdı.

“Gergin olma.”

“Bunu pilot söylüyor,” diye mırıldandı. “İlk uçuşunuzda gergin miydiniz?”

“Evet.”

Güneş gözlüklerini yüzüne kaydırды. “O zaman ben de gergin olacağım.”

“Haklısın.” Kıkırdadım, ardından mandalın sıkıca kapalı olduğunu doğrulamak için kapısına uzandım. Kolum onunkine değdi ve karıncalanmalar dans eden alevler gibi tenime yayıldı.

Nefesi kesildi.

“Sadece kontrol ediyordum,” diye mırıldandım, bakışlarım onun ağzına kayd.

“Oh,” diye nefes aldığında dudakları mükemmel bir *O* harfi oluşturdu.

Bu uçakta hiç kimseyi öpmemiştim. Madison’ı bile.

Evet, başım beladaydı. Hem de çok fazla beladaydı.

Bakışlarımı ayırıp Vera’nın kulaklığını taktım, kulaklarına yerleştirmesi ve mikrofonu ağzına göre ayarlaması için ona uzattım. Ben de aynısını kendi kulaklığım ile yaptıktan sonra ona hızlıca başımı salladım.

O da başını sallayınca başımı dışarı uzatıp, “Temiz” diye bağırdım ve kapımı kilitledim. Anahtarı kontakta tutarak motoru çalıştırdım. Pervane hızlanırken çıkardığı uğultu ve titreşim kabini doldurdu.

Yönlendirmek için frenleri kullanarak piste doğru yanaştım, göstergeleri izlerken motoru hızlı bir şekilde çalıştırdım, düğmelere basıp topuzlu kolları çevirirken Vera’ya göz attım.

Gözleri güneş gözlüğünün arkasından sıkıca kapanmıştı.

“Bunu yapmak zorunda değiliz.”

Bu, yıllardır bir uçuşu en çok iple çektiğim andı. Alaina ile Alaska’dan eve dönüş yolculuğumdan beri uçmak için bu kadar heyecanlanmamıştım. Kalbim bugün bunu yapmaya kararlıydı ama Vera geri dönmek isteseydi, bunu hemen şimdi iptal ederdim.

Buna bayılırdı. Eğer bizi yerden kaldırabilirsem, buna bayılırdı. Uçmayı seveceğine dair her kuruşuma bahse girerdim.

“Gitmek istiyorum,” dedi. “Sadece... midem düğümlendi. Ve gerçekten uçağına kusmak istemiyorum.”

Sırıttım. “Ben de kusmamayı tercih ederim. Ama kusarsan arkada bir torba var.”

“Tamam.”

“Bu uçağın paraşütü var.” Başımızın üstündeki kırmızı kolu işaret ettim. “Şunu görüyor musun?”

Vera gözlerini kırıştırdı ve yukarı baktı. “Evet.”

“Eğer bana bir şey olursa, iki elini de kullan ve şu düğmeyi çek. Arkadaki bir bölmeden bir roket fırlatacak ve bir paraşüt açacak. Bizi tekrar yere indirecek.”

“Bunu uyduruyor musun?”

“Hayır. Üniversitedeyken anneme pilot olmak istediğimi söylediğimde Google moduna geçti. Ona bir iyilik yapmamı ve geceleri uyuyabilmesi için bir *Cirrus*’la uçmamı söyledi.”

Vera’nın çerçevesi gevşedi. “Hâlâ gerginim.”

“Gergin olabilirsin. Gözlerini kapat. Onları ne zaman açacağını ben söyleyeceğim.”

“Teşekkürler,” diye fısıldadı.

Talimatların geri kalanını anlattım, kalkış planını anlatırken Vera başını sallayarak dinliyordu. Ardından hazır olduğumuzda, bizi piste götürdüm ve ilk telsiz çağrısını yaptım.

“İşte gidiyoruz.” Gaza tam güçle bastım. *Bir. İki. Üç.* Pistte hızla ilerledik ve yeteri kadar hızlı hareket etmeye başladığımızda, kumanda kolunu eğerek bizi havaya kaldırdım.

Süzüldük, yükseldikçe yükseldik. Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. Bu asla eskimezdi. O ilk yükseliş, uçak sadece... uçtuğunda. Yapması gerekeni yaptığında.

Yapmam gereken şeyi.

Kalkışımızı bildirdikten sonra seyir yüksekliğine tırmandım ve düz uçuşa geçtim. Dağlar ve çayırlar altımızda yayıldığında, Vera’ya odaklanabilmek için otomatik pilotun bizi düz bir rotada uçurmasına izin verdim.

Gözleri nihayet açılmıştı, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı.

“Ee?” diye sordum.

“Buna değer.”

Şükürler olsun. “Nereye gidelim? Bir yer seç.”

Vera pencereden dışarı bakarak etrafına göz gezdirdi, ardından uzaktaki karla kaplı bir tepeyi işaret etti.

“Sable Zirvesi mi?”

“Bu senin favorin, öyle değil mi?”

“Evet.” Yeni rotaya döndüm ve bizi zirveye doğru yönlendirdim.

“Neden orası favorin?”

“Manzara yüzünden. Bildiğin gibi oraya tırmanmak kolay değil. Ama tepedeki manzarayı görmeden edemezsin.” Havada olmayı seviyordum ancak bu manzara, tartışmasız havada olmaktan bile daha iyiydi.

“Asıl patikanın yaklaşık bir kilometre ötesinde bir göl var,” diye devam ettim. “Üniversitede keşfettim. Bir hafta sonu eve geldim, etrafta dolaşırken fark ettim. Ertesi gün gölü bulmak için yürüyüşe çıktım. O zamandan beri en sevdiğim yer oldu. Uzak bir yer. Dünyada suyuna dokunan tek kişi olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor.”

Vera mırıldandı, gözleri dışarıya odaklanmıştı.

Bizi zirvenin etrafında birkaç kez uçurdum, daha yükseğe tırmanmamıza gerek kalmayacak kadar mesafe bıraktım. Birkaç tur attıktan sonra dağ sırtının eğrisini takip ettim.

“Denemek ister misin?” Otomatik pilotun bağlantısını kese rek sordum.

“Neyi denemek?”

“Uçurmayı.”

“Şey... evet?”

“Aferin kızıma.” Bugün Vera’yı sol koltuğa oturtmuştum. Bir eğitmen olarak her iki koltuktan da uçabilirdim ama öğrencilerin başladığı yer sol taraftı.

Vera yutkundu ve kumanda kolunu kavradı. “Şimdi ne olacak?”

İki elimi de havaya kaldırdım. “Uçuş kontrolleri sende. Bizi dağlara çarpma.”

“Bu hiç komik değil, Mateo.” Dudakları ince bir çizgi hâlinde düzleşti.

“Komik sayılır.” Sırıttım. “Seni destekleyeceğim. Sadece devam et.”

“Ben sadece ...” Kumandayı eğdiğinde, benimki alçalırken onun tarafındaki kanat kalktı ve güzel ağzından şaşkın, mutlu bir kahkaha kaçtı. “Aman Tanrım, bir uçak uçuruyorum.”

“Bir uçak uçuruyorsun, Şeftali.”

Şeftali mi? Bu da nereden çıkmıştı? Öylece ağzımdan kaçırılmıştı. Sanki yıllardır ona Şeftali diyor olmalıymışım gibi geliyordu. Alaina’ya *Tomurcuk* demeye başladığım gibi. Bir gün takma adı yoktu. Ertesi gün vardı ve Şeftali, Vera’nın lakabıydı.

O fark edemeyecek kadar kendini uçmaya kaptırmıştı. Alın konsantrasyonla çatılmış, bakışları ileriye kilitlenmişti.

Pencerelerden süzülen ışık yüzünü beğenmişti. Yanaklarını okşayıp dudaklarını öptü. Bakır saçlarındaki saf altın tellerini dalgalandırdı.

Açık ve bir milyon.

Bugün, açık ve bir milyon görüyordum.

“Bana uçmayı öğretecek misin?” diye sordu.

Onunla saatlerce yalnız ve dünyanın üstünde vakit geçirmek mi? “Kesinlikle.”

15. BÖLÜM

MATEO

“**N**a-na. Pa-pa.” Alaina omzumun üzerinden parmağıyla annemle babamın evini işaret etti.

“Birazdan Nana ve Papa’yı ziyarete gideceğiz, Tomurcuk. Önce Vera’yı görmemiz gerek.”

“Ah.” En sevdiği yeni kelimeydi. “Ve-va.”

Allie’nin hecelerinin hepsi hafif bir duraksamayla bölünüyordu. Her gün yeni kelimeler öğreniyor ve yeni sesler kullanıyordu ama en sevdiği isimleri aylardır söylüyordu.

Babacığım. Nana. Papa ve Vera.

Ahırın küçük kapısından geçerken bacakları havayı tekme liyordu.

Çatı katına çıkan merdivenleri tırmanırken kalbim biraz daha hızlı atıyordu, Vera’yı görme beklentim her adımda ikiye katlanıyordu.

Vera’yı o uçuşa götürdüğümden beri bir hafta geçmişti. Kendi kendime mesafe koyduğum bir haftaydı. Bu son yedi gün bir

testti. Aklımdan ne kadar sık geçtiğini görmek istemiştim. O kadar sık geçmişti ki saymayı bırakmıştım.

Bu sabah Allie ve ben postaneden bir paket almak için kasabaya gitmiştik ve Vera'nın özel pilot malzemeleri bizi bekliyordu. O anda yeterince uzak kaldığımıza karar vermiştim.

Kapıyı çalarken midem düğümlendi. Bir kadını göreceğim için en son bu kadar gergin olduğum zaman, şey... uzun zaman önceydi.

Ayak sesleri duyuldu ve ardından kapı açıldı. Vera'nın gözleri irileşti, elleri nemli saç tutamlarını hemen kulaklarının arkasına sıkıştırdı ama aynı hızla çözdü. "Şey, merhaba."

"Merhaba." *Kahretsin*. Bu güzel yüzü özlemiştim. Cildi taze ve temizdi, yanakları kızarmış, çilleri tümüyle ortaya çıkmıştı.

"Ve-va." Allie, Vera'nın onu yakalaması için kollarını açarak öne doğru atıldı.

"Hey, Jelibon." Vera kızıma gülümsedi, Allie'yi yanağından öpmek için kollarımdan kaldırırken gözleri parlıyordu. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Kasabadan yeni geldik. Postaneye uğradık. Kahvaltı için kafeye gittik."

"Muff-in," dedi Allie ona.

"Nefis." Vera karnını gıdıkladı ve yana doğru kaydı. "İçeri gel."

"Teşekkürler." Sırt çantamı omzumdan çıkarıp mutfak tezgâhının üzerine, bir yığın ders kitabının, Vera'nın dizüstü bilgisayarının ve bir harita koleksiyonunun yanına koydum.

Sable Zirvesi, sarı bir fosforlu kalemle daire içine alınmış ve alanın etrafına daha geniş bir çember çizilmişti. "Bu nedir?"

"Ah, hiçbir şey." Vera kâğıdı ikiye katlayarak bir kenara itti. "Sadece yürüyüş parkurlarını not alıyorum. O tarafa uçtuğu-

muzdan beri, bu yaz o bölgede daha fazla yürüyüş yapmanın eğlenceli olacağını düşündüm.”

“Bana haber verirsen ben de seninle gelirim. Bunu daha önce tek başına yaptığını biliyorum ama o bölgede ayıların olduğu biliniyor.” Ayrıca arazi dik ve engebeliydi, bu yüzden çok fazla ziyaretçi almıyordu. Cep telefonu çekimi de berbattı ve bir şey olursa orada tek başına mahsur kalmasını istemiyordum.

Elbette, yıllarca vahşi doğada yaşamıştı ve Quincy bölgesindeki herkesten daha fazla hayatta kalma becerisine sahipti. Yine de bu durum, onun dağlarda tek başına olmasını istediğim anlamına gelmiyordu.

“Tamam.” Başını sallayıp sırt çantasını işaret etti. “Bütün bunlar da ne?”

Çantanın fermuarını açtım ve kitapları çıkarmaya başladım. “Bugün eşyalarını getirdim.”

“Ah.”

Ah. Allie’nin yeni kelimesi olmasının bir nedeni vardı. Vera’dan öğrenmişti.

“Çok fazla kitap var.” Vera, Allie’ye abartılı bir kaş çatma hareketi yaptı.

Toplamda altı tane vardı, her biri bir öncekinden daha kalındı. “Burada çok şey var. Gözün korkmasın. Hepsini adım adım işleyeceğiz.”

“Nereden başlayabilirim ki?”

“Bundan.” Kapağında bir uçak olan en büyük kitaba dokundum. “Bilmen gereken her şey için iyi bir bütünsel kaynak. Diğerleri belirli konuları inceler. İlk bölümü oku. Sonra birlikte gözden geçiririz.”

İçini çekti ve tezgâhın üzerindeki diğer kitaplara doğru bir bakış attı. “Tamam.”

“Aceleye gerek yok. Haftada bir bölümle uğraşabilirsen harika olur. Yetmezse, uzatırız.”

“Pekâlâ. Ne zaman buluşmak istersin?”

“Uçuş zamanını senin programına ve hava durumuna göre planlayacağız. Ancak temel eğitim konuları için cuma akşamları bir araya gelmeye ne dersin?”

Lyla’nın kafeyi kapatmayı garantilediği haftanın tek gecesiydi. Kız kardeşim geç saatlere kadar çalışır, hafta sonları izin alıp dükkânı diğer baristası Vera ya da Crystal’a bırakabilmek için stok yapardı.

“Cuma günleri benim için uygun.”

“Kulübede buluşmamızın bir sakıncası var mı? Böylece Allie’nin eşyaları yanında olur ve daha az dikkat dağıtır.”

Vera, Allie’ye gülümseyerek alınları birbirine değene kadar eğildi. “Dikkat dağıtıcı mısın?”

Allie kıkırdadı, o kadar saf bir sesteki bir hazineydi.

Allie onları düzleştirsin diye Vera yanaklarını şişirdi.

Tanrım, birlikte çok iyiydiler. Beni duraksatacak kadar iyiydiler. Eğer bu işi batırırsam, acı çeken sadece Vera olmayacaktı. Allie de acı çekecekti.

Ancak uzak kalamıyordum. Uzak kalmak istemiyordum.

Çatı katından oturma odasının pencerelerine kadar yürüdüm. Babam atları çakıllı yolun yanındaki meraya taşımıştı. Diğerleri otlarken Satürn uzakta, uzun boylu ve gururlu bir şekilde duruyordu. Bakımlı siyah kürkü sabah ışığında parlıyordu.

“Hiç ata bindin mi?” Pencereden ona doğru dönerek sordum.

“Hayır.”

“Öğrenmek ister misin?”

“Bir gün.” Vera başını salladı. “Baban bu yaz bana öğretmeyi teklif etti.”

Sikerler. Ona ata binmeyi ve uçmayı öğretecek kişi ben olacaktım. Ona her şeyi öğretmek istiyordum. Vera ile zaman geçirmek istiyordum. Sadece daha fazla zamana ihtiyacımız vardı.

Belki de ona bu zamanı bir yıl önce vermiş olsaydım, şu an farklı bir yerde olurduk. Pekâlâ, ona bunu şimdi verecektim. Kulübedeki cuma günlerinden başlayarak.

“Aşaa.” Allie kıvranmaya başlayınca Vera onu ayaklarının üzerine indirdi. Kızım doğruca sehpanın üzerindeki televizyon kumandasına koştu.

“Uzaktan kumandalar oynamak için mi?”

Allie beni tamamen görmezden geldi.

“Tomurcuk,” diye uyardım.

Vera büyük boy deri kanepeye doğru yürüyüp bir köşeye kıvrılırken sessiz bir kahkaha attı. Bugün kalın, bordo bir kazak giymişti. Bu renk gözlerini erimiş çikolata ve altın havuzları gibi gösteriyordu. Saçları yavaşça kuruyor, kehribar rengi ipek tellere dönüşüyordu.

Güzeldi. Lanet olası derecede güzeldi.

“Şuna bir dakika bakabilir miyim, Jelibon?” Vera elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı.

Allie doğruca oraya gitti ve kumandayı bıraktı. “Dizzy’.”

“Başın mı dönüyor?” Vera bana doğru baktı.

“*Disney.*” Bizim evde her zaman yayınlanırdı.

“Ah.” Vera, Allie’nin izleyebileceği bir program bulana kadar televizyonun menülerinde gezindi. Sonra sesi kıstı ve kumandayı geri vermeden önce pillerini çıkardı.

“Pilleri çıkarmak neden hiç aklıma gelmedi? Bu çok zekice.”

Vera’nın yanakları kızardı.

* İng. “Baş dönmesi” anlamına gelen kelime. –c.n.

Lanet olsun, şu kızarıklık. Bu hafta tıpkı çatı katını saran tatlı kokuyu özlediğim gibi o kızarıklığı da özlemiştim.

Hiç utanmadan yüzünün narin detaylarına baktım. Sevimli çenesi. Burnunun düz çizgisi. Dünyanın en güzel kirpiklerine sahipti.

Vera beni bakarken yakaladı ve yan yan baktı. “Ne?”

“Hiçbir şey.” Gözlerimi, çizgi filmin içine çekilmiş olan Allie’ye çevirdim. Dikkatim Vera’ya dönmeden önce on saniye kadar onun üzerinde kaldı.

O da Alaina’yı izliyordu, Allie bir şarkıda dans ederken gülümsüyordu, ta ki beni tekrar bakarken yakalayana kadar. “Mateo.” Yüzündeki o pembe renk parladı. “Ne?”

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey değil. Bana bir şey söylemek ister gibi bakıyorsun.”

Bir şey söylemek istedim. Ona güzel olduğunu söylemek istedim. Yüzünün temiz olmasını sevdiğimi, böylece tüm çillerini görebildiğimi. Her zaman mavi gözlerin favorim olduğunu düşündüğümü ama onun zengin, ceviz kahverengisi tonunun en üst sırayı aldığını.

Ancak o bunların hiçbirini duymaya hazır değildi. Ben de ona söylemeye hazır değildim. Bunu nasıl yapacağımdan, her şeyi berbat etmeyeceğimden emin olana kadar olmazdı.

Bu yüzden sadece, “Teşekkür ederim,” dedim.

“Ne için?”

“Beni uçmaya zorladığın için.” İkimiz de gitmemin tek nedeninin onun teşvik etmesi olduğunu biliyorduk. “Özlemişim. Fark ettiğimden daha fazla.”

“İyi vakit geçirdim.”

“Gerçekten pilot olmayı öğrenmek istiyor musun? Yoksa beni daha sık uçmam için zorlamaya mı çalışıyorsun?”

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı. “İkisi de.”

Kıkırdadım. “Sinsi.”

Vera nemli bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı, sonra tekrar özgür bıraktı.

“Bunu çok yapıyorsun. Saçlarınla. Sıkıştır ve çöz. Henüz ne anlama geldiğini anlayamadım.” Önsezim utangaçlıktı ama belki de sadece benim yanımda gergindi.

Bakışlarını kaçırarak yerdeki görünmez bir noktaya baktı.

“Brokoliden nefret ediyorsun,” dedim. “Annem ne zaman akşam yemeğinde brokoli yapsa, kibarlık olsun diye tabağına birkaç parça koyuyorsun ama her ısırıktan önce dudağın kıvrılıyor ya da burnunu buruşturuyorsun.”

Bildiğim kadarıyla bunu fark eden tek kişi de bendim. Annem brokoli pişirmeye devam ediyordu.

“En sevdiğin renk yeşil. Koyu yeşil. Ayrıca hızlı bir koşucusun.”

Egzersiz için yürüyüş yapmayı tercih ediyor gibiydi ama zaman zaman koşuya çıktığını da görmüştüm. Vera’nın uzun, rahat adımları vardı. Zarif, dengeli ve hızla koşardı.

“Bütün bunları neden söylüyorsun, Mateo?” Sesi ancak bir fısıltı gibiydi.

Çizgiyi aşmak için kendime izin vermeyebilirdim. Bana âşık olduğunu fark etmemiş olabilirdim. Yine de bu onu görmediğim, onun hakkında bir şeyler öğrenmediğim, dikkatimi ona vermediğim anlamına gelmiyordu.

“Bazen o kadar çok gülüyorsun ki burnundan sesler çıkarıyorsun,” dedim. “Utanmak yerine daha çok gülüyorsun. Ayrıca sen içki içmezsin. Willie’deki o gece, bir barda kola dışında bir şey ısmarladığını ilk kez gördüm.”

Vera kollarını beline doladı. “Willie’de olanlar hakkında konuşmamıza gerek yok. Asla.”

“Yapabiliriz.”

“İstemiyorum.”

“Pekâlâ.”

Uzun bir nefes verdi. “Neden buradasın, Mateo?”

İkimiz de bunun sadece ona okul malzemelerini vermek için olmadığını biliyorduk. Onları çoktan bırakmış ve evin yolunu yanlışlamış olabilirdim.

Sorusuna cevap veremedi, sadece onu görmek istediğimi söyleyemedi, küçük bir insan kaval kemiklerime çarptı.

“Babacığım.” Allie kollarını havaya kaldırdı. “Yukayı.”

Çizgi filmler buraya kadardı. Eğildim ve onu kucağıma aldım, pencereden dışarı bakabilmesi için belime yerleştirdim.

“Atlay. Bak ona.” Camı işaret etti. “Atlay.”

“Bunlar atlar.”

Vera koltuktan kalktı ve kazağının önünü düzeltti. Ardından boğazını temizleyip mutfığa doğru yürüdü. “Bunları getirdiğin için teşekkürler. Bugün ders çalışmayı bitirdikten sonra girişeceğim.”

Gitmeye hazır değildim ama o gitmemize hazırdı.

Bu yer değiştirme, karıştırma sadece benim başıma gelmiyordu. Vera için de oluyordu. Bu yüzden ona yeni bir denge bulması için bir şans verdim.

Allie koluma girmiş hâlde çatı katma çıktım ve kapının yanında durup ona göz kırptım. “Cuma günü görüşürüz.”

Saçının bir tutamını sıkıştırdı ve çözdü. “Orada olacağım.”

16. BÖLÜM

VERA

Burada ne işim vardı? *Honda*'nın direksiyonunun arkasında donmuş bir şekilde oturmuş, Mateo'nun kulübesine bakıyordum.

Kaç kez onun evine davet edilmeyi dilemiştim? Kaç kez onun evinde tek başıma geçireceğim sessiz gecelerin hayalini kurmuştum? Şimdi buradaydım ve kendimi içeri girmeye ikna edemiyordum.

Neler oluyordu? Mateo ile olan şeyler... garipti. Bu acıma olmalıydı, değil mi? İyi olmak için her şeyi yapıyordu. Arkadaşım olmak için.

Ancak bu arkadaşlık gibi hissettirmiyordu. Evet, en sevdiğim renk koyu yeşildi, bu Mateo'nun büyük bir keşfi değildi. Yine de diğer Edenların hiçbirisi brokoliden nefret ettiğimi fark etmemişti. Diğer Edenların hiçbirisi bana Mateo'nun çarşamba günü çatı katında bana baktığı gibi bakmamıştı.

Hiçbir önemi yoktu. Hayal gücümün sınırlarını zorluyordum. Uzun yıllar boyunca onu takıntı hâline getirmem beni bu hayal yoluna sürüklemişti.

Brokoli olayını anladıysa ne olmuştu? Ya da çok güldüğümde homurdanmamı duymuşsa?

Bunlar hiçbir şey ifade etmiyordu.

Bu aşkı geride bırakma zamanım gelmişti.

Kabul etmem gerekirse, uçuş öğretmenim olduğu için bu biraz zor olacaktı. Cidden, ne düşünüyordum ki? Her cuma evine gelip aerodinamik prensipleri çalışmak yerine, Mateo'dan uzak durmam gerekiyordu.

Bu geceye hazırlanmak için bana verilen okumaları yapmıştım ve çatı katına getirdiği kitapların tek bir kelimesi bile umurumda değildi.

Bu gerçekten uçak uçurmayı öğrenmekle ilgili değildi. Bu babamı bulmakla ilgiliydi.

Mateo ile uçmaya gittiğimiz gün, ormanda bir duman bulutu görmüştüm. Küçük ve neredeyse görünmezdi, ağaçların arasından süzülen beyaz bir zerrecikten başka bir şey değildi. Ancak o duman bir fikrin, yeni bir planın kıvılcımını çakmıştı.

Babamı aramak için yıllarca dağlarda dolaşabilir ve yine de tüm yanlış noktalara bakıyor olabilirdim.

Çok fazla dağ, çok fazla ağaç vardı. Zıt yönlerde ilerlerken birbirimizi geçebilir, yüz metre farkla yan yana gelebilirdik ve buna rağmen hiç haberimiz olmayabilirdi.

İhtiyacım olan şey bir odak bölgesiydi. Seçeneklerimi onun kamp yapabileceği yerlere indirgemeliydim. Babamın serin bahar sabahlarında ateş yakma riskini göze alabileceği yerleri düşünmeliydim.

Bunu yürüyerek yapmak çok zordu. Peki ya hava yoluyla? Belki.

İşte buradaydım, sadece uçuş şansı için ilgilenen bir öğrenci pilot gibi davranıyordum. Mateo bunun babamı bulmak için bir numara olduğunu asla bilmeyecekti.

Uçarken o duman bulutunu gördüğümde oldukça emin olduğum bölgede, Sable Zirvesi boyunca keşfe başlamıştım bile. Henüz bir şey bulamamıştım ama bölgesine bölümler hâlinde saldırıyor, üzerinde çalıştığım haritaları kısım kısım çalışıyordum.

Vance amcanın bahsettiği bir taktikti bu. Yıllar önce babamı ararken, bir bölgenin haritalarını alarak onları parçalara ayırmıştı. Böylece düzenli ve planlı yürüyüşler yapmıştı.

Şimdiye kadar kendi bölümlerimden üçünü tamamlamıştım. Sable Zirvesi için toplam on tane harita vardı. Şansımız yaver giderse, Mateo'yla bir uçuş daha yapabilirdik. Belki bir dahaki sefere onun uçağıyla yukarı çıktığımızda başka bir ipucu bulabilirdim.

Elbette, bunların hiçbirisi olmadan önce bu arabadan çıkmam gerekiyordu. Neden bu arabadan çıkamıyordum?

“Arabadan çık.” Kendimi toparladım, sırt çantamı aldım ve kapıyı açtım.

Dışarıdaki havayı ilk kez solumak sinirlerimin bir kısmını yatıştırdı.

Çam, toprak ve rüzgâr.

Ev.

Kışın bile, sırf o dağ kokusunu içime çekmek için çatı katının pencereleri açık uyuduğum geceler olurdu.

Mateo'nun kulübesine ilk kez geliyordum. Dün gece bana yol tarifini mesaj atmış, beni Anne ya da Harrison'a sormaktan kurtarmıştı.

Ailesini Willie'den beri görüyordum ve sarhoşken yaptığım

aptallığı duyduklarından emin olmama rağmen, hiçbir şeyden haberleri yokmuş gibi davranıyorlardı.

Anne ve Harrison'ı gerçekten seviyordum.

Belki korkaklık ediyordum ama umarım bu konuyu hiç konuşmak zorunda kalmazdık. Aynı şey Vance ve Lyla için de geçerliydi, onlar da "Mateo'yu öptün" konusundan olağanüstü bir şekilde kaçınıyorlardı.

Bir esinti havaya o inanılmaz kokuyu daha fazla yaydı, arabadan çıkmayı başarmış olmama rağmen hâlâ içeri girmeye hazır değildim. Bu yüzden etrafımda yavaşça dönerek her şeyi içime çektim.

Mateo'nun yönlendirmeleri beni çiftliğin çakıllı yollarının birçoğundan geçen dolambaçlı bir patikaya götürmüştü. Yol boyunca, birkaç yıl önce orada meydana gelen trajik bir cinayet nedeniyle Quincy'de kötü şöhretli bir simge olan Indigo Dağı'nın arka tarafından geçtim. Oradan, dağın eteklerinden yukarıya, yaprak dökmeyen ağaçlarla çevrili bir çayıra doğru yol aldım.

Kütük kulübe, çim alanda gururla duruyordu. Mateo kısa süre önce biçmişti, saplar kısa ve düzgündü. Geniş ön verandanın bir tarafında eşit şekilde kesilmiş bir odun yığını sıralanmıştı.

Çiftliği seviyordum. Çatı katımdaki manzarayı da seviyordum. Fakat burası tam olarak yaşamak istediğim yerde, ormanın kıyısındaydı. Arka bahçem evcilleşmemiş vahşi doğaydı.

Bu, inziva ve rahatlığın mükemmel bir dengesiydi. Kasabaya sadece kısa bir sürüş mesafesindeydi. Mateo su tesisatı ve yüksek hızlı internet gibi modern hayatın lükslerine sahipti. Ancak burada, komşulardan uzakta, huzura da sahipti. Burası bir sığınaktı.

Küçük bir kızken bir şehirde yaşamayı hayal ederdim. Belki liseden sonra New York ya da San Francisco'da bir ya da iki yıl

geçirmeyi. Bir gün, bir şehri ziyaret etmek isterdim ama sadece tatil olarak. Sürekli insanlarla, gürültü ve trafikle çevrili olma fikri tüylerimi diken diken ediyordu.

“Burayı amcam Briggs inşa etti.” Mateo’nun sesiyle dönüp eve baktım. Kapının girişinde duruyordu, geniş omuzları eşiği dolduruyordu. Ne zamandır beni izliyordu?

Yanaklarım alev aldı.

Bir omzunu kapının pervazına yaslarken dudaklarının kenarı yukarı kalktı. “Briggs’le hiç tanıştın mı?”

“Evet. Lyla ve Vance’in düğününde.”

Koyu kahverengi saçları ve parlak mavi gözleriyle Briggs’in bir Eden olduğu konusunda hiç şüphe yoktu. Düğünde teyzeler, amcalar ve kuzenler gibi pek çok Eden olmasına rağmen, Harrison beni sevgili kardeşiyle tanıştırmak için bir kenara çekene kadar Briggs’in bu karışıma tam olarak nasıl dahil olduğundan emin değildim.

Briggs, Harrison’dan beş yaş büyüktü. Bunaması onu taşınmaya zorlamadan önce çiftlikte yaşıyordu. Bu kulübede.

Mateo, “Babam onu haftada bir ya da daha fazla çiftliğe getirmeye çalışıyor,” dedi. “Arabayla dolaşıyorlar ya da durup annemle yemek yiyorlar. Bazı günler normal oluyor. Diğer günlerde Griffin ile babamı karıştırıyor. Onu böyle görmek çok zor. özellikle de annemle babam için.”

“Üzgünüm.” Ayaklarımı hareket ettirip verandanın merdivenlerine doğru yürüdüm. Ancak o hareket etmeyince durdum, başımın üzerinden uzaklara bakarken en alt basamakta durdum.

“Briggs her zaman yanımdaydı. Hiç çocuğu olmadı ama bize kendi çocuğuymuşuz gibi davrandı. Tek bir futbol maçını bile kaçırmazdı. Lise basketbol koçu emekli olduğunda ve benim son

yılımda yeni bir yardımcı koça ihtiyaç duyduklarında, o gönüllü oldu. Bizi ava ve balığa götürürdü. Bana ip kullanmayı öğretti.”

Briggs, kulağa Vance gibi geliyordu.

O benim amcamdı, şampiyonumdu.

Mateo omzunun üzerinden baktı. İçerideki bir şeyi, muhtemelen Allie’yi kontrol ediyordu. “Briggs’i anlıyorum. Babamdan daha yaşlı ve çiftliği ya da diğer işleri devralabilirdi ama o bu hayatı istemedi. Yetki sahibi olma fikrinden hoşlanmıyordu. Burada çalışmaktan memnundu çünkü bunu seviyordu. Basit bir hayattan memnundu.”

“Kulağa iyi bir hayat gibi geliyor.”

“Erkek ve kız kardeşlerimin hepsinde bu ... tutku var.”

“Peki sende yok mu?” Pilot el kitaplarını karıştırmakla geçen iki günün ardından Mateo’ya, lisansını aldığı ve tam zamanlı bir üniversite öğrencisi olduğu için bir kez daha saygı duyuyordum.

Mateo omuz silkti. “Bu farklı.”

“Kötü şekilde mi farklı?”

“Farklı şekilde farklı,” dedi. “Bu baskıyı hissettiğim zamanlar oluyor. Sanki herkes ne olmaya karar verdiğimi görmek için bekliyor. Büyük ya da cesur bir şey yapmazsam hayal kırıklığına uğrayacaklarmış gibi. Ama bir işin başında değil ya da yönetmiyor diye Briggs’i hiçbir zaman daha aşağı görmedim. Kendisine dair güçlü yönlerini, zayıflıklarını bildiği için ona hayrandım. Hatta çoğu gün babamdan çok Briggs’in izinden yürüyormuşum gibi hissediyorum. O sevdiği işi yapardı. Tek beklentisi kendisiydi.”

Bunu inandığı için mi söylüyordu? Yoksa doğru olmasını istediği için mi söylüyordu? “Görünüşe göre, her iki yönde de takip edeceğin iyi ayak izlerin var.”

“Evet.” Bana küçük bir gülümseme verdi. “Merhaba.”

“Merhaba.”

“İçeri gel.” Pervazdan uzaklaştı ve çenesini sallayarak onu içeri kadar takip etmemi istedi.

Merdivenleri tırmanarak verandanın sundurması altına girdim ve çayıra son bir kez baktım.

Benim de takip etmem gereken iyi ayak izlerim vardı. Beni buraya getirmişlerdi. Babamı bir daha bulamasam bile, beni Montana’ya getirdiği için ona her zaman minnettar olacaktım.

Eve baktığımda, eşğin ötesine geçip bir düğme aradım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Mateo.

“Kapı ziliniz yok.”

“Şey, hayır.”

“Allie onlara bayılıyor.”

Kaşları bir araya geldi. “Evet, öyle. Bu yüzden mi annemle babamın zilini çalıyorsun?”

“Evet.” Oturma odasından bir cıyıklama sesi geldiği sırada kapıyı arkamdan hafifçe kapattım.

“Ve-va!” Allie o kadar hızlı koşuyordu ki bacakları gövdesine yetişemiyordu. Mateo onu yakalamadan önce havada hızlıca bir tur attırıp havaya kaldırmasaydı, yüzüstü parke zemine çarpacaktı.

“Yavaşla, Tomurcuk.” Onu yere bıraktı ve Allie tekrar bana doğru koşarken bezli poposunu okşadı.

Kollarıma atlarken gülümsemesi bulaşıcıydı.

“Selam, Jelibon.” Karnını gıdıkladım, karşılığında bir gıdıklama aldım, sonra yanağını öptüm. Yapış yapıştı.

Ocağın üstünde bir tava vardı ve kulübe adaçayıyla şurup gibi kokuyordu.

“Akşam yemeğinde kahvaltı mı yaptın?”

“Pa-kek.”

“Nefis.”

“Yemek yedin mi?” diye sordu Mateo.

“Kafeden çıkmadan önce bir sandviç aldım.” Allie’yi yere bırakıp oturma odasındaki oyuncak yığınınına doğru yürüdüm.

“Bugün iş nasıldı?”

“Yoğundu.” Öğretmenlerin mesleki gelişim günü nedeniyle okullar tatil edilmiş olduğundan, dükkân gençler ve ebeveynlerle dolup taşmıştı. Lyla’yla ben bu sabah saat dörtte dükkânı açmış, bütün gün koşturup durmuştuk. Öğle yemeği atlanmıştı ve iş çıkış saatim geldiğinde açlıktan ölüyordum. Çiftliğe giderken jambonla peynirimi atıştırmıştım.

Lyla hâlâ oradaydı, günü tamamlıyor ve hafta sonu için bir şeyler pişiriyordu. Eğer ben böyle yorgunsam, Lyla eve varmadan önce ayakta duramayacak hâle gelmiş olacaktı.

“Başlamadan önce su ya da başka bir şey ister misin?”

“Su, lütfen.”

“Kendini evinde hisset.” Çenesini yemek masasına doğru salladıktan sonra mutfaka doğru yürüyüp bir dolabı açtı.

Kulübe açık ve havadardı. Mutfak, oturma alanına açılan yemek odasıyla iç içeydi. Uzak duvar boyunca uzanan kapılar yatak odalarıyla banyolara açılıyor olmalıydı. Büyük bir ev değildi ama rahat ve samimiydi.

Ben masadaki tahta sandalyeye geçip kitabımı çıkarırken, Mateo yanıma bir bardak su koydu. Ardından sehpaye gitti ve Allie için çizgi film açmak üzere kumandayı aldı.

“Bugün uyku saatini kaçırdı. Dışarıda bahçe işi yapıyorduk ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. İçeri girdiğimizde denemek

için çok geç olduğuna karar verdim. Umarım bir saat daha dayanır ama onu yatırabilmem için biraz ara vermemiz gerekebilir.”

“Sorun değil.”

Ona aldığım ejderha televizyona bakacak şekilde ayarlanmıştı. Allie üzerine tırmandı ve ekranı işaret ederken onu çılgınca ileri geri salladı. “Dizzy.”

Tıpkı Mateo’nun saçlarının yeterince uzamasına izin verdiğinde ensesinde kıvrılması gibi koyu renk atkuyruğu saçları uçlarından kıvrılıyordu.

Mateo bir sandalyeye geçerken sandalyenin ayakları yere sürtündü.

Benimkinin hemen yanındaki sandalyeydi. Masanın köşesindeki sandalye değildi. Masanın karşısındaki sandalye de değildi.

Sandalyesi benimkine o kadar yakındı ki kolunun sıcaklığı benimkinin içine sızıyordu.

Daha da yaklaştı. Bir santim daha yaklaşırsa omuzlarımız birbirine değecekti. O sarhoş edici Mateo kokusu, deri, baharat, rüzgâr ve toprak, burnuma doldu.

Uzun bir günün ardından konsantre olmak zaten zor olacaktı. Ancak o bu kadar yakın otururken ve bu kadar güzel kokarken, bu çalışma seansı acımasız geçecekti.

“Okuma nasıl gitti?”

“İyi?”

“Bu bir soru mu, yoksa bir ifade mi?”

Kitabımı çevirip ilk bölüme geldim. “Sanırım öğrenmek üzereyiz.”

Kötüydü. Çok ama çok kötüydü. Okumak için harcadığım tüm zaman boşa gitmişti çünkü kaldırma ve sürüklenme hakkındaki tartışmanın on beşinci dakikasında, Mateo’nun dizi masasının altından benimkine dokundu ve beynim kapandı.

“Yani kaldırma, ağırlığa karşıt kuvvettir. Sürüklemenin karşıt kuvveti nedir?” Mateo profilime bakmak için hafifçe döndü.

Eğer doğrudan önüme bakmayıp göz teması kurmak için en ufak bir dönüş yaparsam, dudakları göz hizasında olurdu. Diğer öğrencilerle böyle mi oturuyordu? Başka öğrencileri olduğundan değildi. Var mıydı? Neden masanın diğer tarafında oturmuyordu? Ya da bir köşeye?

Bekle. Sorusu neydi? “Şey... hiçbir fikrim yok.”

“İtmek.”

Tabii ki cevap itmektir. Sert ve derin sesinde seks gibi tınlayan bir kelimeydi.

“Doğru.” Yutkundum. “İtmek.”

Elini kitabın sayfalarını çevirmek için uzattığında kollarımız birbirine değdi. İri gövdesinden yayılan ısı, tıpkı o koku gibi beni sarmıştı.

Bir gümbürtü beni sisin içinden çekip çıkardı.

Mateo’nun bakışları ejderhasından düşmüş olan Allie’ye kaydı. Ayağa kalktı, onu kurtarmak için koşacaktı ama Allie sadece ayağa kalktı, gözleri televizyona yapıştı ve tekrar tırmanmak için oyuncağın sapını kavradı. Mateo bir nefes verip koltuğuna gömüldü.

Bu kesintiyi sandalyemi birkaç santim kaydırmak için kullandım. Belki biraz boşlukla beynim yeniden devreye girer ve Mateo benim tam bir moron olduğumu düşünmezdi. Belki *itmek* gibi kelimeler beni terletmezdi.

Ancak oturduğu ve yeniden odaklandığı anda sandalyesini de hareket ettirdi. Kaslı bacağı benimkine değdiğinde o sıcaklık geri geldi.

Arzu içimde kıvrılırken beynim bir anda bomboş oldu.

Bir iniltiyi yutkunarak bastırdım.

Sonraki bir saat dayanılmazdı. Arka arkaya üç soruyu yanlış yaptıktan sonra oturma odasının duvarındaki kitaplıktan küçük bir uçak maketi aldı. Uçağın hareketlerini göstermek için elinden geleni yaptı ama kanatçıkların ve asansörlerin kontrolü, hücum açılarıyla kanatların durması gibi -görünüşe göre motorla hiçbir ilgisi olmayan- konuları zihnimde canlandırmak imkânsızdı. Odaklanamıyordum.

“Özür dilerim.” Şakaklarımı ovuşturdum. “Yemin ederim tamamen çaresiz değilim. Ama uzun bir gün oldu ve tüm bunlar çok fazla.”

“Üstesinden gelirsin.”

Sandalyeme yığıldım ve bacağıma Mateo’nunkine doğru kaydı. Onun bana yakın durmasına alışmıştım. Ancak kot pantolonlarımız birbirine sürtündüğünde, farkındalık tekrar devreye girdi.

Çok ama çok yakındı. Neden bu kadar yakındı?

Yüzüne baktığımda profilini görmeyi bekliyordum ama o bana bakıyordu. Gözleri dudaklarıma kilitlenmişti. Beni öpmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Beni öpmek istiyor muydu? Beni öpmesini istiyor muydum?

Evet. Willie’de kendimi aptal yerine koymuş olmama rağmen, Mateo Eden’in gitmesine izin vereceğime dair kendime verdiğim söze rağmen, kalbimin derinliklerinde onun beni öpmesini istiyordum.

O kutuda kilitli tutamayacağım bazı şeyler vardı.

Daha yakına eğildi. Gözlerinin mavisi daha koyuydu. Dili alt dudağını yalamak için dışarı fırladı ve karnımda bir kıpırdanma başladı.

Kalp atışlarım hızlanarak kulaklarımda gūmbūrdedi.

Mateo bir elini kaldırdığında parmak uçları şakağımdaki saçları sıyırdı. Göz kapakları kapanırken, nefesi yanağımda bir fısıltı gibi dolaştı.

Hareket etmedim. Nefes bile almadım. Gözümü kırparsam çatı katında tek başıma uyanacağımdan emindim, tüm bu gece bir rüyaydı.

“Baba, dūt,” diye mızımızlandı Allie, Mateo’nun yanından.

Bir anda ayrıldık.

Sandalyesinden fırlayarak Allie’yi kucağına aldı.

Mateo onu mutfağına götürürken, Allie yorgun gözlerini yumruklarıyla ovuşturuyordu.

“Artık gitmeliyim.” Fermuarı çekip kapatmadan önce kitabı sırt çantama tıktırdım. Ardından ayağına kalktım, kaçmaya hazırdım.

Havaya ihtiyacım vardı. Boşluğına ihtiyacım vardı. Düşünebilmek için bu evden çıkmam gerekiyordu. Tanrım, neler oluyordu?

Neredeyse beni öpüyordu. Beni öpecekti, değil mi?

“Üzgünüm.” Mateo buzdolabını açıp bir bardak süt çıkardı.

Eline aldığı saniyede Allie bardağı ağızına götürdü ve yudumlarken babasının omzuna yaslandı.

“Onu yatağına götürsem iyi olacak. Biraz takılmak ister misin? Uzun sürmez.”

“Sorun değil.” Çantamı omzuma attım. “Oldukça yorgunum. Cuma günü tekrar üzerinden geçeriz.”

“Bu hafta sonu uçmak ister misin?”

“Çalışıyorum.”

“Pekâlâ. Gelecek hafta nasıl?”

Tanrım, söyleyiş şekli sanki bir randevuya benziyordu. Çok fazla çıkma teklifi aldığımdan değildi ama ses tonundaki vaat beni ürpertmişti. “Elbette.”

Normalde ayrılmadan önce Allie'nin yanağından öperdim ama Mateo yüzünden kafam o kadar karışmıştı ki yaklaşma riskini göze alamadım. Bu noktada dostça bir sarılma bile beynimi karıştırdı. "İyi geceler."

"Vera." Tam kapıyı açmıştım ki beni durdurdu.

Gece havasının yüzümü serinletmesi gerekirdi ama Mateo'nun bakışları o kadar yoğundu ki şakaklarımda ter damlaları oluştu. "Evet?"

"Seni görüyorum."

Kalbim duracak gibi oldu. Kapı kolunu tutuşum gevşedi.

Bu bir rüyaydı. Bu bir rüya olmalıydı. Bu geceyle ilgili her şey çok... tuhaftı. Bu kesinlikle bir rüya olmalıydı.

"Her zaman değil," dedim.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken, Allie hâlâ o geniş göğsüne sarılmıştı. "Her zaman."

Mateo boştaki eliyle kapıyı daha geniş bir şekilde açtı. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, ardından çözdü.

Bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde safir mavilerin içinde kayboldum. Bu dünyada hiç kimsenin gözleri Mateo Eden gibi değildi. Ne annesiyle babasının ne de kardeşlerinin. Hatta kızıninkiler bile böyle değildi.

"Seni görüyorum, Vera."

Duygular göğsümde o kadar kabardı ki nefes alamadım. Ne zamandır bunu umuyordum? Bunun hayalini kurmuştum? *Yıllardır*. Ne söyleyeceğimi ve ne yapacağımı bilmeliydim. Bunun yerine kapıya yöneldim.

Ardından siyah geceye doğru kaçtım.

17. BÖLÜM

MATEO

Vera kulübeye girerken burnunu kırıştırdı.
“Biliyorum.” Bir elimi kaldırdım. “Bu kötü.”

Kapılarla birlikte tüm pencereler açıldı. Evin içinde bir esinti olsa da havaya tamamen yanmış akşam yemeğinin keskin kokusu yayılmıştı.

“Ne yapmaya çalışıyordun?” Vera sırt çantasını tezgâhın üzerine koyup lavaboya geldi ve omzumun üzerinden köpükler içinde kalan tencereye baktı.

“Izgara jambon ve peynir.”

“Ah.” Gülümsemesini gizlemek için dudaklarını büzdü. “Izgara jambon ve peynir yakmışsın.”

“Bu yeni bir alt seviye olabilir.” Aslında bir keresinde, bir avuç tavuk *nugget*’ı otuz saniye yerine üç dakika mikrodalgada ısıttığım için hokey diskine dönüştürmüştüm.

“Ne oldu?”

“Bir tarafı mükemmeldi.” Buradaki asıl acı buydu. O kadar

iyi gidiyordu ki bir tarafı çıtır çıtır kızarmıştı. “Çeviriyordum ama Allie kakasını yaptı ve bezinin değiştirilmesi gerekti. Ben de onunla ilgilenmek için ocağı kapattım. Biz yatak odasında-ken pişer diye düşündüm. Dışarı çıktığımda ocağı sonuna kadar açmış olduğumu fark ettim.”

Huzur içinde yat, küçük sandviç.

“Ah.” Vera’nın dudaklarından bir kıkırdama kaçtı. Kapatmak için elini ağzına götürdü ama boşunaydı. Histeriye kapılmıştı, o kadar çok güldü ki burnundan soludu.

O homurtu, o sevimli homurtu, mahvolan akşam yemeğime değmişti.

“Ben iyi bir aşçı değilim,” dedim ona.

“Ben de öyle duydum. Annen artık Eloise için endişelenmesine gerek olmadığını çünkü Jasper’ın yemek yaptığını söyledi. Yine de birden fazla kez fıstık ezmeli sandviçler ve soğuk mısır gevreği olmasa Allie’nin açlıktan ölebileceğinden bahsetti.”

“Teşekkürler, anne,” dedim sert bir sesle. “Bu çok acımasızca.”

“Yani haksız mı?” Vera kaşlarını kaldırdı ve Allie’nin sandalyesine baktı. Kızım mısır gevreğini kaşıkla ağzına götürürken, süt çenesinden aşağı akıyordu.

“Haklısın. Aç mısın? Sana mısır gevreği de yapabilirim. Süt ve *Rice Krispie** oranını daha iyi ayarlayabilecek birini bulman için sana meydan okuyorum.”

“Ben iyiyim. Ama teşekkür ederim.” Vera güldü, gözleri parlıyordu.

Kahretsin, o bambaşka bir şeydi. Daha da yaklaştım, o kahkaha beni kendine çekmişti. Bakışlarım onun mükemmel dudaklarına kaydı ve kendime bu gece geri çekilmemi, sadece ders

* Kahvaltılık gevrek markası. —c.n.

çalışmaya odaklanmamı söylemiş olmama rağmen, bir öpücük istedim.

Geçen cuma neredeyse almak üzere olduğum öpücüğü istiyordum.

Vera'nın gülümsemesi solarken çenesini eğdi, sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş ve bir dur işareti yapmış gibiydi. Boğazını temizleyip, etrafımdan dolanarak Allie'ye yemek masasında katılırken bana geniş bir alan bıraktı.

Geçen haftadan beri konuşmamıştık. Annemle babamın evine birkaç kez gitmiştim ama Vera'nın arabası ahırın yanındaki düzenli park yerinden kaybolmuştu.

Onu özlemiştim. Sadece bir hafta olmuştu ama o burada olduğu için gerginlik omuzlarımdan akıp gidiyordu.

Özellikle de hiç gelmeyeceğinden endişelendiğimi düşünürsek.

Bir hafta boyunca ilk çalışma seansımızı tekrarladıktan sonra, belki de biraz sert davrandığımı kabul edebilirdim. Kendimi savunmam gerekirse, Vera'yla aramdaki mesafeyi korumak neredeyse imkânsız hâle gelmişti. Sınır çizgisinin benim tarafımda kaldığı çok uzun yıllar olmuştu.

Willie'de bana verdiği o öpücük sadece bir farkındalık yaratmamıştı. Aynı zamanda izin de vermişti.

Artık bir sınır çizgisi yoktu.

Burada keşfetmeye değer bir şey vardı ve ben şansımı boşa harcamak istemiyordum.

"Haftan nasıl geçti?" Masada ona katılırken sırt çantasını taşıyarak sordum.

"İyi idi. Çalıştım. Yaklaşan birkaç sınav için çok çalıştım. Ya sen?"

"Meşguldüm. Çoğunu Griffin'in evindeki ağılları yeniden

yapılandırmasına yardım ederek geçirdim. Allie'nin Talia ile doktor randevusu vardı. Dün birkaç saatliğine uçmaya gittim."

"Uçtun mu?"

"Uçtum."

"Sevindim." Yüzü gururla aydınlandı. Gurur duymalıydı. Kendim için uçmuştum ama bunu onun sayesinde yapmıştım.

"Hazır mısın?" Sırt çantasına hafifçe vurdum.

Vera masanın başındaki sandalyenin arkasında duruyordu. Onun yanına sıkışamayacağım iki koltuktan biriydi.

Bu benim için işe yaramayacaktı. Bacaklarımız birbirine değecek kadar yakın oturmak hoşuma gidiyordu. İpeksi atkuyruğunun tellerinin zaman zaman koluma değmesini istiyordum. Yanmış yemeğimi koklamaktansa onun tatlı kokusunu koklamayı tercih ederdim.

Sandalyeyi çekip oturdu ve çantasını üzerine kaydırды.

O fermuarı gevşetirken ben de kendi sandalyemi alıp onunkinin yanına yerleştirdim.

"Sen ne..." Tavana baktı, sanki güç almak için sessizce dua ediyordu. "Mateo."

"Böylesi daha kolay."

"Üstümde oturursan ders çalışmak daha mı kolay oluyor?" Dizlerimizin birbirine çarpmasına sadece milimetreler kala aşağıya baktı.

"Tersten okumayı sevmiyorum."

"Hiçbir şey okumana gerek yok. Bunu zaten biliyorsun."

"Takip etmeyi severim."

Burun delikleri genişledi. "Hep böyle inatçı mıydın? Yoksa sadece ben mi kaçırdım?"

"Sen kaçırdın."

"Pekâlâ." Gözlerini devirerek kitabını açtı.

Son birkaç yıldır bu iğnelemeyi her nerede sakladıysa, geliştiğini görmekten memnun oldum.

Dizlerimizin birbirine değmesi beş dakikadan az sürdü. Ne zaman çarpışsalar, utanıp kaçıyordu. Birkaç dakika sonra rahatlayarak gardını indiriyordu ve tekrar dokunuyorduk. Bu durum bir dans misali etrafımızda dönüp durdu.

“Ahh bitti.” Allie mısır gevreğini bitirdi ve ellerini havaya kaldırdı.

“İyi iş, Tomurcuk.” Vera’ya bir süre izin verdim ve Alaina’yı mama sandalyesinden kaldırdım, tepsisindeki pisliği temizlemeden önce yüzünü hızla sildim. Ardından bir *Disney* dizisi açtım ve ben koltuğuma dönerken onu oynaması için oturma odasında bıraktım.

Yerime oturduğum anda Vera’nın sırtı dikleşti. Kışının altındaki tahta kadar sert görünüyordu.

“Vera, sakın ol.”

“Yapamam.” Ofladı. “Beni sıkıştırıyorsun. Sen bu kadar yakınken düşünemiyorum.”

Biraz daha yaklaştım.

“Mateo.” Dirseğini benimkine vurdu, ardından yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Kafamı karıştırıyorsun.”

“Karbüratör buzu hakkında mı?” diye ona takıldım.

Ellerini indirdi ve tekrar ofladı. “Mateo.”

“Kafan karışmış.” Saçının bir tutamını kıvırdım ve açtım. “Oysa gayet açık olduğumu sanıyordum.”

“Benim için değil.”

Bazen onun dünyadan bu kadar uzun süre uzak kaldığını unutuyordum. Benim tarımsal iş veya pilotluk kadar kadınları öğrenmeye de zaman ayırdığım yıllarda, o lise son sınıfını ve üniversite yıllarını kaçırmıştı. Oldukça açık olduğunu düşündü-

ğüm bir şeyin derinlere işlemesi için birkaç kez tekrarlanması. pekiştirilmesi gerekebiliyordu.

“Bu bir randevu,” diye ilan ettim.

“Ama ders çalışıyoruz.”

“Bu bir çalışma randevusu. Ve yakında, seni bir akşam yemeği randevusuna götürmek istiyorum. Ve bir sinema randevusuna. Ve bir kahve randevusuna. Seninle çıkmak istiyorum, Vera. Seninle vakit geçirmek istiyorum.”

Ayrıca onu öpmek istiyordum.

Ağzını açtı ve kapattı. Tekrar açtı. Ardından omuzları çöktü. “Bu işin içinden nasıl çıkacağımı bilmiyorum. Bu... garip. Willie’de her şeyi garipleştirdim.”

“Hayır, garipleştirmedin.”

Bana ifadesiz bir bakış attı.

“Açıkça belirttin. Ve eğer seni daha iyi hissettirecekse, ben de bu konuda nasıl bir yol izleyeceğimden tam olarak emin değilim.”

Tek ve gerçek ilişkim Madison’la olmuştu, sonra da feci bir kazayla sona ermişti.

“Birlikte yolumuzu bulacağız,” diye söz verdim, ardından ders kitabına dokundum. “Ama önce karbüratör buzunu öğreneceğiz.”

“Tamam,” dedi içini çekerek.

Tüm içgüdülerime karşı gelsem de çalıştığımız sonraki bir saat boyunca dizimi onunkinden uzak tuttum.

Ağırdan alacaktık. İhtiyacı olduğu kadar yavaş ilerleyecektik.

“Ve-va.” Allie elinde pembe plastik bir çekiçe koşarak geldi. “Bak ona.”

“Ah, çekicine bayıldım.” Vera, Allie’nin çalıştığını kanıtlamak için masaya vurmasına izin vermeden önce oyuncağa övgüler yağdırdı.

Ben bu hafta Griffin’e ağılda yardım ederken, Allie de bir

günlüğüne kuzenleriyle oynamak için peşime takılmıştı. Winn işte olduğu için annem de yardıma gelmişti. Çocukların her biri için oyuncak alet kutuları almıştı. Allie o zamandan beri bu çekiğin bağımlısı olmuştu.

Tam ağzından bir esneme çıkarken elini tekrar masaya vurdu.

Ocağın üstündeki saate baktım. Neredeyse yatma vakti gelmişti, bu çalışma randevusu çok erken bitmişti.

Yatma saatini biraz esnetebilirdik ama bir rutine bağlı kalırsak Allie daha iyi bir çocuk olurdu. “Onu küvete soksam iyi olacak. Bekler misin?”

Vera, Allie’nin atkuyruğundan kurtulmuş bir tutam saçına dokundu. “Elbette.”

“Gel hadi, Tomurcuk. Banyo zamanı.”

“Ban yok!” Allie kanepenin yanına saklanmaya çalışarak oturma odasına doğru koşarken çekiç düştü.

“Alaina.”

“Ban yok.”

Derin bir nefes aldım.

Bugünlerde, bu her gece süren bir savaştı. Yaklaşık dört ay önce, banyo saatinde benimle kavga etmeye başlamıştı. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kıvranıyor, tekmeliyor ve ağlıyordu. Bu o kadar zor bir iş hâline gelmişti ki annem, ailemin evinde kaldığımız gecelerde Allie’yi yıkamaya çalışmayı bile bırakmıştı.

Banyo fikri kızımı çok sinirlendiriyordu ama banyonun kendisi? Tamamen sorunsuzdu. Sonunda onu suya soktuğumda buna bayılıyordu. Sanki dünyada en sevdiği aktivite buymuş gibi sıçrayıp oynuyordu.

İki yaşındaki çocuklar. Mantıklı hiçbir şey yapmıyorlardı.

“Çılgılık atacak,” diye Vera’yı uyardıktan sonra banyoya gidip

suyu açtım. Birazdan yaşayacağımız sıkıntıyı hafifleteceği umuyla fazladan köpük ekledim.

Oturma odasına döndüm, hesaplaşma için omuzlarımı dikleştirdim ve donup kaldım.

Vera yerde, Allie'nin yanında diz çökmüştü ve giysilerini çıkarmasına yardım ediyordu. Çığlık yoktu. Kıvrınma yoktu. "Çekicini banyoya götürelim mi?"

"Evet!" Allie'nin üzerinde sadece bezi vardı, bıraktığı oyuncacı almak için koştu, sonra da onunla birlikte banyoya fırladı.

Kimdi o çocuk? Çünkü o benim kızım değildi.

Vera'ya, "Her gece banyo zamanı bize gelmelisin," dedim.

Kıkırdayarak Allie'nin giysilerini topladı ve yerden kalktı.

"Baba!" Allie seslendi. "Köpüşler."

"Geri döneceğim." Vera'ya göz kırptım ve Allie'yi köpüklere sokmaya gittim. Banyoda gözden kaybolmadan önce omzumun üzerinden baktım.

Vera'yı kıcıma bakarken yakaladım.

Adamım, bunu sevmiştim. Flört etmeyi, sataşmayı sevmiştim. İnce dokunuşlarla çalıntı bakışları ve aramızdaki gerilimi sevmiştim.

Diğer kadınlarla olan deneyimlerimden çok farklıydı. Seks her zaman amaçtı. Biraz stres atmak için kolay bir sevişmeydi. Doğrudan yatağa atlamak, bu sade anları takdir etmek için hiç zaman ayırmadığım anlamına geliyordu.

Vera ile aynı odada olmak bile bir ön sevişme dersine dönüşmüştü.

Hayatımda ilk kez, bunu uzatmak ve tadını çıkarmak istiyordum.

Banyoya gittiğimde Allie bezini yırtıyordu. Bezini çıkardıktan sonra onu suya soktum, olabildiğince hızlı hareket ederek temizledim ve saçlarını yıkadım.

“Çıkma zamanı.”

“Hayıy!” diye bağırdı gideri açtığımda. “Daa köpüş.”

“Hepsi bitti.”

“Hayıy.” Onu küvetten çıkarırken tekmeledi, teni kaygandı ama gövdesini sıkıca tuttum ve onu mindere yatırıp kapüşonlu tek boynuzlu havluya sardım.

Yüzündeki somurtma çok sevimliydi. Bir gün bunu bana karşı kullanacaktı, değil mi? Ona hayır demek gittikçe zorlaşmaya başlamıştı.

“Git Vera’yı bul.”

Surat ifadesi dişlek bir gülümsemeye dönüştü. Allie çıplak ayaklarını parke zemine vurarak odadan dışarı fırladı. “Ve-va!”

“Jelibon.”

Yerleri kurulayıp şifonyerden pijamalarını almak için Allie’nin odasına girdim. Elimde temiz bir bebek bezi ve mor bir tulumla döndüğümde, Allie’yi Vera’nın kucağında buldum, ikisi de kanepede birbirlerine sarılmışlardı.

“Hadi giyinelim, Tomurcuk.”

Allie Vera’nın omzuna daha da sokuldu.

“Sana yardım etmemi ister misin?” Vera pijamaya uzanarak sordu.

Alaina Vera’yla kavga etmedi. Hayır, tartışmayı en çok sevdiği kişi bendim.

Onlar bebek bezi ve giysilerle uğraşırken ben de buzdolabından Allie’nin damlatmaz bardak sütünü aldım.

Normalde Allie’yi odasındaki sallanan sandalyeye götürür ve uyuyana kadar ona sarılırdım. Sonra onu yatağına koyup gizlice çıkardım. Ancak Vera’yla birlikte ayrılamayacak kadar mükemmel görünüyorlardı. Bu yüzden ana ışıkları kapatıp birini mutfakta açık bıraktım ve kanepede onlara katıldım.

“Ne izleyelim?” Sehpadan kumandayı aldım.

“Dizzy?” diye sordu Vera, dudaklarının kenarı kıvrılmıştı.

“Dizzy değil.”

Kanalı onun çizgi filminden değiştirdiğimde Allie bir inilti çıkardı ama yorulmaya başlamıştı ve Vera nemli saçlarıyla oynarken göz kapakları sarmaya başladı.

Netflix’ten daha önce izlediğim ve şiddet içermediğini bildiğim rastgele bir film seçip sesi kısıtım. Kolum kanepenin arkasına sarktı, parmaklarım Vera’nın atkuyruğunun ucuna uzandı.

Bir tutamını parmağımın etrafında döndürmeme izin verdi.
Bir zafer daha.

Allie filmin onuncu dakikasında kucağıma tırmandı ve esnerken yanağını omzuma yasladı.

Kızım tartışmayı, damarıma basmayı seviyordu ama kaç kez göğsümden başka bir yerde uyuyakaldığını parmaklarımla sayabilirdim.

“İyi geceler, Tomurcuk.” Bir kez daha esnerken saçlarını öptüm. Uykuya dalması sadece dakikalar sürmüştü.

“Gitmeliyim,” diye fısıldadı Vera.

Ancak onun gitmesine hazır değildim, henüz olmazdı. Bu yüzden atkuyruğunu parmaklarımla arasına aldım ve ayağa kalkmasına yetecek kadar çektim. “Bu filmi daha önce gördün mü?”

“Hayır. Ama...”

“Çalışma randevusu. Film randevusu.” Bu sefer, o ipucunu anlayıp daha da yaklaşıp kadar saçlarını kendime doğru çektim.

Yanımda uzanırken iç çekti. “Sadece akşam yemeği randevusunun bir restoranda olacağına söz ver.”

Kıkırdadım. “Knuckles’a gideceğiz.”

Aşağıya baktığımda dudaklarında bir gülümseme vardı. O kadar güzel bir gülümsemeydi ki öpmek istedim.

“Vera.” Kısık ve yumuşak bir sesle konuşarak dikkatini ekrandan uzaklaştırdım.

“Ne?”

“Seni öpmek istiyorum.”

O çikolata bakışlar genişledi, pembe dudakları aralandı.

“Bana evet de. Benim seninkileri istediğim kadar senin de benim dudaklarımı istediğini söyle.”

“Şey...” Nefesi kesildi. “Evet.”

Şükürler olsun. Eğildim, bir haftadır hayalini kurduğum öpücüğü almaya hazırdım.

O anda Allie kımıldadı ve dizi kasıklarına çarptı.

“Ooof.” Onu uzaklaştırarak yüzümü buruşturdum. *Kahretsin.* Küçük dizler çok acımasızdı.

Sadece aletim zonklamakla kalmıyordu -iyi bir zonklama değildi- aynı zamanda anın büyüğü de bozulmuştu.

“Onu yatağına yatırmalısın.” Ayağa kalktı ve masadan sırt çantasını aldı.

Lanet olsun. Çok yaklaşmıştık.

Allie kollarımdayken evin içinde dolaştım, yanık kokusu azaldığı için pencereleri kapattım. Ardından Vera’yla kapıda karşı karşıya geldim.

“Gelecek hafta?” Elimi yanağına götürdüm, başparmağım çillerin üzerinde gezindi.

Başını salladı ve kapıya doğru döndü. Ancak bir anda geri döndü ve ben daha ne olduğunu anlamadan ayak parmaklarının ucunda yükselip dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu.

Sonra koştu.

Her zaman koşuyordu.

Yine de en azından bu sefer, önce o beni öpmüştü.

18. BÖLÜM

VERA

Ağaçlardaki boşluklardan yağmur çiseliyordu. Dağlar sisle kaplıydı ve şapkamın kenarından su damlıyordu. Paltom ve giysilerim sıırıslıkladı.

Babamdan bir iz bulmak için saatlerdir Sable Zirvesi'nin etrafında yürüyordum. Fakat hiçbir şey bulamamıştım. Hayvan tuzağı yoktu. Kamp ateşinin kömürleşmiş kalıntıları yoktu. Çamurda ayak izi yoktu.

Babam yoktu.

Yine de devam ettim, zorlamaya devam ettim. Buralarda bir yerde olmalıydı.

Sürekli yağan yağmur her türlü sesi bastırıyordu. Yakınlarda olsaydı, bir sığmak, kuru kalabileceği bir yer bulurdu. Bu her zaman en önemli kurallarından biri olmuştu. Kuru kalmak. Sıcak kalmak. Susuz kalmamak. Bir insan aç karnına bir ya da iki gün dayanabilirdi ama kuru, sıcak ve suyumuz olduğu sürece hayatta kalırdık.

Hayatta kalacaktı.

Yaşıyordu.

Dağların bu kadar yukarısında bir mağara ya da onun gibi bir şey olmalıydı. Babamın bir barınak inşa edeceğinden şüpheliydim. Yıllar önce yaptığı kulübe kendisinden çok benim içindi, böylece her gece toprakta uyumak zorunda kalmayacaktım.

Ceketimin kolunu yukarı çekip saatimi kontrol ettim. “Lanet olsun.”

Cuma günkü çalışma randevumuz için Mateo’nun evine gitmeye yetecek kadar zamanım olacaksa, hemen geri dönmem gerekiyordu.

“Kahretsin.” İçimde bir öfke dalgası kabardı. Eğilip bir çam kozalağı aldım ve yakındaki bir ağaca fırlattım.

O buradaydı. İliklerime kadar biliyordum. O buradaydı. Neden onu bulamıyordum? O beni neden bulmuyordu?

Aradığımı, onu tekrar görmek istediğimi bilmeliydi.

Her yürüyüşte arkamda izler bırakmıştım. Varlığımı gizlemem için bir neden yoktu, bu yüzden uğraşmıyordum. Ayak izleri. Bir taş çemberi. Adım, tarihle birlikte sopalarla yazılmıştı. İki yıl boyunca her yürüyüşte bir işaret bırakmıştım.

Evet, dağlar uçsuz bucaksızdı ve şansımız çok ama çok azdı. Ancak ben onu arıyorsam, o da beni arıyorsa, bu gerçekleşmek zorundaydı. Eninde sonunda olacaktı, değil mi?

Babam patika başlarını izliyor olacaktı. Başlamam için en mantıklı yer orasıydı. Yani yollarımızın kesişmesi sadece bir zamanlama ve ısrar meselesiydi.

Bölgenin haritalarını incelemek için sayısız saat harcamıştım. Bölüm bölüm çalışıyor, araziye parçalar hâlinde ele alıyordum. Her yerel patikayı en az üç kez inip çıkmıştım.

Devam edersem, araştırmaya devam edersem, onu bulabilirdim
Onu bulmak zorundaydım.

Tabii...

Ya beni çoktan bulmuşsa? Ya o mesajları bırakırken beni iz-
lediyse? Ya kasıtlı olarak mesafesini koruduysa?

Nefesim kesildi.

Benden saklanıyor muydu?

Hayır. Buna inanmayı reddettim. Beni görmezden gelmezdi.
Gelir miydi?

“Baba!” Sesim ağaçlardan yansıyarak çiseleyen yağmur ta-
rafından yutuldu.

Her yürüyüşte onun için bağırdım. Bağırdım, bağırdım, sesi-
min duyulmasını istedim. Belki yeterince yüksek sesle bağıır-
sam koşarak gelirdi.

“Cormac Gallagher!”

Uzaktan bir karga gakladı ama onun dışında ses yoktu. Kim-
se karşılık vermedi.

“Eğer beni görebiliyorsan, buraya gelsen iyi olur.” Bir çocuk
gibi ayağımı yere vurma isteğimle savaştım. “Baba!”

Dibe vuran kalbimin sesinden başka bir şey yoktu.

Döndüm, adımlarıma dikkat etmek için çenemi sıktım ve
arabama doğru kilometrelerce yürüdüm. Direksiyona geçtiğim-
de kollarım ve bacaklarım titriyordu, yorgunluk her kasıma ağır
geliyordu. Paltomu çıkarıp şapkamla birlikte arka koltuğa attım.
Saçlarım sıırılsıklamdı. Kot pantolonum da öyleydi. Çorapları-
mın ve botlarımin içinde ezilen ayak parmaklarım neredeyse
uyuşmuştu.

Bu arayış anlamsız mıydı? Kendimi bir hiç uğruna mı yıpra-
tıyordum?

Bunu babamın bulunmak istediğini varsayarak yapıyordum. *Ya yanılıyorsam? Ya beni bir daha görmek istemiyorsa?*

Arabayı çalıştırıp ısıyı yükseltirken gözyaşlarımın tehdidiyle burnum sızladı. Ön cam silecekleri camın üzerinde uçarak damlaları dağıttı ve bulaştırdı.

Fırtınalardan nefret ederdim ama en azından bu sadece yağmurdur.

Saat çoktan beş buçuk olmuştu ve Mateo'nun evine gitmek üzere yola çıkmadan önce eve gidip sıcak bir duş almak için zamanım yoktu, bu yüzden park alanından çıktığımda doğruca kulübeye doğru sürdüm. İlkokul kitaplarımın olduğu sırt çantası bagajdaydı.

Bu akşam buluşacağımızı teyit etmek için attığım birkaç mesaj dışında Mateo'yla bu hafta hiç konuşmamıştım. Bir cumadan diğerine geçmiştik.

Aradaki günler bana düşünmek için zaman vermişti. Bunca zaman sonra, onca bekleyiş ve ezilmeden sonra, ilgilendiğine inanmak şaşırtıcı derecede zordu.

Neden onu geçen hafta öpmüştüm? Beklemeliydim. Beni öpmesine izin vermeliydim. Ancak bir anlık dürtüyle hareket etmişim çünkü ...

Nedeninden emin değildim. Belki de o kadar karmaşık değildi. Sadece onu öpmek istemişim ve öpmüştüm. Sonra da koşarak evinden çıkmıştım.

Şüphesiz her şeyi yanlış yapıyordum. Normal kadınlar erkeklerin peşinden nasıl koşardı? Normal olmak nasıl bir his olabilirdi ki?

Normal hissetmek, babamı bulmak kadar imkânsızdı.

Kulübeye giderken yol çamurluydu. Isıtıcı tam güçte olsa bile, kıyafetlerim kurumak için çok ıslanmıştı.

İstediğim son şey ders çalışmaktı ama Mateo'nun cazibesini

ne karşı koyamıyordum. Bu yüzden arabamı onun kamyonunun yanına park ettim, sırt çantamı aldım ve kapıya doğru ilerledim.

Ben kapıyı çalamadan kapı açıldı.

Mateo uzun kollu siyah tişörtünün içinde her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Tişörtün kollarını, kaslı kollarına doğru çekmişti. Kot pantolonu solmuş ve yıpranmıştı, yıllarca yıkanıp giyildiği için kumaşı yumuşaktı. Ayrıca ayakları çıplaktı. Bu ziyaretlerin en sevdiğim kısmı bu olmaya başlamıştı. Geçen hafta da ayakları çıplaktı ve bu ziyaretlere bir samimiyet katıyordu. Yalınayak dolaştığı evine geliyordum.

“Selam.” Mateo’nun bakışları beni aşağı yukarı süzerken daraldı ve kıyafetlerimi inceledi.

“Yürüyüş yapıyordum.” Omuz silktim. “Dışarısı ıslak.”

“Bak sen.” Bir an için yüzümü uzun uzun inceledi. “Hava nasıl?”

“Şey, yağmur yağıyor?”

“Burada.” Uzandı ve şakağıma dokundu. “Burada hava nasıl? Üzgün görünüyorsun.”

“Ah.” Fark etmeyeceğini ummuştum. Seçeneklerim nelerdi? Bulutlu. Kırık. Dağınık. Açık ve bir milyon. Kesinlikle sonuncusu değildi. “Sanırım... biraz bulutlu.”

Mırıldandı. “Neler oluyor?”

“Hiçbir şey.” *Her şey.* Şu anda ifade bile edemiyordum.

“Benimle konuşabilirsin.”

Bu konuda konuşamazdım. “Sadece uzun bir gündü. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.”

“Nerede yürüyüş yaptın?”

Bu hiç hoşuna gitmeyecekti. “Sable Zirvesi.”

“Yalnız mı? Beni araman gerekiyordu.”

“Ben iyiyim. Sırılsıklamım ama tek parçayım. Endişelenecek bir şey yok.”

Yüz ifadesi sertleşti ama Vance amca gibi nutuk çekmek yerine çenesini sallayarak içeri girmemi istedi.

İçerisi ahşap cilası ve cam temizleyici gibi kokuyordu.

“Çıkar şu botları.” Mateo kapıyı kapattı. “Sonra da benimle gel.”

Vıcık vıcık bağcıklarını çözmek için eğildim. “Allie nerede?”

Oyuncakları yerlere saçılmak yerine sepetlere ve küvetlere istiflenmişti.

“Tomurcuk,” diye seslendi Mateo. “Vera burada.”

“Ve-va!” Bu çığlık kulaklarıma müzik gibi geldi. Pembe bir süper kahraman pelerini giyerek yatak odasından koşarak çıktı. Allie ıslanmış olmamı umursamadı. Bir kıkırdamayla kendini kollarıma bıraktı.

“Selam, Jelibon.” Yanağına bir öpücük kondurdum, sonra da elbiselerine yağmur suyu bulaşmasın diye onu yere bıraktım. “Ne yapıyorsun?”

“Bibiler.”

“Bibiler?” Açıklaması için Mateo’ya baktım.

“Bebekler.”

“Ah. Bebekler eğlencelidir.”

“Git.” Elimi tuttu ve beni evin içinden odasına doğru çekti.

Mateo bize katıldığında yanında bir çift katlanmış gri eşofman ve beyaz bir tişört getirmişti. “Bunları giyebilirsin.”

“Yakında kuruyacağıma eminim.”

“Yerde su birikintileri bırakıyorsun.”

“Hayır, ben...” *Kahretsin.* Pantolonumun paçasında küçük bir su birikintisi vardı. “Özür dilerim.”

Kıkırdadı. “Git üstünü değiştir, Şeftali.”

Şeftali. Bana ikinci kez bu lakapla sesleniyordu. Hoşuma gitmişti. Hem de çok.

Kıyafetleri aldım ve Allie'nin banyosuna koştum, saçlarımı dağınık bir topuz yapmadan önce ıslak giysileri kurularıyla değiştirdim.

Pantolon bacaklarımı küçültmüş, ayak bileklerimde toplanmıştı. Büzgü ipini sıkıca bağladıktan sonra bel bandını iki kez kıvırdım. Kolları dirseklerime kadar sarkan gömlek bir çadıra benziyordu ama pamuğu sıcaktı, sanki kurutucudan çıkmalı çok olmamış gibiydi. Belki de bugün temizlikle birlikte çamaşır da yıkamıştı. Yumuşatıcı ve Mateo'nun kokusu ağrıyan kalbime merhem oldu.

Bulutlar dağılıyordu.

Oturma odasına çıktığımda Allie bebeklerini bırakmış, oyuncak sepetini devirmiş, blokları ve topları sehpanın yanına dökmüştü.

“Daha iyi misin?” diye sordu Mateo, mutfakta ona katıldım.

“Evet. Teşekkürler.”

Yaklaştı ve elini yüzüme doğru kaldırdı. Başparmağı çenemde gezindi. “Ders çalışmak ister misin?”

“Dürüstçe mi? Hayır.”

“O zaman yarın uçmaya gitmeye ne dersin?”

“Öğlen çalışmam lazım.”

“Saat dokuzda buluşacağız. Umarım bu hava geçer. Bu gece de normal bir cuma akşamı geçireceğiz. Olur mu?”

Normal. Evet, gerçekten normal olmak istiyordum. “Olur.”

“Aç mısın?”

“Açlıktan ölüyorum. Yanmış bir ızgara jambon ve peynir bile yiyebilirim.”

“Hazır pizza aldım. Büyük ihtimalle fırından zarar görmeden çıkacaktır.”

“Pizzaya bayılırım.” Ormanda geçirdiğim yıllar boyunca canımın çektiği tek yiyecek buydu. *Cheeseburger*, *taco* ya da *spagetti* ve *köfteyi* özlememiştim. Fakat pizza... Dört yılımı pizzayı özleyerek geçirmiştım.

“Zeytinli Sucuklu. Bu senin favorin, değil mi?”

“Nasıl...” Bunu nereden biliyordu?

“Annemle babamda ne zaman pizza yesek, bir dilim alıyorsun ve sucukla zeytin hariç her malzemeyi çıkarıyorsun.” Mateo buzdolabını açıp bir sucuklu pizza çıkardı. Sonra dolaptan bir kutu dilimlenmiş zeytin aldı.

Ağlama ya da çığlık atma dürtüsü o kadar baskındı ki başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Bu çok fazlaydı. Bugün çok fazlaydı. Babama kızgındım. Kendime kızgındım. Mateo en sevdiğim pizza malzemelerini bildiği için aptalca mutluydum.

Her şey çok fazlaydı. Babam hakkında kimseyle konuşmuyordum. Mateo hakkında ne düşüneceğimden emin değildim. Sırrımı paylaşabileceğim tek kız arkadaşlarım onun kız kardeşleriydi. Duygular kendi başlarına bir fırtınaydı, ağır tabakalar hâlinde yağıyordu ve onları dışarı çıkarmanın bir yolu olmadığından, gözyaşları olarak tezahür ediyorlardı.

Ağlama. Mateo’nun önünde olmazdı. Burada olmazdı ama çenem titriyordu. Burnumdaki sızı ateş gibi yanıyordu. Bir damla gözyaşı kaçmadan gözlerimi kapattım.

Ağlama, Vera.

Bir çift büyük el kalçalarım kenetlendi. Ardından ayaklarım yerden kesildi ve uçuyordum.

“Ne...” diye nefes nefese kaldım, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Mateo beni bir gümbürtüyle mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. “Nefes al, Vera.”

Ciğerlerimi doldurmaya çalıştım ama hava boğazımda düğümlendi.

Mateo çenemi avucunun içine aldı ve bakışlarımı kendine odakladı. “Nefes al.”

Nefesim içimi yakıyordu. Yine de nefes aldım.

“Şu anda konuşmak zorunda değilsin,” dedi. “Ama hazır olduğunda benimle konuşabilirsin.”

Hayır, yapamazdım. Eğer o kutunun kapağını açarsam, acının bir parçasını bile serbest bırakırsam, beni bin parçaya bölerdi. Ayrıca, babamla ilgili sırları öğrenmemeliydi.

“Pizza,” dedi. “Değil mi?”

Başımı salladım.

Yanağımı okşayarak bana yumuşak bir gülümseme verdi, sonra beni tezgâhtan kaldırdı. “Git rahatla.”

Sürüne sürüne oturma odasına gittim, yürürken eşofmanımın paçalarını yukarı kaldırdım ve Allie’yi izlemek için bir köşeye kıvrıldım.

Oyuncak zulasından pembe bir *Lego* kutusunu çıkarıp getirdi ve kucağıma bıraktı. “O gidiyor, Ve-va.”

“Ne inşa etmeliyiz?”

Allie çenesine vurdu. Harrison Baba’dan öğrendiği bir şeydi ve hayatımda gördüğüm en şirin şeydi.

“Bir ev mi?” Ben önerdim. “Ya da bir tren?”

“Tiyen.”

“İyi seçim.” Kapağı açıp alfabe trenini bir araya getirmek için parçaları çıkardım.

Mateo masayı hazırladı, ikimize de birer bardak buzlu su dol-

durdu. Pizza pişerken sucuk, salçalı sos ve pişen hamur kokuları havayı doldurdu. Sonunda piştiğinde, üçümüz birlikte oturup normal bir akşam yemeği yedik. Bugün çiftlikte yaptığı iş hakkında normal bir sohbet ettik. Normal, değerli küçük bir kızın pizzayı ve parmağıyla dürtmeye çalıştığı zeytinleri karıştırmasını izledik.

Banyo için hazırlanmasına yardım ettim ve Mateo onun saçlarını yıkarken banyonun kapısında durdum. Allie ona emirler verirdi ve Mateo da onun patronluk taslamasına izin verirdi.

Mateo her zaman büyüleyiciydi. İkisi birlikteyken ise sihir gibiydi.

Allie lavanta rengi pijamalarını giymiş ve yatmaya hazır olduğunda, Mateo bana doğru baktı. “Gitme.”

Bu bir rica değildi.

Ben oturma odasına çekilirken o da Allie’yi sallayarak uyutmak için gözden kayboldu.

Kanepede oturmayı denedim ama karnımdaki çırpınışlar hareketsiz kalmamı imkânsız hâle getirince ben de oyuncakları topladım.

Lego treni sökmek için sehpanın yanına diz çöktüğüm sırada Mateo ortaya çıktı.

“Uyuyor mu?” Sesim soluk soluğaydı, kalbim hızla çarpıyordu. Bu gece beni öpecek miydi? Başka ne planlıyordu?

Yatak odasına ne kadar yakın olduğumuzu ilk kez fark ettim. Bana doğru yürürken parmağını kıvrarak salladı.

Lanet parmağını salladı.

O kadar beklenmedik, o kadar inanılmaz derecede ateşliydi ki çenem titredi. Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

“Ayğa kalk.”

Ayağa kalkamıyordum. Zar zor nefes alabiliyordum.

Mateo elini uzattı. Avucumu onunkine koyar koymaz dirseğime doğru karıncalanmalar başladı. Beni omuzlarımdan tutarak ayağa kaldırdı ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

Göğsüm onunkine sürtündüğünde meme uçlarım sutyenimin altında sertleşti.

“Geçen hafta beni öpmüştün.”

Yutkundum. “Özür dilerim?”

“Dilemelisin.” Elleri şakaklarımdaki saçlara dolandı. “Ben seni öpmeden sen beni öptün.”

“Ah.” Aman. Tanrım.

“Ah.” Yaklaşırken dudaklarında bir sırtış belirdi. “Benim sıram.”

Mateo ağzını benimkinin üzerine kapattı ve nefesimi yuttu. Mırıldandı, o kadar sarhoş edici ve günahkâr bir sesteki ki vücudum âdeta sıvılaştı. Yüzümü kavramış olmasaydı dizlerimin üzerine çökebilirdim.

Ona karşı koyamadım, dilini alt dudağımda gezdirirken inledim. Dudaklarımı aralamam için beni ikna etti ve bunu yaptığımda dili benimkine yavaşça dolandı. Tadı baharatlı, erkeksi ve inanılmazdı.

Ellerim göğsüne uzandı, gömleğini avuçlarımda sıktım.

Sert ve güçlü bedeni benimkine doğru eğilirken, kolları beni sararak kendine çekti.

Ayak parmaklarımda üzerinde yükselip, kollarımı boynuna dolayarak vücudumu onunkine kenetledim. Dillerimiz birbirine karışıp düelloya tutuştu. Ben inleyene kadar ısırды ve emdi.

Bu öpücük hayal edebileceğimden çok daha iyiydi. Mateo’yu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ettiğim onca gece? Hayaller gerçeklerle yarışamazdı.

Onun içinde kaybolmak ve asla ayrılmamak istedim. Dışımızdaki dünya yok oldu. Önce belirsizleşti, renkler bulanıklaştı ve dönmeye başladı. Ardından solarak hiçliğe dönüştü.

Korku yoktu. Acı yoktu.

Endişelenmemek çok iyi hissettirdi. Acı çekmemek. Düşünmemek. Mateo dışında her şeye karşı hissizleşmek gibiydi. Rahatlama duygusu, dudakları kadar bağımlılık yapıcıydı.

Ağzını benimkinin üzerine eğerek ağzımın her köşesini keşfetmek için derinlere daldı. Dudaklarıma karşı hırladığında, göğsünün titreşimi beni ürpertti.

Ateş damarlarımda dolaşıyordu. Bacaklarımin arasındaki zonklama neredeyse dayanılmazdı. *Daha fazla.* Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Omuzlarındaki tutuşumu gevşeterek aramıza uzandım ve gömleğinin eteklerini kavradım. Göğsünden yukarı doğru sürükleyip parmaklarımı kumaşın altından geçirdim ve avuçlarımı karnına yasladım. Parmak uçlarım karın kaslarının sert çıkıntılarında ve vadilerinde dolandı. Tanrım, bu tişörtü çıkarmak istiyordum. Onu görmek, bütünüyle görmek istiyordum.

Elim daha yukarı kaydı, parmaklarımı kaburgalarında gezdirirken gömleği kaldırdım. Ancak ben göğsüne ulaşmadan geri çekildi.

“Siktir, Vera.” Nefes alışları benimki kadar düzensizdi. Gözleri benimkilere kenetlenirken boğazı düğümlendi. Ardından bir adım uzaklaştı.

Gömleğini düzeltirken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bu kadar mıydı? Duruyor muyduk? Öpüşme sırasında kaybolan her şey bir anda ortaya çıktı. Uyuşukluk kayboldu.

“Sana yavaş olacağına söz vermiştim,” dedi.

“Ben hiç yavaşlık istemedim.”

“Hayır, ben... Ben...” Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. “Bunu doğru yapmak istiyorum. İlk seferin için.”

İlk seferim mi? Ah. Bakire olduğumu sanıyordu. Geçmişimi düşününce bu mantıklıydı. “Bu benim ilk seferim sayılmaz.”

Lisede bir erkek arkadaşım vardı ve on altı yaşındayken bekâretimi ona vermiştim. Seth Hendricks.

Seth şimdi ne yapıyordu? Çalışıyor muydu, yoksa okula mı gidiyordu? Tatlı ve nazikti. Donuktu. Seth beni öptüğünde, dünya solup gitmemişti.

Bu gece, dünyanın yok olup gitmesine ihtiyacım vardı. Mateo’nun beni tekrar öpmesine ihtiyacım vardı.

“Anladım.” Mateo’nun çenesi titredi. Bu ne anlama geliyordu? Kıskanmış mıydı? Hayal kırıklığına mı uğramıştı? “Ben yine de ağırdan almamız gerektiğini düşünüyorum.”

Ağırdan almak kulağa reddedilme gibi geliyordu. Yavaş olmak acıma gibi hissettiriyordu.

Yanımdan geçip banyoya gittim ve kendimi içeri kilitledim.

Beceriksiz parmaklarımla onun eşofmanlarını kuruması için astığım kıyafetlerle değiştirdim. Kot pantolonum hâlâ ıslaktı ve bacaklarımdan yukarı çekmekte zorlanmıştım. Kazağım soğuktu, yağmur ve kir gibi kokuyordu. Çoraplarımı giymekle uğraşmadım.

Onları cebime tıktırıp banyodan çıktım ve Mateo’yu beklerken buldum.

Ellerini kalçalarına dayamıştı. “Arkanı dönüp kuru giysilerini giysen iyi olur. Buradan bu şekilde kaçamazsın. Bir daha olmaz.”

Beni durdurmak için kapıya barikat kurmak zorunda kalacaktı. Yüzündeki ifade bunu yapabileceğini söylüyordu.

Sessiz bir çekişme içinde birbirimize baktık. Kapıya kadar onu geçebilir miydim? Hızlıydım ama muhtemelen yeterince hızlı değildim.

“Baba!” Allie’nin kapalı kapısının arkasından minik bir ses duyuldu. O tatlı kız beni kurtarmaya gelmişti.

“Kahretsin.” Burun delikleri büyüdü ve bir parmağını kaldırdı. “Sakın gitmeye kalkma.”

Allie’nin eşiğini geçene kadar olduğum yerde kaldım. Sonra fırladım, botlarımı giymek için kapıya doğru koştum. Ayak parmaklarım ıslak tabanlıkların içinde ezilirken kapıdan sıvıştım.

Eve kadar bir başıma araba sürdüm. Huzur içinde acı çekebileceğim bir yere.

Yalnız.

19. BÖLÜM

MATEO

Eden Coffee'nin kapısını menteşelerinden sökmek için kendimi zor tuttum. Tepemde çınlayan zil çok neşeliydi. Kız kardeşimin bekleyen gülümsemesi de öyleydi. Tarçın ve şeker kokusu bile keyfimi yerine getiremiyordu.

Yüzümdeki ekşi ifadeye bir kez bakan Lyla tezgâhın arkasında doğruldu. “Merhaba,” dedi. “Kötü bir gün mü?”

Mutfağa giden koridoru işaret ettim. “Vera orada mı?”

“Hayır.” Kaşları bir araya geldi. “Bugün hasta olduğunu söyledi.”

“Siktir.” Bir elimle çenemi ovuşturdum. Gerçekten hasta olma ihtimali yoktu.

“Neler oluyor?” diye sordu Lyla.

“Bu sabah benimle havaalanında buluşması gerekiyordu. Gelmedi.” Bir saat boyunca beklemiş, iyi olduğundan emin olmak için mesaj atmış ve aramıştım. Ardından beni ektiğini fark etmiştim.

Hangarı temizlemek ve zaman öldürmek için üç saat harcamıştım, Vera'yı kafede bulmadan önce hayal kırıklığımı gideceğini umuyordum. Hangar tertemiz olmuştu ve ben hâlâ çok kızgındım. Vera dün gece evden ayrıldığı andan beri öyleydim.

O öpücükten sonra frene basmıştım ve şimdi kötü adam ben mi olmuşum? Hayır. *Sikeyim, hayır*. Benden kaçmaya devam edemezdi. Benden kaçamazdı. Beni yüzüstü bırakamazdı.

Özellikle o öpücükten sonra.

O öpücük bir çığır açmıştı. Artık her şey farklıydı.

Aramızda sadece bir şey yoktu. Hayatımızı değiştiren bir şey vardı. Üstelik aramızdaki kimya? Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Dilim Vera'nınkine dokunduğu andan, tatlı dudaklarının tadına baktığım andan itibaren ona bağlanmıştım. Artık onu bırakma şansım yoktu.

O öpücüğü durdurmanın benim için ne kadar zor olduğu hakkında bir fikri var mıydı? Varlığımdaki her hücre onu sahiplenme, elimde tutmak ihtiyacıyla sarsılmıştı. Ancak onu yatak odama taşıma ve şafak sökene kadar ona tapma isteğime karşı koymuştum.

Hayatımda bir kez olsun, bir ilişkiyi seksle mahvetmeyecektim.

Görünüşe göre, bu beni bir pislik yapmıştı.

"Dünya'dan Matty'ye." Lyla parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Sadece Vera ile konuşmam gerek."

"Hiçbir şey gibi görünmüyor." İcini çekti. "Müdahale etmemek ve Willie'deki o geceyi sormamak için kendimi zor tutuyorum."

Yani ya ben anlatacaktım ya da o soracaktı. Bir şans eseri, o geceyi annem ve Vance'in oteldeki uyarısı dışında kimseyle konuşmamayı başarmıştım. Lyla'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa,

bu çizgi hızlı ve etkili bir ölümle sonuçlanmak üzereydi. En iyisi bu işi bitirmektir.

“Devam et. Müdahale et.”

Lyla bana hüzünlü bir gülümseme verdi. “Hiçbirimiz onun senin hakkında böyle hissettiğini fark etmedik. Sanırım sana bir özür borçluyum. Seni uyarmam gerekirdi.”

“Özür dileme.” Elimi salladım. “Birlikte vakit geçiriyoruz. Ona nasıl uçulacağım öğretiyorum.”

“Ah.” Kız kardeşimin mavi gözlerinde şaşkınlık titreşti. “Bundan bahsetmemişti.”

“Bu yeni.”

“Sence bu akıllıca mı? Ona öğretmek? Umutlanmasını istemiyorum.”

Lyla, Vera’yı reddettiğimi düşünüyordu. Ya da belki Lyla ve Vance böyle olmasını umuyorlardı. Benim yeterince iyi olmadığımı mı düşünüyorlardı? “Ona suçluluk duygusuyla uçmayı öğretmiyorum, Lyla,” diye çıktım. “O istedi. Ben de kabul ettim.”

“Pekâlâ.” Lyla bir elini kaldırdı. “Duracağım ve kendi işime bakacağım. Ona karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmayacağını ima etmek istememiştim. Ben sadece... onu seviyorum. Ve yaşadığı travma. Bu inanılır gibi değil.”

“Evet, değil.” Başımı salladım. “Ama senin merhametini istemiyor. Ve benimkini de alamayacak. Mesele bu değil.”

“O zaman mesele ne?”

“Ondan hoşlanıyorum,” diye itiraf ettim.

“Öyle mi?” Lyla’nın gülümsemesi çok büyüktü. “Gerçekten mi?”

“Evet. Gerçekten. O... Vera.” Vera’yı istiyordum.

Ayrıca ikimizin de bu durumdan zarar görmeden çıkmasını istiyordum.

“Ne olacağını bilmiyorum,” dedim Lyla’ya. “Bunu anlamam için bana zaman ver.”

Vera ve ben şu anda aynı dalga boyunda değildik ve ailemi de işin içine katmak durumu daha da kötüleştirecekti.

“Bunu yapabilirim,” dedi.

“Teşekkürler.”

Kapıdan başka bir müşteri girdiğinde ben de yoldan çekildim.

“İşine dönmene izin vereceğim.”

“Kalabilirsin. Konuşabiliriz. Arayı kapatınız.”

“Alaina’yı almam gerek,” diye yalan söyledim. Annem bebek bakıcılığı yapıyordu ve torunuyla vakit geçirmek istediği için eve dönmekte acele etmememi söylemişti.

El sallayarak kafeden ayrılıp kamyonetime geri döndüm.

Quincy şehir merkezi son birkaç gündür yağan yağmurdan sıırıslıklam olmuştu. Kırmızı tuğlalı binalar daha parlak görünüyordu, olukları dolup taşıyordu. Ağaçlar suyla birlikte yeşilleni-yor, yaprakları parlıyordu. Main’den aşağı ilerlerken lastiklerim kaldırımında kayıyordu, camı araladım.

Taze yağmur en sevdiğim kokuydu ama hangardaki temizlik gibi, ruh hâlimi iyileştirmek için hiçbir işe yaramamıştı. Otoyol-dan ayrılıp çiftliğin kemerli kapısından geçerken ellerim hâlâ direksiyonu boğacakmış gibi tutuyordu.

Annemlerin evinin önüne geldiğimde hayal kırıklığım daha da arttı. Ahırın yanındaki park yeri -Vera’nın yeri- boştu.

“Hasta, ha?” Motoru durdururken dişlerimi sıkarak söyledim. Sonra da kapımı sertçe çarptım ve verandadan annemle babamın evine doğru yürüdüm.

Vera’nın bana kapı zili hakkında söylediklerini hatırlamadan önce bir adım içeri girmiştim. Verandaya geri çekildim ve düğmeye bastım.

Minik ayaklar içeride yere vuruyordu. Allie köşeden koşarak geldi, annem de hemen arkasından.

“Baba!” Allie’nin gülümsemesi bulutlar arasında bir gökkuşağı gibiydi ve saatler sonra ilk kez gülümsedim.

“Selam, Tomurcuk.” Onu kollarıma aldım. “Sabahın nasıldı?” Annem onun yerine “İyi,” diye cevap verdi. “Uçuş nasıldı?” “Gitmedim. Vera, şey... iptal etti.”

“Gerçekten mi? Bu sabah gitti. Seninle buluşacağını düşünmüştüm.”

“Hayır,” diye mırıldandım.

Vera ile vakit geçirdiğimi bilen tek kişi annemdi. Ondan bunu gizli tutmasını istemiştim. Aile üyelerim arasında pek sır olmazdı ama annem bir kasaydı. Ondan bir şeyi gizli tutmasını istediğinizde, dudakları mühürlü kalırdı.

“Allie’ye göz kulak olduğun için teşekkürler.”

“Elbette. Onu eve götürmeye kararlı mısın? Az önce Eloise aradı. Sanırım kütüphanede bir hikâye okuma saati yapıyorlarmış ve Ophelia’yı da götürecekmiş. Allie’nin de gitmek isteyip istemediğini sordu.”

“Masal okuyacak hâlim yok, anne.”

“Ah, sen değil. Ben. Zaten şehre inip markete uğramam gerekiyordu. Allie de gelebilir.”

“Emin misin?”

Başıyla onayladı. “Baban öğleden sonra için Griffin’e gitti. Biz de buradan gidelim. Öğleden sonra yalnız kalmaya ihtiyacın var gibi görünüyor. Gezintiye falan çık. Baban geçen gün Satürn, Neptün ve Mars’ı küçük otağa getirdi çünkü hava açarsa gezintiye çıkmayı düşünüyordu. Belki yağmur durur.”

Öyle olmasa bile sert bir sürüş kulağa çok iyi bir fikir gibi geliyordu. “Anlaştık.”

Allie'nin kamyonetime yerleşmesine yardım ettim, araba koltuğunu *Escalade*'ye koymak yerine kamyoneti annemin almasına izin verdim ve onlar yolda ilerlerken ben de ahırlara yöneldim.

Satürn, onu bir kılavuz halatıyla yakalayıp ahıra çektiğimde hiç de mutlu olmadı. Arkadaşlarından uzak kalmaktan hoşlanmıyordu. Ancak eyerime geçip onu arenanın dışına sürdüğümde canlandı.

Atım arkadaşlarını severdi ama koşmayı daha çok severdi.

Ona özgürlüğünü verdim ve aklımda belirli bir hedef olmadan, çayırlarla yüksek ağaçların yanından geçen uzun bir yolculuğa çıktım. Ahıra geri döndüğümüzde kot pantolonumun ve ceketimin üst kısımları sıırıslıkm olmuştu. Yağmur çiselemeye başlamıştı ama tamamen durmamıştı.

Yolculuktan ve uykusuz bir geceden dolayı vücudum bitkin düşmüştü, sıcak bir duşla sıcak bir yemek için hazırdım. Ruh hâlim daha iyiydi. Harika değildi ama daha iyiydi.

“Teşekkürler, dostum.” Elimi Satürn'ün burnunda gezdirdikten sonra onu otlakta dolaşması ve diğerlerine katılması için serbest bıraktım. Ardından takımlarımı kaldırıp ahırın ışıklarını kapattım.

Kapıya ulaştığımda tekerleklerin çakıllar üzerinde çıkardığı çıtırtılar duyuldu.

Vera'nın *Honda*'sı ahırın yanındaki park yerine yavaşça girdi. Kamyonetim annemle babamın evinin önünde olsaydı, eve gelir miydi acaba?

Doğruca ambara doğru yürüdüm, daha önce yaşadığım hayal kırıklığı bir intikamla geri dönmüştü. Sanırım o yolculuğun pek bir faydası olmamıştı.

“Vera,” diye sertçe seslendim arabasından indiği anda.

Yüzü bana doğru döndü.

Kırmızı çerçeveli gözlerine bir bakış attım ve midem kasıldı.

“Neyin var?”

Bugün bir şey mi olmuştu? Gerçekten hasta mıydı?

Aramızdaki mesafeyi kapatırken onu tepeden tırnağa süzdüm.

Tıpkı benim gibi yağmur yüzünden yıpranmış ve bitkindi. Çamla toprak kokusu kıyafetlerine, saçlarına sinmişti. Tamam, günü hastanede geçirmemişti. Yine yürüyüşe çıkmıştı, değil mi?

Yolda bir şey mi olmuştu? Bir hayvanla ya da başka bir şeyle çok yakın bir karşılaşma mı yaşamıştı?

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey.” Arabasının kapısını kapatıp ahıra doğru yürürken gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu.

“Vera.” Takip ettim. Yine benden kaçma ihtimali yoktu. “Ne haltlar dönüyor?”

“Üzgünüm, bugün canım uçmak istemiyordu.” Çatı katına doğru yürüdü.

Bocalayıp düşer diye endişelenerek yakınında durdum.

Hareketlerinde daha önce hiç görmediğim bir yorgunluk, uyuşuk bir ağırlık vardı. Sanki çenesini yukarıda tutmak, ilerlemeye devam etmek için tüm gücünü kullanıyordu.

Kapıya ulaştığında omuzları çöktü. Çevirecek enerjisi yokmuş gibi kapı koluna baktı.

“Ben hallederim.” Arkasından yaklaştım, kapıyı açıp onu içeri kadar takip ederken bir elim sırtının alt kısmındaydı. “Vera, konuş benimle.”

“Sorun yok.” Omuz silkti. “Sadece bulutlu bir gün.”

“Neden?”

“Yürüyüşe çıktım.”

“Bir şey mi oldu?”

“Hayır.”

Gözlerimi onunkilere kilitledim. “Bana yalan söyleme.”

Yüzünü eğdi.

“Hey.” Yaklaştım ve ceketinin fermuarını çekiştirerek açtım. Onunkinin çıkmasıyla kendiminkini çıkardım ve ikisini de yere fırlattım. Sonra bir parmağımı çenesinin altına soktum.

Gözlerindeki umutsuzluk kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi.

O bakışı bir daha asla görmemek için ne kadar çok çalıştığım hakkında bir fikri var mıydı?

“Bu dün geceyle mi ilgili?”

Omuz silkti.

“Yani evet ve hayır mı?”

“Evet ve hayır.”

“Ne yapabilirim?”

Bir omuz silkme daha.

“Şeftali. Bana bir şey söyle.” Elimi yanağında gezdirdim, parmak uçlarım saçlarına daldı. Bugünkü yürüyüşünde şapka takmış olmalıydı çünkü sadece uçları nemliydi.

“Neden bana Şeftali diyorsun?”

Demek fark etmişti. Dün gece söylediğimde tepki vermemişti. Ya duymadığını ya da hoşuna gitmediğini düşünmüştüm.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. “Çünkü saçların bana sıcak bir yaz gününde güneşte olgunlaşmış bir şeftaliyi hatırlatıyor. Çünkü çok tatlısın. Ve en sevdiğim meyve olduğu için.”

“Hayır, öyle değil. En çok çileği seviyorsun.”

“Artık değil,” diye mırıldandım, dudaklarını almak için eğildim.

Öpücüğün içinde kayboldu, sanki vücudundaki her kas anında gevşemişti. Sanki dışımızdaki dünya yok olmuştu.

Mırıldandım ve dilimi alt dudağında gezdirdim, test edip tattım. Sonra derinlere daldım, yumuşak dudakları ve cennet gibi tatlı tadını aldım.

Dün gece olduğu gibi, kendimi ondan ayırmak için yoğun bir çaba sarf etmem gerekti. Ancak yüzünü ellerimin arasında tuttum ve alnımı onunkine yaklaştırdım. Gözlerimi araladığımda onunkiler beni bekliyordu. “Dün gece neden gittin?”

“Beni uzaklaştırdın.”

Gözlerimi kırıştırdım. Onu uzaklaştırmak mı? “Çok ileri gitmeden önce bizi durdurdum.”

“Çok ileri gitmek mi ?” Gözleri kısıldı, ardından elimden kurtuldu. “Son iki yılımı normalin peşinde koşarak geçirdim, Mateo. İnsanların bana daha önce davrandıkları gibi davranmalarını istiyorum. Daha önce olduğum kişi olmak istiyorum ve bu bana imkânsız geliyor. Hayatımdaki tüm o boktan şeyler olmasaydı, gerçekten durur muydun? Unutmak istiyorum. Seni istiyorum. Ama etrafımda dolanacaksan olmaz. Bana kırılganmışım gibi davranacaksan olmaz.”

O güzel gözlerdeki acı yüze inen bir tokat gibiydi. Ona acıdığım için durduğumu sanıyordu.

Sikerler. Yüzünü ellerimin arasına alarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu öptüm. Sertçe. Ağzını talan ederken vücudumu onunkine bastırdım, böylece onu ne kadar istediğimi tam olarak hissedebilecekti.

Uyanılmam kalçasına değdiğinde inledi. Dudaklarımı çektiğimde ikimiz de nefessiz kalmıştık.

“Seni istiyorum. O kadar çok istiyorum ki önümü göremiyorum. Ama bunu mahvetmek istemiyorum. Sahip olduğumuz tek şeyin seks olmasını istemiyorum. Bir sabah yatakta uyandığımda bana her şeyin eğlenceli olduğunu ama aslında bir ilişkinin peşinde olmadığını söylemeni istemiyorum. Birlikte geçirdiğimiz ayların hiçbir anlamı olmadığını. Ve dokuz ay sonra kimsenin bana söylemeyeceği bir kızım olduğunu öğrenip gitmek istemiyorum. *Bu* yüzden dün gece seni öpmeyi bıraktım.”

Kelimeler ağzımdan dökülürken yüzünün rengi soldu. “Ah.”

“Evet,” diye mırıldandım. “Ah.”

20. BÖLÜM

VERA

Bugünün bedeli ağır olmuştu.

Uyuşukluk tüm vücuduma yayılmıştı. Deri, kas, kemik. Yüzeyden merkeze doğru ilerliyordu. Sıcak bir duş bile bunu uzaklaştıramamıştı. Saatler önce, Mateo gittiği anda başlamıştı. Sanki sinirlerimdeki tüm duyguları toplayıp cebine doldurmuş, çatı katından çıkarken de yanında götürmüştü. Her geçen dakika daha da ilerledi, daha derine battı.

Sonunda, hiçbir şey kalmayınca dek.

Bir süredir dizlerimi göğsüme çekmiş, kanepede oturuyordum. Saatin kaç olduğuna bakmak için dönmedim. Sadece uyuşukluğun geçmesini dileyerek oturuyordum.

Ne aptalca bir dilekti.

Bu uyuşukluk olmadan, sadece acı çekerdim.

Başka bir şey dilemeliydim, mesela kırmızı renkte parlayan ve beni böyle günler için uyaran sihirli bir kristal.

Korkunç günler için.

Bugün babamı bulmuştum. Bir bakıma.

Üstelik anlatmak istediğim tek kişi, yürüyüşümde olanları anlamlandırmama yardımcı olabilecek kişi Mateo'ydu. Asla bilemeyecek tek kişi.

Belki de bu sabah havaalanında onu ektiğim için bu kötü günü kendime ben getirmiştım. Karma bana hızlı bir tekme atmıştı.

Yürüyüşüm başından beri bir felaketti. Çalışmak için hasta olduğumu söyledikten sonra çiftlikten ayrılmıştım -daha önce hiç hasta olduğumu söylememiştim ve bu yalan hemen midemi bulandırmıştı. Ancak Mateo'nun reddinden -ya da reddettiğini sandığım şeyden- sonra hava almaya ihtiyacım vardı. Boşluğa ihtiyacım vardı.

Babama ihtiyacım vardı.

Ya da en azından onu tekrar görebileceğim umuduna.

Ben de arayışına devam etmek için dağlara doğru yola çıkmıştım.

Onu bulmayı beklemiyordum. Belki de bugünün farklı olmasının nedeni buydu. Bugünün tarihiyle birlikte adımı bir ağacın gövdesine kazıyıp bırakacağımı ve her şeyin sona ereceğini düşünerek dışarı çıkmıştım.

Açlık bastırana kadar yürümüş ve öğle yemeği için durup iki protein barını mideye indirmiştim. Sonra görünürdeki en iyi ağacı bulmuştum, oymamı engelleyebilecek sarkık dalları olmayan bir ağaçtı. Tam çakımı çıkarıp bıçağı açtığımda yanlışlıkla parmağımı kesmiştim.

Bağırıp küfretmişim. Kanı emmek için kesiği ağızma attığımda, göz ucuyla bir hareket yakalamıştım. Bir an için bunun bir ayı olduğunu ve gerçekten boku yediğimi düşünmüştüm.

Fakat renk yanlıştı. Bir boz ayının tarçın rengi kürkü yerine,

kalın bir ağaç gövdesinin arkasından fırlayan turuncu-kırmızı bir titreşim yakalamıştım. Kırmızı bir kafada değil, bir yüzdeydi. Kalın ve dağınık bir sakaldı.

Babam bir daha asla tıraş bıçağı ve tıraş kremi olmadan tıraş olamayacaktı. Ancak sakalının asi bir şekilde uzamasına da asla izin vermezdi.

Şimdiye kadar.

Aklımda, babam iki yıl önce onu terk ettiğim günkü gibi görünüyordu. İnatçı. Güçlü. Üzgün.

Bugün bir anlığına gördüğüm adam iki yıldır zor şartlarda yaşıyormuş gibi görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Yanaklarında bir çukurluk vardı. Bir de o iğrenç, kıvrıkcık sakal.

Parmağımı kestiğimde acı dolu çılgılığımı duymuş olmalıydı. İçgüdüsel olarak yaralı çocuğuna koşan bir baba gibi tepki vermişti.

Ancak benim için gelmemiştir. Gözden kaybolmuştu. Peşinden koşup ağaca ulaştığımda gözden kaybolmuştu.

Dışarıdaydı, beni izliyordu. Saklanmıştı. Adını haykırdığımı duymuş olmalıydı.

Yine de beni bırakmıştı.

Beni bırakmıştı.

Neden?

Çenem titriyordu ama artık ağlayacak gözyaşım kalmamıştı. Arabama doğru yürürken hepsini ormanın zemininde bırakmıştım.

Belki de yanılmıştım. Belki de hayal görüyordum ve bugün yağmurlu dağlarda yürüyüş yapan tek kişi bendim.

Fakat o kadar gerçektir ki.

Mateo'dan gelen bir öpücük kadar gerçektir.

Tanrım, tam bir pisliktim. Sonunda eve geldiğimde berbat

bir ruh hâli içindeydim. Beni şaşırtmış ve dengemi bozmuştu. Bir yetişkin gibi davranmak yerine, beni uzaklaştırdığı için öfke nöbeti geçirmiştim.

Bu işi ağırdan almak için kendine ait nedenleri olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Bir kez bile onun duygularını düşünmemiştim.

Alaina'nın annesi ona her ne yaptıysa, derin bir yara açmıştı. Bu yara tam olarak iyileşmemişti. Ben de onun sınırlarına saygı duymak yerine, kendi saçmalıklarımın aramıza girmesine izin vermiştim.

Kahretsin, benim neyim vardı? Yüzümü ellerimin arasına gömdüm, uyusukluk yerini utanç ve pişmanlığa bıraktı.

Kavgamızdan hemen sonra çatı katından ayrılmıştı, eğer bu bir kavga sayılırsa. Anne, Allie ile dönmüştü ve Mateo onu eve götürmeye gitmişti. Gitmişti ve ben özür bile dilememiştim.

Yarın, bunu düzeltecektim. Yarın, ben...

Hayır. Yarın olmazdı.

Bu gece.

Kızgın görünmüyordu ama aramızdaki hava net değildi.

Netliğe ihtiyacım vardı. İyi olduğumuzu bilmem gerekiyordu.

Kanepeden fırlayarak aceleyle yatak odama gittim. Kaslarım sadece yürüyüşten değil, aynı yerde uzun süre oturmaktan da sertleşmiş ve ağrıyordu. Koyu yeşil, kapüşonlu bir *sweatshirt* aldım, duştan sonra giydiğim tişörtle eşofmanların üzerine geçirdim. Ardından çorap giyme zahmetine girmeden bir çift tenis ayakkabısı giydim ve tezgâhtan anahtarlarımı alarak kapıdan çıktım.

Kapkaranlılık bir geceydi, bulutlar ay ya da yıldız ışığını engelliyordu. Farlarım yağmur damlalarını beyaz zerrelere dö-

nüştürüyor ve Mateo'nun kulübesine giden çamurlu, çakıllı yollarda zıplarken sileceklerim camı temiz tutmak için öfkeyle çalışıyordu.

Ben geldiğimde verandanın ışığı yanıyordu. Alaina'nın yatak odası karanlıktı ve ana odanın pencerelerinden sadece belli belirsiz bir parıltı geliyordu.

Yağmurun altında dışarı çıkıp verandaya doğru koşmadan önce kapüşonu saçlarımın üzerine kapattım.

Her zamanki gibi kapıyı çalmama gerek kalmadı. Ayağım en üst merdivene değdiğinde kapı açıldı ve Mateo eşikte durdu.

“Merhaba,” dedim nefes nefese.

Yana doğru kayarak beni içeri davet etti.

Kapüşonumu ittim ama ayakkabılarımı çıkarmaya zahmet etmedim. Kalmak için burada değildim.

“Özür dilerim,” diye geveledim. “Geç olduğunu biliyorum. Sadece üzgün olduğumu söylemek istedim. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, senin neler hissedebileceğini düşünemedim.”

“Her şey yolunda.” İçini çekti ve uzun bir süre bana baktı. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar dirseğimi yakaladı ve beni göğsüne çekti.

Kollarımı beline dolayarak ona sarıldım. “Özür dilerim.”

“Deniyorum, Vera. Bizim için doğru olanı yapmak adına çok çabalıyorum.”

“Biz mi?”

Burnunu saçlarıma gömdü. “Biz.”

Kalbim o kadar büyüdü ki sanki boğazımdan çıkacakmış gibi hissettim. Bulutlar inceldi. Gri gökyüzü yerini maviye bıraktı.

Uzun bir süre öylece durduk, birbirimizi içimize çektik. Sonra Mateo'nun kolları gevşedi ve ben de uzaklaştım.

“Bugün ağlıyordun.”

Omuz silktim. “Biraz.”

“Benim yüzümden mi?”

“Hayır.”

Mırıldandı. “Nedenini konuşmak ister misin?”

“Hayır. Onun hakkında konuşmak ister misin? Alaina’nın annesi?”

Başını iki yana salladı. “Bu gece olmaz.”

“İyi miyiz?” Sesim çok kısık çıkmıştı. Çok savunmasız.

Saçımın bir tutamım sıkıştırdı ve çözdü. “Evet, Şeftali. İyiyiz.”

Damarlarımdan rahatlama geçti. Uyuşukluk ve onunla birlikte içimdeki düğüm de gitmişti. Belki bu gece gerçekten uyuyabilirdim. Yarın, babam hakkında ne yapacağımı uzun uzun düşünecektim.

“İyi geceler.” Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve yanağına bir öpücük kondurdum. Sonra kapüşonumu yukarı kaldırdım ve fırtınalı geceye doğru kapıyı açtım.

“Bekle.” Ben dışarı çıkamadan elimi yakaladı. “Gitme. Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Bu işi berbat etmek istemiyorum. Bir yanım yapılacak en sorumlu şeyin bir şemsiye alıp seninle arabana kadar yürümek olduğunu biliyor. Ama diğer yanım siktir et demek istiyor. Seni alıp yatağıma götürmek ve bizi mahvetmemem için dua etmek istiyor.”

Şemsiye almasını istemiyordum. O yağmurda dışarı çıkmak istemiyordum. “Bizi mahvetmeyeceksin.”

“Edebilirim.”

Elimi kalbinin üzerine koydum. Onun iyi kalbine. Benimkini korumaya niyetli bir kalpti. “Gitmek istemiyorum.”

Hiç kıpırdamadan durdu, içsel bir savaş veriyordu. Paltı as-

kılarının yanında mavi bir şemsiye duruyordu. Bir an için onu alacağından emin oldum.

Sonra gözlerini kırptırdı, savaş bitmişti ve ağzını benimki-
ne yapıştırdı.

Evet. Kollarımı omuzlarına doladım ve ayaklarımı yerden keserken sıkıca tutundum. Öpücük tatlı ya da nazik değildi. Dudaklarım aralandığı anda, Mateo'nun dili beni yutmak için içeri girdi.

Yalıyor, emiyor, beni bütünüyle tüketirken dışımızdaki dünya kayboluyordu.

Bacaklarımı beline doladım, güçlü bedeninin daha derinlerine sokulmak istiyordum.

İnleyerek alt dudağımı dişlerinin arasına almadan önce ağzını diğer yöne eğdi. Ardından kapüşonu saçlarımdan çekip aldı ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. Beni evin içinden geçirerek doğruca yatak odasının açık kapısına götürdü.

Islak dudaklar ve gezinen ellerden oluşan bir karmaşa içindeydik. Tanrım, kocaman elleri vardı. Bu geceye kadar ne kadar büyük olduklarını fark etmemiştim. Beni yumuşak yatağına yatırırken kaburgalarımda ve kalçalarımda geziniyorlardı. Geniş avuçlarını kalçamda gezdirdikten sonra kıcımlı kavrayarak beni kendine çekti ve ağırlığı benimkinin üzerine yerleşti. Sert vücudu bedenimi örtüyor, sertliği karnıma sürtünüyordu.

Nefesim kesilirken dokunuşuna doğru eğildim. Bu yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordum. Eğer bu kıyafetlerden bir an önce kurtulamazsam, alev alacaktım. "Mateo."

"Kahretsin, her santimini tatmak istiyorum." Dudaklarını boynum boyunca gezdirerek dilini tenimde dolaştırdı.

Tişörtünü çekiştirdim, el yordamıyla toparlayıp etek ucuna

uzandım. Ancak bana o kadar sıkı sarılmıştı ki kumaşın yaptığı tek şey esnemekti. “Çıkar. Çıkar şunu.”

Mateo boynunun arkasına uzandı ve tişörtü vücudundan çekip çıkardı.

Çıplak göğsünün sıcaklığı ellerimin altında bir cehennem gibiydi. Keşfetme, her santimine dokunma sırası bendeydi. Parmaklarımı sırtının kaslı hatlarında gezdirdim, sırtından kot pantolonunun bel bandının hemen üzerindeki gamzelere kadar kaslarının izini sürdüm.

Ellerimi ceplerine sokarak kavrayışımı arka kıvrımlarına göre şekillendirdim. Kıçı mükemmel, sert ve yuvarlaktı, ardından... onları sıktım. Kaç yıldır ellerimi Mateo’nun kot pantolonunun ceplerine sokmak istemiştim? Yüzümde baş döndürücü bir gülümseme belirdi. Bu hayal etmekten bile daha iyiydi.

“Siktir, Vera.” Dudaklarını boynumdan uzaklaştırıp arkasına yaslandı, nefesi benimki kadar düzensizdi.

Ellerim ön tarafına doğru kayıyor, kaslı karın kaslarından göğsündeki siyah, kaba tüylere doğru ilerliyordu.

Kulübenin dış ışıkları yanıyordu. Geceyle olan savaşlarını kaybediyorlardı ama Mateo’nun gözlerindeki sıcaklığı ortaya çıkarmak için odaya yeterince gümüşü bir gölge düşürüyorlardı. Endişeyi de ortaya çıkarmışlardı.

“Titriyorsun.”

Titriyor muydum? Bacaklarımdaki ve kollarımdaki titremeyi o zaman hissettim. Sadece gergindim. İyi türden bir gerginlikti.

“Durabiliriz.” Sertçe yutkundu.

Ah, kesinlikle olmazdı. Durmayacaktık. Oturmak için yer değiştirip onu uzaklaşmaya zorladım. Yeterince boşluk bulduğumda kapüşonumu başımdan çıkarıp yere attım. “Durma.”

Günahkâr dudaklarının kenarı yukarı kalktı. Sonra bir anda üzerime çıktı ve elleriyle beni kollarımın altından tutarak yatağa doğru kaldırdı. Bir şekilde, aynı anda tişörtümü çıkarmayı başarmıştı.

Sırada sutyenim vardı. Dudakları bir meme ucunu yakalayıp ağzına aldığı anda titremem durdu, gerginliğim şehvetle silindi.

“Ah, Tanrım.” Tenim, kemiklerim onun sıcak ağzının altında erimiş gibiydi.

Göğsümü avuçladı, şişmiş tepeye dili ve dişleriyle işkence ederken onları yoğurdu. Ardından diğer meme ucuna geçerek ona da aynı şekilde dokundu.

Dudaklarını göğüs kafesimde gezdirip, dilini göbeğime değdirmek için aşağıya doğru kaydırды. Pantolonumun kemerini çekerek bacaklarımdan aşağıya indirdi. Sırada külotum vardı, yavaşça ve işkence edercesine kalçalarımın üzerinde sürükleniyordu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirirken tüylerim diken diken oldu. Mateo Eden, benim Mateo'm, beni cırlılıp soyuyordu.

“O kadar güzelsin ki, Vera.” Sesi boğuktu. “Bana bak.”

Gözlerimi açtım ve onu beklerken buldum.

“Seni görüyorum.”

Kalbim durdu. Tamamen durdu. Beni görüyordu. Eğer kalan şüphelerim varsa bile, kalbim tekrar atmaya başladığında hepsi yok olmuştu.

Elimi yanağına koydum, kirli sakalı avucuma sertçe değiyordu.

Bileğimin iç kısmımı öperek hafifçe eğdi ve sonra aşağı indi, dizlerimi tutup birbirinden ayırdı.

Kalçamı öpmeden önce sıcak nefesi tenimi gıdıkladı. “Bunu sana daha önce yapan oldu mu?”

“Hayır,” diye itiraf ettim. Lisedeki erkek arkadaşım Seth ve

ben sadece iki kez birlikte olmuştuk. İkisi de gergin ve garip geçmişti, ön sevişmeden çok eyleme odaklanmıştık.

Mateo dilini kadınlığımın içinde gezdirdi.

Nefes nefese kaldım, neredeyse yataktan düşüyordum.

Elleri beni sabitledi ve tam olarak çıkaramadığım ama *benim* kelimesine çok benzeyen bir şey mırıldandı.

Mateo dilini klitorisimin üzerinde çırparken her geçici düşünce aklımı terk etti. Dünyada onun ağzından ve bu zevkten başka hiçbir şey yoktu. Tanrım, onun ağzını seviyordum. Ağzını takdir etmek için yeterince zaman harcamamıştım.

Merkezimi yaladıkça nefes nefese kalıyor, kıvranıyordum. Tüm vücudum titriyordu, ayak parmaklarım yatağın içinde kıvrıldı. Zirve o kadar hızlı geldi ki orgazmım beni şaşırttı. Bir an Mateo'nun yatağındaydım, bir an sonra yıldızların içindeydim.

Ben sarsılırken o beni acımasızca yalamaya devam etti. Sonunda görüşümdeki beyaz noktalar temizlenene ve dünyaya geri dönene kadar, saatlerce gibi hissettiren bir süre boyunca boşalmamı uzattı.

“Lezzetli.” Yataktan kalkarken sanki bir ödül kazanmış gibi sırtıyordu. Kot pantolonunu çıkarıp kendini özgür bıraktı.

Bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve uzun, kalın aletini görünce ağzım sulandı.

“Sen...” *Yüce Tanrım*. Liseli Seth'ten kesinlikle çok farklıydı.

Mateo komodine gidip bir prezervatif aldı ve aletine taktı. Üzerime tırmanıp kalçalarımın arasına yerleşti.

Boynumu öptü, ben tekrar titreyene kadar dudakları nabızma doğru fısıldadı. İçimde bir sızı vardı, doldurulmaya ihtiyaç duyuyordum. Arzu o kadar güçlüydü ki sanki ilk orgazm hiç yaşamamış gibiydi.

“Vera.” Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, sonra kendini girişime hizaladı. “Gözlerini kapat.”

Başımı iki yana salladım. Yıllarımı Mateo’nun yüz ifadelerini ezberleyerek geçirmiştım. Bu ifade hiç benim olmamıştı. Artık benim olduğuna göre, bunu kaçırmayacaktım. Bu yüzden bakışlarımı onunkilere kilitledim, bizi bir araya getirirken gözlerinin gece mavisini içime çektim.

Aletin etrafında gerinerek inledim.

“Siktir, çok iyi hissettiriyorsun.” Yutkunurken âdemelması sallanıyordu.

Bu seksi boğazı... Eğildim ve dilimi o çıkıntının üzerinde gezdirdim.

Mateo inledi ve sadece tekrar içeri girmek için gevşedi, bu sefer derinlere kök saldı.

Inledim, bizi tekrar tekrar bir araya getirirken onun altında hareket ettim. Vuruşları ölçülüydü. Kontrollüydü. Gözleri dalgalanarak kapandı, çenesi kendini tutuyormuş gibi gergindi.

Bir dahaki sefere, kontrolünü kaybetmesini istiyordum. Gerçek, sert ve sınırsız olmasını istiyordum. Ancak bu gece, beni yavaşça beceriyordu.

Art arda darbeler, beni uçurumun kenarına kadar salladı.

Bir solukta boşaldım, patlarken kalbim gümbürdüyordu. Arka arkaya gelen sarsıntılarla bu orgazm ilkinin utandırdı. Milyonlarca parçaya bölünmüş gibiydim ve o parçalar tekrar bir araya geldiğinde yepyeni biri olmuşum.

Mateo’nun. Ben Mateo’nundum.

“Siktir, Vera.” Dişlerini sıktı, bir an için kendini tuttu ve ardından yastığına doğru kükreyerek boşaldı.

Üzerime yığıldığında ikimiz de tamamen kendimizden geçmiş ve bitkindik. Ağırlığının tadını çıkardım, kokusunu içime çektim, ta ki sırtüstü dönüp beni göğsüne yatırana kadar.

Yanağımın altında kalbi hızla çarpıyordu.

En sonunda birbirimizden ayrılmadan önce bir tutam saçı yanağımdan uzaklaştırdı.

O prezervatifle uğraşmak için banyoya giderken, ben uykuyla savaşıarak bir yastığa sarıldım.

Mateo geri döndüğünde, vücudunu benimkine dolayarak beni kendine çekti. Tam rüya âlemine dalmışken dudakları kulağımın kenarına sürtündü ve fısıldadı.

“Benim.”

21. BÖLÜM

MATEO

Yatak odamın pencerelerinin ötesinde cıvıldaayan kuşlar beni uykumdan uyandırdı. Kollarımı iki yana açtım ve yüzümü yastığa gömdüm, Vera’nın çarşaflardaki tatlı kokusunu içime çektim.

Ona doğru uzandım ama yatağın diğer tarafı boştu. Dirseğimin üzerinde doğrulduğumda, bir güneş ışını tam gözlerime çarptı. Kahretsin, parlak bir güneşti. Dün geceki fırtına bitmiş olmalıydı.

Saat kaçtı? Komodinimin üzerindeki saate bakmak için döndüm. Saat sekizdi. Normalden iki saat daha fazla uyumuştum. Allie altıdan sonra uyumama nadiren izin verirdi.

Allie. “Kahretsin.”

Çarşafları bacaklarımdan çekiştirip yataktan fırladım. İç çamaşırım yerdeydi, dün gece ittirerek çıkardığım kot pantolonunun içine sıkışmıştı. Fermuarımla uğraşmadan ikisini de üzerime geçirdim ve kapıya doğru fırladım.

Kapının kolunu indirdiğim anda Allie’nin yumuşak kıkırda-

masını duydum. Kahveyle pastırma kokusu burnuma çarptı ve evi aradığımda kızlarımı mutfakta birlikte buldum.

Vera Alain'a'yı kucağına almıştı. İkisi de lavabonun üzerindeki pencereden dışarı bakıyorlardı.

“Aaç,” diye işaret etti Allie.

“Evet, bu bir ağaç. Peki ne renk?”

“Yesil.” Bir gün Allie de “ş” harflerini söyleyebilecekti. O günden şimdiden nefret ettim.

“Peki gökyüzü ne renk?”

“Maa.”

“Aferin, Jelibon.” Vera Allie'nin yanağını öptü. “Bir köpeğin nasıl ses çıkardığını biliyor musun?”

“Hav hav.”

“Bu doğru.”

Birbirlerine gülümsediler ve elim kalbime gitti.

Dün gecedan sonra Vera'nın geri dönüşü yoktu. O sadece benim altına değil, kemiklerime kadar işlemişti ve her geçen gün iliklerime işliyordu. Allie ile olan ilişkisi bir hediye idi.

Allie hayatında ilk kez annesi gibi birine sahipti. Fotoğraf çekmek için telefonumu cebimde aradım ama yoktu. Dün gece bir ara yere düşmüş olmalıydı. Ben de o anı hafızama kazıyarak baktım ve Allie büyüdüğünde tekrar ziyaret edebilmek için bunu saklayabilmeyi diledim.

Onları çiftlik hayvanlarının sesleri arasında koşarken izledim. Bir kedi. Bir tavuk. Bir koyun. Bir inek. Her sesin ardından sessiz bir kahkaha geliyordu.

Bugün başka ne olursa olsun, güzel bir gün olacaktı.

“Bir domuz nasıl ses çıkarır?” diye sordu Vera.

Allie homurdandı. *Oink* sesi çıkarmamıştı. Homurdanmıştı.

Vera'nın çok güldüğünde çıkardığı sese fazlasıyla benzeyen bir homurtuydu.

Allie'ye homurdanmayı ben öğretmemiştim. Vera öğretmiş olmalıydı. İlişkinin bu kadar başında birini sevmek mümkün müydü?

Aslında birçok açıdan pek de yeni sayılmazdık. Vera yıllardır hayatımın bir parçasıydı. Allie'nin de öyleydi.

Sadece farklı bir yola giriyorduk.

Artık geriye bakmak yoktu.

“Baba!” Önce Allie beni fark etti. Vera onu yere bıraksın diye kıpırdandı, ardından ayaklarını yere vurarak yanıma ve kollanma koştu.

“Günaydın, Tomurcuk.” Şakağından öptüm ve onu mutfığa götürürken saçlarını yüzünden ittim. “Kızlarım nasıllar?”

Allie, Vera, yumurta ve meyve suyuyla ilgili bir şeyler geveledi.

Vera ise kızardı, pembe yanaklarını kahve fincanıyla gizlemeye çalıştı.

Tanrım, umarım o kızarıklık hiç solmazdı. Umarım bundan yirmi yıl sonra da aynı sıklıkta kızarır ve bana o tatlı, utangaç gülümsemesini vermeye devam ederdi.

“Merhaba.” Çenesini tutup yüzünü yukarı kaldırdım. Sonra dudaklarına bir öpücük kondururken dilim hızlıca tadına bakmak için dışarı fırladı.

“Merhaba.”

“Uyuyakaldığım için özür dilerim. Bunu iki yıldır yapmamıştım.”

“Baba, aşaa.” Allie serbest kalmak için bacaklarını savurdu.

Dün gece temizlediğim oyuncaklara doğru bir roket gibi koştu. Bu gece belli ki tekrar temizlemem gerekecekti.

“Umarım sakıncası yoktur ama kahvaltı hazırladım.” Vera

bir tavada çırpılmış yumurta ve domuz pastırması olan ocağı başıyla işaret etti. “Allie acıkmıştı.”

“Hiç sakıncası yok.” Onu kollarımın arasına aldım, saçları çıplak göğsümü gıdıklıyordu. “Bugün ne yapıyorsun?”

“Saat 10’da işe gitmem gerekiyor.”

“Ne kadar süre için?”

“Kapanışa kadar.”

Lanet olsun. Birlikte bir gün geçirmek buraya kadardı. “Pekâlâ.”

“Aslında şimdi gitmeliyim. Bir an önce eve varıp duş almalı ve üzerimi değiştirmeliyim ki sonra da şehre inebileyim.”

“Dikkatli sür. Çakıllı yollar ısladığında kayganlaşır.” Uyarı anlamsızdı. Vera tıpkı babam gibi sürüyordu, hız sınırının sekiz kilometre kadar altında ve iki eliyle direksiyonu sıkıca kavrayarak.

Mükemmel dudaklarını öptüm, ardından kahve fincanını ondan çaldım ve o kapıya doğru yürürken bir yudum aldım.

Ayakkabılarını giydi. “Güle güle, Allie.”

“Ve-va, sen gidiyor?” Küçük yüzünü öfkeyle buruşturdu.

Hislerimiz karşılıklıydı.

“Üzgünüm. Çalışmak zorundayım.”

“Ah.” Allie’nin surat asması kısa sürdü. Bir saniye sonra saçlarını taramak için bir bebeği eline aldığı anda gözden kayboldu.

Kahretsin, uyuduğuma pişman olmuştum. Ben veda etmeye hazır olmadan kapıyı açtı ve dışarı çıktı. “Sonra görüşürüz.”

“Güle güle.” Gülümsedi ve verandanın merdivenlerinden koşarak indi.

Kapı aralığına yaslandım, çıplak göğsüme soğuk hava vururken Vera’nın arabasına binişini izledim. Ardından, fren lambaları kırmızı yandı çünkü babam gibi o da frenleri o kadar sert

kullanıyordu ki her yıl değiştirilmeleri gerekiyordu, dağdan aşağı doğru yöneldi.

İçimi çekerek içeri geri döndüm ve günüme devam ettim. değişiklik olsun diye mısır gevreği olmayan bir kahvaltıyla başladım. Sonra Allie ve ben çamurlu botlarımızla eski kotlarımızı giyip dışarı çıktık. Arkada inşa etmekte olduğum ateş çukuru üzerinde çalışmaya başladık.

Ben istinat duvarı için blokları dizerken Allie su birikintilerinde zıpladı. Allie su yüzünden, ben ise terden sıırsıklam olduğumuzda, öğle yemeği için fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yapmak üzere içeri girdim.

Öğleden sonra geçerken saati kontrol ettim. Evi topladım, Allie'nin dağıtmasına izin verdim, sonra tekrar topladım. Huzursuz enerjim oturup kitap okumamı ya da televizyon izlememi imkânsız hâle getiriyordu.

Eden Coffee'de Vera'yı ziyaret etmek çok mu yapışkan olurdu? Muhtemelen. Evet. *Lanet olsun.*

Allie'nin uykusu sırasında bir yağmur fırtınası daha çıktı ve dışarı çıkıp çalışmaya devam etme planlarımı suya düşürdü, ben de duş alıp temiz kıyafetlerimi giydim. En sonunda saat beş olduğunda, Vera'nın işten çıkmasına iki saat kala, kendi lanet evimden bıkmıştım.

Allie'yi kamyonetime yerleştirdim ve Knox'un restoranında erken bir akşam yemeği yemek için kasabaya doğru yola çıktık.

Knuckles, Eloise Otel'in birinci katındaydı. Biri erkek kardeşime, diğeri kız kardeşime ait olan iki aile işletmesi, Quincy şehir merkezinin kalbiydi. Caddenin karşısında ise şehrimin kalbinin diğeri parçası Eden Coffee vardı.

O küçük yeşil binayı ziyaret etmeyecektim. *Henüz.* Muhtemelen akşam yemeğinden sonra giderdik.

Restoran bir pazar akşamı için oldukça kalabalıktı. Gerçi bu günlerde her zaman meşguldü. Knox'un yemekleri hem turistleri hem de yerli halkı kendine bağlıyordu.

Yoğun yaz sezonu başladığında, mutfakta oturmak istemediğim sürece hızlıca bir şeyler atıştırmak için buraya uğramazdım. Bütün masalar açılıştan kapanışa kadar dolu olurdu. Ancak o zaman bile Knox'un yemeklerinden mahrum kalmazdım. Ailem benim zavallı mutfak becerilerime acırdı ve Knox da Knuckles'tan kulübeye *fazladan* yemek gönderirdi.

Hiçbir zaman fazladan yemek pişirmezdi. Ancak sanırım, Allie'nin mavi kutu makarna ve peyniri kendi ev yapımı versiyonuna tercih edeceğinden endişeleniyordu.

Restoranın resepsiyonisti bizi arka köşede, Allie'nin etrafta zıplayabileceği ve diğer müşterileri rahatsız etmeyeceği bir yere oturttu. Kızım için bir boyama menüsüyle* boya kalemleri bıraktıktan sonra içeceklerimizi almaya giderek, Knox'a burada olduğumuzu haber verdi.

Kardeşim, siyah tişörtünün kolları un içinde dışarı çıktı. Kot pantolonunun arka cebinden bir bulaşık bezi sarkıyordu.

"Selam." Knox omzuma vurdu, ardından eğilerek Allie'yi kucaklamak için oturma grubundan kaptı. "Allie kızım nasılmış bakalım?"

Knox boynuna öpücük kondururken kıkırdadı, boya kalemlerini göstererek renklerini sayıkladı.

Allie'yi yerine oturtan Knox, kızım çılgınca boyama yaparken yanındaki boşluğa geçti. Boya kalemini eline alıp çocuk menüsünün üzerini karalarken, Allie'nin dili ağzının kenarından dışarı çıkmıştı.

* Restoranlarda çocuklara yemek yerken meşgul olmaları için verilen ve üzerinde boyama yapabilecekleri resimlerin bulunduğu menü. -e.n.

Bunlar Memphis'in restorana katkısıydı. Kardeşimin hayatına girdiğinden beri Knuckles'a sadece çocuklar için boyama sayfaları eklemekle kalmamışlar, çocuk menüsündeki seçeneklerin sayısını da iki katına çıkarmışlardı.

"Bu gece çalışacağını düşünmemiştim," dedim ona.

"Bebek doğmadan önce olabildiğince çok saat çalışmaya çalışıyorum. Memphis de çocuklarla özel bir sosisli sandviç ve film gecesi yapmak istedi."

Kızları her an doğabilirdi. Ona annemden esinlendikleri AnKnie adını koyacaklardı. Bir Annie'mizin ve bir Allie'mizin olma sı hoşuma gitmişti. Benzerliklerinin isimleriyle bitmeyeceğini ve sadece kuzen değil, arkadaş olacaklarını umuyordum. Hepimiz çocuklarımızın yakın olmasını isterdik.

"Yardım etmek için ne yapabileceğimi söyleyin," dedim ona. "Neye ihtiyacımız olursa."

Allie yeni doğduğunda Knox ve Memphis birkaç kez imdadına yetişmişti. Yemek getirmekten daha fazlasını da yapmışlardı. Allie'yi Alaska'dan eve getirdikten kısa bir süre sonra, Knox bir öğleden sonra sırf ben biraz kestirebileyim diye kulübede takılmıştı. Ayrıca ne zaman bir bebek bakıcısına ihtiyacım olsa, annemin hemen ardından Memphis gönüllü olmak için sıradaydı.

"Peki işler nasıl gidiyor?" diye sordu Knox. "Lyla, Vera'ya uçmayı öğrettiğinden bahsetti."

Haberin ailemize ulaşması uzun sürmemişti, değil mi? "Evet."

"İkinizin arası nasıl?"

Onu baştan savmak kolay olurdu ama hem Griffin hem de Knox, her zaman kardeşlerimden daha fazlası olmuşlardı. Benden çok büyük oldukları için onlara hep saygı duymuş, onlar gibi olmaya çalışmışım.

Onlar iyi adamlardı. İyi birer koca ve babaydılar.

Eğer onlar gibi olmak istiyorsam, belki de tek yapmam gereken biraz yardım istemektir.

“Vera’yla işleri berbat etmek istemiyorum.” Ne kendim ne de Allie için. Kızımın hayatında böyle birinin olması şansını mahvetmek istemiyordum.

“O zaman işi berbat etme,” dedi Knox.

Güldüm. “O kadar kolay mı?”

“Evet, kardeşim. Bu kadar kolay. Sadece onu sev. Gerisi kendiliğinden hallolur.”

Sadece onu sev.

Basitti. Kulağa çok basit geliyordu.

“Eğer bunu yapamıyorsanız,” dedi Knox. “Bırakın gitsin.”

Hayır. Bu bir seçenek değildi. Dün geceden sonra olamazdı.

Sadece onu sev.

Bunu yapabilir miydim?

Vera’yı önemsiyordum ama aşk? Çok erkendi. Çok erkendi ama potansiyel oradaydı, açmayı bekleyen bir çiçek gibiydi. Doğru zamanın gelmesini bekliyordu.

Knox’a, “Teşekkürler,” dedim.

“Ne zaman istersen.” Allie’yi tekrar öptükten sonra menüye dokundu. “Akşam yemeği için kendime *cheeseburger quesadilla* yapıyorum. İster misin?”

“Kesinlikle evet.” Bu onun en sevdiğim karışımıydı ve Knuckles menüsüne koymayı reddettiği bir şeydi. Sadece özel misafirler içindi.

“Allie, tavuk şeritleri ve patates kızartması ister misin?”

“Evet.”

Saçlarını karıştırdı, sonra oturma köşesinden kayarak çıktı ve garson kız içeceklerimizi getirirken mutfığa doğru gözden kayboldu.

Allie yemeğini kemirdi. Yavaş da olsa iyi bir yiyiciydi ve Knuckles'tan çıktığımızda Eden Coffee'nin ışıkları sönmüş, Vera'nın arabası çoktan ara sokaktan çıkmıştı.

Ben de annemle babamın evini geçip *Honda*'nın arkasına park ederek çiftliğe doğru yola çıktım. Ardından Allie'yi çatı katına taşıdım ve Vera'nın kapısını çaldım.

Yabani saçları ve Eden Coffee gömleğinin önünde kocaman, ıslak bir lekeyle cevap verdi. "Merhaba."

"Selam." Lekeye doğru başımı salladım. "İyi misin?"

"Kapıyı kilitliyordum ve kahvemi döktüm." Gözlerini devirirken içeri girebilmemiz için kapıyı açtı. "En zarif anım değildi."

"Ah. Duş almak ister misin? Ya da gitmeden önce gömleğini değiştirmek?"

Vera gözlerini kırıştırdı. "Şey, nereye gidiyoruz?"

"Eve."

"Ah. Şey, ben... bu gece çalışmam gerekiyor."

"Tamam."

Hareket etmedi. Neden hareket etmiyordu?

"Vera, eşyalarını topla."

"Ama az önce tamam dedin."

"Tamam, evde çalışabilirsin anlamında. Allie en iyi kendi yatağında uyur ve ben de seni benimkinde istiyorum."

Yanakları pembeleşti.

Bu hiç değişmeyecekti.

22. BÖLÜM

MATEO

Gök gürültüsü evi sallayarak beni derin uykumdan uyan-
dırdı. Başımı kaldırıp nefesimi tutarak Allie'nin çığlığını
duymayı bekledim. Ancak çatıdaki yağmurun şakırtısı ve devam
eden gök gürültüsünün homurtusu dışında kulübe sessizdi.

Ben de yastığıma gömülerek yatağın diğer tarafındaki Vera'ya
doğru uzandım.

Yatak boştu.

Bu sefer doğrulduğumda, tamamen uyanmıştım. "Vera."

Odam boştu.

Yorganı çekiştirerek yataktan çıktım ve daha önce üzerimden
çıkarıldığı eşofmanlarımı yerden aldım. Bel bandı kalçalarımın
aşağı sarkarken, oturma odasında ve mutfakta onu aradım.

"Vera," diye mırıldandım.

Hiçbir şey yoktu.

Neler oluyordu? Gitmiş miydi?

Onu çatı katından aldıktan sonra kulübeye doğru yola çık-

mıştık. Arabasını getirmek istemişti, ben de acele etmesin diye kaplumbağa hızında sürmüştüm.

Ardından ben Allie'nin yatma zamanı rutinini uygularken o da ders çalışmıştı. Kızım yatağına girip mışıl mışıl uyuduğunda, Vera'nın ödevini bitirmesini beklemiştim. Ders kitabını kapatır kapatmaz onu sandalyeden kaldırıp yatağıma taşımıştım. Dışarıda yağmur yağarken, onun vücuduna tapıyordum.

Hayatımın en iyi seksiydi. Ellerimin altında âdeta hayat buluyordu. Utangaç ama eğlenceliydi. Kontrolü ele almama, ona nelerden hoşlandığımı öğretmeme izin veriyordu. Onu neyin uçurduğunu öğrenmek kolaydı. Çıkardığı sesler... sadece inlemelerini düşünmek bile aletimin seğirmesine neden oluyordu.

Peki hangi cehennemdeydi? Kapıya doğru yürüyüp dışarı baktım. Arabası hâlâ kamyonetimin yanında park hâlindeydi, boyası yağmurdan parlıyordu. Bir elimi saçlarımda gezdirerek döndüm.

Allie'nin yatak odasının kapısı aralıktı.

Kızımın odasına bakmak için evin içinde ilerledim. Vera oradaydı, üzerinde benim tişörtüm vardı ve pencerenin önünde durmuş geceye bakıyordu. Bir kolunu karnına sarmıştı. Diğeri Allie'nin yeni yürümeye başlayan yatağının tahta korkuluğunu kavırıyordu.

Arkasında durup kollarımı omuzlarına doladığımda nefesi kesildi.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Beni duyduğunu sandım. İyi misin?”

Gözlerini ileriye dikmiş, solgun yüzü cama yansıyor. “Fırtınaları sevmem.”

Sanki gökler onun fısıltısını duymuş gibi şimşekler çaktı ve

ardından gökyüzünü ikiye ayırmakla tehdit eden bir gök gürültüsü patladı.

Vera'nın bütün vücudu sarsıldı. Allie'nin yatağındaki tutuşu daha da sıkılaşıp ölümcül bir hâl aldı.

O buradaydı, nöbet tutuyordu, değil mi? Kızımı fırtınadan koruyordu.

Kalbim ortadan ikiye bölündü. Bir yarısı, Alaina'yı onun koruyucusu olacak kadar sevdiği için doluydu. Diğer yarısı, kollarımdaki dehşete düşmüş kadın için harap olmuştu.

Hayatımın değiştiği, babasının ailesini öldürdüğü günle ilgili tüm hikâyeyi bilmiyordum. Vance ve Lyla'nın bu hikâyenin tamamını bilip bilmediğinden bile emin değildim. Ancak o gece fırtına olduğuna dair her kuruşuma bahse girerdim.

"Haydi, Şeftali." Parmaklarını Allie'nin yatağından sıyırdım ve onu pencereden uzaklaştırdım. Onu kollarıma alıp yatağına götürürken göğsüme yasladım.

Yorganın altında vücudumu onunkine dolayarak göğsümü sırtına dayadım. Bacaklarımız birbirine dolanmış hâlde ona öyle sıkı sarıldım ki, bir sonraki gök gürültüsü evi sarstığında onun irkilmesini hissettim.

"Nefes al," diye fısıldadım saçlarına.

"Bundan nefret ediyorum."

Sesindeki acıyı duymak ıstırap vericiydi. Şimdiye kadar fırtınalarla nasıl başa çıkmıştı? Tek başına mı? Bir köşeye büzülmüş, titrer hâldeki görüntüsü zihnimde canlandı. Kollarımda bile titriyordu.

"Ne yapabilirim?" diye sordum.

"Babam fırtına geçene kadar benimle konuşurdu. Bir hikâye uydurur ya da aptalca bir şarkı söylerdi. Aklımı gök gürültüsü ve şimşeklerden uzak tutacak herhangi bir şey."

Dehşetinin nedeni kendi yarattığı bir kâbus olmasına rağmen, onu fırtınalar boyunca teselli mi etmişti?

Eğer geçmişindeki travma bir fırtınayla bağlantılı değilse ve korkusu başka bir korkunç olaydan kaynaklanmıyorsa. Yanlış anlamadıysam, tabii. Belki de onunla birlikte ormanda yaşarken bu fırtınalar korkunçtu.

Bunu öğrenmenin tek yolu Vera'nın açılmasından geçiyordu. Bu gece olmayacaktı, sıkıca kilitlenmişken olmazdı.

Geçmişiyile ilgili ayrıntıları asla paylaşmama ihtimali vardı. Fakat belki de benimkini paylaşmanın zamanı gelmişti.

“Lyla ya da ailem sana Alaina'nın annesi hakkında ne kadar şey anlattı?”

Vera bu kez sarsıldığında, bunun havayla bir ilgisi yoktu. Yüzümü görebileceği kadar gevşeyerek elimi sıkıca kavradı. “Fazla değil.”

“Hiç sormadın mı?”

Başım iki yana salladı. “Hayır.”

“Neden?”

“Bunu senden duymak istedim. Eğer bana söylemek istersen.”

Paylaşmak istemediği ama paylaşması için baskı gördüğü sırları olan biri gibi konuşuyordu. Ancak sırlarını kendi şartlarıyla açıklamaya hazır olana kadar saklayacaktı.

“Hikâyenin kisasını mı, yoksa uzununu mu istersin?”

“Uzun.”

“Öyleyse uzun olsun.” Annemle babama ya da kardeşlerime seçme şansı vermemiştim. Kısaltılmış versiyonu almışlardı. Fakat Vera'nın baştan sona her şeye sahip olmasını istiyordum. Tartışması zor biri olduğu için kısa yolu almayan dünyadaki tek kişi olmasını.

Dışarıda bir şimşek çakarken Vera daha da sokuldu. Ancak gök gürlediğinde bu kez sadece gerilmişti.

“Allie’nin annesiyle tanıştığımda Alaska’da yaşıyordum. Fairbanks’te çalışıyordum ve eyaletin uzak bölgelerine malzeme götürüyordum.”

Edindiğim arkadaşların çoğu turizm şirketleri için çalışan diğer pilotlardı. Ayıları ya da buzulları görmek isteyen insanları uçuruyorlardı. Grupları bir hafta boyunca balık tutmaları için uzak bir kulübeye bırakıyor, sonra onları almak üzere geri dönüyorlardı.

Ben kargo taşıırken arkadaşlarım insanları uçuruyordu. İşverenlerim yirmi yılı aşkın bir süredir kendi şirketlerinin ve küçük filolarımın sahibi olan yaşlı bir çiftti. Bana annemle babamı hatırlatıyorlardı. Onlarca yıldır evli olmalarına rağmen birbirlerine tam anlamıyla âşıklardı. Çalışkan, dürüst ve naziklerdi.

Alaska’da iş aramaya çıktığımda ne ile karşılaşacağımı bilmiyordum. İlk önce beni aramaları ve ilk telefon görüşmemizde çok iyi anlaşmamız büyük şanstı. Bana kargo uçaklarından birini uçurmam için iş teklif ettiklerinde kabul etmiş ve hayatımı Fairbanks’e taşımıştım.

“Kasabayı sevdim,” dedim Vera’ya. “Quincy’ye benziyordu. Biraz daha büyüktü.”

Turizm yerel ekonomide itici bir güçtü ve çoğunlukla insanlar dost canlısı ve misafirperverdi.

“Arkadaşlarım ve ben yazın boş bir günde yürüyüşe çıkardık. En sevdiğimiz barda bir şeyler içmek için buluşurduk. Madison’la orada tanıştım.”

“Adı bu muydu?” diye sordu Vera. “Allie’nin annesi?”

Başımı salladım. “Sarı saçları ve ela gözleri vardı. Burnunun ucu yukarı kalkıktı. Allie ona hiç benzemiyor.”

O benimdi. Madison'ın ailesi babalık testi için ısrar etmemiş olsa bile, aklımda en ufak bir şüphe yoktu. Alaina'ya bir kez baktığımda Eden genleri parlıyordu.

Gök gürültüsü devam ederken Vera daha da yaklaştı, dinledikçe teselli arıyor ve teselli veriyordu.

“İlişkimiz sıradan bir ilişkiydi. Yollarımız kesişir ve bir gecelik takılırdık. Bu birkaç ay sürdü. Sonra ara sıra birlikte olduğumuz geceler o kadar da ara sıra olmamaya başladı. Her hafta sonu, haftada üç ya da dört kereye dönüştü. Ardından her gece görüşmeye başladık. Ve ben öylece... ona âşık oldum.”

İlk defa bir kadına âşık olmuştum. Sonunun geldiğini hiç görememiştim. İlişkimizi ne kadar gözden geçirsem de hâlâ uyarı işaretlerini fark edemiyordum. Arkadaşlığımdan sıkıldığına dair hiçbir ipucu yoktu. Kendini adanmış gibi görünüyordu. Tıpkı bir bağımlılık gibiydi.

“Bir gece, diğer geceler gibi olacağını düşünerek onun evine gittim. Akşam yemeği yiyecektik. Bir süre takılacaktık. Sonra da yatacaktık. Kapıyı açtı ve bana bir yabancıymışım gibi baktı. İçeri girmeme bile izin vermedi. Bana eğlenceli olduğunu ama seksten başka bir şey istemediğini söyledi.”

Bana o bakışı, sanki hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibiydi. O ana kadar hiç kullanılmış hissetmemiştim.

“Bu...” Uzun bir nefes verdim. “Şok ediciydi. Ona değer veriyordum.”

“Onu sevdin mi?”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım. “Belki de. O zamandan beri çok şey oldu. Aşk olabilecek şeyleri lekeleyen çok şey oldu. Bu mantıklı mı?”

“Çok mantıklı.”

Vera birisi için böyle mi hissediyordu? Babası için mesela?

Burnumu saçlarına gömdüm, o çiçek ve elma kokusunu içime çektim. Bu hikâyeyi anlatmayı kolaylaştırmıştı. Madison ve benim ne kadar çok şey kaçırdığımızı, tüm çabalarımın rağmen nasıl da asla yürütemeyeceğimizi fark etmemi sağladı.

Ne de olsa burada, bu yatakta olmam gerekiyordu. Vera ile.

“Madison ilişkiyi bitirdikten bir hafta sonra eve geldim. İşimi bıraktım ve dairemnden vazgeçtim. Alaska’dan ayrılmayı planlamamıştım ama orada ne kadar yalnız olduğumu fark ettim. Arkadaşlarım iyiydi fakat onlar benim ailem değildi. Montana’yı özlemiştim. Alaska çok güzel bir yer ama evim değil.”

Böylece çiftliğe dönmüş ve tam olarak kaldığım yerden devam etmiştim.

Belki de Alaska’da tam olarak ne aradığımdan hâlâ emin değildim. Ancak eve döndüğümde beklentilerim değişmişti. Annem, babam ve kardeşlerim için çalışmanın yalnız kalmaktan daha iyi olduğunu fark etmiştim.

“Griffin’e çiftlikte yardım ettim. Annemle babama yardım ettim. Eloise’in otelde neye ihtiyacı varsa yaptım.” Özellikle de lobide meydana gelen silahlı saldırıdan sonra. Hoşnutsuz bir eski çalışanın onu öldürmeye çalışmasından sonra işe dönmekte zorlanmıştı. Jasper kurşunun önüne atlamasaydı onu öldürebilirdi.

“Geri döndüğüm ilk yıl çok meşguldüm. İşin yanı sıra kulübede yapılması gereken çok şey vardı. Yeni bir çatı yaptırdım ve açıklığı genişlettim. Eğer bir hevesim olsaydı, uçmaya giderdim. Sonra Lyla saldırıya uğradı.” Vera’nın babası, kız kardeşimi neredeyse boğuyordu. Onu bırakmıştı ama boğazında morluklarla birlikte bırakmıştı. “Hepimiz onu aradık. Bunu biliyor muydun?”

Vera kaskatı kesildi. “Mateo, ben...”

“Daha sonra.” Bu olay ve babası hakkında daha sonra konuşacaktık.

Başını salladı.

Bunların hepsi Vera’nın kaçıp Idaho’da Vance’in kapısına dayanmasından önce olmuştu.

O zamanlar Montana’daydı, değil mi? Hâlâ yürüyüş yapmayı sevdiği dağlarda yaşamıştı. Eski kamp alanlarını hiç ziyaret etmiş miydi? Onu çoktan bulmuş muydu? Onunla yürüyüşlerinde mi buluşuyordu?

Ne kadar meraklı olsam da şimdi sırası değildi. En gürültülü gök gürültüsü duvarları sarsarken ve yağmur teneke çatıyı döverken olmazdı.

Vera sarsılarak daha yakına sokuldu. Allie’yi tekrar dinledim. Bu fırtına devam ederse onu da uyandıracaktı ama hiç ses yoktu.

“Başka bir pilot olan bir arkadaşım o haziran ayında evleniyordu, ben de düğüne gitmek için hızlı bir hafta sonu gezisi için geri döndüm. Resepsiyondan sonra bir şeyler içmek için en sevdiğim eski bara gittim. Madison da oradaydı. Takıldık.” Ne kadar denesem de onu hâlâ önemsiyordum. Hâlâ onu istiyordum. “Durumu biliyordum.”

Yatağından çıktığım anda prezervatifle uğraşmam gerektiğini bana hatırlatmayı ihmal etmemişti.

Yırtılmış bir prezervatif.

“Düğünden sonra eve geldim. Onu aklımdan tamamen çıkardım. Ta ki aylar sonra, bir aile yemeğine gelmek üzereyken Madison’ın arkadaşlarından biri beni arayana kadar. Daha önce tanışmıştık. Zaman zaman Madison’la bara giderdi. Numaramı nasıl bulduğundan bile emin değilim ama bulduğuna sevindim.”

Bana adını söylediğinde, kim olduğunu bile hatırlamıyordum.

"Mateo?"

"Evet."

"Ben Leesa."

"Kim?"

"Leesa. Madison'ın arkadaşı."

"O düğünden sonra Alaska'dan ayrıldığımda Madison'dan bir daha haber almayı beklemiyordum. İlişkimiz bitmişti. Onun için bitmişti. Ben de çoktan taşınmıştım." Ondan vazgeçmiştim.

Belki de bu benim hatamdı. Belki de kalmalıydım. Kalsaydım çok fazla şey farklı olurdu.

Madison hâlâ hayatta olabilirdi.

"Leesa bana Alaska'ya gitmemi söyledi. Hem de hemen. Madison... yoktu. İlk başta anlamadım. Onu bulmak için oraya gitmemi istediğini sandım, arama kurtarma gibi bir şey."

Ancak Leesa ağlamaya başladığında, Madison'ın öldüğünü söylediğinde, kulübenin mutfak zemininde dizlerimin üzerine çökmüştüm.

"Allie doğduktan sonra Madison'ın kanaması başlamış. Doktorlar durduramamışlar. Doğum odasında ölmüş."

"Tanrım," diye soludu Vera. "Mateo. Çok üzgünüm."

Boğazım düğümlendi, kelimeler güçlkle çıkıyordu. "Bana söylemedi. Dokuz ay... ve bana hamile olduğunu hiç söylemedi."

Bir dakika duraksayıp göğsümdeki gerginlikle nefes aldım. Madison'ın ölümü bir trajediydi ama diğer her şey bir ihanetti. Bu konu hakkında konuşmak diğerlerinden daha zordu ve hikâyeyi uzatan kısımdı.

"Leesa beni aradığında Allie iki günlüktü."

"Bekle. Ne?" Vera gözlerini kocaman açarak geri çekildi.

Başımı salladım. “Madison’ın ailesi Allie’yi alacaktı. Onun babası olduğumu sadece birkaç kişi biliyordu ve Madison öldükten sonra bana söylememeye karar vermişlerdi çünkü Madison bana asla söylemeyecekti. Leesa bunun yanlış olduğunu düşünmüş, bu yüzden onların arkasından gidip o aramayı yapmış.”

Şükürler olsun. Yoksa kızımı tanıyamayacaktım. Tüm hayatını kaçırmış olacaktım.

“Alaska’da ortaya çıktığımda ve hastaneye girdiğimde... ortalık karışmıştı. Madison’ın ailesi beni kabul etmeyi reddetti. Allie’nin babası olmadığımı söylediler. Babalık testi yaptırmak için savaşmak zorunda kaldım.”

“Ciddi misin?” Vera’nın gözleri yuvalarından fırladı. “Bunu nasıl yapabildiler?”

“Onu istiyorlardı.” Omuz silktim. “Oraya bu kadar çabuk gidebildiğim için mutluyum. Birilerinin Allie’yi eve götürmesine izin vermeden önce.”

Kendi uçağım olmasaydı bunu başaramazdım. Bu da sinir, şok ve adrenalinle dolu bir başka üzücü uçuş olmuştu. Tam da pilotlara kaçınmayı öğrettikleri zihinsel kafa yapısıydı.

“Ortalık durulduğunda ve babalık testi sonuçları geldikten sonra, hastane Allie’yi bana verdi. Madison’ın ailesi çok öfkeliydi. Velayet için mahkemeye gitmekle tehdit ettiler. Alaska’dan defolup gitmem gerektiğini biliyordum. Ancak o zaman bile, onunla bir ilişki kurabileceklerine söz verdim. Quincy’ye istedikleri zaman gelebileceklerini söyledim.”

“Hiç ziyaret ettiler mi?”

“Bir kere bile gelmediler.” Ziyaret yoktu. Doğum günü kartı yoktu. Noel hediyesi ya da telefon görüşmesi yoktu.

Allie için onlar da annesi gibi ölmüşlerdi. “Hastaneden beri onlarla konuşmadım.”

“Aptallar,” diye söylendi Vera. “Ne kaçırdıklarını bile bilmiyorlar.”

“Evet.” Onu derin derin içime çekerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Tanrım, kızgın olmasına bayılmıştım. Allie’nin ne kadar özel olduğunu bilmesine, kızımın hayatında kalmak için savaşmasına tek kelimeyle bayılmıştım.

Bu kadın. Her şeyi evirip çeviriyordu, sanki yıllardır gömleğimi ters giyiyormuşum da sonunda düzeltmemi sağlamış gibiydi.

“Sence Madison sana bir gün söyler miydi?” diye sordu Vera. “Allie’yi?”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım. “Hastanede Leesa ile çok zaman geçirdim. Madison doğuma girdiğinde onu hastaneye getiren oydu. Madison öldükten sonra da orada kalmıştı. Ona aynı soruyu sorduğumda sessiz kaldı. Sanırım arkadaşını şüpheden uzak tutmak istedi.”

Vera bana hüznü bir gülümseme verdi. “Anlaşılabilir.”

“Bir gün Allie annesini soracak. Umarım o zamana kadar ne diyeceğimi bulabilirim.”

“Bulacaksın.” Elini yanağıma doğru kaldırdı. “Bana söylediğin için teşekkür ederim.”

Gök gürültüsü tekrar patladı ama Vera gözünü bile kırpmadı. Gözlerini benimkilere kilitledi ve dudaklarına eğildiğimde öpücüğün içinde kayboldu.

Eşofmanlarım bir kez daha yere serildi. Üzerindeki tişörtü başının üzerine sürükledi. Ardından onun narin bedenine sahip olduğumda dünya kayboldu. Ne fırtına ne de geçmiş. Önemli olan tek şey Vera’ydı.

Saatler sonra, bedenimiz birbirine karışmış ve tenimiz terden sırlıslıkla olmuş bir hâlde ayrıldığımızda, gök gürültüsünün sesi bir gümbürtüye dönüşmüştü. Rüzgâr duvarlara çarpmayı bırakmıştı. Yağmur yavaş ve istikrarlıydı, ikimizi de uykuya sürükleyen hafif bir gürültüden ibaretti.

Ertesi sabah uyandığımda, Vera'yı yine Allie'yle mutfakta bulduğumda gökyüzü maviydi. Güneş parlıyordu.

Bugün hava, içeride ve dışarıda, açık ve bir milyondur.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. <https://t.me/ayisigikitap>

23. BÖLÜM

VERA

Eden Coffee’de tezgâhın arkasında dururken Lyla dirseğimi kendi dirseğiyle dürttü. “Demek... uçuş dersleri, ha?”

Güldüm. “Ne zamandır bu konu hakkında konuşmak istiyorsun?”

“Mateo cumartesi günü buraya geldiğinden beri.”

“Ah.” Başımı salladım. “Dört gün boyunca beklediğin için seninle gurur duyuyorum.”

“İrademin her zerresini kullandım.”

Bir yanım her şeyi içimde tutmak istiyordu. Mateo ile her ne oluyorsa... inanılmazdı. Olağanüstüydü. Eğer bundan bahsederssem, uğursuzluk getirir miydim? Fakat bir noktada, ailesindeki herkes son dört geceyi onun yatağında geçirdiğimi öğrenecekti, tabii eğer henüz öğrenmedilerse.

Saklayacak yeterince sırtım vardı. Mateo’nun bir başka sır olmasına gerek yoktu.

“Cumartesi günü onu ektim sayılır,” dedim. “Bu konuda pek mutlu değildi.”

“Demek bu yüzden o kadar kötü bir ruh hâli içindeydi. Şey, bir ego kontrolü için gecikmişti,” diye alay etti. “Hayatında yeterince ekilmedi.”

“En iyi anım değildi. Kendimi kötü hissettim ve özür dile-dim. Bunu konuştuk ve sanırım ... birlikte miyiz? Bilmiyorum. Ona o kadar uzun zamandır âşığım ki hâlâ gerçek değilmiş ge-liyor. Ve her şey o kadar hızlı geliyor ki bunu gerçekten anla-maya vaktim olmadı.”

Mateo’nun ağırdan alma planı tamamen çöpe atılmıştı. Eğer çalışmıyorsam, kulübedeydim. Dün gece değişiklik olsun diye çatı katında kendi yatağında uyumayı önerdiğimde, Mateo ayrı-lamayayım diye anahtarlarımı saklamıştı.

Onları bu sabah dondurucuda bulmuştum.

“Ona yavaşlamasını söyle,” dedi Lyla.

“Bunu yapmasını istemiyorum.”

Kıkırdadı. “Tamam, o zaman kemerini bağla ve yolculuğun tadını çıkar.”

Tanrım, ne yolculuktu ama. Sadece dört gecede seks bağımlısı olmak mümkün müydü? Resmen Mateo’ya bağımlı olmuş-tum. Neden seksin odak noktası olmasından endişe ettiğini şimdi anlıyordum. Hızla bir saplantıya dönüşüyordu.

Bedenime tapıyor ve bana değer verildiğini hissettiriyor-du. Beni arzuluyor, asla acemiymişim gibi hissettirmiyordu. Tüm ilkleri keşfetmeyi, sahiplenmeyi seviyordu. Benim zev-kim onun önceliği-ydi, onun ödülü-ydü ve hiç hayal kırıklığına uğramamıştı.

Onun içimde olmasını sevsem de birlikte geçirdiğimiz gece-ler orgazm alışverişinden daha fazlasıydı. Her dokunuşta, uyku-nun bile her anında samimiyet vardı.

Ne zaman yatağın diğer tarafına yuvarlansam, beni kendi tarafına çekerdi. Yan tarafına yaslanmış, güçlü kollarına sarılmış, sıcaklığı beni sarmış ve burnu saçlarıma gömülmüş bir şekilde uyurdum.

Bana sürekli dokunuyordu. Oturma odasında yollarımız keştiğinde parmak eklemleri benimkilere sürtünüyordu. Yemek masasında saçımları kulağımın arkasına sıkıştırıp çözüyordu. Şakacı ve tatlı küçük okşamalardı ama Allie yatağına yatar yatmaz, daha fazlasının olacağını sözünü veriyordu.

“Mutlu musun?” diye sordu Lyla. Güzel yüzüne kazınmış endişesi yüzünden onu seviyordum.

“Mutluyum.”

Kalbim için endişelenmesine gerek yoktu. Derinlerde bir yerde, Mateo’nun onu kırmayacağını biliyordum.

Aksi takdirde peşimden gelmezdi. Eğer buna devam etmek istemiyor olsaydı, en başta bizi başlatmazdı. Sadece benim iyiliğim için değil, Allie’nin iyiliği için de bunu yapmazdı. Ortadan kaybolabilecek bir kadının hayatına girmesine izin vermezdi.

“Fırsatın olduğunda Vance’i arayabilirsin,” dedi Lyla. “Willie’den beri endişeli.”

“O her zaman endişelidir.”

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. “Onu suçlayabilir misin?”

“Hayır.” Her şeyden sonra, Vance’in yerinde olsaydım ben de endişelenirdim. “Onu sonra ararım. Öğle yemeğinde buluşmak ister mi diye sorarım.”

“Bu hoşuna gider.” Beni hızlıca kucaklamak için yanına çekti, sonra vitrini ve boş alanları incelerken iç geçirdi. “Görünüşe göre meşgul olmam gerekiyor. Ne yapsam acaba? Muffin mi? Çörek mi?”

“Havuçlu kek?”

“Krem peynirli krema ile. Kesinlikle.” Ancak o pişirmek için mutfağa yönelemeden kapı açıldı, dükkânın zili neşeli bir şekilde çaldı.

Ütülenmiş bir pantolon, beyaz bir gömlek ve siyah blazer ceket giyen bir adam odanın içinde ilerledi. Sarı saçları sol kaşının üzerinde sert bir çizgiyle ayrılmıştı. Yürüyüşü telaşsızdı ama ondaki bir şey ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Tezgâha yaklaşırken ona soğuk bir hava ve keskin bir enerji eşlik ediyordu.

Gülümsediğinde kaskatı kesildim. Bu bir kurdun gülümsemesiydi.

Lyla da fark etmiş olmalıydı. Adam önümüzde durduğunda hiç kıpırdamadı. “Sizin için ne yapabiliriz?”

“Kahve. Krema ve şekerli.”

“Tabii.” Ona sahte bir gülümseme verdi, sonra da kahvesini getirmem için bana başıyla işaret etti. Sanki beni bu tezgâhın yakınında istemiyormuş gibiydi. “Başka bir şey var mı?”

Bakışları bana kaydı. Saçlarımı ve yüzümü incelerken gözlerini kırpmadan uzun uzun baktı. “Vera Gallagher?”

Midem bulandı.

O bir polisti, değil mi? Takım elbisesine bakılırsa, muhtemelen bir federal ajandı.

İçeri girdiğinde gövdesine yeterince yakından bakmamıştım ama o ceketin altında bir kılıf ve tabanca olduğuna bahse girerdim.

Burada ne işi vardı? Ne istiyordu? Kalbim çok hızlı atıyordu. Avuçlarım nemlenmişti ama çenemi kaldırdım ve ona sakarca bir gülümseme verdim. “Evet? Ben Vera Gallagher. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Elimi sıkmak için değil ama cebinden çıkardığını fark etmediğim bembeyaz kartviziti vermek için elini uzattı. “Ajan Ian Swenson.”

Bir FBI ajanı. *Sikeyim*. Sinirlerim gerildi ama gülümsememi sabit tuttum, omuzlarımı gevşettim ve kartını önlüğümün cebine sıkıştırdım. “Sizin için ne yapabilirim, Ajan Swenson?”

“Biraz konuşmak istiyordum.”

“Ne hakkında?”

“Babanız.”

Gerginlikten mideme kramplar girdi. “Ah. Şey, açıkçası çalışıyorum.”

“Beklerim.” Kurdun gülümsemesi genişledi.

Ondan şimdiden nefret ediyordum.

“Kahvenizi getireyim,” dedim parmağımı kaldırarak. Ardından kahve fincanlarına doğru ilerledim, tepsiden temiz bir seramik kupa alıp sade kahveyle doldurdum. Gözleri tüm bu süre boyunca üzerimdeydi.

Kupasını önündeki tezgâha koyduğumda, krema ve şeker bulabileceği duvara dayalı istasyonu işaret ettim. “İki dolar.”

Gözlerini kısarak cebinden bir para klipsi çıkardı ve tezgâhın üzerine beş dolarlık bir banknot attı. “Üstü kalsın. Beklemek için bir masa bulacağım.”

Yani, beni bekletme demek istiyordu. *Pislik*.

Kupasını taşıırken arkasından ters ters baktım.

Lyla kulağıma fısıldamak için yakınımaya eğildi. “Onunla daha önce tanıştın mı?”

“Hayır.” Babamın davasına atanan ajan bu değildi. O adam daha yaşlı ve daha kısaydı. Onunla iki yıl önce Idaho’da tanışmıştım. Vance ve ben, Coeur d’Alene’den Quincy’ye taşındık-

tan sonra bile, beni buraya kadar takip edip etmeyeceğini merak etmiştim. Zaman zaman beni kontrol edip etmeyeceğini.

Ancak iki yıldır FBI'dan bir fısıltı bile duymamıştım.

Bu Ajan Swenson ya geçmişle ilgili sorular sormak için ya da bazı korkunç haberleri vermek için buradaydı.

Belki de babamı bulmuşlardı. Belki zihinsel olarak çökmüş, yine birine zarar vermiş ve sonunda yakalanmıştı. Belki de cumartesi günü ormanda değildi, hayal gücüm bana oyun oynuyordu. Belki de babam yaşıyordu ama bir hapisane hücresinde kilitliydi.

“Ben Vance’i arıyorum.” Lyla önlüğünden telefonunu çıkardı ama o aramayı yapamadan elimi bileğine koydum.

Başımı salladım, bir masaya doğru yürürken bakışlarım Ajan Swenson’ın omuzlarına kilitlendi. “Önce ne istediğini öğreneyim.”

Vance kafeye koşarsa, bu tartışmayı o devralırdı. Swenson, bunu Vance’in beni korumaya çalışması olarak görebilirdi. Ya da belki ikimizin de saklayacak bir şeyleri olduğunu düşünürdü.

Lyla’nın kaşları bir araya geldi ama başını salladı. “Yüksek sesle konuş. Kulak misafiri olacağım.”

Swenson, muhtemelen o da kulak misafiri olmak istediği için tezgâha en yakın masayı aldı.

Tezgâhın etrafında döndüm ve onun karşısındaki sandalyeye oturdum.

Oturduğu yerde rahatladı, sanki buraya spordan ya da hava durumundan konuşmaya gelmiş gibi bir bacağını dizinin üzerine attı. Telaşsız ve kaygısız görünmeye çalışarak kahve-sindeki pipeti döndürdü. Fakat puslu ela gözleri ona ihanet ediyordu. Neredeyse beni kıvrandıracak bir yoğunlukla benimkilere kilitlenmişlerdi.

Neredeyse ama tamamen değil.

“Demek babam hakkında konuşmak istiyorsunuz.” Kollarımı masaya dayadım. “Ne olmuş ona?”

“Ondan hiç haber aldınız mı?”

“Bir telefon görüşmesi ya da hafta sonu ziyareti gibi mi? Hayır. Babamı iki yılı aşkın süredir görmedim.”

“Sizinle hiç temas kurmadı mı?”

“Neden yapsın ki?”

“Sen onun hayatta kalan tek kızıydın.” Sadece kızı da diyebilirdi ama diğer kelimeleri eklemek zorundaydı. *Hayatta kalan tek kızı.* Bu sözler, kız kardeşlerimin ölümlerinin yarasını açan bir bıçaktı.

Bu piç kurusu geberip gidebilirdi.

“Bu ziyaretin bir anlamı var mı, Ajan Swenson?”

“Bu davada yeniyim. Önceki ajan emekli oldu.”

Kahretsin. Önceki ajanı sevmiştim. Şansıma, ortalıkta çok görünmezdi. Neden Swenson’ın hayatımı zindan edeceğini hissediyordum?

“Notlarına göre, sizinle görüşmeyeli uzun zaman olmuş. En son Idaho’da konuşmuşsunuz, doğru mu?”

“Evet.” O sırada Vance yetkilileri ve basını yönetiyordu. Belki de Lyla’nın onu aramasına izin vermeliydim.

“Montana’ya taşındığınızı fark etmemiş,” dedi Swenson.

“Bunu önce ona mı söylemem gerekiyordu?”

“Hayır.”

Kahvesini yudumlarken aramızdaki sessizlik uzasa da gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Gözdağı vermek onun en iyi taktiğiymiş, değil mi? Bir kadını korkutabileceğini sanan kibirli bir polisti. *Pislik.*

Kimseyle konuşmak zorunda değildim. Bu yüzden kıpırdamadan oturdum, ellerimi kucağımda birleştirdim ve Swenson'ın gözlerini dikmesine izin verdim.

Bu ziyarette daha fazlası var mıydı? Yoksa gerçekten sadece bir giriş miydi? Bir değerlendirme miydi? Bunca zaman sonra FBI neden Montana'daydı? Neden şimdi?

Babamı tutuklamış olsalardı, haberim olurdu, değil mi? Ya da Swenson çoktan bahsetmiş olurdu. Vance ya da Winn de muhtemelen duyardı.

Ne kadar uzun süre oturup bakarsak, bu ziyaret o kadar taktiksel geliyordu. Swenson buraya haber vermek için gelmemiştii. Bilgi almak için buradaydı. Bakışları çok değerlendirciydi. Çok şüpheli, çok meraklıydı.

Tam olarak hayatımda hiç ihtiyaç duymadığım bir şeydi.

Kapının zil sesi dikkatimi çekti ve tatlı bir ses odada yankılandı.

“Ve-va!” Allie kafede koşarken ayakları vücuduna yetişemiyordu. Ellerin ve dizlerinin üzerine çöktü ama kendini toparlayıp koşmaya devam etti.

“Selam, Jelibon.” Onu kucağıma alıp yanağından öpmek için tam zamanında sandalyemden kalktım, ardından Mateo bana doğru yürürken döndüm.

Dikkati Ajan Swenson'a kilitlenmişti. En sonunda bakışlarımla karşılaştığında, o mavi gözlerin ardında binlerce soru vardı.

“Selam, Şeftali.” Mateo yanağıma bir öpücük kondurmak için beni kendine çekti.

“Merhaba.”

“Neler oluyor?”

“Hiçbir şey.” Swenson'a el salladım ve onu bir baş belası gibi görmezden geldim. “Siz ne yapıyorsunuz?”

“Ziyarete gelelim diye düşündük.”

Sandalye ayaklarının masaya sürtünmesiyle ikimiz de döndük ve Swenson ayağa kalktı, kahve fincanı artık boştu. Masanın etrafında dönerken kibirli bir sırıtış takınmıştı. “Kartımı aldın, Vera.”

“Kesinlikle.” Önlüğümün cebine hafifçe vurdum.

Swenson kapıya doğru yürürken ıslık çaldı, dışarıya, kaldırıma çıktı. Ardından gözden kayboldu, çimlerdeki bir yılan gibi değil, öğleden sonra gezintisine çıkmış bir adam gibi görünüyordu.

Döndüğümde Lyla’nın gözlerinin beni beklediğini gördüm. Ona kısa bir baş hareketi yaptığımda tezgâhtan ayrılp Vance’i aramak için mutfağa doğru gitti.

“Kimdi o?” diye sordu Mateo.

Allie atkuyruğumun uçlarıyla oynarken babasının sesindeki gerginlikten ve sonunda serbest bıraktığım gergin nefesten habersizdi.

“Bir FBI ajanı.”

Mateo’nun çenesi gerildi. “Ne istiyormuş?”

“Babamla herhangi bir temasım olup olmadığını öğrenmek için gelmiş.”

“Babanı neredeyse iki yıl önce terk ettin. Ve FBI şimdi mi ziyarete geliyor?” Sesi kızgındı, sanki sistem beni yüzüstü bırakmış gibiydi.

Mateo’ya, “Davada yeni,” dedim. Ayrıca Swenson’m da selevi gibi, bir mucize olmazsa Cormac Gallagher’ı asla bulamayacağını anladığı anda pes etmesini umuyordum. “Bu ziyaretin sadece protokol gereği olduğuna eminim.”

“Ya da belki FBI, sonunda adaletin yerini bulacağına karar vermiştir. Bu doğru değil, Vera. Babanın yaptıklarından sonra dışarıda hiçbir sonuç olmadan yaşaması.”

Mateo'nun babamın yaptığını düşündüğü şey buydu.

Evet, babam Lyla'yı incittiği için suçluydu. Bunun için ona hep kızgın olacaktım. Ya diğer her şey için?

Eğer FBI babamı bulsaydı, adalet olmazdı.

Babam bunu daha önce sağlamıştı.

Tanrım, ne karmaşaydı. Unutulmamı istemek çok mu fazlaydı? Onun unutulmasını? Görünüşe göre öyleydi.

“Belki de onu aramalısın,” dedi Mateo. “Ajanı. Ona bildiğin her şeyi anlat. Eğer yeniyse, babanı bulma konusunda daha şanslı olabilir. Onu sonsuza dek hapse attır.”

Sesindeki öfke içimi titretti.

Mateo tüm gerçeği bilmiyordu. Babamın Lyla'ya yaptıklarından dolayı öfkeli olması beni şaşırtmıyordu, ben de bu konuda üzgündüm.

Babam masum değildi ama suçlu da değildi.

Lyla boğazını temizleyerek yanıma geldi. Kardeşine gülümsedi, yanağından öpmesine izin verdikten sonra bana döndüğünde aramızda sessiz bir konuşma geçti.

Eğer Mateo'yla birlikte olacaksam, onu hayatımda tutacaksam, sırlarım sonsuza dek gizli kalamazdı.

İstesem de istemesem de yakında bir gün ona gerçeği söylemek zorunda kalacaktım.

O kutuyu açmam gerekecekti.

24. BÖLÜM

VERA

Mateo'nun yatak odasından sessizce çıkarken suçluluk duygusu içime bir tonluk kaya gibi yerleşti. Mışıl mışıl uyuyordu, saçları her sabah olduğu gibi darmadağınktı. Kapıyı yavaşça kapattım ve donup kaldım, nefesimi tutarken kulaklarım herhangi bir ses için gerildi.

Sabahları ilk uyandığımda biraz sessiz olurdum ama çok da sessiz değildim. Allie açsa kahve ya da kahvaltı hazırlarken Mateo hiç kıpırdamazdı. Bugün onun da erken kalkması benim şansına olacaktı.

Ev hareketsizdi, kapının arkasından tek bir ses bile gelmiyordu. Geri geri giderek Allie'nin odasına doğru ilerledim ve onun da mışıl mışıl uyuduğundan emin olmak için içeri baktım.

Saçları, tıpkı babasının gibi ipeksi kahverengi dalgalardan oluşan vahşi bir karmaşaydı. Dudakları büzülmüştü, kirpikleri pürüzsüz yanaklarının üzerinde mükemmel hilaller oluşturuyordu.

Bu sabah onu özleyecektim. Mateo uyanmadan önce onunla

yalnız vakit geçirmeyi özleyecektim. Ancak bugün yapmam gereken şey bekleyemezdi.

Sessiz adımlarla kulübenin kapısına yaklaştım ve kapının tıkrdayarak kapanmasıyla birlikte oradan ayrıldım. Elimde anahtarlarımla, gıcırdayan tahtalarda ses çıkarmamaya dikkat ederek verandadan hızla geçtim. Son merdivene ulaştığımda toprağa atladım ve çıplak ayakla arabama doğru koştum.

Sabah ışığında cıvıldaşan kızılgerdan kuşları şafağı selamlıyordu. Arabama tırmanıp motoru çalıştırdığımda omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı, gözlerim eve odaklanmıştı. Geri geri giderken kapının savrularak açılmamasını umuyordum.

Bir kilometre kadar uzaklaşana dek nefes almadım. Midemdeki çukur her dakika daha da derinleşiyordu. Tanrım, Mateo çok kızacaktı. İniltilerim arabayı doldurdu.

Dün gece Ajan Swenson hakkında konuşmamıştık. İşten sonra kulübeye vardığımda Allie banyo konusunda kriz geçiriyordu, bu yüzden Mateo'nun onu yatağa hazırlamasına yardım etmiştim. O uyuduktan sonra da ağzımızı konuşmak dışında şeyler için kullanmıştık.

Ancak sadece kaçınılmaz olanı erteliyordum.

Mateo'nun babam hakkındaki gerçeği bilmesi gerekiyordu. Sadece... henüz olmazdı.

Vance bile FBI Quincy'deyken neyi nasıl paylaşacağımız konusunda dikkatli olmamız gerektiği konusunda hemfikirdi. Dün Mateo gittikten yaklaşık beş dakika sonra kafeye gelmişti. Neyse ki sakın bir öğleden sonraydı, oturup Swenson'ın ziyaretini tekrar gözden geçirebilmiştik.

Vance'in teorisine göre, Swenson kendini kanıtlamaya çalışan genç ve ukala bir ajandı. Üstlerini etkilemek için medyada

ses getirecek bir faili meçhul davayı çözmekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

Bir ömür boyu yetecek kadar manşetlerde yer almıştım. Quincy'de, ben sadece Vera'ydım. O gece hayatta kalan kız değildim.

Swenson çözecek yeni bir dava bulmak zorunda kalacaktı çünkü tekrar haberlerde yer almayı kabul edemezdim. Montana'da hiçbir şey bulamayacaktı. Bundan emin olacaktım.

Çiftlikten ayrılırken güneşin ilk ışıkları dağın zirvesinden süzülüyordu. Kasabaya vardığımda gökyüzü maviler ve altınlardan oluşan bir kaleydoskop gibiydi. Bu babamın günün en sevdiği zamanıydı. Gün doğumunu her zaman gün batımına tercih ederdi. Şafağın ışığından daha umut verici bir şey olmadığını söylerdi, dünün hatalarını geride bırakmak için yeni bir güne taze bir başlangıçtı.

Özellikle de babam için hayatına devam etmek diye bir şey yoktu. Sonsuza dek günahlarına bağlı kalacaktı. Eski korkular tarafından tuzığa düşürülmüştü.

Belki aynı şey benim için de geçerliydi. Belki de hiç geçmeyecekti.

Belki de ikimizin de hak ettiği buydu.

Otoyol Main Caddesi'ne döndüğünde yavaşlayarak Eloise Otel'e doğru yavaşça ilerledim. Otel, Quincy şehir merkezinin odak noktasıydı ve en yüksek binası olarak gururla yükseliyordu. Işıkların çoğu kapalıydı, konuklar hâlâ sıcak, yumuşak yataklarına uzanmışlardı.

Ancak üçüncü kattaki köşe oda da dahil olmak üzere, birkaç odanın çekilmiş perdelerinin arkasından altın rengi bir parıltı görünüyordu.

Ajan Swenson'ın odasıydı.

Lyla dün Eloise'i ziyaret etmek için otele gitmişti. Oradayken hangi odanın Swenson'a ait olduğunu öğrenmişti.

Erken kalkan biriydi. Göstergemdeki saate göre saat daha beş olmamıştı.

Otelin arkasından dolanarak otoparka gittim. Swenson'ın arabası, Washington plakalı basit siyah bir SUV, ikinci sıradaydı. Ön camı çiğle kaplanmıştı. Lyla, Eloise'den marka, model ve plaka numarasını da almıştı.

Güzel. Hâlâ oteldeydi.

Şimdiye kadar, sabahım plana uygun gidiyordu.

Mateo dün gece mışıl mışıl uyurken ben karanlık tavana bakmış, zihnimi kapatamamıştım. Yıllarca babamın ve kendimin paranoya bulutu altında yaşamıştım. Mantıksız korkularım saat iki civarında zirveye ulaşmıştı.

Kendimi Swenson'ın dışarıda olduğuna, kulübeyi gözetlediğine ve onu babama götürmemi beklediğine inandırmıştım. Bu yüzden bugün dağa çıkmadan önce takip edilmediğimden emin olmaya karar vermiştim.

Vance, Swenson'ın cep telefonu geçmişim için arama emri çıkarmış olma riskinin az olduğunu söylemişti. Bulunduğum yeri gözetliyor ve yürüyüşlerimi biliyor olabilirdi. Belki arabamı bile dinlemişti. Ancak Vance, bu tür aşırı önlemler için çok fazla olası neden olmayacağını da söylemişti.

Evet, babam bir kaçaktı. Yine de FBI'ın babamdan daha büyük davaları vardı.

Swenson beni fiziksel olarak takip etmediği sürece, nereye gittiğime dair bir fikri olması pek mümkün değildi.

Uzun bir nefesle rahatlardım ve Quincy'yi arkamda bırakarak arabamı Main'e doğru yönlendirdim. Kırsal alandaki tanı-

dık yollardan Sable Zirvesi'ne ilerledim. Ardından haftalardır arabamı bıraktığım yere park ederek çantamı bagajdan aldım, omuzlarıma sabitledikten sonra tırmanışa başladım.

Zemin don yüzünden kayganlaşmıştı. Ağaçlar ormanın zeminini birkaç saat daha gölgede tutacaktı. Nefesim arkamda dalgalanan beyaz bulutlarla buğulandı ve hatta hava soğuk olmasına rağmen kaslarım ısındı. Şakaklarımda boncuk boncuk ter birikmişti.

Cumartesi günü, babamı gördüğümü sandığım gün gittiğim yöne sapmadan önce bir buçuk kilometre kadar patikada kaldım.

O burada mıydı? Swenson, Montana'ya bu yüzden mi gelmişti? Babamın bir yürüyüşçü tarafından görülmüş olması mümkün müydü? Belki de ilk yardım malzemeleri gibi kritik bir şey için kasabaya gitmişti ve birisi onun kızıl saçlarıyla yüzünü tanımıştı.

Babamın, gözünden çenesine kadar uzanan on beş santimlik bir yara iziyle göze batmaması pek de kolay değildi.

Bunu bir tür araba kazası sonucu kazanmıştı. Yirmili yaşlarındaydı, koşuya çıkmıştı ve evinin önünde basketbol oynayan bir çocuğa rastlamıştı. Karşıdan gelen bir araba tam yanından geçerken top sokağa yuvarlanmıştı. Babam, çocuğun tehlikeden habersiz topunu kovalamasını izlemişti. Böylece babam çocuğu kurtarmak için koşmuş, çocuğu yoldan itmiş ve darbenin şiddetini üstlenmişti.

O yara iziyle gurur duyuyordum. Dünya onun kötü olduğunu düşünse bile, o yara izi sadece yanılısamaya katkıda bulunsa bile, kurtardığı o çocuk ve benim için babam bir kahramandı.

Patikanın dışında yürüyüş daha zordu. Kayaların ve dalların üzerinden, çalılarla ağaçların etrafından dolanmak zorundaydım. Babam bana ayak izlerini nasıl saklayacağımı öğretmişti.

Birlikteyken çamurlu yerlerin üzerinden atlardım. Toprak yerine çam iğneleri üzerinde yürürdüm.

Fakat bugünün amacı izlerimi saklamak değildi. Bugün hız önemliydi, ben de çalılıkların arasındaki en kolay yolu seçtim.

Bir saat sonra bacaklarım zorlanıyor, ciğerlerim yanıyordu. Yine de cumartesi günü bulunduğum noktaya ulaşana kadar zorlamaya devam ettim.

Nefesimi toparlamak için bir an durdum ve içmek için çantamdan su şişemi çıkardım. Ardından ellerimi ağzımın etrafında birleştirip keskin bir ıslık çaldım.

Her zamanki gibi tek cevabım sessizlik oldu.

Omuzlarım çöktü. *Lanet olsun.*

Tabii ki burada değildi. Saat erkendi. Muhtemelen hâlâ kamp yaptığı yerdeydi. Ayrıca eğer gerçekten benden saklanıyorsa, o zaman bu bölgede takılmazdı. Yine de denemek zorundaydım. Burası da başlamak için iyi bir yerdi.

Sırt çantamdan çakımı çıkardım, bu sefer daha dikkatli açtım. Cumartesi günü yapmadığım oymayı yapmak için yakınlar da bir ağaç buldum. Tarihle birlikte baş harflerimi kazıyacaktım. Ancak tam gevşek bir kabuk parçasını keserken tereddüt ettim.

Ya Swenson buraya gelirse? Kolalı kıyafetleri ve cilalı ayakkabılarıyla kesinlikle yürüyüş yapacak birine benzemiyordu ama beni şaşırtabilirdi. Ayak izlerimin bulunması sorun değildi. Bunu basit bir yürüyüşe bağlamak kolay olurdu.

Peki ya bilerek yapılan bir işaretleme? Swenson'ın bir oymaya rastlayıp yakın gelecekte Montana'da kalmaya karar vermesine ihtiyacım yoktu.

Bıçağımı kapatıp sakladım ve iyi bir önlem olarak bir kez daha ıslık çaldım.

“Burada mısın?”

Kalbim buna inanmayı reddetse de aklım cevabı biliyordu.

Bu aptal bir kızın aptalca bir arayışıydı. Neden bu işin peşini bırakamıyordum? Neden duramıyordum? Bir parçam ilerlemeye, aramaya devam etmek istiyordu. Gün daha yeni başlamıştı ve geri dönmeden önce birkaç kilometre daha gidebilirdim.

Ancak diğer yandan çok yorgundum. Bu dağlardan bıkmıştım. Burada yalnız kalabilir ya da kulübeye dönüp günü Mateo ve Allie ile geçirebilirdim.

Islık çaldım.

Hiçbir şey yoktu.

Sadece eve gitmek istedim.

İç çekerek geri döndüm, patıkaya doğru yürümeye hazırdım ama ilk adımımı attığımda farklı bir şey duydum. Ormandan kaynaklanmayan bir şeydi.

Neredeyse duyulmayacak türden bir ıslıktı. Ses o kadar zayıftı ki rüzgârın bir oyunu olabilirdi.

Fakat etrafı dinlerken kalbim durdu, tüm vücudum hareketsiz kaldı.

Daha fazla bir şey yoktu.

Muhtemelen sadece rüzgârdı. Belki de garip bir kuştı. Yine de emin olmak için ellerimi ağzıma götürüp, bu sefer olabildiğince yüksek sesle son bir kez daha ıslık çaldım.

Kalbim kulaklarımda o kadar yüksek sesle atıyordu ki cevabı zar zor duydum. Ancak oradaydı, uzakta, tıpkı benimki gibi bir ıslıktı.

“Aman Tanrım. Baba!” Bir sonraki adımında neredeyse tökezlesem de dengemi sağladım. Sonra yokuş yukarı ya da dağla-

rın derinliklerine değil, geldiğim yöne doğru, patikaya koştum. Belki de kırağıda ayak izlerime rastlamıştı. Belki de beni bu tarafa kadar takip etmişti ve yetişmek için acele ediyordu.

Tekrar ıslık çaldım, sırt çantam omuzlarımda zıplarken koşmakla yürümek arası bir hızda acele ediyordum.

Cevap düdüğü daha da yükseldi. Daha netti. İkimiz de doğru yönde birbirimize doğru ilerliyorduk.

O buradaydı. Burada olmalıydı. Hayattaydı ve benim için geliyordu.

“Baba!” Bir ağacın etrafından dolandım, açıktaki bir kökün üzerinden atlayıp göğsüm kabararak dinlemek için yavaşladım.

Bir ddkt. Çok yakındı.

Ağaçları taradım, çalıların ve dalların ötesini araştırdım. Ses tekrar geldiğinde, onu saçıma doğru takip ettim. Botlarım toprakla am iğnelerine çarpıyor, ter omurgamdan aşağı damlıyordu ama biraz daha zorladım. Daha da hızlandım. Düdük sesi o kadar yüksekti ki yakında olmalıydı.

Sık çalılıkların arasından geçtim ve orada, iki sık ağaç arasındaki bir boşlukta, ağrımı duyan adam duruyordu.

Kalbim durdu.

Mavi gözleri öfkeyle parlayan Mateo, kollarını göğsünde kavuşturmuş öylece duruyordu.

“Ne haltlar dönüyor, Vera?”

25. BÖLÜM

MATEO

“**M**ateo, ben...”

“Henüz değil, Vera.” Ona yetişebilmek için çok hızlı gitmemeye dikkat ederek patikadan aşağı doğru yürüdüm.

Bir süredir yürüyorduk, belki bir sekiz kilometre, belki daha fazla ama o konuşmaya hazır olsa da ben değildim. Damarlarımda dolaşan öfke vahşi bir canavardı ve onu dizginlemek için biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Ne düşünüyordu? Neler oluyordu?

Bu sabah gizlice kaçtığı için onu takdir ediyordum. Sessizdi ama yeterince sessiz değildi.

Yataktan çıktığında ya da evden ayrıldığında uyanmamıştım. Ancak o eski *Honda*’nın motoru pek de mırıldanmıyordu. Beni uykumdan uyandırmaya yetmişti ve ne olduğunu anladığımda yataktan fırlamış, tam zamanında ön kapıya varıp onun arka lambalarının kaybolduğunu görmüştüm.

Giyindikten sonra Alaina’yı uyandırıp arabaya bindirmeden

önce bezini değiştirdiğimde Vera'nın nereye gitmiş olabileceğini tam olarak bilmiyordum ama içimde bir his vardı. Bu yüzden Allie'yi annemle babamın evine bırakmıştım, bebek bakıcılığı yapabildikleri için minnettardım. Ardından Vera'yı yürüyüş yaparken bulacağımı umarak aceleyle Sable Zirvesi'ne gitmiştim.

Honda'nın yerini bulmak yeterince kolay olmuştu ama Vera'yı?

Onu geride bırakıp yetişebileceğimi umarak izleri takip etmiştim ancak lanet olsun, çok hızlıydı. Sonrasında patikayı terk etmişti.

Eğer çamur olmasaydı, patikadan saptığı yeri gözden kaçırabilirdim. Şans benden yanaydı ve bir ayak izi görmüştüm. Az sayıda olsalar da aynı yöne gitmeyi başarmıştım.

Islık çalmıştı. Öyle olmasaydı onu bulamazdım. Onun izini kaybetmiştim ve uzaktaki tiz sesi duyduğumda tamamen farklı bir yöne gidiyordum. Ardından bağırmıştı.

Lanet olası babası için bağırmıştı.

İçten içe bu durumdan, yürüyüşlerinin Cormac'la bağlantılı olduğundan şüphelenmiştim. Yine de buna inanmak istememiş-tim. Onu mu arıyordu? Yoksa onu çoktan bulmuş muydu? Belki biraz daha bekleseydim, onları birlikte yakalayabilirdim.

Sikeyim. Onu saklıyor muydu? Ona yardım mı ediyordu? Yaptığı onca şeyden sonra bunu nasıl yapabiliirdi?

Bugün, FBI ajanının Quincy'ye gelmesinden sonraki sabah buraya gelmesi tesadüf değildi ve bunu bana anlatmak yerine kaçıp gitmişti. Gardını indirip benimle *konusacak* mıydı? Yoksa beni hep karanlıkta mı bırakacaktı?

Ellerimi yumruk yapıp ardından gevşettim, araçlarımıza geri döndüğümüzde hâlâ çok kızgındım.

Cebimden kamyonetimin anahtarlarını çıkarıp kapıların kilidini ve sonra ilk olarak yolcu tarafını açtım. “Bin.”

“Ama benim arabam...”

“Burada paslanacak olsa da umurumda değil.”

Kaşlarım çattı. “Mateo.”

“Arabaya. Bin.”

“Bana kızma.”

“Kızmak mı?” diye söylendim. “Beni kahrolası şekilde korkuttun, Vera.”

Yüzü bembeyaz oldu. “Özür dilerim.”

“Bunu bana bir daha asla yapma. Nereye gittiğini bana söylemeden asla gitme. Eğer bir sorun varsa konuş. Benimle.” Her kelimedede bir parmağımı göğsüme vurdum.

Buradaki asıl sorun buydu. Hoşuma gitmese de tek başına yürüyüşe çıkması değildi. Yatağımdan ve evimden gizlice kaçması da değildi. Bu sırları saklamaya, beni uzak tutmaya devam ederse asla hayatta kalamazdık.

“Özür dilerim, Mateo.”

Yüzündeki pişmanlık öfkemin bir kısmını dindirdi. “Onu arıyorsun.”

Başını salladı.

“Neden?” Sorum ağzımdan zehir gibi çıkmıştı.

Vera güçlkle yutkundu. “O benim babam.”

Evet, onun babasıydı. Onu hâlâ seviyordu, değil mi? Yaptığı onca şeyden sonra onu seviyordu. Onun beynini falan mı yıkamıştı? Öyle bir şeyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bu durumla nasıl başa çıkacağımı da bilmiyordum. Kahretsin, bu berbat bir şeydi. Kesinlikle, inanılmaz derecede berbatı.

Bunu nasıl düzeltebilirdim? Bir elimi saçlarımin arasında gezdirdim. “Onunla görüşüyor muydun?”

Başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Ama onu arıyordun. Ne zamandır?”

“İki yıl oldu. Montana’ya döndüğümüzden beri.”

İki yıl mı? Vera’ya tek bir şey söyleyebilirdim, inanılmaz derecede inatçıydı.

Bu yüzden mi Vance ile Quincy’ye taşınmıştı? Vance ve Lyla’ya yakın olmak için olduğunu düşünmüştüm ama aslında babasını bulmak için buradaydı, değil mi?

“Montana’da olduğunu nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum ama...” Bakışlarını indirip gözlerini kapattı. “Burası yaşadığımız yer.”

Bunu biliyordum ancak bu hikâyenin sadece bir kısmıydı, değil mi? Vance ile Idaho’ya tam olarak nasıl gelmişti? Kız kardeşim bize söylemediği ne biliyordu?

Vera, Lyla ve Vance’in uydurduğu hikâye her neyse muhtemelen saçmalıktı. Kız kardeşim yıllardır bana, hepimize yalan söylüyordu.

İşte bu acıtmıştı. Ailemiz böyle bir şey için daha iyiydi. Yine de Lyla hakkında kötü düşünmeyecektim. Bana göstermediği nezaketi ona gösterecektim. Eğer yalan söylediyse, bunun iyi bir nedeni olmalıydı.

Muhtemelen yanımdaki kadının iyiliği içindi.

“Gerçeği söyleme zamanı, Şeftali. Tüm gerçeği.”

Sanki gerçek ağır bir yükmiş gibi Vera’nın omuzları çöktü. Bunu tek başına taşımak zorunda olmadığım ne zaman anlayacaktı?

Arabasına doğru yürüdü ve *Honda*’nın kaputuna tırmandı. Sırt çantasını çıkarıp arkasına yasladıktan sonra dizlerini göğsüne çekti.

O tanıdık savunma pozisyonunu almıştı.

Bir gün, benimle birlikteyken buna ihtiyacı olmadığını öğrenecekti.

Onun yanında kaputun üzerine oturdum. Botlarımın topuklarını tampona dayadım ve ona gerçeği koruyan duvarları yıkması için gereken dakikaları verdim.

“Babam Alaska’da büyüdü. Polis oldu ve Idaho’ya taşındığında bir taşra biriminde çalıştı çünkü dışarıda olmayı seviyordu. Daima zamanın dışında doğduğunu söylerdi. Lewis ve Clark Keşif Gezisi’nde olmayı çok isterdi. Hayatta kalmaya yönelik şeylerle ilgilenir, her zaman farklı tuzakların veya kapanların nasıl yapılacağını araştırırdı. Herhangi bir meyveye bakıp zehirli olup olmadığını söyleyebilirdi. Ve bir gün *Alone** dizisine başvurmak istediğini söylerdi.”

Eğer Cormac bir hayatta kalma uzmanıysa, merkezden uzakta yaşamalarına şaşmamalıydı. Sıradan bir insanın hayatta kalmasına imkân yoktu ama onun yetenekleri varsa? Evet, uzun bir süre merkezden uzak yaşayabilirdi.

“O gece hakkında konuşmak istemiyorum.” Daha fazla duvar. Bugün yıkılmayacaklardı.

“Pekâlâ.”

“Onları o öldürmedi.”

Bakışlarım onun profiline kaydı. *Ne?* Cormac masum muydu? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Vera kıpırdamadan oturuyor, hiçliğe bakarken zorlukla nefes alıyordu. “Kız kardeşlerim. Onları o öldürmedi.”

O zaman kim öldürmüştü?

“Ama onu öldürdü.” Vera’nın sesi buz gibiydi.

* Amerikan yapımı, katılımcıların doğada kendi başlarına yaşamayı deneyimledikleri reality programı. -e.n.

Onu.

Annesini. Norah Gallagher.

Cormac annesini öldürmüştü. Neden?

Norah, Vera'nın ikiz kardeşlerini öldürdüğü için miydi? Ah, siktir.

Bu küçük bir sır değildi. *Asıl* sır buydu.

Annesi kız kardeşlerini öldürmüştü ve dünya, yıllarca Vera'nın da onlarla birlikte boğulduğuna inanmıştı.

Beynim bildiğimi sandığım her şeyi ama her şeyi yeniden yazmaya çabaladı.

Eğer Cormac annesini öldürdüyse, zararsız olmaktan çok uzaktı. Ancak eğer annesi kız kardeşlerini öldürdüyse... belki de bir sebebi vardı. Bu da neydi? O gece neler olmuştu?

“Babam beni götürdü,” dedi. “Aceleyle yükleyebileceği her şeyi yükledi. Teçhizatını ve silahlarını. Kıyafetler. Botlar. İlaçlar. Eşyalarımın çok fazla almadı, insanlar eşyalarımın kaybolduğunu fark edecek kadar çok değil ama yeterli olacak kadarını aldı. Para çekmek için bir ATM’de durduk. Gözden uzak durdum. Sonra Idaho’dan ayrıldık. Bütün gece araba kullandık ve şafaktan önce Olympic Ulusal Ormanı’na vardık. Kamyoneti bir benzin istasyonunda bırakıp yürümeye başladık. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, o yüzden durmamıza izin vermeden önce ne kadar yürüdüğümüzden emin değilim. O ilk yıl biraz bulanık.”

Bulanık mı? Annesinin kız kardeşlerini boğduğu gece onu götürmüştü. Evet, öyle bir durumda benim için de *bulanık* olurdu.

Yani Cormac, Vera’yı yanında tutmuştu. Neden? Bu yaşam tarzının ne kadar zor olacağını biliyor olmalıydı. Neden onu bırakıp gitmemişti?

Aptalca bir soruydu. Hiçbir kuvvet ya da zorluk beni Al-

lie'den uzaklaştıramazdı. Üstelik Norah'yı öldürdüyse, kaçmak ya da hapse girmek dışında seçeneği yoktu. İlki Vera'yla kalmak demektir. Belki de kızı için en iyi yerin kendi yanı olduğunu düşünmüştü. Bunun için onu suçlayamazdım.

Beyni yıkanmamıştı. Bu da bir şeydi. Babasıyla kalmıştı çünkü... o onun babasıydı. Belki de dakikalar önce düşündüğüm kadar kötü biri değildi.

Yine de onu almamalıydı. Onu geride bırakmalıydı. Vance ona yardım edebilirdi. Onu yas danışmanlığına ve terapiye götürebilirdi.

Cormac travma geçirmiş bir genci almış ve onu dünyadan soyutlamıştı. Bunu onu yakınında tutmak için yapmıştı çünkü onu kaybetmek istememişti.

Ben de Allie'den ayrılmak istemezdim. Bunu anlayabiliyordum ama diğer her şeyi? Vera'nın babasına olan sevgisine rağmen, Cormac suçsuz olmaktan çok uzaktı. Bunun aklıma oturması, her şeyi anlamlandırmak biraz zaman alacaktı.

"Çok fazla yer değiştirdik," dedi Vera. "Saklandık. Dağlarda kaldık."

Kuzeybatı Pasifik'te ücra yer sıkıntısı yoktu. Cormac ne yaptığını bilseydi, ulusal ormandan ulusal ormana zıplayabilirdi. Idaho'dan Washington'a, Oregon'dan Montana'ya. Çoğu daha önce hiç insan görmemiş binlerce dönümlük vahşi doğa vardı.

"Korkunç değildi." Vera omuz silkti. "Babam rahat hâle getirmek için elinden geleni yaptı. Hareket etmeye devam ettik, zamanı bekledik."

"Neyin zamanını?"

"Unutulma zamanını. Babamın amacı her zaman Kanada'ya gitmekti. Yeterince kuzeye gidersek, kimsenin onu tanımayaca-

ğı küçük bir kasabaya yerleşebileceğimizi düşünüyordu. Ama sınırı geçmenin riskli olacağından endişe ediyordu. Nispeten korunmasız olsa da insansız hava araçları veya termal kameralar gibi gözetleme ekipmanlarının olabileceğinden endişeleniyordu. Belki de yollarda gömülü sensörler vardı. Çok erken riske girmek istemedi, biz de bekledik. Hareket etmeye devam ettik. Saklanmaya devam ettik. Ve sonunda Montana'ya geldik.”

Quincy'ye.

“Yaklaşık dört yıl önce hastalandım. Yiyecek bir şey bulamadığımız birkaç hafta geçirmiştik. Vücudum yıpranmıştı ve sanırım susuz kalmıştım. Ciddi bir şey değildi ama babam çok fazla zorlama riskine girmek istemedi. Montana'ya yeni varmıştık. Uzakta bir yer buldu ve bir ay kadar dinlenmeme izin verdi. Bize bir barınak yaptı. Bol bol avlandık. Kendimi daha iyi hissetmeye başladığımda, ayrılmak istemedim. Sürekli hareket hâlinde olmaktan bıkmıştım. Bu yüzden kaldık.”

Eğer Montana'ya dört yıl önce geldilerse, bu iki yıldır burada yaşadıkları anlamına geliyordu. İki lanet yıl. Kamp yapmayı se-verdim. Bana iki hafta, hatta iki ay verilsin, mutlu olurum ama iki yıl? *Lanet olsun.*

“Herhangi bir yerde kaldığın en uzun süre bu mu?”

Başını salladı. “Burayı sevdim.”

“Nerede?”

Vera kuzeyi işaret etti. “Buradan yaklaşık on altı kilometre kadar uzakta. Bir gün seni oraya götüreceğim. Oraya ulaşmak pek kolay değil ama kasabaya yeterince yakın olduğu için erzak almaya gidebiliyordum.”

Gözlerimi kırptım. “Quincy'ye mi geldin?”

“Yaklaşık ayda bir.”

Yollarımız kesişmiş miydi? Hah.

Vera muhtemelen Quincy çevresindeki dağları benden, kardeşlerimden ve hatta babamdan daha iyi biliyordu. Bu durum yaptığı tüm yürüyüşler hakkında daha iyi hissetmemi sağladı. Harika değildi ama bazı korkularımı hafifletmişti. Vance'in onun yürüyüşlerine hiç itiraz etmemesine şaşmamalıydı.

“Burası Vance'in seni bulduğu yer, değil mi?” diye tahmin ettim. “Idaho'da kapısının önünde öylece belirmedin.”

“Evet. Onlar ortaklardı. Bunu biliyor muydun? Babamı bulmaktan asla vazgeçmedi. Arkadaşlıkları yüzünden değil. Vance de herkes gibi babamın hepimizi öldürdüğünü düşünüyordu.”

Vance, Montana'ya adalet için gelmişti. Lyla saldırıya uğradıktan sonra, polis Cormac'ı tarif eden bir bülten yayınlamıştı. Yapısını. Kızıl saçlarını. Yüzündeki yara izini. Vance bülteni görmüş ve buraya gelmişti.

“Kasabaya erzak almaya gelmiştim. Vance beni gördü. Beni kovalayınca onu babama götürdüm.”

“Sonra ne oldu?”

“Babam ona gerçeği söyledi. Lyla da oradaydı.”

Gözlerimi kırptım. “Ne? Vance onu öldürmeye çalıştıktan sonra o orospu çocuğunun kız kardeşimin etrafında olmasına izin mi verdi?”

Vera irkildi ve bakışları suçluluk duygusuyla doldu. “Ona ne yaptığını bilmiyordum. Vance bizi bulana kadar bilmiyordum. Özür dilerim. Bunu yapmamalıydı. Çok ileri gitmeyeceğine söz vermişti, sadece kendine zaman kazandırıp kaçmak için onu yeterince korkutmaya çalışıyordu. Birinin beni bulacağından endi-

şeleniyordu. Onun için mazeret uydurmuyorum. Ben sadece...
üzgünüm. Keşke hiç olmasaydı.”

“Peki Lyla tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?”

Vera bana hüzünlü bir gülümseme verdi. “Vance’e sahip.”

Cormac ona saldırmazaydı, Vance asla Quincy’ye gelmezdi.

Vera’yı da asla bulamazdı.

Orospu çocuğu. Lyla’ya yaşattıkları için Cormac’tan hâlâ
nefret ediyordum ama lanet olsun ki bunun her şeyi değiştirdiği
kesindi.

“Gerisini biliyorsun,” dedi Vera. “Vance ile birlikte ayrıldım.
İnsanları onun kız kardeşlerimi öldürmediğine ikna etmenin
imkânsız olduğunu biliyorduk, bu yüzden uğraşmadık. Herke-
se onu Idaho’da bıraktığımı söylemeyi kararlaştırdık. Herkesin
onun bir canavar olduğunu düşünmeye devam etmesine izin ver-
dik. Montana’da FBI’ın olmasından iyiydi.”

Artık buradaydılar. “Bugün onu bulup uyarmak için dışarı
çıktın.”

“Evet. Gitmesi iyi olur.”

“Burada olduğunu nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum.” Dizlerine daha sıkı sarıldı. “Ben sadece...
umut ettim. Beni gerçekten terk edeceğini düşünmemiştim.”

Eğer Cormac, Vera’yı bunca yıl sakladıysa, onu yakınında
tutmaya kararlıysa, tahminimce fazla uzağa gitmemişti.

“Elimde kalan tek şey o, Mateo. Mükemmel olmadığını bili-
yorum. Ben onun bazı korkunç şeyler yaptığını biliyorum. Ama
o benim ailem. Onu bulmam gerek.” Bir damla gözyaşı yanağın-
dan aşağı süzüldü. “O benim babam.”

“Hey.” Elimle yanağını kavradım ve onu yüzüme bakmaya
zorladım. “Sahip olduğun tek şey o değil. Artık değil.”

Burnunu çekti, çenesi titriyordu. “Özür dilerim. Sana uzun zaman önce söylemem gerektiğini biliyorum ama... nasıl yapacaktım? Bir aile yemeğinde ortaya çıkıp, ‘Ah, babamın Lyla’yı neredeyse öldürdüğü zamanı hatırlıyor musun? Evet, artık sorun yok,’ diyebileceğim türde bir şey değildi.”

Nasıl oluyor da şu anda gülmek istememe neden olabiliyordu? Ah, bu kadın. Onu sarıp sarmaladım, göğsüme çekerek saçlarından öptüm. “Şu andan itibaren buraya birlikte çıkacağız.”

“Ne? Yardım etmek mi istiyorsun?”

“Evet. Ve seni burada yalnız istemiyorum. Artık istemiyorum.”

Gözleri yumuşadı. “Teşekkür ederim. Ama buraya yalnız gelmek zorundayım. Seni görürse, kendini göstermez.”

“Ah, sanırım gösterecek.” Cormac’ın koruyucu içgüdülerinin canlanacağına güveniyordum. Beni Vera’yla görürse merakı daha da artabilirdi. Kızıyla yatan adamla tanışmak isteyebilirdi. “Ben senin hayatının bir parçası mıyım?”

“Evet.”

“O zaman bir noktada benimle karşılaşmak zorunda.”

“Ama...”

“Sadece evet de, Şeftali.”

İçini çekti. “Evet.”

“Artık yalnız yürümek yok. Söz mü?”

“Söz.”

Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum, sonra arabanın kaputundan kaydım ve elimi uzattım. “Hadi gidip Allie’yi alalım ve eve dönelim.”

Elini benimkine koydu ama kaputtan inmek için değildi. Kavrayışı sıkılaştı. “Mateo?”

“Söyle, sevgilim.”

Çenesi titredi. “Teşekkür ederim.”

Bir hamlede ayağa kalkıp kollarıma gelene kadar onu kendime çektim ve sıkıca tuttum. Kafamda her şeyi çözene kadar söyleyecek pek bir şey yoktu, bu yüzden sadece ona sarılmakla yetindim.

Belki bir dahaki sefere yalnız gitmeyi düşündüğünde, buna gerek olmadığını hatırlayacak kadar sıkı sarıldım.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

26. BÖLÜM

VERA

Parmak uçlarım yavaş ve ölçülü daireler çizerek şakaklarımı yoğurdu. Belki yeterince bastırırsam, yaklaşan sınavlarım için bilgilerin beynimde kilitli kalmasını sağlayabilirdim.

Mateo ile bu ilişkiye başladığımızdan beri online derslerimi ihmal etmiştim. Zamanımı onunla geçirmeyi tercih ederken, burnumu bir ders kitabına sokarak saatler geçirecek motivasyonu toplayamıyordum. Ancak psikoloji yerine cinsel pozisyonları öğrendiğim çok fazla gece olmuştu ve ben çok çok geride kalmıştım.

Dün, Mateo beni Sable Zirvesi'nde bulduktan ve Allie'yi eve getirdikten sonra, ders kitaplarımla birkaç saat geçirmeliydim. Fakat babamla ilgili o itirafın ardından çok hassastım, bu yüzden Mateo'yla rahatlamayı ve Allie'yle oynamayı tercih etmiştim. Onu yatağına yatırdıktan sonra, otuz dakika bile ders çalışmak yerine, beni yatağa taşımasına izin vermiştim ve orada saatlerce sevişmiştik.

Bu orgazmlar final notlarıma mal olabilirdi.

Gelcek hafta girmeye hazır olmadığım iki sınavım vardı ve bu sabah kafede çalıştıktan sonra kulübede dinlenmeyi ne kadar istesem de çatı katına gelerek kendimi çalışmaya zorladım.

Şimdiye kadar inek gibi çalışma kavramını hiç anlamamıştım. Kafam gerçekler ve bilgilerle o kadar doluydu ki akşam yemeğinde ne yiyeceğim fikri bile başımı ağrıtıyordu.

Bir gümbürtü yankılandı. Merdivenlerden biri mi çıkıyordu? Yoksa sadece beynim mi zonkluyordu?

“Vera.” Mateo kapıyı çaldı.

“İçeri gel.”

“Sel...” Beni görünce kaşları bir araya geldi. “Neyin var?”

“Yaklaşan başarısızlıktan başka bir şey yok.” Elimi sehpanın üzerine yayılmış kâğıt ve kitap denizine doğru uzattım. “Çalışmanın nasıl gittiğini bana sor.”

Odanın içine ilerledi ve kanepede yanıma uzandı. “Bütün gün ders mi çalıştın?”

“İşten eve döndüğümünden beri.” Yanına sokuldum. “Başım ağrıyor. Ve bugün Cuma. Kara okulu derslerine çalışmamız gerekiyordu. Ama Mateo, yapamam. Bir kelime daha okumak zorunda kalırsam ölebilirim. Ve ben gerçekten pilot olmak bile istemiyorum. Uçma kısmı eğlenceli ve havalı ama hava sistemleri, manyetik değişimler ya da pist diyagramları umurumda değil.”

Kelimeler aceleyle döküldü. O ana kadar nasıl hissettiğimi fark etmemiştim bile.

“Kızma.”

Mateo yüzümü ellerinin arasına alarak kıpırdandı. “Pilot olmak isteyip istememen umurumda değil. Gelip benimle uçabilirsin.”

“Tamam.” Nefes verdim. “Hayal kırıklığına uğramadığına emin misin?”

“Birazcık bile kızmadım. İnsanlar bu işe girdikten sonra her zaman fikirlerini değiştirirler. Pilot olmak zordur.”

“O ilk uçuştan sonra belki babamı bulmam daha kolay olur diye düşündüm. Bu yüzden senden bana öğretmeni istedim. Ve eğer bana öğretmek zorunda kalırsan, bu sana uçmak için bir neden verirdi.”

“Şeftali.” Gözleri yumuşadı.

“Uçmayı seviyorsun, Mateo. Oraya gittiğimizde gördüm. Quincy’deyken, dünyada herhangi bir şey yapabilecek olsaydın, ne yapardın?”

“Uçardım. Ama bunu, burada nasıl bir kariyere dönüştüreceğimi bilmiyorum.”

Kalbim sıkıştı. “Sen uçmak için doğmuşsun. Bana daha sık gideceğine söz ver. Lütfen?”

Uzun bir süre beni inceledi, sonra başını salladı. “Söz veriyorum.”

“Güzel.”

Mateo atkuyruğumun ucunu çekiştirdi. “Peki ya sen? Sen neyi seviyorsun?”

Seni. “Şekerleme yapmayı.”

Dudaklarının kenarı yukarı kalktı. “Şekerleme yapmak yok. Doğaçlama bir aile yemeği için seni almaya geldim. Herkes annemle babamda.”

“Ah.”

“Bu senin yorgunluk ah’ın.”

Gözlerimi kırptım. “Ne?”

“Farklı ah seslerin var. Bu yorgun olan. Şaşırdığında bir tane daha var. Allie’yi eğlendirirken, onun sana gösterdiği şeylerden

etkilenmiş gibi yaparken bir tane. Ve ben böyle yaptığımda yaptığın *ah* var.” Eğildi, dudakları nabzımı buldu.

Dili benimde gezindiği anda ürperdim. “Ah.”

Kıkırdaması derin ve seksiydi. “Aç mısın?”

Mırıldanırken parmaklarım saçlarının arasından geçti.

“Bunu hayır olarak kabul ediyorum.” Beni yatırıp ağırlığı üzerime yerleşirken kanepeye bastırdı. Dudakları daha aşağılara inerek, köprücük kemiğimin çizgisini boyun çukuruma kadar takip etti.

Saatlerdir ilk kez gülümsedim, çeneme ve kulağıma öpücükler bırakırken günün stresiyle yorgunluğunu silmesine izin verdim.

Ara vererek beni kaldırdı ve tişörtümü çıkarıp sutyenimi açtı. Pencerelerden içeri süzülen ışık, kot pantolonumu kalçalarım-
dan ve bacaklarımdan sıyrırken çenesinin gerginliğini daha da belirginleştiriyordu.

Ardından külotumu çıkarırken gözlerinin mavisini koyulaştı. Bu sabah giydiğim her şey yere atılırken, kanepede doğrulup çıplak bedenime baktı.

Baştan aşağı yavaş ve dikkatle süzüyordu. Her geçen an kalbim daha hızlı atıyordu. Merkezim zonklamaya başlarken benimde bir sıcaklık oluştu.

Ona doğru uzandığımda hareket etmedi. Ben de bacaklarımı daha geniş açtım ve ellerimle göğüslerimi kavradım. Ne zaman birlikte olsak kendime olan güvenim artıyordu. Yanaklarım arzu ve gerginlikle kızarmıştı. Karanlığın örtüsü olmadan, bu şimdiye kadar olduğum en cesur hâlimdi.

Hoşuma gitmişti. O da hoşlanmış mıydı?

Bakışları kadınlığıma kilitlendi ve âdemelması titrediğinde gülüşümü bastırdım. Hoşuma gitmişti. “Lanet olası derecede mükemmelsin, Şeftali.”

Mateo bir eliyle düz siyah tişörtünü çekip çıkardı ve yere bıraktı. Geniş göğsüyle karın kaslarını gördüğümde ağzım sulandı. Dilimi boynunda gezdirmeyi sevsem de kalçalarındaki V kısmı yalamayı en sevdiğim yerdı.

Kemer tokasının oval madalyonu, tokayı gevşetirken şingirdadı ve çıkan ses çatı katına kadar ulaştı. Kot pantolonunun düğmesini çevirip açarken kemerini gevşek bıraktı. Bir bacağıma kanepenin arkasına attığımda parmakları fermuarı aşağı çekmek üzereydi.

“Lanet olsun, kadın.” Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. “Sırılsıklam olmuşsun.”

Yüzüm kızarıyordu. Ancak bugünlerde saklanacak bir şey değil de bir ödül gibi geliyordu. Bu yüzden bakışlarımın vücudunda dolaşmasına izin verdim. Kolları kavisliydi. Göğsü bir kayadan oyulmuşçasına sertti ama yine de her gece üzerinde uyumak için mükemmel bir yastıktı. Kalın, dolgun uylukları kot pantolonunu zorluyordu.

Mateo botlarını ve kot pantolonunu çıkardı. Onlar çıkar çıkmaz aleti de serbest kaldı.

İç çamaşırı yoktu. Kadınlığım sıkıştı. Tanrım, bu çok ateşliydi. Neden ateşliydi?

Biz birbirimize bakarken aletini avuçladı ve birkaç kez okşadı. Sonra bir dizini kanepeye koyup kaslı vücuduyla beni sardı, teni benimkine karşı sıcacıktı.

Elleri saçlarıma daldı, gözleri gözlerime kilitlendi.

Öpmek için eğildim ama o geri çekildi. “Ne?”

“Şey...” Başını salladı. “Çok güzelsin.”

Ben cevap veremedim ağzı dudaklarıma çarptı ve dili içeri girdi. Bana yaslandığında, uyarılması kadınlığımı bastırırken aletinin ucu klitorisime sürtündü.

“Daha fazla,” diye dudaklarına doğru nefes verdim. “Sana içimde ihtiyacım var.”

Çenemi ısırarak hırlayıp kendini girişime yerleştirdi ve içime girerek beni tamamen doldurdu.

Etrafında gerilirken haykırdım, vücudum onun uzunluğunun çevresinde çırpınıyordu. Her gece onu dışarı çekmeye, o ilk orgazmı geri tutmaya çalışıyordum ama ne kadar mücadele edersem edeyim, anlamsızdı. Vücudum Mateo’nun merhametine kalmıştı ve saçlarımı çekiştirerek beni daha derinden öperken iç duvarlarım sıkışıyordu.

Yavaşça dışarı çıktı ve tekrar içeri girdi. Çarpışan bedenlerimizin sesi düzensiz nefeslerimize karışıyordu. “Çok iyi hissettiriyorsun.”

“Evet.” Bizi her bir araya getirdiğinde parmaklarım omuzlarını tırmalıyordu.

“Seni sert ve hızlı becereceğim, sevgilim. Sonra bu gece, yavaşça ve oynayarak yapacağız.” Bir elini kıçıma kaydırıp ve sıktı. Oyunun daha sonra geleceğine dair bir sözdü.

Merkezim tekrar sıkıştı. “Evet.”

Kalçaları hiç yavaşlamadı, içimde uzuvlarımı titreten bir noktaya vuruyordu. Sözüünü tuttu, ben altında kıvrana kadar beni sert ve hızlı bir şekilde becerdi.

“Gel, Vera. Benimle gel.” Aramıza uzanıp klitorisimi fiskeledi.

“Ah, Tanrım.” Patladım, onun adım haykırırken sırtım kanepeye çarptı. Ben boşalırken göğsündeki kaba tüyler meme uçlarımı gıdıkladı. Dünyayı bulanıklaştıran tek şey, vücudumun kasılıp kalması ve beni tepeden tırnağa sarsmasıydı.

Mateo, ben etrafını sıkarken bir dizi küfür savurdu. Burun delikleri genişledi, çenesi sıkıştı, sonra başını çatı katının tavanına doğru eğdi ve bir kükremeye boşaldı.

Boşalması aramıza sıcak bir şekilde sızıyor, tenimde bir ter tabakası parlıyordu. Nefesimi yeniden kazanmaya çalışırken göğsüm kabardı. En sonunda gözlerimi açmayı başardığımda, Mateo üstümde öylece kalmış, kendi orgazmının son dalgaları soluklaşırken kollarını kanepeye dayamıştı.

Dün gece ilk kez prezervatifsiz seks yapmıştık. Ben doğum kontrol hapi kullanıyordum ve ikimiz de uzun süredir kimseyle birlikte olmamıştık.

Artık aramızda hiçbir şey yoktu. Bu her şeyi daha da güzelleştirmişti.

“Siktir, Vera. Her zaman çok iyi.” Göğsümü öptü, tam kalbimin üzerinden, sonra yavaşça uzaklaştı ama kanepeden ayrılmadı. Aramıza uzanıp hassas girişimi buldu ve sırtarak bir parmağıyla menilerini içime itti.

Nefesim kesildi, ağzım açık kaldı. “Ah.”

“Bu yeni bir *ah*. Bunu sevdim.” Alt dudağım yaladı, ardından benimkini yaladı.

Birkaç dakika boyunca benimle oynarken beni kanepede tutmaya devam etti, parmakları kaygan ve sıcaktı ama tekrar boşalmama neden olmadı. *Baştan çıkarıyordu.*

Daha sonra yatağa girdiğimizde olacakların bir başka ön gösterimiydi.

Elini çektiğinde inledim.

Eğilerek meme ucunu ağzına aldı, sesli bir şekilde serbest bıraktı ve ardından ayağa kalkıp beni kanepeden çekerek kaldırdı. “Hadi üstünü giyin.”

“Duş almak için zamanım var mı?”

“Hayır.” Kıçıma bir şaplak attı. “Bütün gece bana bulanmış olmanı istiyorum.”

“Mateo.” Gözlerimi devirdim. “Bu çok ...” Beynim çalış-

maktan ve seksten dolayı doğru kelimeyi bulamayacak kadar yanmış durumdaydı.

“Seksi.” Psikoloji ders kitabımın üzerine düşen tişörtümü bana uzatmak için eğildi. “Teninin her yerinde olduğumu bilmek çok seksi. Ve bu gece, tekrar kirlendikten sonra, hepsini duşta birlikte yıkayacağım. Şimdi giyin.”

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve atılmış kıyafetlerime uzandım. Saçlarımı düzelterip, fazla pembe yanaklarımı yüzümü yelpazeleyerek serinletmeye çalıştıktan sonra -aile yemeğine yeni becerilmiş bir hâlde gitmeme gerek yoktu- Mateo’nun elini tuttum ve beni Anne’le Harrison’ın evine götürmesine izin verdim.

Kapıdan içeri girdiğimiz anda gürültü bizi sarmaladı. Her zamanki gibi herkesi mutfakta toplanmış olarak bulduk.

Harrison gülümseyerek, “İşte orada,” dedi. Bakışları Mateo’nun hâlâ parmaklarımı sıkıca tuttuğu yere kayınca sırtışı yayıldı.

Herkes öylece bakıyordu.

Vance amca da bakakalmıştı.

Açıklamak için onunla öğle yemeğinde buluşmak buraya kadardı.

Mateo ve beni çevreleyen balon o kadar gürültülü patlamıştı ki kulaklarım sağır olmuştu.

Yanaklarıma yayılan sıcaklıkla elimi kurtarmaya çalıştım ama Mateo’nun tutuşu daha da sıkılaştı. Elime o kadar odaklanmışım ki çok geç olana kadar çenemi tuttuğunu, işaret parmağı ve başparmağı arasında sıkıştırarak yüzümü ona doğru eğdiğini fark etmedim.

Beni sert ve sıkı bir şekilde öptü, ardından kendini beğenmiş bir sırtışla bıraktı.

Gözlerim irileşti, bakışlarım onu geçip bir mutfak dolusu Edenlara kayd. Hâlâ bakıyorlardı.

Bu kez parmaklarımı oynattığımda elimi bıraktı. Ancak sadece kolunu beni yanına çekmek için kullanabilsin diye bırakmıştı.

“Şeftali, seni akşam yemeği için almamın neden otuz dakika sürdüğünü bilmiyor değiller.”

“Aman Tanrım.” Tepeden tırnağa kıpkırmızı kesildim. “Bunu söylediğine inanamıyorum.”

Griffin bir kahkaha attı ve bunu viski bardağıyla saklamaya çalıştı.

“Sanırım bu yemek için bir biraya daha ihtiyacım var.” Vance taburesinden kalkıp doğruca buzdolabına gitti.

Mateo kıkırdayarak bana daha sıkı sarıldı.

Elim bir kırbaç gibi fırladı ve karnına vurdu. “Hiç komik değil.”

“Hey, seni herkesin önünde öptüğüm için bana kızma. Sen başlattın.”

“Hayır, ben...” *Kahretsin.* Evet, onu ilk öpen bendim. Willie’deki o gece. Tanrım, çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Sırtışı göz kamaştırıcı, rüya gibi bir gülümsemeye dönüştü.

Elimde değildi. O böyle gülümsediğinde, ben de otomatik olarak gülümsüyordum.

Vance elinde taze birayla yanıma geldi. Uzun bir yudum aldı ve yutkunurken bana baktı. Kaşlarının arasında derin bir endişe çizgisi vardı. “Selam, evlat.”

“Merhaba, Vance amca.”

İkimizin arasını işaret etti. “Artık resmileşti. Birlikte misiniz?”

“Evet,” diye cevap verdi Mateo ben daha cevap vermeden.

Mateo’ya baktım ve mavi gözlerinin benim cevabımı beklediğini gördüm. “Birlikteyiz.”

Göz kırptı, sonra alnımdan öptü.

Vance, Mateo'nun omzuna vurdu. Yeterince dostça görünüyordu ama Mateo o kadar sert bir şekilde yüzünü buruşturdu ki ben bile hissetmişim.

İlk uyarısıydı. Muhtemelen Vance'in son uyarısı olmayacaktı. Artık akraba olabilirlerdi ama o her zaman ve her şeyden önce benim tarafımdaydı.

"Bira alacağım. Sen ne istersin?" diye sordu Mateo.

"Su."

İçeceklerimizi almak için yanımdan henüz ayrılmıştı ki çocuklar oyun odasından çıkıp mutfağa akın ettiler.

Allie kollarını havaya kaldırarak koşarak geldi. Yanakları pembeleşmişti, sanki büyük kuzenlerine yetişmek için var gücüyle koşuyormuş gibiydi. "Ve-va. Yukayı."

"İşte benim Jelibon'um." Onu belime yerleştirdim, sonra alnındaki bir tutam saçı fırçaladım.

"Bayık." *Balık*. Yanaklarımı birbirine yapıştırdı.

Bu bizim en yeni oyunumuzdu. Balık suratı yaptım ve balık dudaklarımla onu öptüğümde bir kıkırdama kazandım.

"Gen." *Gene*.

Anne, yemeğin neredeyse hazır olduğunu söyleyene ve herkes oturacak bir yer bulmak için yemek masasına gidene kadar bunu tekrar tekrar yaptım.

Masa bu kadar insan için yapılmamıştı. Sandalyeler arasında neredeyse bir santim bile yoktu ama bir şekilde her şeyi hallettik. Eden ailesiyle yemek yediğim iki yıl boyunca ilk kez Mateo'nun yanına oturdum.

Salatasını servis ederken domatesleri kendi tabağından benim tabağıma taşıdı.

27. BÖLÜM

MATEO

Mutfak tezgâhımın üzerindeki çek beni rahatsız ediyordu. Daha önce kahve cezvesinin yanına bıraktığımdan beri milyarncı kez dikkatimi çekiyordu. Soluk maviydi ve siyah mürekkeple basılmıştı. Basit ve standarttı ama bugün ona defalarca baktığımdan, üç boyutlu harfleriyle yanıp sönen flaş ışığı olan neon sarısı da olabilirdi.

Griffin bunu bana bugün, ağıllarının onarımını bitirmek için evine gittiğimde vermişti. Son panel de yerleştirildikten sonra içeri gelmemi istemiş, sonra da çeki vermişti.

Maaş çekim.

Bu kesinlikle ilk değildi. Diğer çiftlik çalışanlarına ödeme yaparken bana da ödeme yapıyordu. Ancak bugünkü çek istemediğim ilk çekti.

Eloise'in doğrudan para yatırma formunu da doldurmamıştım.

Çiftlikte çalışmak benim işimdi. Her zaman keyif aldığım bir işti. Sevdiğim değil, sadece keyif aldığım bir işti. Otelde yaptığım işle birlikte faturalarımı ödüyordum.

Ben başarılı hissetmek için zenginliğe ihtiyaç duyan bir adam değildim. Ben nimetleri sayardım, kurusları değil. Şansım sevdiklerimden geliyordu, özellikle de öğleden sonra uykusuna yatan küçük kızımın ve birkaç hafta içinde kalbimi fetheden kadından.

Yine de paraya ihtiyacım vardı. Allie'nin bir gün üniversiteye gitmesi gerekecekti. Vera'yı bir yerlere gezmeye götürmek isterdim. Belki bu kış çöle uçar ve kardan kaçarız.

Yeterli olmalıydı. Ailemin çiftliği için çalışmak, Allie ile Vera'yı gülümsetmek ve birlikte bir gelecek inşa etmek için yaşamak yeterli olmalıydı.

Fakat bu yeterli değildi.

Vera'nın geçen haftaki sözleri aklımdan çıkmıyordu. Maaş çekine her baktığımda onun sesini duyuyordum.

Sen uçmak için doğmuşsun.

O kadın beni muhtemelen benim kendimi tanıdığımından daha iyi tanıyordu. Üstelik haklıydı. Bir hamle yapmanın nihayet zamanı gelmişti. Peki ne yapacaktım? Ekin ilaçlama... ekin ilaçlamaydı. Montana'nın bu bölgesinde buna pek ihtiyaç yoktu çünkü arazi engebeliydi. Çayırdan çok ağaç vardı. Buğdaydan çok sığır vardı.

Orman yangını sezonunda uçuş vardı ancak bu, beni kötü bir yangın yılında aylarca evden uzak tutardı. Allie ya da Vera'dan o kadar uzun süre ayrı kalamazdım.

Belki Quincy'de bir uçuş okulu açabilirdim. Muhtemelen yılda en fazla bir öğrencim olurdu.

Ya da... taşınırdık.

Uçmayı seviyordum. Buna şüphe yoktu. Hiçbir bağlılığım olmasaydı Alaska'ya geri döner ve her gün uçardım. Fakat Al-

lie'yi büyütmek istediğim yer orası değildi. Ayrıca Vera'yı götüremezdim. Sadece babasını bulmaya çok kararlı olduğum için değil, aynı zamanda Montana'ya ihtiyacı olduğum için de bunu yapmazdım. Quincy'ye ihtiyacı vardı. Edenlara ihtiyacı vardı.

Üstelik, eğer Cormac Gallagher'ı bulursak, o zaman ne yapacağımızdan gerçekten emin değildim.

Sable Zirvesi'ndeki o günden beri Cormac hakkında konuşmamıştık. Bir daha yürüyüşe çıkmamıştık. Vera ders çalışmakla, iki sınavına girmekle ve çalışmakla meşguldü. Her akşam kulübeye geldiğinde ona ağır bir yük yüklemek, isteyeceğim son şeydi. Bu yüzden babasını sormamıştım. FBI ajanı hakkında da konuşmamıştık.

Swenson, Eden Coffee'de Vera ile konuştuktan iki gün sonra ayrılmıştı. Eloise'den, otelden ne zaman ayrıldığını bana söylemesini istemiştim. Cormac'ı değil ama şimdilik onu aklımdan çıkarabilirdim.

Belki de bu konuyu Vera'ya açmamamın nedeni hâlâ ne yapmam gerektiğinden emin olamamamdı. Cormac ve Vera'nın annesi hakkında ne düşüneceğimden emin değildim.

Norah. Kadının adı Norah'ydı. Hatırlayabildiğim kadarıyla Vera'nın bu ismi söylediğini hiç duymamıştım. İki yıl boyunca, kız kardeşlerinin adını söylediği tek bir zamanı bile hatırlayamıyordum.

Geçen haftaya kadar Cormac hakkında bile hiç konuşmamıştı.

O piç kurusu, kız kardeşimi boğmaya çalışmıştı. Bunun peşini bırakabileceğimden emin değildim. İstese de istemese de onu öldürebilirdi. Vera'yı korumak için yapmış olsun ya da olmasın, kız kardeşimi boğmuştu.

Bununla nasıl başa çıkabilirdim? Lyla nasıl başa çıkmıştı? Ya da Vance?

Çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin çıtırtısı beni düşüncelerimden kopardı ve mutfaktan çıkıp ön kapıya doğru yürüdüm, Vance'in kamyoneti benimkinin yanına park ederken kapıyı açtım.

Quincy Polis Departmanı'nın düğmeli gömleğini giymiş, rozetini takmış ve silahını kot pantolonunun kemerine asmıştı. Verandaya doğru yürüyüp merdivenleri tırmanırken elinde pembe güllerden oluşan bir vazo vardı. "Selam."

"Güzel çiçekler."

"Bunlar Vera için. Çatı katında olmaksızın burada olmalarının daha çok hoşuna gideceğini düşündüm."

"İçeri gel." Beni takip etmesi için çenemi salladım, sonra kapıyı arkamızdan kapattım. "Ben de tam seni düşünüyordum."

"Kulağa tehlikeli geliyor." Vazoyu bıraktı, ardından onu dik tutan tek şeymiş gibi tezgâha yaslandı.

"Cormac'ı düşünüyordum."

"Ah." Vance başını salladı. "Vera sana ne kadarını anlattı?"

"Yetecek kadarını. Her şeyi değil ama yeterli."

"Üzgünüm." Omuzları çöktü. "Muhtemelen bir süre önce gerçeği itiraf etmeliydik ama..."

"Sen de onu koruyorsun." Cormac Gallagher'da bu kadar sadakat uyandıran şey neydi?

"Vera'yı koruyoruz. Sadece onun için en iyi olanı yapmaya çalışıyoruz. Cormac hapse girerse o mahvolur."

Evet, bu onun kalbini kırardı. Onu tanıyordum, eğer Cormac tutuklansaydı her hafta onu ziyarete giderdi. Onun için istediğim hayat bu değildi.

"Peki ya Lyla?" diye sordum. "O bu konuda ne hissediyor?"

"Çelişkili," dedi Vance. "İkimiz de öyleyiz. Lyla'ya yaptıkları için onu asla affetmeyeceğim. Ama... bu karmaşık bir durum."

Karmaşık. Bu kelimeden ne kadar nefret etsem de anlıyordum. Madison'a karşı hislerim her zaman karmaşık olacaktı. Hepsi buydu. Sadece karmaşıktı.

Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hiçbir şey kesin ya da siyah ve beyaz değildi. Bazı zamanlar tam bir bulanıklık oluyordu.

“Çiçekler ne için?” diye sordum.

Vance cevap vermedi. Gözlerinde yaşlarla boşluğa baktı.

Siktir.

“Bugün,” diye tahmin ettim. Vera'nın hayatını değiştiren gecenin, kız kardeşlerinin ölüm yıldönümüydü.

Vance başını salladı.

Bir elimi yüzümde gezdirdim. “Hiçbir şey söylemedi.”

Vera bu hafta boyunca her sabah olduğu gibi bu sabah da iş gitmek için evden çıkmıştı. Allie'yle bir fincan kahve eşliğinde oynamış, sonra da şehre gitmeden önce bana veda öpücüğü vermişti. Dün gece kanepede televizyon izlerken bugünle ilgili hiçbir şeyden bahsetmemişti. Önemli olduğunu bile ima etmemişti.

“Hayır, yapacağından şüpheliyim.” Vance içini çekti. “Geçen yıl, sanki başka bir günmüş gibi davranmıştı. Benimle hiçbir şey hakkında konuşmazdı. Yüzüme bile bakmazdı. Ondan önceki yıl benden tamamen kaçtı. Yürüyüşe çıktı ve hava kararana kadar geri dönmedi.”

“Cormac'ı aramak için mi?”

“Muhtemelen.”

Lanet olsun. Bugün işte miydi? Tek başına Cormac'ı aramaya gitmeyeceğine söz vermişti ama ya yine de gittiyse? Onu anlardım. Özellikle bugün, anlardım.

Vance düşüncelerimi okuyarak, “Çalışıyor,” dedi. “Yolda giderken kafenin önünden geçtim. Onu pencereden gördüm.”

“O çiçekleri şahsen teslim etmek istemedin mi?”

Başını iki yana salladı. “Sanırım hiç olmamış gibi davranmak istiyor. Cormac’la geçirdiği onca yıl boyunca yaptığı buydu. Onları bulduğumda, Cormac bana Vera’nın bu konuda konuşmayı reddettiğini söyledi. Her şeyi açıklarken yanımda değildi. Duymak zorunda kalmamak için gitmişti.”

Kalbim burkuldu. Vera’nın içinde kilitli tuttuğu acı. Sırlar. Buna nasıl dayanabiliyordu?

“İşimin başına dönsem iyi olacak.” Vance tezgâhtan uzaklaştı ve kapıya doğru yürüdü.

Dışarı çıkmadan önce elimi omzuna koydum ve sıktım. “Üzgünüm.”

“Ben de.” Bana hüzünlü bir gülümseme verdi, sonra kamyonetine yöneldi ve geri geri giderken el sallayarak uzaklaştı.

Bugün o kızların yasını tutan tek kişi Vera değildi. Cormac hangi gün olduğunu biliyor muydu?

Eğer Allie’ye bir şey olursa, ben...

Hayır. Bunu, Cormac’ın hissetmiş olması gereken ve her zaman taşıyacağı kederi düşünemezdim bile.

Vera’yı vahşi doğaya sürüklemek yerine, onu yardım alabileceği bir yerde bırakmalıydı ama iki kızını kaybetmişti. Bir başkasını kaybetmek istemediği için onu gerçekten suçlayabilir miydim?

Lanet olsun. Evet, karmaşıktı.

Verandada durdum ve Vance’in arabasının lastiklerinden yükselen toz dininceye kadar uzaklara baktım.

Gerçekte ne olduğunu bilmeden Vera’ya nasıl yardım edebilirdim? Ne söyleyebilirdim?

“Baba.” Yumruklarıyla uykulu gözlerini ovuşturarak odasından çıkan Allie’nin sesi beni tekrar içeri çekti.

“Selam, Tomurcuk.” Gidip onu kucağıma aldım. “İyi uyudun mu?”

Omzuma sokuldu, göz kapakları hâlâ ağırdı. Böylece benimle dışarı çıkıp ateş çukurunda biraz daha çalışacak kadar uyanana dek kanepede birbirimize sarıldık.

Vera’nın farları dışarıda parladığında hava kararmıştı. Eden Coffee’nin kapanış saatinin üzerinden saatler geçmişti. Derslerinden biri için bir ödev yapması gerekiyordu ve hafta sonundan önce bitirmek için kapanıştan sonra kafede kalabileceğini söylemişti.

Kafede mi kalmıştı, yoksa bu gece kız kardeşlerini onurlandırmak için tek başına bir şey mi yapmıştı?

“Selam.” İçeri girdi, her zamanki gibi güzeldi. Yorgun görünüyordu ama kafede geçen uzun bir günün ardından gelen herhangi bir geceden daha fazla değildi. Vance olmasaydı, bugünden asla haberim olmayacaktı.

“Selam, sevgilim.” Televizyonu kapatıp koltuktan kalktım. Bu evin kapısından içeri girdiğinde bir öpücük alacaktı. Ne diyeceğimi bilemesem de saatlerce düşünsem de o öpücüğü alacaktı.

Odada ilerledim, yüzünü avuçlarımdan arasına aldım ve o mükemmel ağzını öptüm.

Ayakkabılarını çıkarırken gülümsedi, dengesini korumak için kolumu tuttu. Bakışları omzumun üzerinden geçip tezgâhın üzerindeki gülleri gördüğünde gülümsemesi dalgalandı.

“Bunlar Vance’den.”

“Ah.” Bu onun hüznü *ah*’ıydı. Her şeyi saklayamayacağına farkına varmasının sesi idi, benden saklayamazdı. Vera’nın gözleri kapandı, omuzları çöktü. “Sana söyledi. Bugünün ne olduğunu.”

“Sen neden söylemedin?”

Beni bırakıp tezgâha doğru yürüdü, bir çiçeğe dokunmak için uzandı ama bir taç yaprağına bile dokunamadan parmağını geri çekti.

“Dikenleri gövdesinde, Şeftali.”

Çiçeklere baktı ve eğer burada durmasaydım, onları çöpe atacağına dair içimde bir his vardı.

“Konuşmak ister misin?”

“Hayır.”

İçimi çektim ve arkasından yaklaşıp bir kolumu omuzlarına dolayarak saçlarını öptüm. “Vera...”

“Allie nerede?”

“Uyuyor.”

Tutuşumdan uzaklaştı. “Gidip ona iyi geceler öpücüğü vereceğim.”

Atkuyruğu yaptığı ipeksi saçları Allie’nin odasına doğru giderken omuzlarında dalgalanıyordu.

İki elimle yüzümü ovaladım. Keşke açılmasını, içini dökmesi için ne söyleyeceğimi bilseydim. Ne yazık ki sadece kızıma iyi geceler öpücüğü vermiyordu. Duvarları güçlendiriyor, tuğla ve zincirlerden bir katman daha ekliyordu.

Allie’nin kapısını hafifçe aralayarak dışarı çıktığında omuzları kenetlenmiş, çenesi yukarı kalkmıştı. Ellerini yumruk yapıp duvarları savunmaya hazır hâle getirmiş olabilirdi.

“Vera.” Elim kalbime götürdüm, sonra avucumu açarak uzattım. “Ben buradayım.”

“Ben... yapamam.” Sesi çatallaştı. “Bu konuda konuşamam. Lütfen, Mateo. Sorma.”

“Acı çektiğini ve bunu saklamak için bu kadar uğraştığını bilmek beni öldürüyor. Saklamak zorunda değilsin. Benden değil.”

Çenesini aşağı eğdi.

“Ne yapabilirim?”

“Kilit altında tutmama yardım et.”

“Neyi kilit altında tutacaksın?”

“Hepsini,” diye fısıldadı bakışlarını kaldırarak. O güzel kah-verengi gözlerinde bir yalvarış vardı. *Zorlama.*

O zaman zorlamayacaktım.

“Kiralık işçi ya da bakım görevlisi olmak istemiyorum,” diye ağzımdan kaçırdım. İçimdekileri dökmek rahatlatıcıydı. Aileme ihanet gibi gelen bu düşünceyi dile getirmek ruhuma merhem olmuştu.

Kiralık işçi ya da bakım görevlisi olmak istemiyordum. Ya da *sadece* bunlar olmak istemiyordum.

“Bir uçuş okulu açsam nasıl olur?” Bu gece konuşmak istediğim konu hiç de bu değildi ama bu gecelik yeterdi. O duvarları rahat bırakacaktım.

Gözlerini kırıştırdı. “Uçuş okulu mu?”

“Evet. Quincy’de yok. Küçük olabilir. Şehirde çok fazla pilot yok ama şu anda öğrenmek isteyen herkes Missoula’ya gitmek zorunda. Çok para kazanacağımdan şüpheliyim. Yani eğer kazanacak olursam. Kahretsin, aslında çok öğrencim olacağından da şüpheliyim.”

Elini tutmak için yanına gittim, ardından yanımda dolaştırarak ışıkları kapattım.

“Griffin için çiftlikte, Eloise için de otelde çalışmaya devam etmem gerekecek. Ama bir ya da iki öğrenci bulabilirsem, bu uçabileceğim anlamına gelir.”

Quincy büyüyordu. İnsanlar daha yavaş bir tempoda işleyen küçük kasabalarda aile kurmak için Kuzeybatı Pasifik’teki bü-

yük şehirleri terk ediyordu. İlkokulun kapasitesi doluydu ve bu yılın mezun sınıfı son on yılın en büyüğüdü.

Belki yeni gelen biri uçmayı öğrenmek isteyebilirdi. Belki bir veya iki milyoner şehre taşınır ve arada sırada Denver ya da Salt Lake'e gidip gelmelerine yardımcı olacak bir özel pilota ihtiyaç duyardı. Belki de her birkaç yılda bir, bir lise öğrencisi kanatlarını takmanın hayalini kurardı.

"Ne düşünüyorsun?" Son ışık söndüğünde ve yatak odasının kapısının dışında durduğumuzda sordum.

Vera parmak eklemlerim kalbinin üzerine gelene kadar kenetlenmiş ellerimizi kaldırdı. "Bu fikre bayıldım."

"Ben de." Düşünecek çok şey vardı ama bu fikri ilk kez düşünmüyordum. Sadece ilk kez kendimi bunu gerçekleştirirken görüyordum.

Bunu o yapmıştı. O teşvik etmişti.

Boştaki elimle bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım ve çözdüm. Belki birkaç dakikalığına konuyu değiştirmiştim ama bakışlarındaki hüznün hâlâ çok derindi.

Bu sabah öyle değildi. İyi saklamıştı ama uzun bir günün ardından artık saklayamıyordu. Bakışlarındaki acı, kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi.

"Keşke onu senden alabilseydim."

Sertçe yutkundü. "Sana asla izin vermem."

Hayır, hepsini kendine saklardı, beni acıdan kurtaracağını düşünürdü. Onu acı çekerken görmenin canımı yaktığını anlamıyor muydu? Hayal kırıklığı kabardı ve göğsümden alçak, tehditkâr bir hırıltı olarak çıktı. "İnatçı kadın."

Sırları hakkında yapacak bir şey yoktu, en azından bu gece yoktu. Eğer unutmak, her şeyi unutmak istiyorsa, o zaman bu oyunu oynayabilirdim.

Onu kollarımla sardım ve dizlerinin altından tutarak, göz göze gelebilmemiz için yeterince yükseğe kaldırdım.

Parmaklarını saçlarımla arasından geçirdi, tırnaklarını enseme getirirken saç derime sürtündü. “Teşekkür ederim.”

“Bir öpücükle söyle.”

Ağzı benimkine yaklaştı ve dudaklarımla kenarını öptü. Bir o yana bir bu yana nazik, yumuşak dokunuşlar yaptı, ta ki sonunda o tatlı dili tadına bakmak için dışarı fırlayana kadar.

Ayakları yerden kesilmiş, göğsü benimkine yapışmıştı, oynamasına izin vermeyi bitirene kadar onu öylece tuttum. Sonra onu yatak odasına taşıdım, tişörtünü ve kot pantolonunu çıkarmadan önce kapıyı arkamızdan kapattım.

Sadece soluk pembe sutyeni ve külotuyla kaldığında, atkuyruğunun etrafındaki lastiği çekerek gevşettim, bakır rengi saçlarını omuzlarına döktüm. Ardından yatağı işaret ettim. “Sırtüstü yat.”

Alt dudağını dişlerinin arasına almadan önce dudaklarını bir gülümseme kapladı. İtaat etti, her zaman itaat ederdi ve yatağa tırmandı. Kırmızıyla altın rengi bukleler beyaz yorganın üzerine alevler gibi yayıldı.

“Gözlerini kapat.” Gözleri kapandığında tişörtümü çıkardım ve bir kenara attım.

Kemerimin çözülme ve kot pantolonumun yere itilme sesi odayı doldururken Vera’nın soluğu kesildi.

Aletim serbest kaldı, sertleşmişti ve onun dar vücudunun içine dalmak için can atıyordu. Fakat bu gece, bunu uzatacaktık. Bayılmadan önce ondan kaç orgazm çıkarabileceğimi görecektik.

Yatağın kenarında durmak için hareket ettim, dizlerini tutup onları birbirinden ayırdım. Onun yatağındaki görüntüsü hiç değişmiyordu. Aletimi avuçlayıp sert bir şekilde sıvazladım. Sonra

dizlerimin üzerine çöktüm ve dilimle tenine tapmaya başladım, kalçalarından başlayıp külotuna doğru ilerledim ve onu tahrik etmek için çamaşırının üzerinde durdum.

“Mateo.” Kıvranarak kalçalarını ağızıma doğru eğdi.

Kalçasının iç kısmını, tam da en çok gıdıklandığı yeri öptüm.

Kıkırdaması kulaklarıma müzik gibi geliyordu. “Bana işken-
ce etmeyi bırak.”

“Hayır.” Bir parmağımı külotunun ortasında gezdirirken di-
ğer bacağına geçtim ve bir tıslama duydum. “Sırılsıklamsın. Be-
nim için her zaman çok ıslaksın.”

Külotunu kenara çekip gözlerimi parlayan pembe tenine dik-
tiğimde bir inilti yükseldi.

“Önce seni parmaklarımla becereceğim. Sonra dilimi alacak-
sın. Ve iki kez boşaldıktan sonra, aletimi alabilirsin.”

“Evet,” diye nefes aldı.

Bir elimi karnından sutyenine doğru kaydırdım ve göğsünü
ortaya çıkarmak için sadece birini kaldırdım. Meme ucunu yu-
varlayıp bir çimdik attım. İnledi ama tekrar dokunmamı isteye-
rek göğsünü bana doğru itti.

Bu sefer onu çimdiklerken, ıslak sıcaklığının içine bir par-
mağımı soktum.

“Ah,” diye nefesini tuttu, iç duvarları çoktan çırpınmaya baş-
lamıştı. Kahretsin, o mükemmeldi. Dokunuşuma verdiği tepki,
çıkardığı sesler. Sanki benim için yaratılmıştı.

Sanki hep benim olması gerekiyormuş gibiydi.

Parmağımı çıkarıp ağızıma soktum. “Tadın çok tatlı.”

“Mateo, gelmemi sağla. Gelmem gerek.”

“Sabret.” Kalçasını öptüm, bu kez iki parmağımı içeri sokup
çıkardım. Avucum klitorisinin üzerinde düzleşirken, içeride onu
titreten noktaya masaj yapmak için elimi kıvırdım.

“Bebeğim.” Nefesi kesildi.

Lanet olsun. Bana bebek diyen ilk kadın değildi ama sonuncusu olacaktı. “Tekrar söyle.”

“Bebeğim.” Dokunuşuma doğru eğildi ve ayak parmaklarını kıvrıldığı anda sııttım, bir numaralı orgazmın cehennemini seviyordum.

İki numara iki kat daha tatlıydı. Tadı dilimdeyken onu kaldırdım ve bacaklarının arasına yerleşmek için yatağın daha derinlerine taşıdım.

Nefes nefese kalmış, teni terden bir parıltıyla kaplanmıştı. Yanaklarındaki kızarıklık göğsüne ve göğüslerine yayılmıştı.

“Asla bundan daha güzel görünemezdin.”

Gözleri titreyerek açıldı.

“Seni...” Seviyordum.

Onu seviyordum.

Bu büyük bir mücadeleydi ama sözlerimi geri yuttum. Bugün olmazdı. Mutfak tezgâhındaki o pembe güller varken olmazdı. Bu yüzden ona nasıl hissettiğimi söylemek yerine gösterdim, bizi bir araya getiren her dokunuşta onu sevdim.

Uçurumun üzerinden birlikte yuvarlandık, birbirine dolanmış uzuvlar ve gürleyen kalplerden başka bir şey kalmayana kadar gittikçe daha uzağa düştük.

Nefeslerimiz yeniden düzene girdiğinde, onu omzumun kıvrımına yerleştirdim.

Bacağı benimkinin üzerindeydi, nefesi göğsümün üzerinde fısıldıyordu.

Normalde ikimizin de bitkin düşmesi gerekirdi ama gözlerimi kapattığımda uyumak imkânsızdı. Belki de Vera’nın omuzlarındaki gerginliği hissedebildiğim içindi.

Ağlamamaya çalışıyordu.

O gece ne olmuştu? Gerçeği öğrenmek için yalvarmak dilimin ucundaydı. Onun için. Benim için. Burada karanlıkta uçuyordum. Işık olmadan ona nasıl yardım edebilirdim? Özellikle de o bana izin vermezken? *Ne olmuştu?*

Bu soruyu yuttum ve başka bir soruyla, en karanlık günlerimden birinde bana bir amaç vermiş olan soruya benzer bir soruyla değiştirdim. “Buna ne isim vermeliyiz?”

Parmak uçları çıplak göğsümün üzerinde görünmez girdaplar çizdi. “Neye isim vermeliyiz?”

“Uçuş okulu. Adını ne koyalım?”

Ayağa kalktı, o güzel gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Saçları etrafımızda dalgalanıyordu.

Başparmağımla yanağının çizgisini takip ederek yaşları sildim. “Bir isim bulmama yardım et.”

“Tamam.” Göğsüme sokuldu ve tenime desenler çizmeye geri döndü. “A harfiyle başlayalım.”

28. BÖLÜM

VERA

Dizüstü bilgisayarımın kapağını kapattım, kulaklıklarımı çıkardım ve sandalyeme çöktüm. Son bir saattir Kişilik Kuramı ve Araştırmaları dersi için hazırladığım final ödevimi düzenliyordum. Artık yüklenmiş ve hocama teslim edilmişti. Benim için dönem bitmişti. Önümüzdeki üç ay boyunca yazın tadını çıkarmakta özgürdüm.

Omuzlarımda okulun ağırlığı olmadan nefes almak daha kolaydı. Son beş gün stresliydi; sınavlar, ders çalışma, iş ve hayat arasında denge kurmaya çalışıyordum.

En çok acı verici olan ikincisiydi. Çoğu gece Mateo'ya gelir ve hemen bu sandalyeyi alarak yemek masasına çalışma alanım olarak el koyardım. Beni rahat bırakır, Allie'yi benden uzak tutar, Allie uyuduğunda da kitap okumak için yatak odasına çekilirdi.

Genellikle gece yarısından sonra gizlice içeri girdiğimde, göğsünde açık bir kitapla uyuyor olurdu.

Dönem sonuna kadar yorucu bir yarış olsa da derslerimden gerçekten keyif almıştım. Öğrenmeye devam etmek istiyordum.

Dört yıl boyunca duygularımızı gömmek yerine, babam ve benim konuşabileceğimiz biri olsaydı ne olurdu? Bir terapist ya da danışman gibi güvenilebileceğimiz biri olsaydı?

Durum göz önüne alındığında bu imkânsızdı. Bu konuyu babamla konuşmak istesem bile, ki istememiştim, o da o gece aynı şekilde harap olmuştu. Sadece belki farklı bir çıkış noktam olsaydı bu kadar kapalı olmazdım.

Belki bir gün ben de başkaları için bir çıkış noktası olabilirdim.

Dışarıdan çekiç sesleri geliyordu. Masadan kalkıp gergin omuzlarımı esnettikten sonra bir çift tenis ayakkabısı giyerek dışarı çıktım.

Nisan ayı yağmurla ıslanmış bir bulanıklık içinde gelip geçmişti ama mayıs ayının başlangıcı bir güneş ışığıydı. Hava temiz çam ve taze kesilmiş çimen gibi keskin kokuyordu.

Mateo bütün öğleden sonra Allie'yi dışarı çıkarmıştı, böylece ben konsantre olup ödevimi bitirebilecektim.

"Baba!" Verandanın merdivenlerinden koşarak inip evin yan tarafına geçtiğimde bağırışı havada uçuşuyordu. Elinde bir şey vardı ve Mateo'nun ateş çukuru üzerinde çalıştığı yere doğru koşarken onu tutuyordu. Taş döşeme çemberini ne kadar büyük yaptığı düşünülduğünde, daha çok bir verandaya dönüşüyordu.

"Tomurcuk." Allie koşarak çalıştığı yere gelirken deri eldivenlerini çıkardı ve şapkasını geriye doğru çevirdi.

"Bi güsel tas."

"Bu güzel bir taş." Taşı ondan aldı ve her tarafını inceledi. "Bununla ne yapmalıyız?"

Ondan aldı, bir kolunu sardı ve fırlatabildiği kadar uzağa fırlattı. Yaklaşık bir metre uzağa düştü. "Ah gitti."

Mateo kıkırdarak başını salladı, sonra da poposuna bir şaplak attı. "Git bana başka bir tane bul."

“Tamam.” Çimlerin arasında çömelerek koşmaya başladı.

Mateo yumuşak bir gülümsemeyle ona baktı, bir an boyunca nefes ve sonsuz bir sevgiyle onu izledi. Ardından işine geri dönüp eldivenlerini giydi, dairesel bir istinat duvarı yapmak üzere bir blok aldı.

Pazı kasları tişörtünün kollarını zorluyordu. Beyaz kumaş muzlarına ve sırtına yapışmış, terden nemlenmişti. Tozlanmış virli kot pantolonu kalçalarını sarıyor, poposunun kıvrımlarını ekillendiriyordu.

Kulübenin köşesine yaslandım ve manzaranın tadını çıkardım.
Benim manzaramdı.

Bu benimdi. O benimdi.

Onu sonsuza dek saklayacaktım.

O gecenin yıldönümü hiçbir zaman kolay olmamıştı. Acısı genellikle günlerce devam ederdi. Mateo olmasaydı, dayanılmaz olurdu. Hiç kolaylaşmamıştı. Hiç hafiflememişti. Acıyı hafifleten tek şey onu engellemekti. O hissizliğin kontrolü ele geçirmesine izin vermek, yokmuş gibi davranmaktı.

Mateo’yu anlamaya çalıştığı için seviyordum. Beni konuşmaya zorlamadığı için onu seviyordum. Uçuş okulunun dikkatimi dağıtması ve hâlâ seçmediğimiz isim için onu seviyordum.

Onu sevmiştim.

Her zaman için.

Mateo bloğu yerleştirmek için çalıştı, bir araya getirdiği sıraya yerleştirdi. İşini bitirdikten sonra ayağa kalktı ve kolunun tersiyle alnını sildi. “Orada durup salyalarını mı akıtacaksın, yoksa gelip bana yardım mı edeceksin?”

“Salyalarımı akıtacağım,” diye seslendim.

Kıkırdadı ve bana o göz kamaştırıcı berrak gülümsemesini göstermek için döndü. “Ödevini bitirdin mi?”

İki kolumu da havaya kaldırdım. “Bitti!”

“İşte benim kızım.” Eldivenlerini çıkarıp bana el salladı.

Ona doğru koştum, gülerek kendimi kollarına attım ve bacaklarımı kalçalarına doladım.

“Seninle gurur duyuyorum, Şeftali. Bu hafta çok çalıştın.”

“Ben de kendimle gurur duyuyorum.” Onu öptüm ve beni ayağa kaldırmadan önce bizi bir tur döndürmesine izin verdim. “Bu iyi görünüyor.”

“Giderek ortaya çıkıyor.” Elimi tutarak beni boşluğun içinde dolaştırdı.

Dairesel bir alan oymuş ve gri taşlarla kaplamıştı. “O taraftaki istinat duvarı oturma yeri olarak iki kat olacak. Üstüne düz bir blok koyacağım. Sonra bu açık bölümlere pergolalar inşa edeceğim ve salıncaklar asacağım.”

“Bayıldım.” Koluna yaslanarak, o salıncakta birlikte oturduğumuzu ve Allie’nin bahçede koşturmasını izlediğimizi hayal ettim.

“Bugünlük bu kadar yeter. Yiyecek bir şeyler almamız lazım,” dedi. “Sen çalışırken ben de Allie’yi kasabaya götürüp dikkatini dağıtacağım.”

“Oynarken mutlu.” Pantolonunun dizleri kirli ve ıslaktı. Saçma ördüğü atkuyruğu tamamen dökülmüştü ve şimdi garip açılarla yukarı doğru uzanıyordu. “Ben gidiyorum. Sen de işini bitirip dinlenebilirsin.”

“Emin misin?”

Başımı salladım. “Evet.”

“Tamam, sevgilim.”

“Baban annene sevgilim diyor.”

Mateo başını salladı. “Evet.”

“Hoşuma gitti.”

“Güzel.” Saçlarımı öpmek için eğildi, sonra Allie’ye yaptığı gibi kışıma bir şaplak atarak beni yoluma gönderdi. “Ah, hey, Vera?”

“Evet?” Döndüm.

“Bazı aletlerimi bakım işleri için otelde tutuyorum ama çim biçme makinesinin bıçağını keskinleştirmem gerekiyor ve onu çıkarmak için anahtarlarım yanımda değil. Eloise onları dışarı çıkaracaktı. Uğrayıp benim için onları alır mısın? Beni zahmetten kurtarırsın.”

“Sorun değil.” Ona bir öpücük verdim, sonra eve gidip anahtarlarımı alarak şehre doğru yola çıkmadan önce hızlıca bir alışveriş listesi karaladım.

Main Caddesi bir çarşamba öğleden sonrasına göre oldukça kalabalıktı. Yağmur durmuş, vitrinler ve dükkân önleri yaklaşan turizm sezonu için yenileniyordu. Mutfak eşyaları satan dükkânın ön kapısının yanında bir sepet petunya vardı. Bu yaz göreceğimiz trafikle kıyaslanamayacak olsa da kaldırımlar aylardır görmediğim kadar kalabalıktı. Marketin içindeki arabaların yanında lale kovaları duruyordu.

Listemi hızlıca gözden geçirmeden önce bir paket aldım.

“Selam, Vera,” dedi kasiyer ben ürünleri taşıma bandına yığarken.

“Merhaba, Maxine. Nasılsın?”

“İyiyim. Yorgunum. Yavru bir köpeğim var. Beni bütün gece uyutmadı.” Aylardır bir köpek almaktan bahsediyordu. “Ama çok sevimli, o yüzden onu affedeceğim. Bir resmini görmek ister misin?”

“Elbette.” Eşyalarımın sonuncusunu da kemere yerleştirdim, sonra o telefonundaki fotoğrafları karıştırırken yaklaştım. “O çok değerli.”

Bir köpek almalı mıydık? Mateo, Anne ve Harrison'ın köpekleriyle çok iyi anlaşıyordu. Allie bir köpek yavrusuyla çok sevimli olurdu.

Maxine telefonunu bir kenara bıraktı ve bir yandan poşetlerken, bir yandan da sohbet ederek yiyeceklerimi saymaya başladı.

Bunun normalliği yüzüme bir tokat gibi çarptı. İyi bir tokattı, eğer öyle bir şey varsa. Markete gitmek. Maxine ile sohbet etmek. Bir evcil hayvan düşünmek.

Normal.

Bu normaldi.

Son iki yıl içinde bir noktada Quincy'de yeni olmayı bırakmışım. Yabancı olmayı bırakmışım. Dört yıl boyunca ormanda hayatta kalmaya çalışan bir kadın olmayı bırakmışım.

Normaldi. Bu normal bir gündü. Gündelik işleri, bahçe işleri yapmak.

Tanrım, normali seviyordum. Bir on normal gün daha istedim. Bir yüz gün daha. Bin gün. Şöhret ya da servet istemiyordum. Sadece bunu istiyordum.

Daha öncesi olmasaydı olabileceğim kadın olmak. Normal bir hayat.

Mateo ile. Allie ile.

Belki, eğer şanslıysam, babamla.

Okula çok odaklandığım için Mateo'yla ben yürüyüşe çıkacak zaman bulamamıştık ama yarın dışarı çıkacaktık. Belki bu sefer o da yanımdayken şansım yaver giderdi.

"Teşekkürler, Maxine." Yiyeceklerimi alıp arabaya doğru giderken el salladım.

Onları yükledikten sonra, Eloise Otel'e doğru yol aldım. Oturma alanındaki sehpanın üzerinde yanan mumdan yayılan

limon ve mine çiçeği kokusunu içime çektim. Aylardır ilk kez ana salonun şöminesinde ateş çıkırdamıyordu.

Ben lobiden geçerken Eloise maun resepsiyon bankosunun arkasındaki koltuğundan gülümsedi. “Selam.”

“Merhaba. Mateo’nun aletlerini almaya geldim.”

“Ah, mükemmel.” Tezgâhın altından bir alet seti çıkarmak için eğildi.

“Teşekkürler.” Jasper ve kızlarını bulmak için salona bakındım. “Burada yalnız mısınız?”

“Evet.” Suratını astı. “Jasper bugün Ophelia’yla evde kaldı. Sanırım yaz nezlesi gibi bir şey geçiriyor çünkü korkunç bir öksürüğü var.”

“Ah. Üzgünüm.”

Eloise omuz silkti. “Sorun değil. Sonsuza dek sürecektir olan yaz programım ayarlamaya çalışıyorum. Doluyuz ama bugün işler kesat. İhtiyacı olan misafir yok. Şikâyet ettiğimden değil. Bir ay içinde düşünecek bir dakikam bile olmayacak.”

Boşalan temizlikçi pozisyonunu doldurup doldurmadığım sormak üzere ağzımı açmıştım ki asansörlerin olduğu yönden bir gırtlak sesi duyuldu. Adam yaklaşıırken gülümsemem düştü.

Ajan Ian Swenson, o ukala havasıyla yürüyerek doğruca bana yöneldi. “Bayan Gallagher.”

“Ajan Swenson.” Zorla gülümsedim ve dişlerimin arasından yalan söyledim. “Sizi tekrar görmek güzel.”

Bakışlarını kısmıştı. “Öyle mi?”

Kesinlikle değil.

Bugün burada olması ironikti. Yeni bulduğum normalliğe zihinsel olarak sevinmemin üzerinden otuz dakika bile geçmemişti.

Tabii ki uzun sürmeyecekti. Elbette bir şey onu mahvedecekti.

Asla normal olamayacaktım. Ne kadar zaman geçerse geçsin, daha önce olabileceğim kadın olamayacaktım.

Aksini düşünmem aptallıktı.

“Hâlâ Quincy’de olduğunuzu fark etmemiştim,” dedim.

Gitmişti, değil mi? Gittiğinden emindim. Onu haftalardır görmemişim. Bir daha kafeye gelmemiş ya da beni eve kadar takip etmemişti. Park yerinde cipini görmemişim.

“Yeni geldim,” dedi ve şöminenin önündeki oturma alanını işaret etti. “Bir dakikanız var mı?”

Ona bir an bile vermek istemiyordum. Ya hayır dersem ne olurdu? “Elbette.”

Önce benim geçmeme izin verme zahmetine bile girmeden bir kanepeye yöneldi. Pislik herif, peşinden gitmemi bekliyordu.

“Her şey yolunda mı?” Eloise, güzel yüzüne kazınmış endişeyle konuştu.

Swenson’a katılırken kendimi toparlayıp başımı salladım.

Deri koltuğa ya da yumuşak sandalyelerden birine oturmadı, ben de oturmadım.

Karşısında durdum, aramızda sehpa vardı ve kıpırdamamak için elimden geleni yapıyordum.

Neden buradaydı? Yine?

“Oturmak ister misiniz?” diye sordu.

“Hayır, teşekkürler.”

O sıkıcı ela gözleriyle uzun bir süre beni inceledi. “Ben düşman değilim, Bayan Gallagher.”

“Öyleyse nesiniz?”

“Meraklı.”

Başka bir cevap daha iyi olurdu. “Ne hakkında?”

“Siz.”

“Ben,” diye tekrar ettim alaycı bir sesle. “Merak edecek bir şey yok, Ajan Swenson. Bir kafede çalışıyorum. Online üniversite dersleri alıyorum. Güvenli bir sürücü ve vasat bir aşçıyım. Benimle ilgili ilginç bulabileceğiniz şey geçmişte kaldı. Hayatıma devam etmeye çalışıyorum. Sizin burada olmanız bunu imkânsız kılıyor. Bu yüzden hoş geldin demediğim için kusura bakmayın. Sizi burada istemiyorum.”

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez yüzü yumuşamıştı. O sert, korkutucu tavrı olmadan, insana benziyordu. Hatta yakışıklı bile sayılırdı. “Bu adil.”

İçimi çektim, omuzlarım düşerek gevşedi. “Pekâlâ. Gidebilir miyim?”

“Henüz değil.” Yumuşaklık o kadar hızlı kayboldu ki acaba hayal mi gördüm diye düşündüm. Gözlerini kırpmadan bana baktı, sanki buraya söylemek için geldiğı şeye vereceğim tepkinin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordu.

İçim düğümlendi.

“Bayan Gallagher, babanızın öldüğüne inanmak için nedenlerimiz var.”

Nefesim lobinin ahşap kirişlerinde yankılandı.

29. BÖLÜM

MATEO

“**D**emek ben çalışırken bu kadar sessiz olmanın nedeni buymuş.” Ellerimi kalçalarımaya koydum ve kızımaya baktım.

Allie oturduğu su birikintisinden gözleri dans ederek bana gülümsedi. Elleri çamura bulanmış, parmaklarını açmış öylece duruyordu. “Bak çamuy.”

“Çamura bakıyorum, Tomurcuk.” Elleri, kolları, burnu ve yanakları çamur içindeydi. Bu kıyafetleri temizlemek çok zor olacaktı ama ebeveynlik bana bir şey öğrettiyse o da leke çıkarıcı kullanmaktı.

“Banyo yapman lazım.”

Sırtışı düşerken gözleri büyüdü, sonra ayağa kalktı ve koşarak uzaklaştı. “Ban yok.”

Neden Vera’nın onu itiraz etmeden küvete koymasına izin veriyordu da ben hâlâ bu kavgaya katlanmak zorunda kalıyordum?

Ona kaçması için avans verdim, sonra çayırdı onu kovaladım, bir süre beni geçtiğini düşünmesine izin verdim. Onu yakaladığımda havaya fırlattım ve yere düşerken o değerli kıkırdamasında boğuldum.

“Hayır ban.” Tekmeler savurdu ve kıpırdandı ama onu bir futbol topuymuş gibi kolumun altına alıp eve doğru yürüdüm. Kıvrınmayı bırakıp ellerini bir uçakmış gibi uzattı.

Bir elim karnında, diğeri dizlerinde olacak şekilde tutuşumu değiştirdim ve tam bir araba kapısının çarpma sesiyle onu eve doğru uçurdum. *Honda*’nın yanında duran Vera’yı görene kadar gülümseyerek köşeyi döndük.

Yüzünün rengi solmuştu ve arabanın kenarına dayadığı eli olmasa yere yığılmaya hazır görünüyordu.

Bir anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Onun acısı benim acımdı. Allie’yi hızla ayaklarının üzerine indirdikten sonra Vera’ya koştum ve omuzlarını ellerimin arasına aldım. “Neyin var?”

Gözlerini sıkıca kapatıp göğsüme sokuldu, burnunu tişörtüne gömerek uzun bir nefes aldı. “Ben iyiyim. Ben sadece... hadi içeri girip konuşalım.”

“Hayır, söyle bana...”

“Ve-va!” Allie yaptığı pisliği gururla sergilemek için sözümüzü kesti. “Çamuy.”

Vera kızımın saçlarına dokunmak için eğildiğinde gülümsemeyi başardı. “Şu hâline bak, Jelibon. Gidip elimizi yüzümüzü yıkayalım mı?”

“Hayır.” Allie burnunu kıvırdı ve diğer yöne doğru koşmaya başladı. Belki de bugün ikimiz için de bir baş belası olacaktı.

“Konuş benimle.” Vera’nın yanında diz çöktüm. “Endişeleniyorum.”

“İçeride.” Uzun bir süre Allie’ye baktıktan sonra ayağa kalktı. “Yiyecekleri alalım.”

“Yiyeceklerin canı cehenneme.” Ayağa fırladım. “Ne haltlar dönüyor?”

Bana baktığında, gözlerini dolduran yaşlar kalbimi göğsüm-den söküp aldı. “Otele gittim. FBI ajanı Swenson oradaydı.”

“Döndü mü?” Eloise neden bana geldiğini söylememişti kı? “Neden buradaymış?”

Sertçe yutkundu. “Babam.”

Sikeyim. Midem bulandı. “Onu buldular.”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Allie, dokunma ona.”

Bakışlarım Allie’nin verandada bıraktığım alet kutusunu karıştırdığı eve doğru kaydı. İhtiyacım olan son şey onun bir tornavidayla gözünü çıkarmasıydı. Bu yüzden koşarak yanına gittim, feryat figan itiraz etmesine rağmen tornavidayı elinden aldım, sonra kutuyu kapattım ve onu kucakladım.

Allie’yi verandaya çıkarırken omzumun üzerinden, “Yiyecekleri bırak,” diye seslendim. “Bir dakika içinde getiririm.”

Beni dinlememesine hiç şaşırmadım.

Kıvranan ve çığlık atan Allie’yi kirli kıyafetlerinden çıkarp banyoya soktuktan sonra Vera arabadan her şeyi indirmişti. Son mısır gevreği kutusunu çamaşır odasındaki kilere koymakla meşguldü.

“Kahretsin. Ama sen çok inatçısın, kadın.” Kaşlarımı çatarak elimi onun elinin üzerine koydum ve onu Allie’nin köpükler içinde yüzdüğü, plastik kayıklarıyla oynadığı banyoya götürdüm.

Vera içini çekip, taş zemine oturarak dizlerini kucakladı, sırtı lavabo dolaplarına dönüktü.

Yanında yerimi aldım, kollarımız birbirine değecek kadar yakın durdum. Kendimi kaybetmek üzere olsam da bekledim. Bir dakika. İki dakika. Üç dakika.

İnatçılık Vera’nın iradesini anlatmaya yetmezdi. Demir gibiydi. Konuşacaktı ama sadece hazır olduğunda. Elimi dizine koydum, başparmağımla daireler çizdim ve bekledim.

“Swenson babamın öldüğüne inandıklarını söyledi.”

“Ne?” Ağzım açık kaldı. “Nasıl?”

“Yosemite’de nehre kapılıp ölen genç bir yürüyüşçü varmış. Park yetkilileri kadının cesedini almaya gittiklerinde nehir kıyısında eski bir çanta bulmuşlar. Babama aitmiş. Eski ehliyeti içindeymiş. Boğulmuş olabileceğini düşünüyorlar.”

Sesinin o kelimedede çatlaması, *boğulmuş*, göğsümü paramparça etmişti. Kız kardeşleri bu şekilde ölmüştü. Üstelik, Swenson bu haberi ona bugün, o tamamen hazırlıksız bir şekilde gündelik işlerini yaparken vermişti.

“Swenson tam bir orospu çocuğu,” dedim öfkeyle.

Allie’nin yüzü küvetten bize doğru döndü ve ben ürperdim. Anaokuluna başlamadan önce kullandığım kelimelere çeki düzen vermem gerekiyordu.

“Bugün seninle konuşmamalıydı,” diye homurdandım. “Bu şekilde değil.”

“Hayır.”

“Sen ne dedin peki?”

“Çok bir şey demedim.” Vera omuz silkti. “Oteldeydim, Eloise’den aletleri alıyordum. Asansörden iniyordu, bu yüzden onu görmem bile tesadüf oldu. Ama beni kafede bulacağını ya da belki çiftliğe geleceğini tahmin ediyorum. Bilemiyorum. Bir dakika istedi. Onunla lobide konuştum. Bana sırt çantasından bahsettiğinde kanepeye oturdum, uyuşmuş gibiydim.”

Ayrıca yalnızdı. Yapayalnızdı. “Orada seninle olmalıydım.”

“Nereden bilebilirdin ki?”

Swenson yalaka piçin tekiydi. İlk olarak haftalar önce kahve dükkânındaki sürpriz ziyaret. Şimdi de bu. “Onu bir daha gördüğünde arkanı dön ve uzaklaş,” dedim. “Beni ya da Vance’i ara. Ama onunla bir daha yalnız konuşmanı istemiyorum, Vera.”

“Tamam.”

“Söz ver bana.”

“Söz veriyorum.”

Göğsümdeki baskı hafifledi. “Başka ne dedi? Babana ait başka bir şey buldular mı?” Cesedi gibi?

Sormaktan, ayrıntıları öğrenmeye çalışmaktan nefret ediyordum ama buldukları tek şey bir sırt çantasıysa bu Cormac’ın öldüğü anlamına gelmezdi.

“Hayır. Sadece çanta ve cüzdan.” Vera şakağını omzuma yasladı.

Swenson’ın elinde hiçbir şey yoktu. Kanıt yoktu. Bu ziyaretin amacı neydi?

“Buraya bomba atmaya ve senin tepkini almaya geldi.” VeB ra’nın Cormac’ın nerede olduğunu bilip bilmediğini öğrenmek istiyordu.

“Evet.”

Ne orospu çocuğuydu ama.

“Babam ölmedi.” Sesinde o kadar büyük bir kararlılık vardı ki demir iradesi bir bıçak gibi keskinleşiyordu. Eğer Vera sadece zihinsel gücüyle Cormac’ı hayatta tutabilecek olsaydı, bunu yapardı.

“Neden Yosemite’ye gitsin ki?” Burnunun kenarını sıktı. “Anlayamıyorum. Çok fazla insan var. Çok kalabalık oldukları için milli parklardan mümkün olduğunca uzak dururduk. Ama Swenson bana çantanın bir resmini gösterdi ve babama ait olduğunu doğrulamamı istedi. Yeşil ve siyah. Kayışında koli bandıyla düzelttiği bir yırtık vardı. Babam onsuz hiçbir yere gitmezdi.”

“O zaman Yosemite’ye gitti.”

“Evet? Başka birine verdiğini düşünemiyorum. Yani o olmalı. Ama bunların hiçbiri mantıklı değil. Güneye gitmek asla planı

değildi. Her zaman sınırı geçip Kanada'ya gitmek istemişti. Belki de oraya yerleştirmiştir? Polisin onun Kaliforniya'da kaldığını düşünmesini sağlamak için?"

"Olabilir. Ama Swenson'ın onun davasına verildiğini bilmesine imkân yok."

"Hayır. Ama fark etmezdi. Uzak kaldığımız her yıl babamın daha da rahatladığı doğru ancak gardım hiç düşürmedi. Her zaman insanların hâlâ onu aradığını varsaydı."

Özellikle de Swenson işin içindeyken bu güvenli bir varsayımıydı. "Swenson onu ne zaman bulduklarını söyledi mi?"

Vera başını iki yana salladı. "Hayır."

Cormac o çantayı iki yıl önce, Vera gittikten sonra oraya götürmüş olabilirdi. Kimsenin bulamayacağını düşünerek oraya atmış olabilirdi.

Ya da bilerek bırakmıştı, birinin onu çok ama çok daha erken bulmasını bekliyordu. Belki de Vera'nın Vance'le gitmesinin ardından Cormac mesafe yanılması yaratmak istemişti. Idaho'daydı. O da Kaliforniya'ya gitmişti.

"Swenson başka ne dedi?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Bana tek söylediği babamın..." *Boğulmuş.* "Ve sonra bana resimler gösterdi. Görüşmemizin hepsi bu kadardı."

Swenson, Montana'ya gitmek yerine bir telefon görüşmesi yapabilirdi. O resimleri e-posta yoluyla gönderebilirdi. "Sence Swenson gerçekten öldüğüne inanıyor mu?"

"Hayır." Hiç tereddüt etmeden anında cevap verdi. "Dediğin gibi, buraya benim tepkimi almak için geldi. Belki de bana babamı unutmayacağını hatırlatmak için."

Kibirli piç, muhtemelen faili meçhul bir davayı çözüp ün ka-

zanmak istiyordu. Ajan Swenson'ı motive eden her neyse, gerçekten umurumda değildi. Sadece gitmesini ve öyle kalmasını istiyordum.

Swenson, büyük ihtimalle gerçeği bilse bile görmezden gelecek türden bir adam değildi.

Haftalar önce, Cormac'ın hayatının sonuna kadar hapiste çürümesini görmekten daha çok istediğim bir şey olamazdı. Fakat Vera bana gerçeği söyledikten sonra, bunu tekrar tekrar düşündükten sonra, sadece Cormac'ın unutulmasını istiyordum. Hatta belki de Vera'nın babasıyla ilgili bir tür kapanışa sahip olmasını.

“Onu gördüm,” diye fısıldadı.

“Kimi? Swenson'ı mı?”

“Babamı.” Vera başını kaldırıp bana baktı. “Onu gördüğümü sandım. Bir süre önceydi ve çok hızlı olduğu için kafamdan uydurup uydurmadığımdan emin olamadım. Ama sanırım onu görmüş olabilirim.”

“Nerede?”

“Sable Zirvesi. Birkaç hafta önce bulunduğumuz yerden çok uzakta değil.”

“Ama sana yaklaşmadı mı?”

“Hayır. Oradaydı. Sonra gitti. Gözümü kırpmamdan daha hızlıydı. Belki de hayal görüyordum, diye düşündüm. Ama belki de... Ya oysa?”

Öyleyse Cormac, Vera'yı görmüş ve uzak durmuştu. Neden? Neden onunla konuşmamıştı? Ona sarılmamıştı? Kendini göstermemişti? Bu hiç mantıklı değildi. Belki de vahşi doğada geçirdiği son iki yılda aklını yitirmeye başlamıştı.

“Berbat görünüyordu. Orada tek başına aklım kaçırarak diye endişeleniyorum. Ya da belki de pes edecek. Bilemiyorum. Ama

onu bulmamız gerek.” Vera’nın sesi acımasız bir kararlılıkla sertleşmişti. Bu banyoda Cormac Gallagher’dan cevaplar isteyen tek kişi ben değildim.

“O zaman aramaya devam edelim,” dedim. “Yardım etmesi için Vance’i getirelim mi?”

“Hayır.”

“Babanı bir kez buldu. Tekrar yardım edebilir.”

“Vance *beni* buldu,” diye düzeltti. “Ben babamı bulacağım.”

O zaman yardım alacaktı. “Yarın.”

Yarın dışarı çıkmayı planlamıştık. Swenson’ın ziyareti bu planı değiştirmeyecekti ama yalnız olduğumuzdan emin olmak için çok dikkatli olacaktım.

Vera’nın saçlarını öptüm, sonra dolaptan Allie’nin kapüşonlu havlularından birini almak için yer değiştirdim ama ben daha ayağa kalkamadan Vera bileğimi yakaladı.

“Teşekkür ederim.” Gözleri çok hüzünlüydü. “Bu konuda yalnız olmamak güzel.”

Kalbim sıkışmıştı ve *lanet olsun*, acıyordu. Onu göğsüme çektim, sıkıca sarılırken burnunu boynuma gömmesine izin verdim. “Yanımdayım, Şeftali.”

30. BÖLÜM

VERA

Mateo'nun alçak sesle kıkırdaması beni duraksattı.
“Ne?” Soruyu omzumun üzerinden sordum.

“Yangın nerede?”

Durdum ve döndüm. “Ne?”

Arkamdaki patikada Mateo da durmuştu, elleri kalçaların-
daydı. “Bu dağa neredeyse koşarak tırmanıyorsun, sevgilim.”

“Ah.” Kaslarım sıcaktı ama yanmıyordu. Kalp atışlarım hız-
lanmış olsa da ciğerlerim buna ayak uydurmak için zorlanmı-
yordu. “Bu sadece... ben böyle yürüyüş yaparım.”

Mateo yaklaşırken gözleri yumuşadı ve şapkasımn siperli-
ğinin altından bana baktı. “Sen tanıdığım en hızlı yürüyüşçü-
sün. Gizlice çıktığın o sabah seni buraya kadar takip ettiğimde,
sana yetişmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Bu ormanda
bir hayalet gibi hareket ediyorsun. İnanılmaz bir şey. Ama tam
olarak sinsi bir saldırı yapmayacağız, Şeftali. Fark edilmeyi
umuyoruz.”

“Ah.”

Haklıydı. Amaç gizlilik değildi.

Ancak babam bana yürüyüşü böyle öğretmişti. Ses çıkarmadan hareket etmeyi. Kendi sesim fark edilmesin diye doğanın sesine karışmayı. Hafif ayaklar. Güçlü kaslar. Sessiz ağızlar. Özellikle de ayaklarımın altındaki gibi bir yürüyüş parkuruna yakın bir yerdeyse.

Gürültü yaptığımız tek zaman ormanın derinliklerinde, ormanların sık olduğu ve ilerlemenin yavaş olduğu zamanlardı. O günlerde konuşur ya da ıslık çalardık. Bazen babam şarkı söylerdi, böylece ayılar ya da dağ aslanları gibi yakınlardaki yırtıcı hayvanları ürkütecek kadar ses çıkarırdık.

“Yavaşlayacağım,” dedim Mateo’ya.

“Önden buyur.” Göz kırparak kıcıma vurdu.

Tekrar yola koyuldum, bu sefer adımlarımı bilinçli olarak yavaşlattım. Bir sopanın üzerinden atlamak için ayağımı kaldırdığımda, hemen hareketi değiştirdim ve üzerine bastım.

Çıtırtı beni korkuttu. Dört yıl boyunca dallardan ve budaklardan kaçmışım. Bu çıtırtı kemiklerime kadar yanlıs hissettirmişti.

Sable Zirvesi’nin patika yolundan üç kilometre kadar önce ayrılmıştık, vahşi doğada dolaşırken belirli bir patikayı takip etmiyorduk. Haritalarımı bu hafta başında Mateo ile paylaşmışım ve bir sonraki adımın bu bölüm olması konusunda anlaşmıştık. Bitene kadar Sable Zirvesi’nin etrafında dolaşacaktık. Ondan sonra nereye gideceğimden emin değildim.

Çok fazla dağ, babamın saklanabileceği çok fazla yer vardı. Belki de Vance’in yardımını almamız gerekecekti. Vance bu tür şeyler için eğitilmişti ama şu anda bunun son çare olmasını istiyordum.

Vance kariyerini Quincy polisi olarak inşa ediyordu. Eğer babamı bulursak, bu yeni sırlar demek olacaktı. Yeni yalanlar Vance'ten benim için tekrar yalan söylemesini isteyemezdim.

“Vera.”

Arkamda, Mateo geride kalmıştı. Yine çok hızlı gidiyordum. “Kahretsin. Özür dilerim.”

Kıkırdadı. “Bir süreliğine liderliği bana bırak.”

“Tamam.” Bana yetişip geçmesini bekledikten sonra arkasına takıldım. En azından manzara güzeldi.

Solmuş *Wrangler*'larından bir çift giymişti, kot pantolon poposunun ve bacaklarının kıvrımlarına yapışıyor. O kotun arka ceplerinde bir şeyler vardı. Artık elimden geldiğince ellerimi onun ceplerine sokuyordum.

“Gözlerini kıcımda hissedebiliyorum.” Döndü ve bana hınzırca bir sırıtış attı.

Kıkırdadım. “Suçluyum.”

“Dürüst olmak gerekirse, ben de sabahtan beri seninkine bakıyordum.” Durdu, ben onun yanına ulaşana kadar bekledi. Sonra eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “İyi misin?”

Omzumu silktim. “Burada benimle olduğun için mutluyum.”

“Onu bulacağız.” Sesindeki güven dikkat çekiciydi.

Onu bulacağız.

Sabahımız erken başlamıştı. Allie'yi günü oyun oynayarak geçirmesi için Eloise ve Jasper'ın üçgen şeklindeki evine bırakmıştık. Ardından, Swenson'ın Quincy'ye son gelişinde yaptığım gibi, dağlara doğru yola çıkmadan önce Eloise Otel'e uğramıştık. Swenson'ın arabası otoparktaydı ve odasının ışığı yanıyordu.

Yine de patikanın başına giderken aynaları sayısız kez kontrol etmişim ama park ettiğimizde görünürde sadece Mateo'nun

kamyoneti vardı. Ayrıca Swenson bizi takip ediyorsa, çok iyi bir yürüyüşçü olması gerekirdi.

Mateo dağa tırmanma konusunda benimle dalga geçebilirdi ancak onun hızı neredeyse herkesin hızına yetişirdi.

“Vance seni bulmasaydı ne olurdu sence?” diye sordu yürümeye devam ederken.

“Bilmiyorum.” Aynı soruyu kendime binlerce kez sormuştum.

Burada hayat hem kolaylaşmış hem de zorlaşmıştı. Daha kolaydı çünkü bir rutinimiz vardı. Bir çeşit evimiz olmuştu. Daha zordu çünkü... zor bir hayattı. Yiyecek garanti değildi. Kışlar acımasızdı. İşemek için çömelmek pek de çekici değildi. Babama ayak uyduracak gücü toplamak gittikçe zorlaşıyordu. Her geçen ay enerjim azalıyordu.

Mateo’ya, “Burada yaşamak hep geçici bir şeymiş gibi geldi,” dedim. “Sürekli hareket hâlinde olduğumuz o yıllarda kaçıyorduk. Adrenalin başlangıçta büyük bir motivasyon kaynağıydı. Sonsuza kadar süreceğini hiç düşünmemiştim. Bir noktada duracağımızı düşünmüştüm. Ama babam devam etti. Kaçmaya devam etti. Ben hastalanana kadar durmadı.”

Belki de bu yüzden hastalanmıştım. Yoluma devam etme, bitmek bilmeyen kilometrelere katlanma fikri bedenimi durdurmuştu.

“Montana’ya geldiğimizde daha kolay oldu.” Bakışlarımı ağaçların tepelerine ve dallarının arasından görünen mavi gökyüzüne çevirdim.

Bu dağlar benim sığınağım olmuştu. Burası sonunda nefes aldığım yerdi. O geceden beri ilk kez burada dışa dönük olarak yas tutmuştum.

Bu orman benim sayısız gözyaşıma sahipti. Babam avlanırken ya da tuzak kurarken kendime ayırdığım anlarda, o kutunun

kapağının birazcık aralanmasına ve kız kardeşlerim için yas tutmama izin verirdim.

Belki onlar hakkında bir daha asla konuşmayacaktım ama Elsie ve Hadley için gözyaşlarım sel olmuştu. Bu ağaçlar gözyaşlarımı içmişti. Masmavi gökyüzü ağlamalarımı yutmuştu. Ben iki güzel ruhun yasını tutarken, bu dağlar yanımdan hiç ayrılmamıştı.

“Burası evimizdi. Bir yuva kurmuştuk,” dedim. “Ama ev değildi, üstelik geçiciydi. Eninde sonunda paramızın tükeneceğini biliyordum. Çok harcadığımızdan değil ama her ay kasabadan aldığım bazı malzemeler vardı. Babam diyetimizde yeterince yağ almadığımızdan endişelendiğinde belirli yiyecekleri alırdım. Hepsi paraya mal oluyordu. Kasabaya her yolculuk bir riskti. İçten içe, bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum.”

Sürmemişti. Vance, beni Quincy’ye giderken yakalamıştı.

O gün ondan kaçmıştım. Yüzünü tanıdığımda ters yöne doğru koşmamın nedeni babam için duyduğum korkuydu. Ancak paniğe kapılmadan önce verdiğim ilk tepki, her şeyin bitmiş olmasından duyduğum rahatlama olmuştu. Kaçmayı bırakabileceğimiz için rahatlamıştım.

Tekrar yaşayabileceğimiz için rahatlamıştım.

“Sanırım babam güçten düştüğümü biliyordu. Vance ile geri dönmem onun fikriydi.”

Mateo yavaşlayarak durdu ve yanına gelmemi bekledi. “Sana bir şey söyleyebilir miyim?”

“Her zaman.”

“Bir yanım babanı bulduğumuzda onunla kalacağından korkuyor.” Sanki haftalardır bu sırrı içinde tutuyormuş gibi ciğerlerindeki hava boşaldı.

“Hayır. Onu bulsak bile kalmayacağım.” Babamı o kadar çok

özlemiştim ki canım yanıyordu ama bu hayat bana göre değildi. “Babam burayı çok seviyor. Artık ait olduğu yer burası. Olanlar... onu yıktı. Bizi yıktı.”

Mateo’nun eli benimkine uzandı. “Seni değil.”

O öyle düşünse de düşünmese de ben mahvolmuştum. Babam gibi geri dönülmez bir durumda mıydım? Hayır. Ancak o gece bir parçam paramparça olmuştu ve ne zaman ne de sevgi yok olan parçamı onarabilirdi. Tek umabildiğim, ilerlemek için yeterli güce sahip olmaktı. Kırılanı kırılmayanla dengelemek ve huzuru bulmak.

Bunca zamandır, normal hakkında endişeleniyordum.

Oysa benim normal tanımım yanlıştı, değil mi? Normal, o gece olmasaydı olacağım kadın olduğum anlamına gelmiyordu.

Belki de benim normal versiyonum, pek de normal olmayan bir geçmişle barışmak anlamına geliyordu.

Belki yıllar önce bir terapistim ya da danışmanım olsaydı, bu gerçeğin farkına varmam bu kadar uzun sürmezdi.

“Okul hakkında düşünüyordum,” dedim.

“Öyle mi?”

“Psikoloji derslerimden keyif alıyorum. Dönemin başında kayıt yaptırdığımda, belki ailemi anlamama yardımcı olur diye umuyordum. Ama öğrendikçe öğrenmeye devam etmek istiyorum. Belki bir sosyal hizmet uzmanı ya da danışman olabilirim ya da... bilmiyorum. Bu sadece bir düşünceydi.”

“Bu fikri sevdim.” Mateo beni kollarına almak için kenetlenmiş ellerimizi kullandı. “Neye karar verirsen ver, senin yanında olduğumu biliyorsun.”

“Biliyorum.” Geniş göğsünü sıkıca saran termal tişörtüne gülümsedim. “Çok fazla ders var. Hepsini internetten alamayabilirim.”

“Bunu başaracağız.” Mateo saçımı öptü ve gitmeme izin ver-

di. Fakat yürüyüşe devam ederken elimi bırakmadı, çevremizi tararken ağaçların arasından yolumuzu seçiyorduk.

Bugün dışarıda ne kadar kalacağımıza dair bir sınır koymamıştık. Ancak güneş tam tepemizden geçerken, verimsiz bir yolculuğun daha hayal kırıklığı gri bir bulut gibi çöktü. En fazla bir saat sonra kamyonu geri dönmemiz gerekecekti.

O bir saat çok çabuk geçti. Orman burada o kadar sık değildi ve otlar kotumun paçalarına sürtünüyor, uzun sapları baldırlarıma değiyordu. Beyaz ve sarı kır çiçekleri yeşil alanı süslüyordu. Başımın üzerinde asılı duran o bulutla, bugün güzelliğini takdir etmek zordu.

“Muhtemelen geri dönmeliyiz,” dedim.

Mateo elimi bıraktı ve beni duymamış gibi bir adım öne çıktı.

“Mateo.”

Bir parmağını dudaklarına götürdü.

Ağzımı kapatıp kulaklarımı kısıtım, gözlerim soldan sağa gezinirken bir şey var mı diye dinledim. Hiç kimse yoktu. Ses de yoktu.

Tarlaya doğru giderken takip etmem için çenesiyle işaret etti, o kadar hızlı yürüyordu ki yetişmek için her iki adımda bir koşmam gerekiyordu.

Mateo’nun bakışları bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Aradığı şeyi görür görmez yolunu değiştirdi ve uzaktaki bir sıra çalıya doğru yürüdü. Aramızda bir metre kalana kadar vücudu görüşümü engelledi.

Çalıların arasındaki boşluğu ilk ben gördüm. Küçük bir delikle otların arasında dar bir patikaydı. Babam, bana tavşanların yabani havuç ve tatlı hindiba ile beslenmek için çalılıkların güvenliğinden ayrıldıkları tavşan izlerini tespit etmeyi öğretmişti.

Patikaya o kadar odaklanmıştım ki Mateo’nun tam yanında

durana kadar yeşilliklerin arasında beyaz ve ten rengi bir tüy yığınınını fark etmedim.

Bir tavşandı.

Mateo ölü hayvanı incelemek için eğildiğinde kalbim boğazımda atmaya başladı. Boynuna ince bir tel dolanmıştı.

O teli biliyordum.

İki yıl önce, ben ayrılmadan önce, babama tuzakları için o yumuşak, ince telden üç yeni rulo almıştım. Mateo tuzak ipini bulmuştu.

“Nasıl?”

Mateo başını kaldırıp baktı. “Çığlık attığını duydum.”

Tavşanlar ölmeden önce genellikle dehşet ve panik dolu bir çığlık atarlardı. Kalbimin şiddetle çarpmasına neden olan bir sestti, babam tuzak ipini ne zaman kontrol edecek olsa onunla gitmeyi bırakmıştım.

Daha fazlası olmalıydı. Bakışlarım etrafta geziniyor, daha fazla iz ve tel arıyordu.

Mateo’nun hâlâ diz çöktüğü yerden yirmi adım ötede, yakın zamanda kemirilmiş bir çalı vardı. Yavaşladım, otların arasında bir boşluk bulmak için çömeldim.

Tel neredeyse görünmezdi ama onu yeşilliklerin arasından seçebilecek kadar tuzak kurmuştum. Halkası babamın avuç içi büyüklüğündeydi. Onu yakındaki bir çalıya bağlamış, ilmeği yerden yaklaşık dört parmak genişliğinde olacak şekilde yerleştirmişti. Kapanın ilmeğinin altındaki toprağa bir sopa saplanmıştı, babam hayvanların telin altından kaçmak yerine içinden atlamalarını sağlamak için bunu yapmayı severdi. Sonra tel tavşanın boynuna dolandır, böylece tavşan kurtulamazdı.

Mateo yanıma geldiğinde, “Bu o,” dedim.

“Emin misin?”

“Evet.”

Çantamı omuzlarımdan indirdim ve bu sabah mutfakta yazdığım notu almak için ön cebi açtım.

Babamın bulması için çimlerin üzerine bırakmak kolay olmalıydı. Yine de ne yazdığımdan şüphe duyarak uzun bir süre kelimelere baktım.

Benden saklanmayı bırak.

Bu notu bulduğunda her şey değişecekti.

Eğer hiçbir şey değişmezse ve görmezden gelirse, bu kalbimi kıracaktı.

31. BÖLÜM

MATEO

Orospu çocuğu Cormac Gallagher, Vera'nın kalbini kırıyordu. "Bir tur daha uçmamı ister misin?" diye sordum Vera'ya.

"Hayır." Pencereden dışarıya, uçağın altındaki araziye doğru baktı. Ağaçlar, tarlalar ve Montana'nın engebeli güzelliğinden başka bir şey yoktu. "Hadi eve gidelim."

"Pekâlâ." Uçağı yana yatırdım ve Quincy'nin havaalanına doğru bir rota çizdim.

Buradan kimseyi görmenin bir yolu yoktu. Orman bir barınak göremeyecek kadar sıktı. Haziran başında hava o kadar ısınmıştı ki geceleri soğuk olsa da Cormac'ın gündüzleri ateş yakmasına gerek yoktu. Zaten bir duman bulutu dışında, ağaçların arasından bir adamı görmenin hiçbir yolu yoktu. Bunun anlamsız olacağı konusunda onu uyarmalıydim.

Ancak Vera, Sable Zirvesi'nin etrafında uçmak istediğinde ona hayır diyememiştim.

O tuzak hattını bulmamızın üzerinden, o notu bıraktığından beri bir ay geçmişti.

Cormac onu almış ve görmezden gelmişti.

O zamandan beri on kez yürüyüşe çıkmıştık. İlk gezimiz, mesajını bıraktıktan üç gün sonraydı. Tuzaklar ortadan kaybolmuştu. Cormac'ın etrafta olduğuna dair başka işaretler aramak için bölgeyi araştırmıştık. Fakat kıızıyla yüzleşmek yerine, onu önemsedğini göstermek yerine ortadan kaybolmuştu.

Belli ki Cormac yaşadığı yeri terk etmişti ama yaya olarak kat edebileceğimiz çok fazla yol vardı. Dolayısıyla bugünkü uçuş ortaya çıkmıştı. Alaina'yı aileme bırakmıştık ve birkaç saat uçmak için gün doğumunda havaalanına gelmiştik.

Bu duruma iki hafta daha veriyordum. Sonra, Vera ne kadar direnirse dirensin, bu çılgınlığa bir son verecektim.

Ne zaman eve elimiz boş dönsek, gözlerindeki ışıltının bir kısmı kayboluyordu. Eve dönerken birden fazla kez gözyaşlarıyla mücadele ettiğini görmüştüm. Geçtiğimiz ay içine kapanmış, daha da derinlere çekilmişti.

Kollarını kendine sarmıştı. Omuzları kemerinin kayışlarının içine doğru kıvrılmıştı.

“Özür dilerim.” Elimi kalçasına koydum.

“Denediğin için teşekkürler.” Omuz silkti ve biz Sable Zirve si'nin yanından geçerken bakışlarını dışarıya yöneltti.

En yüksek sırt hâlâ beyaz örtüyle kaplıydı. Küçük dağ gölü, sabah güneşinin altında parlak bir su rengindeydi. Yaprak dök-meyen yeşil denizin karşısında mavi bir çember oluşturunuyordu.

Zirve ve dağlar arkamızda kaldığında, Quincy'yi çevreleyen açık düzlüklerin üzerinden uçarken, Vera yüzünü öne çevirdi, ellerini kucağında kavuşturdu. Hayal kırıklığı uçağın motorundan daha gürültülüydü.

Yanağından aşağıya tek bir gözyaşı süzüldü. Sildi ama benim kaçırmama yetecek kadar hızlı değildi.

Planladığımı iki haftayı siktir ettim. Bu kadarı yeterliydi. Bunu bugün bitiriyorduk. Cormac onu hak etmiyordu.

Nasıl bir adam kızına bunu yapardı? Onu kurtardığını mı sanıyordu? Özgür bıraktığını mı? Onunla bunca yıl geçirdiği hâlde nasıl olur da onu hiç tanımazdı?

Vera'nın sadakati sınır tanımıyordu. Ömrünün sonuna kadar onun yokluğu için kendine işkence edecekti.

“Kontrolü almak ister misin?” Bunu daha iyi hâle getirmek için bir şeyler yapma ihtiyacıyla sordum. “Biraz uçmak ister misin?”

“Sorun değil.”

“Emin misin? Dik dönüşler ya da manevralar yapabilirsin, eğlenceli bir şeyler. Kulübeye ya da annemle babamın evine gidebiliriz.”

“Hangarda işimizi bitirelim. Bugün çatı katını temizlemek istiyorum. Allie'yi aldığında beni de bırakabilirsin.”

Çatı katının temizlenmesine gerek yoktu. Bugünlerde giysilerini almak dışında oraya pek gitmiyordu. En fazla biraz toz vardı. Bu sadece Vera'nın kaçmak istemesiydi. Duygularıyla tek başına başa çıkabilmek için benden saklanmak istiyordu.

“Quincy trafiği,” diye anons ettim ortak trafik danışma frekansından. “Cirrus Dört Sıfır Altı Delta Whiskey. On altı kilometre kadar güneyde. Tam duruş için yaklaşıyor.”

Temizlik yapmak mı istiyordu? Tamam o zaman. Öyleyse ikimiz de temizlik yapardık. Eğer yardımımı istemezse, o zaman onun koltuğunda kamp kurar ve uçuş okulu için bir yığın evrakı karıştırırdım.

Sertifikalı bir eğitmen olarak öğrenci pilotları eğitebilirdim

ancak bir uçuş okulu açmak için FAA*'nın farklı kuralları ve gereksinimleri vardı. Geçtiğimiz ayı bir işletme kurarak ve gerekli sigortayı yaptırarak geçirmiştım. Ardından eğitim müfredatı geliştirmek için sayısız saat harcamıştım.

Ben de öğretmenliği özlemiştim. Vera ile birkaç çalışma seansımıza katılana kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Kanatlarımın altında en son üniversitede bir öğrenci pilot vardı. Vera yer okulu kitaplarına homurdanmış olabilirdi ama ben o kitapları özlemiştim. Temel bilgileri anlatmayı ve aerodinamiği açıklamayı özlemiştim.

Uçuş okulunun planını onay için bir araya getirmek aylar, belki de daha uzun zaman alacaktı. Başlamak için acelem yoktu ama beklemek de istemiyordum. Hayatımda ilk kez, tam olarak yapmam gereken şeyi yaptığımı hissediyordum. Doğru yönde ilerliyordum.

Bu his uçuş okulundan daha fazlasıydı. Allie'ydi. Vera'ydı. Hayat güzeldi. Keşke Vera'nın güneş gözlüklerinin ardında saklanan hüznü ortadan kaldırabilseydim.

İndiğimizde ve hangara doğru ilerlerken sessiz kaldı. Çiftliğe giderken de aynı şekilde sessizdi. Annemle babamın evinde durduğumuzda, ben Allie'yi almak için içeri girerken o kamyonette kalarak beni şaşırtmıştı. Dışarı çıktığımızda onu gitmiş bulmayı bekliyordum.

"Temizlik yapmak istediğini sanıyordum."

"Sonra yaparım." Onu yalnız bırakmayacağımı biliyordu.

Kulübeye vardığımızda Vera yolcu koltuğunda kendini bir top hâline getirmişti. Kapıya doğru benden ne kadar uzaklaştığının farkında mıydı acaba? Arabayı park ettiğim anda dışarı fırladı ve aceleyle eve doğru koşmaya başladı.

* Federal Havacılık Kurumu. -e.n.

Allie eve dönerken uyuyakalmıştı, uyku vakti olduğu için onu dikkatlice koltuğundan kaldırıp içeri taşıdım ve doğruca yatağına götürdüm. Gürültüyü bastırmak için rahatlatıcı ses cihazını çalıştırdıktan sonra kapıyı kapattım, dışarı çıktığımda Vera'yı mutfakta buldum.

Anahtarlar elindeydi.

“Sanırım ben...”

“Hayır.” Ellerimi kalçalarımaya koydum. “Hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Mateo, kötü bir ruh hâlindeyim. Senin de gününü mahvetmeden önce gidip başka bir yerde halletmeme izin ver.”

Benimle konuşmak yerine kaçacaktı.

Bugün olmazdı.

“Anahtarları bırak, sevgilim.”

İçini çekti. “Lütfen.”

“Anahtarları bırak.” Ya o anahtarları bırakırdı ya da ben lanet kapıyı ablukaya alırdım.

Bir an sürdü ama onları tezgâhın üzerine fırlattı. Onları tutamayınca elleriyle ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu. Ellerini kaldırdı, düşürdü. Tekrar kaldırdı, parmakları havada yayıldı, ta ki saçlarına dalıp kızıl telleri çekene kadar. “Burada olmak istemiyorum.”

Bu acıtmıştı ama benimle ilgili değildi.

Vera büyük duyguları nasıl anlatacağını bilmiyordu. Onlardan saklanarak, onları gömerek çok uzun yıllar geçirmişti.

Yapabileceğim pek bir şey yoktu ama onu sevebilirdim. Burada, yanında olabilirdim.

“Neden burada olmak istemiyorsun?”

“Çünkü ben... kızgıyım.” Sesi çatallaştı. “Üzgün. Hayal kı-

rıklığına uğramış. Öfkeli. Adını sen koy, Mateo. Hissettiğim şey bunlar. Bu çok fazla ve çılgılık atmak istiyorum.”

“O zaman çılgılık at.”

Ofladı. “Sadece gitmeme izin ver ve ben...”

“Kendi başına mı halledeceksin? Hayır. Konuşmamız gereken şeyler var.”

“Hangi şeyler?”

“Öncelikle, babanı aramayı bıraktık.” Cormac kızıyla yeniden bir araya gelme şansını kaçırmıştı.

Vücudu kaskatı kesildi. “Bırakmıyorum.”

“Bırakıyorsun.”

“Öylece dikte edemez...”

“Seni incitmeye devam etmesine izin vermeyeceğim. Vermem.”

“O benim babam, Mateo.”

“O zaman öyle davranmalı.” Bağırımıyordum. Henüz bağırımıyordum ama çok yaklaşımışım. “Bu senin kalbini kırıyor. Benden ne yapmamı bekliyorsun? Öylece durup olanları izlememi mi?”

Çenesi titremeye başladı. “Yaptığı şeyin bir nedeni olmalı. Bunun benim iyiliğim için olduğunu düşünüyor olmalı, bilmiyorum. Ama korkarım ki iyi bir zihniyette değil. Lyla’ya saldırdı, Mateo. Onu *incitti*. Sağlıklı düşünemiyor. Ya daha da kötüleştiyse? Onu bulup konuşmam gerek.”

“Hayır.” Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. “Lanet olsun. Hayır. O notu buldu ve uzak durdu. Konuşmak istemiyor.”

“O olmayabilirdi.”

“Vera,” diye çıkıştım.

Yüzünün önünde bir duvar yükselmiş gibi ifadesi dondu.

“Ne zaman yukarı çıksak, sende bir parça kopuyor.” Ona

hüzünlü bir gülümsemeyle baktım. “Hiçbir şey kalmayana kadar verip durmandan korkuyorum.”

Gözleri yaşlarla doldu. “O benim babam. O benim ailem.”

“Ben...” Beynim bir anda durdu.

Bunu söylemişti. Ciddiydi. Cormac’ı bulmaya kararlıydı çünkü onu ailesi olarak görüyordu. Peki onu bulamazsa, babasını bir daha göremezse, ailemize sahip olduğunu biliyordu, değil mi?

Yalnız olmadığımı biliyordu, değil mi?

Hayal kırıklığım yok oldu. Onun yerine, belki de bu çatı altında ne kadar büyük bir ailesi olduğunu görmesi için yeterince şey yapmadığımı ya da söylemediğimi için ezici bir pişmanlık duydum.

Onu seviyordum. Kendi hayatımdan daha çok seviyordum. Allie onu seviyordu. Biz onun ailesiydik. Babası olsa da olmasa da.

“Dün gece Allie’nin banyosunu sen yaptırдың.”

Sertçe yutkundu ve gözlerinin kenarlarını sildi. “Evet. Yani?”

“Seninleyken nadiren kriz geçiriyor. Ona banyo zamanının geldiğini söylüyorsun ve o da bunun dünyadaki en iyi fikir olduğunu düşünüyor. Çünkü o sensin. Sen onun Ve-va’sısın. Bunu her söylediğinde, sana “anne” diyor da olabilir.”

Vera’nın ağzı açık kaldı.

“Allie’nin buna sahip olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bir anneye. Olabileceğini hayal bile etmek istemedim ama var. O sensin. Sen onun ailesisin. Sen onunsun.” Ona doğru ilerleyip yüzünü ellerimin arasına aldım, o güzel çikolata gözlerine baktım. “Ve sen de benimsin. Biz senin aileniz.”

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Başparmağımla yakaladım. “Seni seviyorum, Vera. Seni çok seviyorum. Seni bırakmayacağım. Ve gitmene izin vermeyeceğim.”

Sözlerimin o duvarları aşması biraz zaman aldı ama aştıkları anda yüzünü değiştiren ışık, o güne kadar gördüğüm en güzel manzaraydı.

“Seni seviyorum.” Sözcükler ağzından daha yeni çıkmıştı ki sıçradı ve kendini kollarıma atarak dudaklarıma kapandı.

Onu kollarımın arasına aldım ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. Hayatımın geri kalanında başardığım tek şey Vera’yı her sabah ve her gece öpmek olsaydı, bunu iyi yaşamış bir hayat olarak kabul ederdim.

Kollarını omuzlarıma, bacaklarını belime doladı ve ben öpücüğü derinleştirip bizi yatak odasına götürürken bana sıkıca sarıldı.

Kapıyı kapattığımda kucağımdan inerek kilidi çevirdi. Ardından el yordamıyla ve çılgın bir şekilde giysilerimizi çıkardık. Hiç ses çıkarmadan o tekrar kollarıma gelip yumuşak, pürüzsüz teni benimkine değene kadar soyunduk.

Onu yatağa yatırdığımda ağızlarımız birleşti, dişlerimiz çarpıştı ve dudaklarımız çılgına döndü. Aletim karnına sürtünüyor, onun sıkı sıcağına girmek için can atıyordu ama kendimi tuttum. Dirseklerim yüzünün iki yanında onu kucaklarken vücudumu onun üzerine yerleştirdim.

“Seni seviyorum.”

Gözleri çikolata havuzları gibiydi, altın rengi benekler yatak odasının pencerelerinden süzülen ışıktaki dans ediyordu. “Ben de seni seviyorum.”

Şükürler olsun ki o gece Willie’de beni öpmüştü.

Dudaklarına uzandım, vücudu benimkine karşı kıvranırken öpücüğün tadını çıkardım. Bu gece acele etmeyecektim. Onun zevkini saatlerce çıkaracaktım. Ancak şu anda Allie’nin ne kadar uyuyacağı belli değildi ve ben bekleyemiyordum. Yavaş ve dikkatli bir hamleyle içine girdim.

Cennete. “Çok iyi hissettiriyorsun.”

Tırnaklarını omuzlarıma geçirdi, sırtı yataktan yükseldi ve aletimin etrafında gerildi. “Mateo. Hareket et, bebeğim. Lütfen.”

Tüm hayatım boyunca, onun içine gömüldüğümde adımın sesini duymak için yaşayacaktım.

Geri çekildim ve nefesinin kesilmesini sağlayarak tekrar içine girdim.

Omuzlarımdaki tutuşu, parmaklarım saçlarına daldıkça daha da sıkılaştı. Yumruklarımın arasına sıkıştırdığım saçlarını bırakmadan daha hızlı ve daha hızlı girip çıktım.

“Seni seviyorum,” diye nefes aldım. Kalçalarımın her itişinde bunu bir dua gibi kulağına fısıldadım.

“Evet,” diye inledi iç duvarları etrafımda kenetlenirken. Tanrım, o ilk orgazm. Her zaman hızlı gelirdi. Sertti. Genellikle fazla uyarı vermeden gelir, bazen ikimizi de şaşırtırdı.

Vera’nın çığlıkları duvarlarda yankılanıyor, vücudu benimkinin altında titriyordu.

Art arda gelen darbelerle paramparça oldu. Tanrım, sesler. Vücudunun hissi. Omurgamın dibindeki baskı neredeyse dayanılmazdı. Dişlerimi sıktım, sadece bir dakika, bir saniye daha uzatmak istedim ama beni içinde sıkma şekli dayanılmazdı.

İçine boşalırken iniltimi yastığa bastırdım. Vücudumdaki her kas gerilerek titredi, beyaz noktalar görüşümü çalarken zihnim karardı. Vera’nın bedenine kaç kez boşaldığımı unutmuştum.

Yine de bu orgazm farklıydı. Bu beni paramparça eden bir boşalmaydı ve parçalar bir araya geldiğinde, hiçbir şey bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Şu andan itibaren, biz bizeydik.

İkimiz de tükenmiş hâlde nefes nefese yığılırken bacakları uyluklarıma dolandı. Gözlerimin arkasındaki yıldızlar nihayet

söndü ve gözlerimi aralayıp Vera'ya bakmak için yukarı kaldırdığımda bakışlarının beni beklediğini gördüm.

Şakaklarındaki saçlar terden ıslanmıştı. Yanakları kızarmıştı. Dudakları pembe ve nemliydi.

Daha önce hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Asla bir kadını bu kadar sevemezdin.

“Hava nasıl, Şeftali?”

“Beklediğimden daha iyi,” diye fısıldadı. “Kapalı ve gri başlamıştı.”

“Peki ya şimdi?”

Gülümsedi. “Açık ve bir milyon.”

32. BÖLÜM

VERA

“**H**epsi bu mu?” Vance *Honda*’nın bagajından sırt çantasını alırken sordu.

“Bu sadece bir hafta sonu kamp gezisi.” Dört yıl boyunca bu kadarıyla yaşamıştım.

Onu kamyonuna taşıyıp bagaj kapağını açarken kıkırdadı. Pürüzsüz siyah kapağın altında sırt çantam için zar zor yer vardı. “Bunu karıma söyle.”

“Hey.” Lyla, Eden Coffee’nin arka kapısından ara sokağa girerken azarladı. “Bunu duydum. Bebekler eşyalarıyla birlikte gelir, Vance.”

“Haklısın, Mavi,” dedi. “Almak istediğin başka bir şey var mı?”

“Hayır, sanırım... Kahretsin. Kurabiyeler. Hemen döneceğim.”

O kafede kaybolurken, Vance ve ben bakıştık.

“Bütün bunlar da ne?” diye sordum sırt çantamı yerleştirirken.

“Şey, benim sırt çantam orada bir yerde. Ayrıca Trey’in portatif beşiğini de aldık. Bir ay yetecek kadar bebek maması. Üç

şışe güneş kremi. Beş soğutucu. Bir de bu sabah, Lyla fermuarını çekebilsin diye en büyük valizinin üzerine oturmak zorunda kaldım.”

“Böylece bir şey unutursam kime gideceğimi biliyorum.”

Bagaj kapağını çarparak kapattı. “Onunla bu konuda dalga geçtiğimde, bana ailesinin getirdiğinin çok küçük bir kısmı olduğunu söyledi.”

“Evet, Anne bütün hafta bu yolculuk için hazırlandı.” Arka koltuğa doğru ilerledim ama daha içeri giremeden Lyla elinde plastik bir kurabiye kabıyla dışarı fırlayarak bana el salladı. “Ben arkada Trey’le oturacağım. Sen ön koltukta oturabilirsin.”

“Emin misin?”

“Evet.” Gülümseyerek kabın kapağını açtı, hepimiz kamyon binmeden önce benim ve Vance’in birer çikolatalı kurabiye almamıza izin verdi.

Vance kontak düğmesine bastı. “Hazır mısınız?”

“Eden ailesinin kampı başlasın,” dedi Lyla.

Arabamı geride bırakarak kafeden uzaklaştı ve Main’e doğru yola koyuldu.

Bu hafta sonu ailece kamp gezisine gidiyorduk. Katılım zorunluydu. Anne ve Harrison, insanlar bu geziye gelmezlerse gelecekteki tüm bebek bakıcılığını durdurmakla tehdit etmişlerdi.

Boş tehditler olmasa bile, hafta sonu kaçamağı fikrine kimse karşı çıkmamıştı.

Talia hafta sonu hastaneden izin almıştı. Eloise personelinin oteli kontrol etmesini sağlamıştı. Çiftlik çalışanları Griffin olmadan bir hafta sonu geçirebilirlerdi. Knuckles, Knox’un yardımcı şefi tarafından idare ediliyordu. Lyla da Eden Coffee’nin dizginlerini Crystal’a devretmişti.

Turizm sezonu olmasına ve herkes çok yoğun olmasına rağmen, Anne'le Harrison sadece bir hafta sonu için ısrar etmişlerdi.

Bir iş molasıydı. Ailece geçirilecek bir hafta sonuydu.

Diğer herkes çoktan Quincy'den ayrılmıştı. Mateo, Anne ve Harrison'a kamp alanının hazırlanmasına yardım edeceğine söz vermiş, bu yüzden Allie'yle erkenden yola çıkmıştı. Ben ise çalışmak ve Vance'le Lyla ile birlikte yolculuk etmek için şehirde kalmıştım.

“Peki nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Lyla, Trey'in araba koltuğunun yanından, “Babamın keşfettiği yeni bir yer,” diye cevap verdi. “Buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta olduğunu söyledi. Neden çocukken yaptığımız gibi çiftlikte kamp yapmıyoruz, hiçbir fikrim yok. Ama çok heyecanlı ve her şeyi planlamış. Yol tarifi var mı sende?”

Vance ön panelden yapışkanlı bir not kopardı. “Aldım.”

Lyla esnedi ve koltuğuna yaslandı.

Yaklaşık sekiz kilometre sonra, otoyolda hızla ilerlerken Vance dikiz aynasından bakıp gülümsedi. “Bayılmışlar.”

Arka tarafa baktığımda Lyla, Trey'in araba koltuğuna uzanmış, ikisi de mışıl mışıl uyuyordu.

“Bugün bizimle gelmene sevindim,” dedi. “Seni özledim, evlat.”

“Ben de seni özledim.” Onu haftada en az bir kez kafede görüyordum ama düzenli öğle yemeklerimiz bu yıl azalmıştı. Vance, Lyla ve Trey'le meşguldü. Benim Mateo ve Allie'm vardı. Baş başa geçirdiğimiz zamanlar seyrekleşmişti.

“Ee... yeni bir adresin olduğunu duydum.”

Yanaklarım kızardı. “Dün itibariyle.”

Çatı katı artık benim evim değildi.

Mateo beni sevdiğini söyleyeli iki hafta olmuştu ve bunun gerçek olduğuna hâlâ tam olarak inanmadığım anlar vardı. Muhtemelen bu ve yaşam düzenimizin oturması daha uzun sürecekti.

Mateo'yla kulübesine taşınmam konusunda konuşmamıştık. Sadece çatı katındaki eşyalarımı toplamayı kendine görev edinmişti.

Pazartesi akşamı işten eve geldiğimde, yemek masasının banyomda bulunan her şeyle dolu olduğunu görmüştüm. Losyonlar, saç maşaları, makyaj malzemeleri ve ojeler. Her şey masanın üzerine saçılmıştı çünkü onun -bizim- banyomuzda istediğim yeri almamı istemişti.

Salı günü eve geldiğimde kıyafetlerimi onun yatağında bulmuştum.

Belki de birlikte yaşamak için çok erkendi. Belki de değildi. Bunu fazla düşünmeyecektim. Bir evi paylaşıyor olmamız hoşuma gidiyordu.

Çarşamba günü, çalışmak zorunda olmadığım bir zamanda, birlikte çatı katına çıkmış ve eşyalarımızı toplamayı bitirmiştik. Sonra dün akşamı derinlemesine temizlik yaparak ve kendi başıma inşa ettiğim ilk eve veda ederek geçirmiştım.

O çatı katını özleyecektim.

“Mutlu musun?” diye sordu Vance.

“Mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla.”

Bir elini omzuma koyarak bana doğru uzattı. “Özür dilerim.”

“Ne için?”

“Sana kırılğanmışsın gibi davrandığım için.”

“Ah.” Bunun iyi bir nedeni vardı. Vance endişelenmişti. Babamın yokluğunda Vance bu rolü üstlenmişti ama evet, bana kırılacakmışım gibi davranıyordu.

“Mateo öyle davranmıyor. Onu sevmenin bir nedeni de bu olmalı.”

Başımı salladım. “Evet.”

“O zaman sevindim. İkiniz için de.”

“Teşekkürler.” Bir esneme ağzımı çekiştirirken ona gülümsedim.

“Yorgun musun?”

“Evet. Gün erken başladı ve Allie kötü bir gece geçirdi. İki kez uyandı, sonunda bizimle birlikte yatağa girdi.”

“Trey’in bizimle uyuduğu geceler en kötüsü.” İnledi. “Her zaman ayaklarını sırtıma saplamayı başarıyor.”

“Allie’ninki yüzümdeydi.” Tekrar esnedim. “Saat üç civarında uyumaya çalışmaktan vazgeçtim.”

“Ona karşı iyisin.”

“Onu seviyorum.” O benimdi.

Üçüncü kez esnediğimde, “Sen de biraz kestir,” dedi.

“Ben iyiyim.”

“Vera.” Bana düz bir bakış fırlattı. “Uyu.”

“Çok fazla konuşamadık.”

“Bütün hafta sonu bizim.”

Koltuğumda kaydım, kapıya yaslandım. “Otuz dakika. Oraya varmadan beni uyandır.”

“Emin olabilirsin.” Konsoldan yapışkanlı bir not aldı ve Harrison’ın talimatlarını tekrar okudu.

Ben haftamı çatı katını toplamakla geçirirken, Anne ve Harrison beş tekerlekli karavanlarını yüklemek için yorulmak bilmeden çalışmışlardı. Bu arada herkes çadırlarda uyuyacaktı. Belki Mateo’yu bir gece dışarıda yıldızların altında uyumaya ikna edebilirdim.

Babam ve ben yıldızların altında uyurduk. Uykuya dalmadan önce takımyıldızları işaret ederek saatler geçirirdik. Bunu hâlâ yapıyor muydu? Elini havada tutup parmak ucuyla izlerini takip ediyor muydu?

Mateo'yla bir daha yürüyüşe çıkmamıştık. Kalbimin iyiliği için bu mola gerekliydi ama içten içe, bitmemiş gibi hissediyordum. Mateo ne kadar ısrar etse de babamı aramayı bırakmaya hazır değildim.

Bir parçam bu konuyu Vance ile konuşmak ve onun düşüncelerini almak istiyordu. Ancak Mateo ile aynı fikirde olmasından korkuyordum. Bu yüzden gözlerimi kapatıp, tekerleklerin kaldırındaki vızıltısının beni uyutmasına izin verdim.

Durduğumuzda sarsılarak uyandım. Otoyol gitmişti. Onun yerine Mateo'nun kamyonetinin yanına, bir ağaç korusuna park etmiştik. "Çoktan geldik mi?"

"Derin uyuyordun," dedi Vance. "Seni uyandırmaya cesaret edemedim."

Gözlerimi kırıştıtarak uykuyu dağıttım. "Üzgünüm."

"Olma." Zıplayarak dışarı çıktı ve Lyla'ya yardım etmek için arka tarafa gitti.

"İlk kamp gezine hazır mısınız?" diye sordu Lyla oğluna, Trey'in kemerini çözüyordu.

Kahkaha ve konuşma sesleri kulaklarıma ulaştı. Kapımı açtığımda çam, çimen ve... su kokularıyla karşılaştım.

"Gelmişsiniz." Harrison yanıma gelerek beni kucakladı. "Nasılsın?"

"İyi," diye nefes aldım, uykunun sersemliği hâlâ üzerimdeydi. "Mateo nerede?"

"Allie ile gölde yüzüyor."

Göl mü? Kalbim durdu. "N-ne?"

"Eşyaların nerede? Çadırına götüreceğim." Harrison damarlarımda dolaşan panik dalgasından habersiz bagaj kapısına gitti.

Bir göl. Kimse bir gölden bahsetmemişti. Sadece Alder'deki

kamp alanından bahsetmişlerdi. Mateo oltasını yanına almıştı ve bana mayo getirmemi söylemişti ama ben bunun nehir için olduğunu sanmıştım.

“Neredeyiz biz?” Sesim titriyordu.

“Alder Kamp Alanı.” Harrison gülümsedi ve çantamı aldı. “Tüm getirdiğin bu mu?”

Başımı salladım.

“Hadi gel.” Kolunu omuzlarıma atarak beni kamp alanına götürdü.

Seçtikleri alan, karavan ve tüm araçlarımızın sığabileceği genişlikte açık bir alandı. Alan boyunca çadırlar kurulmuş, herkes çevredeki ağaçların gölgesinde farklı bir yer seçmişti.

Ateş çukurunun etrafı çoktan katlanabilir sandalyeler ve soğutucularla çevrilmişti. Yakınına bir odun yığını yığılmıştı. Çocukların altında oynaması için çimlerin üzerine havlu ve battaniyelerle bir şemsiye kurulmuştu.

Talia, Jude’a güneş kremi sürüyordu. Memphis, bebek Annie’yi göğsüne bağlamış, Winn ve Eloise ile konuşuyordu.

Tüm bunların ötesinde, erkekler suda çocuklarla birlikteydi.

Kalbim kulaklarımda o kadar yüksek sesle atıyordu ki kahkahalarını zar zor duyabiliyordum.

Bir göl. Sadece bir göldü. *Nefes al.*

“Baba!” Drake can yeleğini giymiş bir hâlde yanımızdan hızla geçti. Memphis’inkiyle aynı tonda olan sarı saçları, Knox’un beklediği suya doğru koşarken dalgalanıyordu.

Su.

Bir göl.

Ciğerlerimi dolduramıyordum. Nefes alamıyordum.

“İçecek bir şey ister misin?” Harrison sırt çantamı kamp ate-

şinin yanına koyup bir soğutucu açarak sordu. “Su ya da gazoz? En sevdiğin kremalı gazozdan aldım.”

Bir göl. Bir göldeydik. Çocuklar gölde yüzüyordu.

“Vera?” Harrison ayağa kalktı. “Ne oldu?”

Bir adım öne çıktım, ardından bir adım daha attım.

Mateo kıyıya yakın bir yerde duruyordu, üzerinde sadece düşük belli siyah mayosu, aynalı güneş gözlükleri ve o göz kamaştırıcı gülümsemesi vardı. Su baldırlarına vuruyordu.

Allie onun yanındaydı, fırfırlı lavanta rengi bir mayo giymiş, dalgalı sularda yüzüyordu. Güneş gözlükleri mor ve kalp şeklindeydi.

Can yeleği giymiyordu. Neden can yeleği giymiyordu? Boğulabilirdi. O suda boğulabilirdi. O gölde ölebilirdi.

Bir adım daha attım, panik o kadar hızlı yükseliyordu ki neredeyse boğulacaktım. “Mateo.”

Beni duymadı. Kardeşleriyle konuşuyordu.

“Mateo.”

Dikkati başka yöne kayd ve beni görünce gülümsemesi genişledi.

“Onu sudan çıkar.”

Güneş gözlüklerini saçlarına doğru kaydırıldı. “Ne?”

“Onu sudan çıkar.” Suyun içindeydi. O gölün içindeydi. Yüzme bilmiyordu.

Yüzme bilmiyordu ve can yeleği olmadan göle girmişti. İleri doğru bir adım daha attım, dizlerim neredeyse bükülüyordu.

“Çıkar onu. Onu o sudan çıkar.”

“Şeftali.”

“Onu o gölden çıkar, Mateo!” Sesim yükseldi.

Konuşma kesildi. Çocuklarınkiler de dahil olmak üzere tüm kahkahalar kesildi.

Herkes bana bakmak için dönmüştü.

Ancak hareket etmiyordum. Nefes almıyordum. Ta ki Mateo eğilip Allie'yi yakalayana ve onu sudan çıkarırken itirazlarını görmezden gelene kadar.

“Vera.” Vance’in eli omzuma indi ama ben omuz silkerek elini ittim.

Ardından koştum.

33. BÖLÜM

MATEO

“**B**aba! Hayır!” Allie tekmeleyerek çığlık attı.
“Anne,” diye seslendim.

Allie’yi almak için kollarını uzatmıştı bile. “Ben ilgilenirim.”

Kızımı teslim ettim, ardından Vera’nın peşinden koştum ama sıırıslıklam terliklerimle onu asla yakalayamazdım. Bu yüzden sandaletlerimi çıkarıp daha önce giydiğim tenis ayakkabılarımı kaptığım gibi çadırıma doğru koşmaya başladım. Onları giydiğimde Vera görünürde yoktu. “Sikeyim.”

Neyse ki Vance onun peşinden gidiyordu. Bir ağaç kümesini geçip gözden kaybolmadan önce onu görmüştüm. Foster, Jasper ve babam da peşindeydi. Ayakkabılarını değiştirmek için durmamış olan Griffin’le Knox da kovalamacaya katıldı.

Onu bulmak için koşarken tek kelime etmeden hepsinin yanından geçtim.

Ciğerlerim ve bacaklarım yanarken Vance’e yetiştiğimde, ileride kırmızı-turuncu bir ışığın parladığı yeri işaret etti.

“Vera!”

Bağırışımı duymazdan geldi ve koşmaya devam etti, onu hiç görmediğim kadar hızlıydı. Sanki yeterince hızlı olsaydı geçmişten kaçabilirdi.

Koştı.

Koşmasına izin verdim.

Sadece artık tek başına koşmuyordu.

Vücudumu daha sert, daha hızlı ittim ve sonunda yetiştiğimde onu durdurmadım. Varlığımın her zerresi onu yakalamak, buna bir son vermek istiyordu ama onun henüz işi bitmemişti. Devam etmesi gerekiyordu.

Bu yüzden arkasına yerleşerek tempo tuttum.

Koştı.

Ben de takip ettim.

Adımları yavaşladığında terlemiş ve nefessiz kalmıştım. Koşusu önce tempolu koşuya, sonra da yürüyüşe dönüştü. Ardından yüzünü ellerinin arasına gömdüğünde, avuçlarından çıkan feryat kalbimi parçaladı.

“Şeftali.” Onu sararak göğsüme çektim.

“Bırak beni.” Vücudunu serbest bırakmaya çalışırken ağzından bir hıçkırık koptu.

Daha sıkı tuttum. “Seni seviyorum.”

Benimle tekrar mücadele etti, kıpırdanmaya ve sarsılmaya, gevşemeye çalıştı. İsteddiği kadar savaşılabildi.

Gitmesine izin vermiyordum.

“Yanımdayım.”

Omuzları titremeye başladı ve itirazları vücudunu terk etti.

“Seni seviyorum.” Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Hayatının en zor günlerinde, ona onu sevdiğimi hatırlatmak için burada olurdum.

“Mateo.” Bir hıçkırık daha duyuldu, ardından kendini bana bıraktı.

“Buradayım. Bırakmayacağım.”

“Canım yanıyor.” Bu kez hiç durmadan hıçkırdı, çığlıkları beni parçalara ayırıyordu.

“Biliyorum, sevgilim.” Ona daha sıkı sarıldım, boğazımda bir yumru oluştu. Onun acısı. Benim acım.

“Açık.”

“Ne açık?”

Daha çok ağladı. “Kutu. Açık ve acıtıyor.”

Ah, Tanrım. Bu onu öldürüyordu. Çok uzun zamandır her şeyi kilit altında tutmuştu. “Bırak çıksın.”

“Y-yapamam.”

“Evet, yapabilirsin.” Burnumu saçlarına gömdüm. “Anlat bana.”

“Onları o öldürdü.” Tüm vücudu gevşedi, ben de onu kollarımın arasına aldım ve dizlerimizin üzerine çökerken omzuma yasladım. “Onları öldürdü. Hadley ve Elsie’yi. Kız kardeşlerimi öldürdü. Beni de öldürmeye çalıştı.”

Annesi.

Bunu tahmin ediyordum ama onun dudaklarından duymak, çıplak sırtıma bir kırbacın saplanıp kemiğime kadar kesmesi gibiydi.

İlk kez mi gerçeği söylüyordu? Bunu daha önce kimseye söylememişti, değil mi? Sadece kilitlemişti. Gerçeklerden kaçmıştı.

Acı, öfke, kanımı alev alev yaktı ama kıpırdamadım. Kollarımı Vera’nın etrafında sarılı tuttum, henüz başlamadığımızı biliyordum.

Ağlamayı bırakması biraz zaman aldı. Orman, bu anın büyüklüğünden habersiz etrafımızda hareket ediyordu. Kuşlar uçu-

yor ve cıvıldıyordu. Ağaçlar sallanıyor, çam kozalakları düşerken dallara çarpıyordu.

Bakışları sırtımda hissederek Vera'ya sarıldım.

Babam. Kardeşlerim. Yaklaşmazlardı. Mesafelerini korur ve bize bu anı yaşatırlardı. Ancak yakındaydılar, zamanı geldiğinde onu almam için bana yardım etmeye hazırdılar.

“Yüzme takımındaydım,” diye fısıldadı Vera bir an durak-sayarak. “İyi bir yüzücüydüm. Bir gölün kıyısında yaşıyorduk. Yüzmeyi çok severdim. Bir teknemiz vardı. Babam bize su ka-yağı yapmayı öğretti. Ve bizi sakın bir yere götürürdü, böylece suya atlayıp yüzebilirdik.”

Göl. Tetikleyici buydu. Allie'yi gölde görmüştü.

Yaşadığı, kız kardeşlerinin boğulduğu yerdeki gibi bir göldü.

Sikeyim. Bunu neden düşünememiştim?

“Özür dilerim. Çok özür dilerim, Vera. Seni buraya getirmemeliydim.” Bu sabah geldiğimizde göle bir kez bakmalı ve bu kamp gezisini başka yere taşımalıyım.

Sanki göğsümün içine girse her şey geçecekmiş gibi daha derine sokuldu.

Acısını ondan alabilseydim, gözümü kırpmadan alırdım.

“O gün okuldan eve geldiğimizde garip davranıyordu.”

O. Annem değil, o diyordu.

“Hiç böyle kafası güzel birini görmemiştim. Esrar içen çocuklarla takılmıyordum ama onları daha önce de kafaları iyiyken görmüştüm. Bu farklıydı. Sadece ottan değil. Sarhoş olmak-tan daha fazlasıydı ama emin değildim. Ben içki içmezdim. Asla içmedim. Sadece babam polis olduğu ve bize sorumluluk sahibi olmayı öğrettiği için değil, başımı belaya sokmaktan hoşlanmadığım için.”

Uslu kız. Benim uslu kızım.

Ona bunu yaşattığı için annesinden nefret ediyordum. Buna izin verdiği için babasından nefret ediyordum. Altı lanet yıl boyunca içinde bununla yaşamış ve tek başına üstesinden gelmeye çalışmıştı.

“O şarap içiyordu.” Daha fazla yara açıldıkça Vera ürperdi. “Öğleden sonra saat dörtte. Sadece sarhoş olduğunu sanmıştım. O şekilde içmezdi. En azından normalde. Ama onda bir sorun vardı. İki kez eve geldiğimde sarhoştı. Ağzını şapırdatmıyordu ama neredeyse akşamdan kalmaydı. Bunu Hadley ve Elsie’den saklamaya çalıştım.”

Belki de annesi, çocukları okula gittiği anda içmeye başlamıştı. Onlar eve varana kadar ayılmıştı. Ya da sarhoşluğun ve kafanın nasıl görüldüğünü bilen bir yetişkin olan Cormac eve vardığında.

“Babama söylemedim.” Sesi çatallaştı. “Neden babama söylemedim?”

Bu soruyla birlikte gelen suçluluk duygusunu sindirmek en az acısını sindirmek kadar zordu. “Bu senin hatan değil.”

“Ona söylemeliydim. Daha önce.”

Annesi cinayete teşebbüs etmeden önce.

“Babam okulda antrenörler toplantısında’yı,” dedi. “Sarsıntı eğitimi’ydi, sanırım gönüllüler için. Keyifsiz davranıyordu, ben de Hadley’yle Elsie’ye yukarı çıkmalarını ve babam eve gelene kadar ödevlerini yapmalarını söyledim. Gök gürültülü bir fırtına vardı. Gürültülüydü ve yağmur çok şiddetliydi.”

Haklıydım. Haftalar önce, fırtınanın olduğu gece bu yüzden korkmuştu çünkü o gece fırtına vardı.

“Çılgına dönmüştü. Ne zaman gök gürlese saçını çeker ve

kendi kendine konuşmaya başladılar. Bu beni korkutuyordu. Ne zaman onunla konuşmaya, onu sakinleştirmeye çalışsam, bana bir yabancıymışım gibi bakıyordu. Onun kızı olduğuma dair en ufak bir fikri yoktu. Babamı arayıp eve gelmesini söyleyecektim ki çığlık attı. O kadar yüksek sesle bağırdı ki, Mateo. Kulaklarımı kapatmak zorunda kaldım.”

Lanet olsun. Annesi çılgına dönmüştü ve o da tüm bunlara tanık olmak zorunda kalmıştı.

“Dışarı koştu. Fırtınanın içine doğru. Henüz erkendi. Hava griydi. Fırtına güneşi kapatmıştı ama hava henüz kararmamıştı. İskeleye doğru koştu ve tekneye tırmandı, ben onu durduramadan teknenin bağlarını çözdü. Onu durdurmaya çalıştım. Hepimiz çalıştık.”

Vera’nın vücudu titremeye başladı ve daha derine gömüldü.

Saçlarını okşadım, onu o kadar sıkı tutuyordum ki kaslarım kilitleniyordu. Sonunda bıraktığımda kaskatı kesileceklerdi.

“Keşke o ana geri dönebilsem.” Yeni bir gözyaşı dalgası temimi ıslattı. “Kız kardeşlerimi o gemiden uzak tutmak için her şeyi yapardım.”

“Üzgünüm,” diye mırıldandım.

“Havalandı. İskeleye o kadar hızlı uzaklaştı ki beni yere fırlattı. Elsie neredeyse kenara devriliyordu ama Hadley onu yakaladı. Dalgalar... imkânsızdı. Su tekneye girmeye devam ediyor, gövdeye çarpıyor ve tekne kontrolden çıkarken daha hızlı giderek her yöne savruluyordu. Sonunda ayağa kalkmayı ve onu dümendenden çekmeyi başardım. Bizi eve bırakacaktım ama sonra yüzme dersleriyle ilgili bir şeyler söyledi. Anlamamıştım.”

Vera göğsümden çekildi, o güzel gözlerinde öyle büyük bir pişmanlıkla bana bakıyordu ki çığlık atmak istedim.

Buna katlanması hiç adil değildi. Hiç adil değildi.

“Yüzme dersleri mi?”

Başını salladı, çenesi titriyordu. “Hadley’nin kolundan tutup onu teknenin kenarına itti. Bir dalga bizi sertçe salladı ve sonra kız kardeşim... gitti.”

Gözlerimi kapattım. “Tanrım.”

“Peşinden suya daldım ve hava çok soğuktu. Nefes almakta zorlanıyordum, kendime gelmem bir dakika sürdü. Ama Hadley için yüzebildiğim kadar hızlı yüzdüm, başımı dalgaların üzerinde tutmaya çalıştım. Çok büyüklerdi. Hava çok soğuktu. Dönüp tekneye baktığımda Elsie’nin gittiğini gördüm. Geri yüzüp onu da bulacaktım ama o tekneyle uzaklaştı. O... bizi bıraktı.” Yüzü buruştu. “Bizi bırakıp gitti.”

Kucağımda otururken, kollarımda beşik gibi sallanırken Vera paramparça oldu.

Göğsünü parçalayan hıçkırıklar tüm vücudunu sarsıyordu. Sonu gelmiyordu. Ne zaman duracaklarını düşünsem, yeni bir dalga vuruyor ve ıstırabı yeniden başlatıyordu.

O gece de böyle mi olmuştu? Dalga üstüne dalga onu derinliklere doğru çarpmıştı.

“Onları kaybettim,” diye ağladı bana yapışarak. “Onları kaybettim, Mateo. Hadley’yi bulamadım. Elsie’yi bulmaya çalıştım ama o da gitmişti. Onları kaybettim.”

“Bu senin suçun değil, Vera.”

“Onları bulmalıydım. Ben onların ablasıydım. Yüzme takımındaydım. Onları kurtarmalıydım.”

“Bana bak.” Yüzünü tutup omzumdan uzaklaştırdım. “Onları kaybetmedin.”

Gözlerini sıkıca kapattı. “Onları bıraktım. Eve doğru yüze-

ceklerini düşündüm, onları göremeyince de öyle yaptım. Ayakkabılarımı çıkardım çünkü ayakkabılarla yüzmek zordur. Muhtemelen ayakkabılarını çıkarmayı akıl edemediler, değil mi?”

“Bilmiyorum, sevgilim.” Başparmaklarımla gözyaşlarını yakalayarak alnından öptüm.

Siktir git, Norah Gallagher. Kızına yaptıklarından dolayı, o kadının cehennemini özellikle sıcak bir köşesine düşmüş olmasını umuyordum.

“Onları bulabileceğimi düşünmüştüm.” Vera’nın nefesi keşildi. “Saatlerce rıhtımda durdum, yağmura izin verdim ve gelmelerini bekledim. Tekne gitmişti. Onu batırmış olabileceğini düşündüm. Onu batırmasını istedim.”

Tekneyle birlikte batmasını.

“Sonra babam oradaydı. Sırılsıklamdı. Onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim. Ama yalnızdı ve biliyordum ki... yalnızdık.” Tekrar büzüldü, öyle sıkıca kıvrıldı ki kucağıma bir top gibi oturdu. “Çok korkmuşlardı. Korkudan öldüler. Çünkü onları kurtaramadım.”

Kalbim kırıldı. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

“Üzgünüm, Vera. Çok üzgünüm.”

O kadar uzun süre ağladı ki hiç durmayacak diye endişelenmeye başladım. En sonunda omuzlarındaki titreme ve onunla birlikte gözyaşları da durdu. Vücudu benimkine doğru çöktü, dik oturacak gücü bile yoktu. Çok fazla kalp ağrısı vardı ve bu onu susturuyordu.

Yer değiştirip onu kucağıma aldım, yakındaki bir ağaca doğru yürürken onu göğsüme yasladım. Sonra ağacın gövdesine oturdum, ağaç kabuğu çıplak tenime batsa da onu bir sırtlık olarak kullandım. Vera’nın tek başına katlandığı şeyle kıyaslanamazdı bile.

On yedi yaşında eve yüzmek için sahip olduğu güç. Yüzme-ye devam etmek için. Vazgeçmemek için. *Lanet olsun*. Başka biri için hiç bu kadar acı çekmemiş ve aynı zamanda bu kadar gurur duymamıştım.

Sonunda bakışlarımla buluşmak için eğilene kadar onu kıpırdamadan tuttum.

“O bir bağımlıydı.” Vera’nın sesindeki hayat tükenmişti. Düz ve donuktu. “Babamla bu konuda hiç konuşmadım. Başlangıçta denedi ama ben onu dışladım. Ben sadece... yapamadım.”

“Anlaşılabilir.” Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım, sonra da çözdüm.

“Vance ve Lyla beni bulduklarında babam onlara gerçeği anlattı. Dinlediğimi bilmiyorlardı ama ben sığınağımızın dışındaydım ve kulak misafiri oldum. Her kelimeyi duydum.”

Uzun, derin bir nefes aldı. Saatlerdir ciğerlerini ilk kez dolduruyordu. Başka bir hikâyeye başlamak için gereken nefesi aldı.

Bir hikâye daha vardı.

Babasının hikâyesi.

“Babam onunla Alaska’da bir barda tanışmış. Hikâyeyi bize her anlattıklarında, ona bir kez baktığını ve arkadaşlarını geride bıraktığını söylerdi. Ertesi gün ona evlenme teklif etmiş. İlk görüşte aşk. Hayatımın büyük bölümünde buna inandım.”

“Artık inanmıyor musun?”

Bana baktı, gözleri yumuşadı. “Onlar için değil.”

Ancak kendisi için durum buydu. Beni ilk görüşte sevmişti. Hayatımın geri kalanında, aynı şeyi söyleyemediğim için pişmanlık duyacaktım.

“Gerçekte nasıl tanıştılar?” diye sordum.

“O barda. Tuvalete gitmiş ve onu koluna saplanmış bir eroin iğnesiyle baygın hâlde bulmuş.”

“Eroin mi?”

Vera başını salladı. “Onu hastaneye götürmüş. Ertesi gün onu kontrol etmeye gitmiş. Rehabilitasyondan çıktıktan sonra kendisini aramasını, ona kurabiye ve kremalı *milkshake* ısmarlayacağını söylemiş.”

“Bunu yapmış mı?”

“Evet. Çıkmaya başlamışlar. Bana hamile kalmış ve evlenmişler. Babam her şeyin yolunda olduğunu sanıyormuş ama ben dokuz aylıkken bir gün işten eve gelmiş ve o, küvette votka içip sızmış. Beni saatlerce beşiğimde kirli bir bezle ve yiyeceksiz bırakmış.”

Zihnimdeki görüntü sarsıcıydı. Belki de Allie çok genç olduğu içindi. Onu hâlâ o yaşta görebiliyordum. Uykusundan uyanıp gelip onu kurtarmamı istediğinde, beşiğinden kollarını açarak ağladığını duyabiliyordum.

“Görünüşe göre, doğum sonrası depresyon için ona bazı ilaçlar vermişler. Alaska’daki o uzun ve karanlık kışları yaşamamak için Idaho’ya taşınmışlar.”

O kışlardan birini yaşamıştım ve çok acımasızdı. Montana yılın altı ya da daha fazla ayı soğuk olabilirdi ama en azından güneş genellikle parlıyordu.

“Babama göre ailesi zehirliymiş. Onları hatırlamıyorum çünkü taşındıktan sonra babam etrafımızda olmalarına izin vermedi. Ailesi orada yaşamasına rağmen, Alaska’ya bir daha hiç gitmedik. Ölene kadar bizi ziyaret etmek için Idaho’ya geldiler. Babam mirasını bize göldeki evi ve tekneyi almak için kullandı.”

Eklenen her ayrıntı bir başka küçük kesik gibiydi. Açık bir yaraya bir tutam tuz daha. Cormac verdiği her karardan pişmanlık mı duyuyordu? Kalbim babası için yumuşadı. Onun yerinde olsaydım, tek bir kişiyi suçlardım.

Kendimi.

“Elsie ve Hadley’yi doğurmadan önce bir süre beklediler. Babam onun iyi olduğundan emin olmak istedi. İyi bir anne olacağından.” Vera’nın sesinden zehir damlıyordu. “O iyi bir anneydi. Beslenme çantama notlar bırakırdı. Saçlarımı örer ve benimle hoşlandığım çocuklar hakkında konuşurdu. Ne zaman yaklaşısam bana sarılırdı. Şakağımı öper ve beni çok sevdiğini söylerdi. Ben de onu severdim.”

Severdim. Seviyorum değildi. Vera’nın Norah’ya olan sevgisi kız kardeşleriyle birlikte boğulmuştu.

“Alaska’dan bir arkadaşı ziyarete geldi. Öğle yemeğine gittiler. Babam gitmedi. Vance’e bu konuda fazla düşünmediğini söyledi. Ama bu onun tekrar kullanmaya başlaması için bir dönüm noktası olmuş olmalı.”

Cormac fark etmemiş miydi? Bu soruyu içimde tuttum. O adama yükleyeceğim çok suç vardı. Kız kardeşimi. Vera’yı. Ancak üniversiteden bir arkadaşım *meth* bağımlısıydı. Büyükanne-siyle büyükbabasının evine girip mücevher çaldığı ve uyuşturucu parası olarak rehin verdiği için tutuklanana kadar bundan haberim yoktu.

Bağımlılar kötü alışkanlıklarını gizlemekte iyiydiler.

Vera, “Babam o gece eve geldi ve onu yalnız buldu,” dedi.

Yani Norah, kızları gölde boğulurken ve Vera can havliyle yüzerken tekneyle eve dönmeyi başarmıştı.

“Babam ona neler olduğunu sormuş ve o da yüzme derslerinden bahsetmeye devam etmiş. Onu cankurtaran sanmış ve çocuklarını havuzdan almasını istemiş. Dışarı çıkmış, tekneyi kıyıda bulmuş, bağlı değilmiş. Her şeyi bir araya getirdikten sonra onu boğmuş.”

İrkildim.

Söyleyiş tarzı, çok soğuk ve kopuktu.

Babası annesini öldürmüştü ve Vera bunu gerçekmiş gibi anlatmıştı. Bunun için babasına hiç kızmış mıydı? Hayır. Muhtemelen kızmamıştı. Norah'nın yaptıklarından sonra kızmazdı.

“Babam bizi aramaya çıktı. Teknenin benzini bitmek üzereydi. Geri döndüğünde ben rıhtımdaydım.”

Ardından onu dünyadan uzaklaştırmıştı. Onu saklamış ve dünyanın onun öldüğünü, kendisinin de ailesini öldüren bir adam olduğunu düşünmesine izin vermişti.

Farklı bir şey yapar mıydım? Vera'yı o dehşetten uzaklaştırır mıydım? O zaman Cormac hapse girerdi. Vera on yedi yaşındaydı, devletin gözetimine bırakılırdı. Ya da ailesiyle yaşamaya gönderilirdi. Muhtemelen Norah'nın Alaska'daki zehirli ailesinin yanına.

Başka bir ailesi var mıydı? Geçmişle tek bağlantısı Vance gibi görünüyordu ve o da gerçek bir amca değil, sadece bir arkadaşı.

O zaman medyanın ilgisi de olurdu. Böyle trajik bir vaka... muhabirler onun üzerine çullanırdı. Yıllar sonra ölmemiş olarak ortaya çıktığında da öyle olmuştu. Onu boğarlardı.

Belki de Cormac onu götürmekle doğru şeyi yapmıştı.

“Mateo?” Yüzü lekeli, gözleri kırmızı ve şişti. Gözyaşlarıyla ıslanmış, dağılmış olsa da hâlâ güzeldi.

“Evet?” Parmak eklemlerimi yanağında gezdirdim.

“Hep acıyacak mı?”

“Bilmiyorum, Şeftali.”

Başını omzuma yaslayıp elini kalbime götürdü, sanki kalbimin sıkıştığını hissediyordu. “Sanırım evet.”

Evet. Muhtemelen hep acıyacaktı ama artık tek başına acı çekmeyecekti.

Birbirimize tutunarak saatlerce o ağaca yaslandık. En sonunda Vera ayağa kalktığı anda ayağa kalktık ve kampa geri döndük.

Bizimki de dahil olmak üzere tüm çadırlar toplanmıştı. Jasper bagaj kapağını kapatmadan önce son soğutucuyu da kamyonetine yerleştiriyordu. Diğer araçlar yüklenmişti ve ailemin karavanı kamyonlarına bağlanmıştı.

Babam bizi görür görmez elinde kamyonetimin anahtarlarıyla yanımıza geldi. “Allie bizimle geliyor. Kamp alanını değiştiriyoruz.”

Şükürler olsun. Vera’nın bu gölün kenarında kalmasına izin veremezdim. “Nereye?”

Uzandı ve başparmağını Vera’nın yanağında gezdirerek ona bir gülümseme verdi. Bir baba gülümsemesiydi. “Eden Çiftliği.”

34. BÖLÜM

VERA

Mateo'nun komodininin üzerindeki çalar saat mavi renkte parlıyordu. Sabah beş yirmi üçtü. Bir saatten fazladır onu uyurken izliyordum.

Ona dokunmamak, parmak ucumu burnunun düz çizgisinde gezdirmemek için kendimi tutuyordum. Kaba saçlarını tenimde hissetmek için avucumu yontulmuş çenesine koymamak, yumuşak dudaklarını kendi dudaklarımla okşamamak için çaba sarf ediyordum.

Saçları dağınıktı, beyaz yastığa karşı koyu renk ve dağınıktı. Uykuda aldığı her nefeste göğsü inip kalkıyordu. Beni yakınında tutmak için kolunu uzatmış ve belime dolamıştı.

Bu hafta her sabah şafak sökmeden uyanmış ve sabahın erken saatlerini onun yüzünü ezberleyerek geçirmiştim. Kamp gezisinden beri uykum en iyi ihtimalle düzensizdi. Beynim bir türlü kapanmıyordu. Mateo'ya güvenmek hem bir rahatlama hem de bir eziyet olmuştu.

Derinlerdeki kutu artık boştu. Kapak açılmıştı ve kilitli tutmak için çok çalıştığım her şey uçup gitmekte özgürdü. Fakat o anılar öylece uçuşup gitmemişlerdi. Kulağımın dibinde vızıldayıp duruyorlardı. Ne kadar vurursam vurayım onları kovalayamıyordum.

En azından tek başıma vurmuyordum.

Mateo artık gerçeklerimin koruyucusuydu. Her ne kadar her şeyi içimde tutmaya çalışsam da onun bilmesi doğru geliyordu. Bu konuyu bir daha konuşmamıştık. Hazır değildim. Kesikler hâlâ çok tazeydi ama o zaman geldiğinde, o da orada olacaktı.

Edenlar, özellikle de Harrison, kamp gezisi yüzünden kendilerini çok kötü hissediyorlardı. Kimse bu anıları tetikleyecek bir göl olacağını fark etmemişti.

Ne Mateo ne de Vance ya da Lyla.

Ben bile fark etmemiştim.

Babam ve ben saklanarak geçirdiğimiz yıllar boyunca hiç göle gitmemiştik. Bir kere bile. Yıkanmam gerektiğinde, dere-lerde ya da nehirlerde yıkanırdım. Dört yıl boyunca babam beni göllerden uzak tutmuştu.

Ya da bununla başa çıkamayacağımı biliyordu.

Ya da kendisinin başa çıkamayacağını.

Ancak Allie'yi o suyun içinde görmek...

Bu bir katalizör olmuştu. Belki de zaman tükenmişti ve bir göl ya da havuz kenarında da olsak, Quincy şehir merkezinde de olsak, görünürde bir damla su olmasa da bu her zaman parçalandığım an olacaktı.

En azından etrafımda beni seven insanlar vardı.

Çiftliğe yerleştikten sonra kamp yaptığımız o ilk gece garip geçmişti. Herkes benim iyiliğim için öne çıkmaya, parlak

gölümsemeler takınmaya çalışmıştı ama ben onları takdir edemeyecek kadar hassas ve utangaçtım. Bu yüzden Allie uyuyana ve çadırımıza çekilene kadar onunla bir kamp sandalyesinde kucaklaştım.

Fakat ertesi sabah, Mateo'nun kollarında uyku tulumumuzda uyuduktan sonra erkenden sıvışmıştım.

Anne çoktan kalkmış, tek başına kahvesini yudumluyordu. Beni kollarına çekti ve saçlarımı öptü. Beni sevdiğini söylemiş, bana sıkıca sarılmıştı.

Bir anne kucaklamasıydı.

Benimki gitmişti. Bu yüzden Mateo'nunkini kendime saklıyordum.

Yeni bir günün doğuşuyla birlikte kamp yapmak gerçekten de eğlenceli hâle gelmişti. Mısır deliği ve at nalı oynamıştık. Çocuklarla yürüyüşe çıkmış ve Allie'nin kır çiçekleri toplamasına izin vermiştik. Kamp ateşinin etrafında saatlerce hikâyeler anlatarak gülmüştük.

Sonra eve dönmüştük. Normale dönmüştük.

Yeni bir normaldi.

Kalbimden bir ağırlık kalkmıştı. Gitmemişti ama hafiflemişti çünkü Mateo artık onun bir parçasını taşıyordu.

Uyuyabilmeliydim. Dinlenebilmeliydim. Ancak bir şey beni rahatsız etmeye devam ediyordu. Bitmemiş gibi hissettiren bir şeydi ve bu sabaha kadar Mateo'nun uyumasını izlerken sonunda ne yapmam gerektiğini anlamıştım.

Kıpırdanması için yirmi dakika daha geçmesi gerekmişti. Gözleri yavaşça açıldı ve bakışlarımla karşılaştığında yüzüne tembel bir gülümseme yayıldı. Üzerime örttüğü koluyla beni kendine doğru çekti, böylece vücutlarımız birbirine yapıştı.

“Günaydın, Şeftali.” Burnunu saçlarıma gömdü ve elini yanımından aşağı kaydırды, çarşafın altında birbirimize dolanana kadar kalçamı onunkinin üzerine kaldırdı.

Göğsüne sokuldum ve teninin baharatlı kokusunu içime çektim. “Mateo?”

Mırıldandı.

“Bugün bir şey yapmam lazım.”

Bana bakmak için arkasına yaslandı. “Ne?”

Güçlendirici bir nefes çektim çünkü bu hiç hoşuna gitmeyecekti. “Sable Zirvesi’ne tırmanmalıyım.”

Gözlerini kırptırdı, bir an şaşırdı, sonra çenesi sert bir çizgiye oturdu. “Hayır.”

“Bekle.” Yataktan kalkmak için yer değiştirdiğinde boynuna sarıldım. “Lütfen, beni dinle.”

“Vera,” diye hırladı ama hareket etmeyi bıraktı.

“Babam ve ben bu konu hakkında hiç konuşmadık. Konuşamazdım. Ama şimdi... söylenecek şeyler var. Ona söylemek istediğim şeyler ve onu bulamıyorum. Onu bir daha bulabilir miyim bilmiyorum. Ama denemek istiyorum. Son bir kez.”

Mateo içini çekerken gözleri yumuşadı. “Bulunmak istemiyor.”

“Belki de öyledir. Ama şimdi bırakırsam, hep merak edeceğim.” Bu yürüyüş her şeyden çok kalbim içindi.

“Kendini suçluyor,” dedim Mateo’ya. “Babam, Vance ve Lyla’yı dinlerken, onun kötüye gittiğini, kullandığını ve içtiğini fark etmediği için kendini suçluyordu. Sanırım benim de bir parçam onu suçluyordu, bilmiyorum.”

Babam fark etmeli miydi? İçki içtiğini ona söylemediğim için, babam onu körü körüne sevdiği için ben de onun kadar suçluluk duyuyordum.

“Bu onun hatası değil,” diye fısıldadım. “Benim de değil.”

“Hayır, değil.” Mateo’nun eli yüzüme uzandı ve şakağımdaki saçları itti.

“Kafamın içinde, bunun benim hatam olmadığını biliyorum. Ama her zaman suçlu hissedeceğim. Her zaman farklı bir şekilde bitmiş olmasını dileyeceğim. Seninle konuşmak yardımcı oldu. Onun kimsesi yok.”

“Sevgilim, her yeri aradık.”

“Biz o göle gitmedik.”

Mateo bir dirseğinin üzerine yaslandı. “Sence orada mıydı?”

“Belki? Bilmiyorum. Ama dağlarda geçirdiğimiz onca yıl boyunca beni hiç göle götürmedi. Farkında bile değildim. Geriye dönüp baktığımda... sanki beni kızdırabileceğini biliyormuş gibi onlardan tamamen uzak duruyordu.”

“Of.” Yastığına geri yaslandı ve çenesini ovuştururken tavana baktı.

Mateo’nun iznine ihtiyacım yoktu ama onu, kararımın bir parçası olmasına izin verecek kadar seviyordum.

“Peki ya orada değilse?” diye sordu.

“O zaman biter.” Kalbim için, Mateo’nun akıl sağlığı için bunun yapılması gerekiyordu.

Bacaklarındaki çarşafı yırtıp yataktan kalkarken kaşlarını çattı ve komodinin üstünden telefonunu aldı. Ekranı kaydırıp kulağına götürdü. “Selam, anne. Bugün Allie’ye bakma şansın var mı?”

Gelmesini istememiştim ama yine de geleceğini biliyordum.

Yatağa doğru baktığında doğruldum ve “Seni seviyorum,” dedim.

Göz kırptı. Sonra erkenden başlayabilmemiz için giyindi.

MATEO arkamda, on altı kilometrelik Sable Zirvesi patikasında hızlı bir tempo tutturdum. Bugün patikaya sadık kalacaktık ve çalılıarın arasından geçmek ya da ağaçların etrafından dolanmak zorunda kalmadan göle iyi bir zamanda varacaktık.

Kaslarım ısınmıştı ve ciğerlerime çektiğim her temiz havayla bu kararı verdiğim için daha da huzurlu hissediyordum.

Bugün Sable Zirvesi'ne geleceğim son gündü. Babamı bulsak da bulmasak da buraya bir daha gelmeyecektim.

Mateo ve ben keşfedecek yeni yerler bulurduk. Kulübenin etrafındaki dağlarda yürüyüş yapar ya da çiftlikteki yerleri keşfederdik. Ancak Sable Zirvesi'ne veda ediyordum. Babamla birlikte yaşadığımız yere de dönmeyecektim.

Devam etme zamanı gelmişti. Mateo ve Allie ile.

“Vera?”

Döndüm ve onu yakınımda buldum. “Evet?”

“Neye benziyorlardı? Kız kardeşlerin?”

“Hadley ve Elsie.” Adlarını söylemek hâlâ garip geliyordu. Hâlâ acı verici bir sarsıntıya neden oluyordu ama artık onları saklamak istemiyordum. Özellikle de Mateo'dan.

“Çok güzellerdi. Saçları benimkinden bir ton daha koyuydu ama gözlerimiz aynıydı. Birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki onları tanımadığın sürece ayırt etmek zordu. Bazen sırf dalga geçmek için insanlara oyun oynarlardı. Vance babamın yeni ortağı olduktan sonra, birkaç kez akşam yemeğine geldi. Kimin Hadley, kimin Elsie olduğunu anlayana kadar aylarca onunla uğraştılar.”

“Bunu nasıl anladı?”

“Lakapları sayesinde.” Mateo’ya dönüp bakarak yavaşladım. “Babam onları her zaman doğru takma adlarıyla çağırması dışında bu oyuna katılırdı. Elsie’ye *Tomurcuk* derdi. Ve Hadley’ye de...”

“Jelibon.”

Başımı salladım.

“Vera.” Hareket etmeyi bıraktı. “Bana lakaplardan bahsetmemiştin. Başka bir tane seçerdim.”

“Biliyorum.” Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. “Ama Al-lie’ye *Tomurcuk* demen hoşuma gitti. Ben de ona Jelibon demenin uygun olacağını düşündüm.”

Beyzbol şapkasının siperliğinin altından bana bakarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Bugün düz gri bir tişört giymişti, pamuklu tişört geniş göğsüne kadar uzanıyordu.

Kollarımı beline doladım ve ellerimi kot pantolonunun arka ceplerine soktum. “Kız kardeşlerim seni çok severdi. Esprili, gürültücü, tatlı ve iğneleyiciydiler. Elsie seninki gibi büyük bir kemer tokası ve kendine kovboy kızı diyebilmek için bir çift çizme isterdi. Hadley senden ona ata binmeyi öğretmeni isterdi. İkisi de babama kendilerine at alması için yalvarırdı.”

Mateo atkuyruğumun ucunu çekiştirdi. “Başka ne var?”

“Hadley aktris olmak istiyordu. Elsie ejderha binicileri hakkında bir kitap yazmak istiyordu. Çok büyük hayal güçleri vardı. Her şey abartılı bir dramdı. Hep birlikteydiler. Ayrıca kapı çalmayı hiç öğrenemediler. Bu beni deli ederdi. Odamın kapısını kapatırdım ve iki saniye sonra bana bir hikâye anlatmak, dedi-kodu yapmak ya da son kostümleri için dolabımı yağmalamak için odama dalarlardı.”

Zihnimde hâlâ yüzlerini görebiliyordum ama artık seslerini duyamıyordum.

“Gürültülerini özledim.”

“Üzgünüm.”

Burnum sızlamaya başladı ama burnumu çektim ve gözyaşı tehdidini uzaklaştırdım. “Onlar hakkında konuşmadan çok uzun zaman geçirdik.”

“Ben buradayım,” dedi Mateo. “Ne zaman istersen.”

Belki kız kardeşlerimden yeterince bahsedersem seslerini, kahkahalarını tekrar duyabilirdim. Belki de onların anılarından kaçmayı bırakırsam, anılarım solup gitmez ve daha parlak olurdu.

“Vance onları yaktırdı. Küllerini bir çayıra serpti. Babamdan ayrıldıktan sonra Idaho’ya döndüğümüzde hava çok karlıydı, bu yüzden ziyaret edemedik. Ama sanırım... Sanırım ziyaret etmek isterdim.” Cevabını zaten biliyordum ama yine de sordum. “Benimle gelir misin?”

“Evet.”

“Teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etmene gerek yok, Şeftali. Birlikte gideceğiz. Buradan Idaho’ya, dünyanın öbür ucuna.”

Her zaman doğru şeyi söylemeyi nasıl biliyordu? Bugün dünyanın öbür ucuna gitmiyorduk. Sadece bir göle gidiyorduk. Elini tutup parmaklarımızı birleştirdim ve patıkaya tırmandım.

Dağın zirvesine ulaşmamız iki saat sürdü. Göl, ormanın içinden geçen dar bir patıkada, bir buçuk kilometre kadar daha uzaktaydı.

Patika bu kadar aşınmamıştı ve bir yerde bir ağaç devrilmişti, bu da bizi etrafından dolaşmaya zorladı. Ancak sonra çam ve toprak kokuları daha hafif, daha taze bir şeye dönüştü.

İzler bizi doğruca su kenarına götürdü. Göl sadece bir futbol sahası büyüklüğündeydi, genişliğinden üç kat daha uzundu.

Kristal berraklığında ve cam gibi pürüzsüzdü. Bir esinti yüzeyde küçük bir dalgalanma yarattı.

Nefes kesiciydi. Korkutucu ama güzeldi.

Korku beni ele geçirmeye başladığında kalp atışlarım hızlandı ama sonra Mateo'nun eli dirseğimin etrafına kenetlendi.

Gücünün bir kısmını çalarak ona doğru eğildim. "Ben iyiyim."

"Vera." Sesinin tonu beni dikleştirdi.

"Ne?" Bakışlarını suyun üzerinde takip ettim.

Karşı kıyıda duran adamı görene kadar.

Baba.

Nefesim kesildi.

Bu gerçekten o muydu? Mateo'nun tutuşu olmasaydı, onu rüyamdan çağırdığımı düşünebilirdim.

Ancak haftalar önce de bu benim hayal gücüm değildi. Sakalı o asi, dağınık kırmızıydı.

Onu bulmuştuk. *Sonunda.* Onu bulmuştum.

Yaşıyordu.

Babam şok olmuş bir hâlde durmuş, ona bakıyordu. Bu mesafeden bile yüzündeki rengin çekilişini izledim. Yara izi çok pembe görünüyordu. Saçları çok griydi. Vücudu çok inceydi. Haftalar önce onu gördüğüm günkü hâlinin aynısıydı.

Aradığımı biliyordu. Onun için gelmemi izlemişti.

Yine de gitmişti.

Suya doğru bir adım attım.

Hareketim onu sersemliğinden kurtarmış gibiydi. Bir elini kalbine bastırdı, yüzü düştü.

Beni bırakıp gidecekti. Yine.

"Hayır." Sesim yüksek ve güçlü bir şekilde gölün ötesine taşındı. "Sakın benden kaçma."

“Git, Vera. Beni unut.” Sesinde bir çatlak vardı ama Tanrım, onu duymak ve görmek iyi hissettirmişti.

O yaşıyordu. İki yıl ve kabul etmeyi reddettiğim korkularım solup gitti.

O yaşıyordu ve beni terk ediyordu. Yine.

Babam ormana doğru döndü.

“Dur!”

Omuzları düştü. Ayakları durdu ama geri dönmedi.

Dört yıl boyunca onu vahşi doğada takip etmişim ve o her zaman çantasını taşıyordu. Onu çantasız görmek garipti. Bu onu savunmasız gösteriyordu. Daha küçük. Zayıf.

Fakat hâlâ uzaklaşacak kadar güçlüydü.

“Gitme,” diye bağırdım. “Lütfen, baba.”

Hüzünlü, umutsuz bir gülümsemeyle profilini bize çevirdi ve bağırdı. “Hayatını yaşa, Vera. Beni bulmaya çalışmayı bırak.”

“Asla.”

Beni tepeden tırnağa görececek kadar döndü.

Kızına uzun, son bir bakıştı.

Onu yakalamamızın imkânı yoktu. Eğer ağaçlara doğru kaçarsa, onu bir daha asla göremezdim. Ne kadar hızlı olursak olalım, bizi geçerci. Gölün sonunu döndüğümüzde çoktan gitmiş olurdu.

Mateo’yu tekrar buraya gelmeye ikna edebilsem bile bu anlamsız olurdu. Babam Montana’yı sonsuza dek terk ederdi.

Suya doğru bir adım attım. Ardından bir adım daha.

“Vera.” Mateo yanımdaydı, dirseğimi sıkıca kavramıştı.

“Beni terk ediyor.”

Mateo’nun yüzündeki ifade yıkıcıydı. İstirap ve acıyla, benim acımla doluydu çünkü babamın beni bırakıp gideceğini biliyordu. Bunun son vedamız olduğunu biliyordu.

Tabii...

Düşünmeme izin vermedim. Korkunun beni ele geçirmesine izin vermedim. Eğer babam kaçarsa, onu yakalamanın tek bir yolu vardı.

Hızlı bir omuz silkmeyele Mateo'nun elinden kurtuldum ve sırt çantamı yere bıraktım. Buz gibi suya ilk adımımı attığımda kotumun paçalarına su sıçradı. İkincisinde dizlerime kadar geldi.

Soğuktu. Tanrım, çok soğuktu.

“Vera!” Babamın panik içindeki sesi ağaçların arasında yankılandı.

Bakışlarımı onunkilere kilitledim ve muhtemelen benim yüzümdeki korkunun aynısını onun yüzünde de gördüm.

Belki beni göllerden uzak tutmuştu. Belki yalnız kaldığında onlara dayanabilirdi.

Peki ya kızını suyun içinde görmek?

Donup kaldı.

Gözyaşlarım gözlerime doldu ve yanaklarımdan aşağı süzül-
dü. Kalbim göğüs kafesime o kadar sert ve hızlı çarpıyordu ki
nefes almak imkânsızdı, yine de bir nefes çekmeyi başardım.

Ardından daldım.

Su buz gibiydi. Giysilerimi ıslattı ve ağırlığı beni sığığa doğ-
ru çekmeye başladı.

Kollarımla iki sert vuruş yaparak bacaklarımı tekmeledim.

Yüz, Vera. Yüz.

O geceyi tekrar yaşadım. Bacaklarımı daha sert tekmeledim,
kollarımı daha hızlı çektim.

Yüz. Yüz. Yüz.

Dalga yoktu. Tekne yoktu. Göl derin değildi ve fırtına da
yoktu. Buna rağmen panik felç ediciydi. Boğazımı pençeliyor,

içeri hava girmesine izin vermiyordu. Kaydım, biraz battım ve bir yudum suda boğuldum.

Daha sert tekmeledim, panik hareketlerimi ele geçirip onları çılgınca ve vahşi hâle getirirken çırpındım. *Ah, Tanrım.* Ne düşünüyordum ki? Yüzemezdim. Bu gölde olamazdım.

“Yüz, Vera.”

Benim sesim değildi. Mateo’nun sesiydi.

Kolu pazıma dolandı ve yanımda yüzerken beni yukarı çekti.

Nefes alarak ciğerlerime hava girmesini sağladım. Sonra ön kolunu kavradım ve vuruşlarımı sabitlemek için onu kullandım.

“Yüz,” diye emretti.

Ben de yüzdüm. Birlikte yüzerek karşı kıyıda beline kadar duran ve göle dalıp kızını kurtarmaya hazır olan babamın yanına gittik.

Kaygan kayaların üzerinde ayağımı bulduğum anda beni yakalamak için koştu ve beni sudan çıkardı.

“Vera.” Islak saçlarımı yüzümden itti. “Tanrım, Vera. Ne düşünüyordun?”

Gözyaşlarımın düşmesine ve hıçkırıklarımın boğulmasına izin verdim. “Beni bırakma.”

Beni göğsüne çekti, o kadar sıkı sarıldı ki nefes almakta zorlandım. “Bu benim istediğim şey değil.”

“Ama onun istediği şey bu.” Mateo yanımda dururken zor nefes alıyordu, elleri damlayan kot pantolonunun üzerindeydi. “Ve önemli olan da bu.”

Babam beni yana kaydırды ama gitmeme izin vermedi.

Mateo elini uzattı. “Mateo Eden.”

Babam bana baktı, ikimizin arasına baktı. Sonra iki yıldır bekliyormuş gibi uzun bir nefes verdi ve Mateo’nun elini sıktı. “Cormac Gallagher.”

35. BÖLÜM

MATEO

“**B**ütün bu kerestelerle ne yapıyorsun?” Griffin kamyonetimnin arkasına bakarken sordu. Kamyon, öğle yemeğinden sonra kasabadaki nalburdan aldığım ikişer dörde bölünmüş keresteler ve işlenmiş direklerle doluydu.

“İnşaat.” Eve döndüğümde Griffin’in beni bekleyeceğini bilseydim, daha iyi bir yalan uydururdum.

“Hadi canım,” diye alay etti. “*Ne inşa ediyorsun?*”

“Bir ateş çukuru. Vera *s’mores* sever.”

Bakışları daraldı. “Ateş çukurunu bitirdiğini sanıyordum.”

Evet, geçen hafta bitirmiştım ama bunu bilmesine gerek yoktu. “Bazı takviyeler için bir fikrim var.”

“Takviyeler.” Kardeşim bakışlarını kısmıştı. Annem gibi Griffin de saçmalıkların kokusunu almakta her zaman iyiydi.

“Takviyeler.” Eğer ateş çukuru için yapılan takviyeler, Vera’nın babası için dağın yaklaşık beş kilometre yukarısında inşa edilen bir barınak anlamına geliyorsa.

Cormac'ı Sable Zirvesi'nde bulmamızın üzerinden bir ay geçmişti ve kimse onun Eden Ranch arazisinde yaşadığını bilmiyordu.

Bu anlaşma ne kadar riskli olsa da Vera'nın istediği buydu. Babasını görmeye ihtiyacı vardı. Cormac'ın da kızını görmeye ihtiyacı vardı.

Onu göl kenarında bulduğumuzda berbat görünüyordu. Çok zayıftı. Çok yıpranmıştı. Çok umutsuzdu. Ancak Vera'ya sadece bir ay yakın olduktan sonra biraz kilo almış ve hatta Vera'nın bir kutuya koyduğu usturayla o iğrenç sakalını bile kesmişti.

Eğer onun için daha az endişelenmesini sağlayacaksa, o zaman bu sırta bir şans verebilirdik.

Griffin çiftliği işletiyordu ve arazinin büyük bir kısmına sahip olabilirdi ama gerçeği ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olacağına karar vermiştik. Vance ve Lyla'ya bile söylemeyecektik.

Ayrıca, Cormac benim mülkümdeydi. Bu kulübenin etrafındaki araziye istediğim gibi kullanabilirdim, buna bir kaçağı saklamak da dahildi.

“Bugün ağaç ev üzerinde çalıştığını sanıyordum?” Konuyu değiştirerek sordum.

“Öyleyim,” diye homurdandı. “Ama bu proje tam bir kâbusa dönüşüyor.”

“Bu senin fikrindi.”

Ağzı düz bir çizgi hâlinde büzüldü. “Şimdi Winn gibi konuştun.”

Kıkırdadım. “Yardım ister misin? Bu yüzden mi buraya geldin?”

Botuyla bir kayaya tekme attı. “Evet. İşin var mı?”

“Bugün olmaz.” Omzuna bir şaplak attım. “Annemi arayıp Allie'ye birkaç saat daha bakabileceğinden emin olayım.”

“Öyle.” Griffin sırttı. “Onu çoktan aradım.”

Gözlerimi devirdim ve gülümseyerek kamyonetten telefonla eldivenlerimi aldım. Griffin'in kamyonetine binip dağdan aşağı, onun evine doğru yola çıkmadan önce anahtarları konsolun üzerine bıraktım.

Ağaç ev için beş saat harcadık, güvertenin korkuluklarını ve merdivenlerini bitirdik. İşimiz bittiğinde gerçekten de bir ağaç ev gibi görünüyordu.

Burayı Hudson'la Emma için inşa etmek Griff'in fikriydi. Çocukların kaçacak bir yeri olmasını istiyordu ve arka bahçelerindeki küçük, yaprak dökmeyen bir koruda ağaç evden daha iyi bir saklanma yeri olabilir miydi?

Ayrıca Edenlar inşaata başladığında, boş durmazdı. Yapı için, ağaçların büyümesine ve rüzgârlı günlerde evin aralarında süzülmesine olanak tanıyacak bir şeyler ve destekler araştırmak için sayısız saat harcamıştı.

Evin teneke bir sundurma çatısı vardı ve dış cephe kaplaması geri kazanılmış ahşaptandı, bu da çevreye uyum sağlarken rustik bir görünüm kazandırmıştı.

"Belki bunlardan birini Allie için yaparım," dedim ona, yerde durup el işlerimizi incelerken.

"İyi fikir. Ne zaman olursa olsun, beni meşgul say. İhtiyacın olursa Knox'tan yardım iste," diye alay etti.

Güldüm ve telefonum titrediğinde cebimden çıkardım.

Allie'yi aldım ve eve gidiyoruz xo.

"Vera mı?" diye sordu Griff.

"Evet. Eve dönüyor."

"Bir bira içmek ister misin? Winn hamburger ızgara yapmaktan bahsetti. Sanırım Eloise ve Jasper dışarı çıkacaklardı. Onun yerine Vera buraya gelsin."

“Pekâlâ. Lyla ve Talia’ya mesaj atmamı ister misin?”

“Elbette. Knox’u arayacağım.”

Ailemizdeki tüm doğaçlama barbeküler böyle başlardı. Biri bira ikram ederdi. Genellikle *cheeseburger* olurdu. Üstelik biz aileden daha fazlasıydık. Arkadaştık.

Annem ve babam yalnız bir gece geçirmek istedikleri için reddetmişlerdi. Böylece kardeşlerim ve ben, Griffin’in evini işgal ettik.

Yıllar önce, Winn’le tanıştıktan kısa bir süre sonra bu toplanmalar bütün gece sürer ve en az birimiz misafir yatağında yatar-dık. Artık hepimizin çocukları olduğundan, sekizde eve gitmek üzere iyi geceler diliyorduk.

“Eloise gerçekten de markette pantolonunun içine salatalık sokan bir adamla mı çıktı?” diye sordu Vera eve dönerken.

“Evet.” Bu gece paylaştığımız pek çok hikâyeden biriydi ve Vera’nın hepsini öğrenmesini istiyordum. Ailemize öyle bir uyum sağlamasını istiyordum ki bu onun kalbini dolduracaktı.

Kız kardeşlerini her zaman özleyecekti ama belki zamanla bu kadar derinden hissetmeyecekti.

Dikiz aynasından araba koltuğuna oturmuş Allie’ye baktı.

Kızımın esnemesi yüksek sesli ve uzundu.

“Biz eve varmadan önce kesinlikle uyuyakalacak.” Vera kaşlarını çattı. “Ama yatmadan önce gerçekten banyo yapması gerekiyor.”

Çocuklar bu akşam yemekten sonra kum havuzunda oynamışlardı. Allie’nin yüzünde kir izleri vardı ve bacakları tozlu-ydu.

“Belki başarır,” dedim.

“Hiç şansın yok.” Vera haklıydı. Kulübenin dışına, kamyoneti-min yanına park ettiğimizde Allie başını öne eğmiş, ağzı açık uyuyordu. Araba koltuğunun kayışı yüzünden vücudu sadece dik duruyordu. “Onu uyandırmaktan nefret ediyorum.”

“Ben onu içeri getiririm. Sen de banyoyu hazırla.” Ona doğru eğildim, ağzının kenarına hızlı bir öpücük bırakıp emniyet kemerini çözdüm.

Allie onu arabadan çıkardığım anda mızızlandı ve omzumda uyumaya çalıştığında, uyanık kalması için onu sarstım.

“Banyo zamanı.”

“Hayır.” Tekmeleyip kıvrandı ama yürürken ayakkabılarını çıkardım ve içeri girdiğimizde yere bıraktım. Banyodan akan suyun sesi yankılanıyordu.

Kapıya vardığımızda Vera küvetin yanında diz çökmüştü.

Allie ona doğru uzandı. “Ve-va.”

“Anne,” diye düzelttim, sesim Vera’nın suyun şırıltısından duyamayacağı kadar kısıktı. *Ve-va* günleri geride kalmıştı. “O, anneciğim.”

Allie başını omzuma yasladı, küçük kara kaşları birbirine yaklaştı. “Anneciğim.”

Düşündüğümde daha hızlı anlamıştı. Muhtemelen kızım iki yaşında bile akıllı olduğu içindi. Vera hayatımızda olduğu için ne kadar şanslı olduğumuzu biliyordu.

Bir gün ona Madison’dan bahsedecektim. Büyüdüğünde ve ne söyleyeceğimi bildiğimde, Vera’nın onun biyolojik annesi olmadığını açıklayacaktım. Ancak diğer her yönden, önemli olan her yönden, Vera onun annesiydi.

Allie’nin alnına bir öpücük kondurarak onu yere bıraktım ve kıyafetlerini çıkarmaya başladım.

“Hazır mısın?” Vera kollarını açarak Allie’yi kucağına aldı ve küvete koydu. Su hâlâ akıyor, kabarcıklar hâlâ oluşuyordu.

Allie hâlsizdi, gözleri ağırlaşmıştı. Vera saçına su doldurmak için bardağı eline aldığı anda Allie sadece başını arkaya eğip gözlerini kapattı.

Kapı çerçevesine yaslandım ve cebimden telefonumu çıkarıp birlikte hızlıca fotoğraflarını çektim. Sonra bir havlu bulup tezgâhtan losyon aldım, banyo zamanı bittiğinde ikisi de hazırды. Ben temiz bir bez ve pijama getirdiğimde Vera Allie'yi yıkamış, gideri açmıştı.

Allie'nin saçları tarandıktan sonra, "Onu ben alırım," dedim.

"Tamam." Vera parmak uçlarında durup yanağımı öptü, ardından ben kızımızı yatağına taşıırken yanımızdan geçip oturma odasına gitti.

Beş dakika sonra, Allie çoktan uyumuşken, Vera açık ön kapıda durmuş geceye bakıyordu.

"Kamyonun gitmiş."

Kollarımı ona doladım ve çenemi başına yasladım. "Geri getirecek."

"Bu gecenin notu." İkiye katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. Kereste siparişimin makbuzuydu. "Senin için."

Elime aldım. Ön tarafına ismim kazınmıştı. Çevirip açtığımda, üst köşede tek bir kelime vardı.

Güzel.

Sırttım ve kağıdı buruşturdum.

Bu notlar Cormac ile iletişim kurma yöntemimizdi. Vera her gün ön verandanın altındaki bir taşın altına kalemle bir not bırakırdı. O da gece karanlığında gizlice içeri girer, notu okur ve ona cevap yazardı.

Bazen bir ya da iki gün gelmediği oluyordu ama çoğunlukla babasıyla her gün iletişim kurabiliyordu. Eğer bir şeye ihtiyacı olursa, Cormac bir liste bırakıyordu.

Geçen hafta kereste içindi.

Bu gece, kamyonumu yıllardır kimsenin kullanmadığı iki şe-

ritli, çıkmaz bir yolun sonuna kadar götürecekti. Oradan tahtaların indirecek ve her bir parçayı neredeyse üç kilometre boyunca inşa etmekte olduğu küçük kulübeye taşıyacaktı.

Konum, rastgele bir yürüyüşçünün evine rastlamayacağı kadar uzaktı. Seçtiği yer bir kayalığa sırtını dayamıştı ve araziye ulaşmanın tek yolu çiftlikten geçiyordu.

Özel mülküne kimseyi sokmaya niyetim olmadığına göre, Cormac güvende olacaktı. En azından şimdilik.

Anlaşma yeniydi. Sinirleri gergindi ve Vera'nın ya da benim sığınağına gelmemize birden fazla kez izin vermemişti. Bu ziyaret sadece onu nerede bulacağımızı bilmemiz içindi ama uzak durmamız için açık talimatlar vermişti.

Bunun dışında, onu gölde bulduğumuzdan beri Vera'yı sadece bir kez görmüştü. Birkaç hafta önce gecenin köründe gizlice aşağı inmiş ve ateş başında oturup bir saat boyunca konuşmuşlardı.

Cormac ona Yosemite'den bahsetmişti. Vera'nın Vance ile ayrılmasının hemen ardından oraya gitmişti. Medyanın ve yetkililerin öldüğüne inanılan ama canlı bulunan bir kız için çılgına döneceğini bildiğinden, oradan uzaklaşmayı ve ona biraz mesafe bırakmayı planlamıştı.

Kısa sürede Idaho ve Montana'dan olabildiğince uzaklaşmak istemiş, bu yüzden Kanada sınırını geçme riskini almak yerine güneye yönelmişti. Tahmin ettiğim gibi, birilerinin onu bulacağını, öldüğünü varsayacağını ve ona bir şans vereceğini umarak, çantasını kasıtlı olarak geride bırakmıştı.

Belki bu numara Cormac'ın davasına atanan eski FBI ajanı üzerinde işe yarayabilirdi. Ne yazık ki hepimiz için Swenson ciddi bir baş belasıydı.

Vera, Cormac'a Swenson'dan bahsettiğinde, bu Cormac'ı

yeterince ürkütmüş ve sınırlı temas konusunda ısrar etmişti. Sadece notlar vardı.

Umarım zamanla hepimiz rahatlardık. Tamamen olmazdı belki ama biraz olması da yeterdi

Ajan Swenson, Vera'yı otel lobisinde pusuya düşürdükten sonra Montana'dan ayrılmıştı. Şansımız yaver giderse onu bir daha görmeyecektik ama geri döneceğine dair içimde bir his vardı.

Benim teorime göre Swenson, Vera'nın tüylerini diken diken etmek için sık sık Quincy'ye girip çıkıyor, kasabanın sahibiymiş gibi davranıyordu.

Şimdiye kadar ziyaretleri sakın geçmişti. Ancak ona Cormac'la temas hâlinde olduğuna dair bir ipucu bile verirse, Swenson'ın daha gayretli olacağından şüpheleniyordum. Belki eve gelmeye başlardı. Onu takip etmeye.

Ona böyle bir ipucu vermemek için elimizden geleni yapacaktık.

Bu, Vera'nın babasıyla karalamalarla iletişim kurması anlamına gelse bile.

"Bu notu anlamıyorum," dedi Vera. "Ona ne yazdın?"

"Seninle evleneceğimi."

Kollarımda sarsıldı, başı bana doğru döndü. "Ne?"

Yer değiştirerek cebimi karıştırdım ve Allie'nin oyuncak kutusuna sakladığım yüzüğü çıkardım. Elini elime alıp yüzük parmağına taktım. "Annemindi."

Vera tektaş pırlantaya bakarken eli titredi. Büyük değildi. Gösterişli değildi. Sadece altın bir bant üzerinde basit bir mücevherdi.

"Babam onuncu yıl dönümleri için yüzüğünü yeniledi. Ona seninle evleneceğimi söylediğimde bana bunu verdi. Beğenmezsen alınmaz..."

“Bayıldım.” Kollarımda iki büküm oldu.

“Seni seviyorum.” Yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarına bir öpücük bıraktım.

“Bana gerçekten evlenme mi teklif ediyorsun?”

“Burada soru yok, Şeftali. Biz evleniyoruz.”

“Bir de bana inatçı diyorsun.”

Göz kırptım. “Evet dersen kendini daha iyi hissedecek misin?”

“Göz kırpmanın bir anlamı var mı?”

Yıllardır Vera’ya göz kırpıyordum. Bunun bir anlamı vardı. Her zaman öyleydi. “Ne düşünüyorsun?”

Kendini kollarıma bırakırken o güzel gözlerinde ışık dans ediyordu. Sonra yakınıma eğildi, ağzı bir gülümsemeyle benimkinin üzerinde gezindi. “Sanırım evet.”

36. BÖLÜM

VERA

Beş yıl sonra...

“**E**l fenerini aldın mı?” diye sordu babam.
Kaldırdım. “Evet.”

“Kampa dönsek iyi olur. Hava çoktan karardı.”

“Tamam.” Kollarımı omuzlarına attım ve aramızdaki kocaman göbeğimle ona olabildiğince sıkı sarıldım. Sekiz aylık hamileyken sarılmak zorlaşmaya başlamıştı. “Seni seviyorum, babacığım.”

“Seni seviyorum, Vera.” Saçlarımı öptü. “Seni ne kadar sevdiğimi asla unutma.”

“Asla.” Ona bir an daha sarıldım, sonra bıraktım.

Mateo ve ben babamı Sable Zirvesi’nde bulduğumuzdan beri geçen beş yılda, oradan uzaklaşmak hiç de kolay olmamıştı. Her zaman bir şeylerin bulduğumuz huzuru bozacağı korkusu vardı.

Belki Ajan Swenson bozabilirdi. Her yıl şehre gelirdi, bazen

iki kez. Sorular sorar ve genel bir baş belası olurdu ama bunun dışında ziyaretleri büyük bir zaman kaybı gibi gelirdi. Neyse ki beni genellikle Eden Coffee’de bulurdu. Sadece iki kez evimizi ziyaret etmişti. Yine de her habersiz pusuda bizi alarma geçirirdi.

Babam dağlardaki evine yakın bir yerde kalıyordu, oraya “dağ evi” diyordu çünkü kulağa gecekondudan daha hoş geliyordu. Ben de haftalarımı gözümü dört açarak geçirirdim.

Ancak bu gerginlik eninde sonunda geçecek ve tekrar rutimize alışacaktık, babam gece geç saatlerde beni evde ziyaret edecekti.

Bu gece evimiz, Mateo ve benim bu yılki yıllık Eden aile kampı gezisinden önce aldığımız karavandı çünkü bu kadar hamileyken yerde yatma şansım yoktu. Bu yılki kamp için seçtiğimiz yer, bebekle ilgili bir şey olması ihtimaline karşı kulübeye yakındı, bu yüzden babam benimle buluşup sarılmak için gizlice aşağı inmişti.

Bugünlerde benimle çok sık, haftada en az üç kez görüşüyordu. Geçen hafta her gün gelmişti. Karnım büyüdükçe ziyaretleri de artmıştı.

Genellikle ateş çukurundaki salıncakta oturur, bir saat boyunca konuşurduk. Ona Mateo ve Allie’den bahsederdim. O da üniversite derslerim hakkında sorular sorardı. Bu baharda son dersimi bitirdiğimde, bana hediye olarak tahtadan bir mezuniyet kepi yontmuştu. Bebek partimin olduğu gece, çocuk odasına koymam için bana her biri özenle oyulmuş bir dizi orman yarattığı getirmişti.

Kız kardeşlerim hakkında nadiren konuşurduk. Annem hakkında konuşmamız daha da nadirdi, yine de gerçekte nasıl tanıştıklarının hikâyesini anlatmıştı. Bunu zaten biliyordum ama yine

de anlatmasına izin vermiştım. Annemin bağımlılıkla mücadelesini itiraf etmiş ve alkolik, istismarcı bir anne-baba tarafından yetiştirildiğini anlatmıştı.

O geceyi sadece bir kez konuşmuştuk. Ona Mateo ile paylaştıklarımı olduğu gibi anlatmışım. O kâbusu yeniden yaşayarak çok ağlamışım. Benim döktüğüm her gözyaşına karşılık babam daha fazlasını dökmüştü.

O gece için onu suçlamadığımı bilmesi benim için çok önemliydi. Ancak ne söylersem söyleyeyim, bu suçluluk duygusunu hep taşıyacaktı. Bu yüzden okul, gelecek ve Edenlar hakkında güvenli konulara sadık kalıyorduk.

Artık bir Eden'dım. Nişanlandıktan iki ay sonra, çiftlikteki bir çayırda düzenlediğimiz küçük bir törenle evlenmiştik. Al-yansım şişmiş parmaklarıma biraz dar geliyordu ama Mateo onu bana verdiğinden beri hiç çıkarmamışım.

Vance beni yabancı otlarla kaplı bir koridordan çiçeklerle süslü bir kemere kadar yürütmüştü. Elbisemin uzun kollu dantel bir bedeni vardı. Sırt kısmı alçalarak omurgamı ve kürek kemiklerimi ortaya çıkarmış, etek kısmı ise ipekten bir kıvrımla dışarıya doğru genişlemişti.

Allie benim çiçekçi kızımdı, yanık turuncu kabarık bir tül etek ve beyaz dantel gömlek giymişti. Yola taç yaprakları bırakma konusunda oldukça başarılı olmuş, büyükannesiyile büyük-babasının ve teyzeleriyle amcalarının ilgisini üzerine çekmişti.

Koridorun sonunda arkasını dönmüş, "Sen git, anne," diye bağırırmıştı.

Düğünden üç ay sonra, evlat edinmemi onaylayan son evraklar gelmişti.

Hâlâ gerçek gibi hissetmediğim günler oluyordu ama sonra

Mateo'yu öptüm. Orman yolunda yürüyüp kahkahalarla dolu kamp alanına giden yolu el fenerimle aydınlatırken, burada olabilmem için beni hayatta tutan ve bana devam etme gücü veren meleklerle sessiz bir teşekkür gönderdim.

Herkes dinlenmek için kaçtığını düşünüyordu. Yine de Vance'in aslında ne yaptığını bildiğinden emindim.

Birkaç yıl önce bir sonbahar yürüyüşünde babamı görmüştü. Daha doğrusu, babam Vance'in onu fark etmesine izin vermişti. Bu konuda fazla konuşmadık. Gizlilik babamın nerede olduğunu güvende tutuyordu, bu yüzden ne kadar az konuşursak o kadar iyi olacağı konusunda anlaşmıştık. Ancak bazen eve geldiğimde, Vance'in kamyonetini kulübeye park etmiş bulurdum ve Vance'i ortalıkta göremezdim.

Yedi kampçıyla dolu açıklığa ulaştığımda -her çift çadırlardan terfi etmişti- omzumun üzerinden baktım.

Babam gölgelerin arasında, yirmi adım ötede durur, eve vardığımdan emin olmak için sürekli nöbet tutardı..

Ona bir öpücük verdim, sonra da paytak paytak karavanımıza doğru yürüdüm.

Mateo, ben babama merhaba demeye gittiğimden beri beklediği yerden uzaklaştı. "Selam, Şeftali."

"Merhaba." Doğruca kollarına girdim ve burnumu tişörtüne gömdüm. Üzerine giydiği fanila o kadar sıcak tutuyordu ki daha önce onu çalmıştım. Kolları üç kez kıvrılmıştı ve etek ucu neredeyse dizlerime kadar iniyordu.

Gökyüzüne bakarken çenemi onun göğüs kafesine yasladım. "Ne kaçırdım?"

"Foster ve Jasper eski UFC hikâyelerini paylaşıyorlar. Hatırlat da ikisiyle de asla kavga etmeyeyim."

Güldüm. “Çünkü çok sık kavga ediyorsunuz.”

“Senin için hepsiyle savaşıyorum.”

Başımı daha da geriye attım. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Ateşe geri dönmek ister misin?”

Ailemizin kahkahaları ve hikâyeleri gece havasını doldururken, gökyüzüne gülümsedim. Burada, şehrin ışıkları olmadan, Samanyolu parıldayan elmas yıldızların arasında dönüyordu.

“Birkaç dakika daha burada saklanalım. Kayan bir yıldız için dilek tutalım.”

“Dilekleri sen al.”

“Sende hiç yok mu?”

“Onlar çoktan gerçekleşti.” Sırtımı göğsüne yaslayacak şekilde beni döndürdü, ellerini karnıma koydu.

Bir oğlumuz olacaktı. Mateo adını Jake koymak istemişti ama ben ısrarla Mateo Jr. olmasını istemiştim.

Matty.

Allie abla olmanın heyecanıyla âdeta titriyordu. Tulumları ve bebek battaniyelerini katlayarak her şeyi hazırlamama yardım ediyordu. Artık okul bittiğine göre, yuva kuruyordum.

Bu bahar sosyal hizmet alanında lisans derecemle mezun olmuşum. Online eğitimler beni bir yere kadar götürmüştü ve son üç yıldır Missoula’daki üniversitede ders alıyordum.

Quincy’den gidiş-dönüş dört saat süren bu yolculuğu her gün yapmam gerekse imkânsız olurdu. Neyse ki kocam çok iyi bir pilottu.

Derslerimi haftada iki ya da üç günle sınırlayabiliyordum ve o günlerde Mateo beni Missoula’ya uçuruyor, okula bırakıyor ve her öğleden sonra beni eve getirmek için geri dönüyordu.

Havanın kötü olduğu günlerde ya arabayla gidiyorduk ya da

ben evde kalıyordum. Hocalarımın her biri anlayışlıydı, iyi notlar almak için canla başla çalıştığımdan devamsızlıklarımı anlayışla karşılıyorlardı.

İş aramaya hazır olduğumda başlayacaktım ama şimdilik hamileliğimin son ayının tadını çıkarıyordum. Ayrıca, Mateo'nun programı yoğunlaştıkça evde kalıp çocuklarla daha fazla vakit geçirmek istiyordum.

Mateo'nun uçuş okulu ikimizin de hayal edebileceğinden daha popüler olmuştu. Neredeyse her gün en az bir, bazen daha fazla öğrenciyle uçuyordu. Satın aldığı, *Cirrus*'tan daha az karmaşık ve genç öğrencileri için daha uygun fiyatlı bir uçak olan *Cessna* için havaalanında başka bir hangar inşa etme sürecindeydi.

Quincy Lisesi'nden üç çocuk pilot oluyordu, ikisi son sınıf öğrencisi, biri de üçüncü sınıf öğrencisiydi.

Hangar onun bu yılki ikinci büyük inşaat projesiydi. Kulübe-ye iki yatak odası ve bir banyo eklemiştik.

Heyecanlı, yoğun ve... normaldi.

"Beklediğimden daha fazla."

"Ne? Kamp mı?"

"Normal bir hayat."

Öpmek için eğildiğinde Mateo'nun kolları sıkılaştı. Sonra tekrar ayağa kalktı, ikimiz de yıldızlara bakıyorduk.

Işık sundular. Umut.

Görünürde tek bir bulut bile olmadan bize bakıyorlardı.

Belki kız kardeşlerim oradaydı. Allie onları biliyordu. Mateo da öyle. Ne zaman aklımdan bir anı geçse, anlatıyordum. Beş yıl boyunca onları Mateo ve Allie'yi gördüğüm gibi gördüm.

Görünürde bir bulut bile yoktu.

Bu hayatımız açık ve bir milyonu.

SONSÖZ

MATEO

On yıl sonra...

“**A**nne.” Alaina, Vera’nın yanına koştu, annesinin kulağına bir şeyler fısıldamak için eğilirken gözleri de gülümsemesi kadar genişti.

Vera, Allie her ne dediyse daha dik durdu, sonra devasa beyaz çadırın altındaki kalabalığa baktı.

“Kime bakıyoruz?”

İkisi de beni görmezden geldi, aralarında binlerce kelimenin geçtiği sessiz konuşmalarından birini yapıyorlardı.

Her ne oluyorsa kafamın üzerinden geçti.

Allie, Vera’ya yalvaran bir bakış attı.

Vera başını salladı. Allie’nin bana söylemek üzere olduğu şeyden hoşlanmayacağımı söyleyen o ısrarlı baş sallamaydı.

Kahretsin. Muhtemelen bir çocuk hakkındaydı.

“Baba, ben, şey, bir bakıma erkek arkadaşımı davet ettim.”

Partiyi mahvetmeye mi çalışıyordu? “Bir erkek arkadaş.”

“Evet.” Alt dudağını çiğnedi.

“Kim?” Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup yüzleri taradım.

Vera beni Allie’nin yeni bir aşkı olduğu konusunda uyarmıştı. Görünüşe göre, haftalar önce Eden Coffee’de tanıştığı bir çocuktur.

Allie her yaz Lyla’nın yanında çalışırdı ve Quincy’ye yeni gelen bu adam bir sabah kahvaltı için gelmişti. Karıma göre, haftada birkaç kez Allie’yi görmeye geliyordu. Ancak eğer ailemin yıldönümü partisine *erkek arkadaş* olarak geldiyse, o zaman kafede flört etmeyi çoktan aşmışlardı.

“Büyükbabamın yanında duruyor. Açık mavi gömlek. Kot pantolon.”

Çocuğu fark etmek kolaydı. Gerçi “çocuk” doğru terim değildi. Genç adamdı. “Hayır. Kesinlikle olmaz. O çok yaşlı.”

“Mateo.” Vera, Allie’ye gülümserken kaburgalarımın dirsek attı. Bir komplocunun gülümsemesiydi. “Çok tatlı.”

“Şeftali,” diye alay ettim. Çocuğun sevimli olması umurumda bile değildi. Doğum gününü önemsiyordum. Bu Quincy Lisesi’nden bir çocuk değildi.

“Onu biraz takdir etmelisin,” dedi Vera. “Bu partiye gelmek aslanın inine girmekle eşdeğer.” Sadece ben değil, Allie’nin bütün amcaları da buradaydı.

“Haklısın,” diye mırıldandım.

“Baba, lütfen nazik ol.” Allie yalvaran mavi gözleriyle bana baktı. “Onu buraya davet etmemin bir nedeni var. Eğer ailemizi idare edecek kadar erkek değilse, o zaman bana göre biri değil demektir.”

Kızımın her gün gurur duyuyordum. Fakat bazı günler o kadar çok gurur duyuyordum ki canım acıyordu.

Lanet olsun. Nazik davranmak zorunda kalacaktım. “Kaç yaşında?”

Allie bana abartılı bir şekilde kaşlarını çattı. “Yirmi.”

Allie on yedi yaşındaydı.

“Tanrı aşkına.” Burnumun kenarını çimdikledim.

Vera elini kotumun arka cebine soktu. “Birazdan onunla tanışmaya geleceğiz.”

“Tamam.” Allie, Vera’nın yanağını öptü. “Teşekkürler, anne.”

“Alaina.” Kaybolmadan önce onu durdurdum. “Gizlice kaçma. Ona güvenmiyorum.”

Bu bana hem anneden hem de kızıdan bir göz devirme kazandırdı.

Vera ve ben onun çocuğa doğru ilerleyişini izledik.

Onu gördüğünde, Allie’ye verdiği gülümseme göz kamaştırıcıydı. Tamamen kızıma bağlanmıştı, değil mi? Şu anda bizi ayıran üç yüz kişi olması muhtemelen iyi bir şeydi. İçimden onu çadırdan dışarı atmak geliyordu.

İnledim. “Ve ben çok iyi bir gece geçiriyordum.”

Vera kıkırdayarak yanıma doğru eğildi. “Her şey yoluna girecek.”

“Bundan nefret ediyorum.”

“Biliyorum.”

Küçük kızım artık küçük bir kız değildi. Bu onun ilk randevusu değildi ama bir şeyler farklı hissettiriyordu. Sanki o yirmi yaşındaki çocuk onu giderek avucumun içinden çekip çıkarıyordu.

“Hey, Vera.” Birlikte çalıştığı bir kadın yanına geldi ve ona sarıldı.

Vera’nın yüksek lisans derecesini alması ve lisanslı bir sosyal hizmet uzmanı olması yıllarını almıştı. Ancak her yeni vakanın, yardım edilecek her yeni zor durumdaki kişinin, özellikle de ço-

cukların, yemek masasında uzun saatler ve geç saatlere kadar çalışmasına değdiğini söylerdi.

Belki annesi hayatının erken dönemlerinde yardım almış olsaydı, Norah Gallagher'ın hikâyesi farklı bir sonla bitebilirdi. Belki birileri ailesinin onu istismar ettiğine dair işaretleri fark etseydi, farklı bir yol bulmasına yardımcı olabilirdi.

Arada sırada Vera annesinden bahsediyordu ama “*ya olsaydı*” diye çok fazla düşünmemeye çalışıyordu. Diğer ailelere yardım etmeye odaklanmıştı. Quincy'ye borcunu ödemeye.

“Mateo.” Liseden tanıdığım bir grup çocuk sohbetlerine katılmam için bana el salladı. Birkaç dakika anılarımızı yad ettik, sonra çiftlik hakkında konuştuk ve Vera'yı bulmak için omzumun üzerinden baktığımda, o gitmişti.

Bekle. Çocukla buluşmaya bensiz mi gitmişti?

“Gidip karımı bulsam iyi olacak,” dedim. “Bu gece geldiğiniz için teşekkürler.”

Başımı sallayarak, o güzel kızıl saçları bulmak için kalabalıktan sıyrıldım.

Neredeyse tüm kasaba akşam için çiftliğe gelmişti. Annemle babamın yıldönümü yılın partisiydi.

Çadır, ahırın ve ahırların önündeki park alanını kaplıyordu. Canlı müzik grubu çadırın diğer ucundaki sahneden *country* müzik çalıyordu. Yemek şirketi büfeyi kaldırmıştı ama barın etrafı yetişkinlerle, pasta masası da çocuklarla doluydu.

İki çocuk üçüncü pastalarını yiyorlardı.

Matty döndü, elinde bir parça duble çikolata vardı. Beni gördüğünde gülümsemesi kayboldu. Küçük kardeşinin kulağına bir şeyler söylemek için eğildi. Muhtemelen babasının geleceğine dair bir uyanydı.

Braydon dönüp beni gördüğünde kıkırdadı. Burnunun ucunda krema vardı.

Düğün pastasını severlerdi. Ne de olsa onlar benim oğullarımdı. Masaya geldiğimde, “Bu senin son parçan,” dedim.

“Tamam.” Matty başını salladı.

Braydon onun peşinden kuzenleriyle dolu yakındaki bir masaya doğru koştu. En azından parçalar küçüktü. Ben de kendime bir tabak kaptım ve tek bir ısırıktaki bütün dilimi ağzıma attım. Neyse ki bunun dördüncü dilim olduğunu bilmiyorlardı.

Matty dokuz, Braydon yedi yaşındaydı. Biri nereye giderse, diğeri asla çok geride kalmazdı. Onlar kardeşten öteydiler. En iyi arkadaşlardı.

Braydon, ona amcamın adını vermiştik. Briggs’in göbek adını kullanmıştık.

Vera hamileyken, aklı başında olduğu günlerden birinde Briggs amcaya adaşından bahsetmiştik. Artık bunadığı için babam dışında kimseyi tanıyamıyordu. Her şeye rağmen, iki haftada bir onu ziyaret etmeye çalışıyordum. Genellikle yalnız giderdim ama bazen Vera da peşıme takılırdı. Diğer günler Allie gelirdi.

Lisede bir yılı daha kalmıştı, sonra Arizona’daki Embry-Riddle’a gidecekti. Allie’nin gönlünde havacılık ve uzay mühendisi olmak yatıyordu ve özel pilot sertifikasını çoktan almıştı.

Ona uçmayı ben öğretmiştim.

Üniversiteye gittiğinde ardında bırakacağı boşluk zaten çok büyüktü. Şimdilik bunu görmezden geliyordum. Bir yılımız daha vardı.

Ayrıca partiye davet ettiği o çocuk kalbini kırmasa ve her şeyi mahvetmese iyi olurdu.

Hangi cehennemdeydiler?

Bir dakika sürdü ama sonunda onları Allie'nin lise arkadaşlarından bir grupla konuşurken buldum. Fakat Vera yoktu.

Tam yönümü değiştirip dans pistine doğru yönelmek üzereydim ki kırmızı bir ışık gözüme çarptı.

Vera çadırın açık duvarlarını aşıp geceye karışırken bir elini ağzına götürmüş, esnemesini gizliyordu.

Evde olsaydık, dışarı çıkıp ateşin başında Cormac'ı ziyaret ederdi ama bu gece muhtemelen kafein alacaktı.

Saat gece yarısıydı ve sabah yediden beri her şeyi hazırlamak için buradaydık. Parti durma belirtisi göstermiyordu, grup bire kadar çalacaktı. Muhtemelen bir fincan kahve istiyordu.

Barda kahve servisi yapılmıyordu.

En yakın açıklığa doğru koştum, sonra Vera'yı yakalamak için ilerledim ve annemle babamın verandasının merdivenlerine ulaşmadan önce kollarımı ona doladım. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Gizlice çıkıyorum. Bütün gece dayanacaksam kahveye ihtiyacım var."

"Arkadaş ister misin?"

"Her zaman." Eğilip çenemin altını öptü, sonra elimi tuttu ve beni evin içine çekti.

Boş olmasını bekliyordum ama içeriden sesler geliyordu. "Sanırım partiyi terk etmeye hazır olan bir tek biz değiliz."

Koridorda yürüdüğümüzde ailemizi mutfakta bulduk.

Kahve demleniyordu.

"Görünüşe göre hepimizin aklında aynı fikir varmış." Knox dolaptan bir fincan daha aldı. "Kahve?"

"Lütfen." Vera yine esnedi ve ben de Lyla'nın yanına oturması için bir tabure çektim.

“Allie’nin yanındaki adam kim?” diye sordu Vance. “Onun için biraz yaşlı, değil mi?”

“Evet,” diye mırıldandım.

Knox, Vera’nın kupasını adaya doğru kaydırды, tam o sırada annemle babam el ele yürüyerek çocuklarını mutfakta buldular.

“Yani hiçbirimiz partide değil miyiz?” Anne güldü. “Biz beraber ev sahipleriyiz.”

“Çocuklar hâlâ dışarıda,” dedim.

Edenların yeni nesli bunu halledebilirdi.

“Ah.” Griffin bir elini yüzünde gezdirdi. “Hudson’ın bardan uzak duracağına güvenmiyorum. Muhtemelen oraya geri dönmeli ve denetlemeliyiz.”

“Muhtemelen.” Harrison içini çekti.

Kimse kımıldamadı çünkü burada, bu evin içinde, bu mutfakta bizim partimiz vardı.

Annem ve babam.

Griffin ve Winn.

Knox ve Memphis.

Foster ve Talia.

Jasper ve Eloise.

Vance ve Lyla.

Vera ve ben.

Bazılarımız Eden soyadıyla başlamamıştı. Bazılarımız evlendikten sonra değiştirmişti ama bu evdeki herkes bu ismi sahiplenmişti.

Biz Edenlardık.

BONUS EPILOG

HARRISON

“**T**ebrikler.” Emekli belediye başkanımız ve Winn’in büyükbabası Covie beni omzumdan alkışladı.

“Geldiğiniz için teşekkürler.” Elini sıktım, ardından karısı Janice’e çıkışa kadar eşlik ederken el salladım.

Bir esnemeyi bastırıp saatimi kontrol ettim. Gece yarısıydı.

Bu gece Anne’le benim için bir yıldönümü partisiydi. Çocuklar bu yıl kutlama yapmak ve özel bir şeyler yapmak istemişlerdi, bu yüzden Quincy’nin çoğunu çiftliğe davet ederek her şeyi ayarlamıştık.

Elbette, bu parti eğlenceliydi. Covie gibi Knuckles’ta öğle yemeği için eskisi kadar sık görüşemediğim insanları görmek güzeldi. Yine de evliliğimi kutlamak için büyük bir toplantıya ihtiyacım yoktu.

Anne ile hayatı paylaşmak bile yeterli bir ödüldü.

Çadır gülen, mutlu konuklarla doluydu. Grup en sevdiğim klasik *country* şarkılarını çalıyordu. Seksenlerden beri sevdiğim şarkılardı. Çok fazla yemek ve bolca pasta vardı.

Ancak gece yarısına kadar sadece bir partiydi.

Şimdi yıldönümümüzdü ve sevgilimi bulma zamanıydı.

Kalabalık yüzler arasında en güzelini aradım.

Anne, kitap kulübünden bir grup kadınla birlikte gülüyordu. Kitapları her zaman sevmiştii ama son zamanlarda doymak bilmeden okuyor ve *Kindle*'ı olmadan evden nadiren çıkıyordu. Şansıma, okuduğu şeyler çok ateşliydi.

Evliliğimiz boyunca yatak odasında çok eğlenmediğimizden değildi. Fakat bu yıl, sanki yeniden gençmişiz gibi hissediyorduk. Sanki yirmili yaşlarımızdaydık, sevişmek ve bebek yapmak için yanıp tutuşuyorduk. Ya da belki de ikimiz de kalan yıllarımızın avantajını kullanıyorduk, birlikte bir anı bile boşa harcamak istemiyorduk. Aletim hâlâ çalışıyordu. Karım hâlâ hoşlanıyordu.

Anne'e doğru yürüdüm ve kolumu omuzlarına doladım. "Hanımlar, güzel gelinimi çalmamın sakıncası var mı?"

Başlarını salladıklarında, şakağını öpmek için eğilerek onu uzaklaştırdım. "Eğleniyor musun?"

"Evet." Anne bana baktı, parlak mavi gözleri parlıyordu. "Sen?"

"Evet ama bir dakikalığına gizlice kaçabileceğimizi düşünüyordum." Kaşlarımı salladım. "Hadi gidip hızlıca sevişelim."

Omzunun üzerinden kontrol ederken yanakları kızardı. "Harrison, bu bizim partimiz. Buradan ayrılamayız."

"Gitmiyoruz. Sadece birkaç dakika oyalanacağız. Sonra hemen döneceğiz." Belki de. Birkaç dakika yeterli olmayabilirdi.

Dudağını dişlerinin arasında sıkıttı. "Saçımı bozamazsın."

"Anlaştık." Elimi onunkinin üzerine sıkıştırmak için omuzlarını bıraktım. Sonra karımı evimize kadar sürükledim.

Ön kapıdan içeri adım attığımızda bizi tanıdık sesler karşıla-

dı. Çocuklarımla torunlarım benim gururum ve neşemdi. Ancak bu, karıma orgazm yaşatmayı umduğum ama çocuklarım tarafından engellendiğim ilk sefer değildi.

“Oyalanmak buraya kadarmış,” diye mırıldandım. “Belki de kapıyı kilitlemeye başlamalıyız.”

“Dur.” Anne boştaki eliyle karnıma bir şaplak attı, sonra da beni koridorda çekiştirdi.

Altı çocuk da mutfaktaydı ve altısı da hayatlarının aşklarının yanında duruyordu. Diğer altı çocuğumla.

Edenlar olarak doğmamış olabilirlerdi ama yine de benimdiler.

“Yani hiçbirimiz partide değil miyiz?” Anne güldü. “Biz berbat ev sahipleriyiz.”

Mateo, “Çocuklar hâlâ dışarıda,” dedi.

“Ah.” Griffin bir elini yüzünde gezdirdi. “Hudson’ın bardan uzak duracağına güvenmiyorum. Muhtemelen oraya geri dönmeli ve denetlemeliyiz.”

“Muhtemelen.” İçimi çektim.

Partiye geri dönmek zorunda mıydık? Artık içerideydim ve kalmak istiyordum.

Bu konuda yalnız değildim.

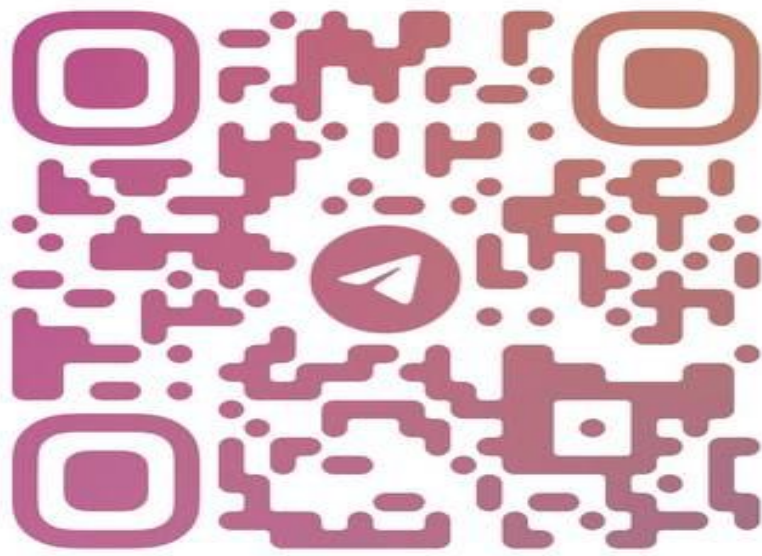
Mutfakta kimse kımıldamadı.

Ben de Anne’i yanıma çektim ve bu odadaki sevginin kalbi mi doldurmasına izin verdim.

Tanrım, şanslıydık. Bu çocuklara sahip olduğumuz için. Anne ile paylaştığım aşkı bulduklarını bildiğimiz için.

“Bu bir partiden daha iyi,” dedi Anne, sadece benim duyabileceğim kadar sessiz bir şekilde. “Sence de öyle değil mi?”

“Evet, öyle.” Ona bir öpücük vermek için eğildim. “Mutlu yıldönümleri, sevgilim.”

@AYISIGIKITAP